

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

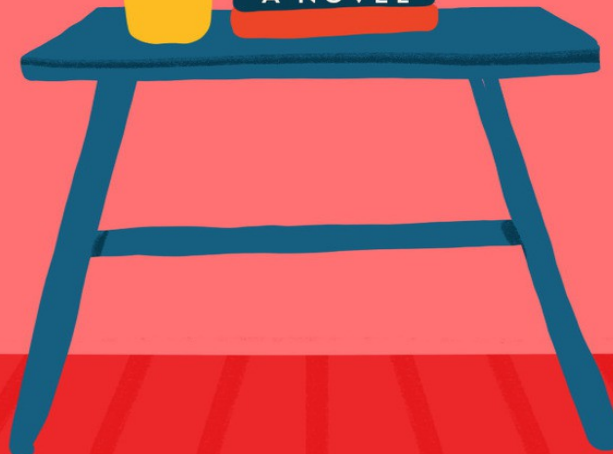
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARAH ADAMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE RULE BOOK AND *PRACTICE MAKES PERFECT*

BEG, BORROW, OR STEAL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SARAH ADAMS TARAFINDAN

Roma'dayken Dilenin,
Ödünç Alın veya Çalın
Pratik
Mükemmelleştirir
Hile Sayfası Kural
Kitabı
Geçici Oda Arkadaşı
Yasak Kuralı Düşman
Maç

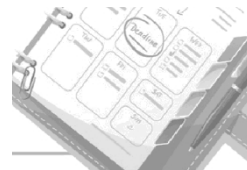
EG, BORROW, OR ÇALMAK

A NOVEL

SARAH ADAMS

DELL BOOKS NE
YF YOR K

Telif Hakkı© 2025 Sarah Adams tarafından

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Dell, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

DELL ve D kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN 9780593723692
Ebook ISBN 9780593723708

randomhousebooks.com

İç mekan sanatı kredisi: TatyanaYagudina, zhanna© Adobe Stock Photos

Kitap tasarımı Sara Bereta tarafından yapılmıştır, e-

kitap için uyarlanmıştır Kapak resmi ve tasarımı:

Sandra Chiu ep_prh_7.1a_149802300_c0_r0

İçindekiler

İthaf

Epigrafi

Yazarın Notu ve İçerik Uyarısı

Birinci Bölüm: Emily

İkinci Bölüm: Emily ; Jack

Üçüncü Jack Dördüncü

Bölüm: Emily Beşinci

Bölüm Jack Altıncı Bölüm

Emily Yedinci Bölüm Jack

Sekizinci Bölüm Emily

Dokuzuncu Bölüm Jack

Onuncu Bölüm Emily

Onbirinci Bölüm Jack On

İkinci Bölüm Emily

Onüçüncü Bölüm Emily

Ondördüncü Bölüm Emily

On Beşinci Bölüm Emily

On Altıncı Bölüm Emily

On Yedinci Bölüm Jack

On sekizinci bölüm: Emily

Ondokuzuncu Bölüm

Emily Bölüm Yirmi: Jack

Yirmi Birinci Bölüm: Emily .
Yirmi İkinci Bölüm: Jack Yirmi
Üçüncü Bölüm Emily Bölüm .
Yirmi Dört: Jack Bölüm Yirmi
Beş: Emily Bölüm Yirmi Altı:
Jack Bölüm Yirmi Yedi: Emily
Bölüm Yirmi Sekiz: Jack .
Bölüm Yirmi Dokuz: Emily
Bölüm Otuz: Emily Bölüm .
Otuz Bir: Jack Otuz Otuz .
Bölüm İki: Emily Bölüm Üç:
Emily Bölüm Otuz Dört: Emily
Bölüm Otuz Beş: Jack Bölüm
Otuz Altı: Emily Bölüm Otuz .
Yedi: Jack Sonsöz .

Teşekkür Yazar .
Hakkında

Merhaba, küçük bal arıları.
Sizi görkemli, keskin kenarlı, mükemmellik arayanlar.
çalışıyorsun, her şeyi bir arada tutuyorsun; gel biraz
benimle otur ve yükünü hafiflet.

Hayatta tutunacak en iyi şey birbirimizdir.
-Audrey Hepburn

YAZARIN NOTU VE İÇERİK UYARISI

Sevgili okuyucu, Emily ve Jackson ile tanışacağın için çok heyecanlıyım! Okumaya başlamadan önce daha ağır konuları ve potansiyel tetikleyicileri bilmeyi tercih eden bir okuyucuysanız, lütfen keder ve hafif eşlik eden depresyon temalarının yanı sıra narsist bir ebeveyn tasviri olduğunu unutmayın. Ancak, bu konuları büyük bir özenle ve acıdan ziyade rahatlık getirecek şekilde yazdım. Aynı şekilde, eğer kapalı kapılar ardında yaşanan aşkları okumayı tercih ediyorsanız ve bu hikayeyi yakınlaşma sahnelerinin detaylarına dahil olmayacak şekilde değiştirmek istiyorsanız, 25. ve 32. bölümleri atlayabilirsiniz. İyi okumalar!

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, Aralık 19 6:34 PM

KONU: ÖNEMLİ!

Sevgili Jack,

Taşınacağınızı duydum. Size ilk söyleyen kişi olmak istedim...
dinlenme odasındaki tüm ıvır zıvırlarınızı almayı unutmayın.

Özellikle de iğrenç koyu kavrulmuş kahve çekirdeklerini.

En kötü

dileklerimle, Emily

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

Kime: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Çar, Aralık 19 6:38 PM

KONU: ÖNEMLİ!

Sevgili Emily,

Belli ki yaklaşan ayrılışım seni buruk bir ruh halinde bırakmış. Ama
endişelenmeyin, bir gün mutluluğu yeniden bulacaksınız.
olduğunda ağlamaktan korkma, çünkü tıpkı posterdeki gibi

Sınıfınızda aslılı *olan* iddialara göre, *tüm duygular önemlidir.*
Daha lezzetli olmanı dilerim,
Jack

BİRİNCİ BÖLÜM

Emily

(Kim olduğunuz umurumda değil, basparmağınız büyüklüğünde bir kasabada yaşıyorsanız, saçınızın dönüş şeklini beğenmiyorsanız

kuaförde, içinize atarsınız ve asla kabul etmezsiniz.

İşte tam da bu yüzden meseleleri kendi ellerimle halletmeyi ve koşulların bu noktaya gelmesine asla izin vermemeyi tercih ediyorum. Aklımdan geçeni söyleme eğilimindeyim ve bu beni sık sık kıcımdan ısıtıyor, bu yüzden Virginia'ya bu randevudan sonra saçımdan nefret ettiğimi söylersem bunu asla unutmayacağını biliyorum. Öğlene kadar sıfır ışıklı kasabamızdaki herkese benim onun en seçici, en sevimsiz müşterisi olduğumu söylemiş olacak. Kızartma ve dürtme hemen başlayacak ve saat beş buçukta The Diner'a gittiğimde biri aniden ortaya çıkacak ve "Bu kabinin sizin için yeterince iyi olduğundan emin misiniz yoksa kraliçe için ayırdığımız kabini mi istersiniz?" diye soracak.

Ve bununla da kalmayacak. O günden itibaren masanın üzerine KRALİÇE EMILY İÇİN AYRILAN MASA yazan bir plaket koyacaklar ve ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim bunu kaldırtamayacaklar.

Eğer aşırı tepki veriyormuşum gibi görünüyorsa, lütfen buranın geçen yıl en küçük kız kardeşimi (o sırada yirmi altı yaşındaydı) Will Griffin'le çıkmaktan vazgeçirmek için karalama kampanyasıyla birlikte imza kampanyası başlatan kasabanın ta kendisi olduğunu bilin, çünkü onun Will için fazla iyi olduğunu düşünüyorlardı. Sonunda onları kazandı (Annie + Will sonsuza dek), ancak son sayımları içeren dilekçe çerçeveli ve

Dolly Parton'ın kasabayla poz verdiği fotoğrafın yanında asılı. Kasabanın çoğunluğunu kastediyorum. Buradan geçerken öğle yemeği için uğradığını duymuşlar ve bir kişi diğerini aramış, o da kuzenini aramış, o da en iyi arkadaşını aramış, o da teyzesinin erkek arkadaşını aramış ve hepsi büyük bir grup fotoğrafı için gelmişler.

hisse: Kasabayı asla hafife almayın
Rome, Kentucky'nin .

Bölgedeki sadece üç stilistten biri olan Virginia yüzümün hemen yanında toz açıcıyı krem si geliştiriciyle karıştıırken çamaşır suyu kokusu burun deliklerimin içini yakıyor. O kadar yavaş karıştııyor ki bir bebek bile daha hızlı yapabilir ama ben bu düşünceyi zihnimde yarattığım ve en düşmanca düşüncelerimi kilitlediğim korkunç hazine sandığını hayal ederek kendime saklıyorum. Siyah çelikten yapılmış ve her yerinde keskin metal çatallar var. Bu şey ölümcül ve günlük hayatımda huzuru korumak için yapılmış.

Virginia, yanıımızdaki Hannah (diğer stilist) ve müşteri si Shirley'nin, paketlerimizin bu hafta geçer teslim edilmesinin nedeni hakkında yaptıkları konuşmaya katılarak, "Dedikodu yapmayı sevmem," diye söze başlıyor. Shirley yirmi beş yılı aşkın süredir öğretmenlik yaptığım ilkokulun resepsiyonistidir. Dedikoduları multivitaminler gibi yer.

Virginia devam ediyor: "Ama geçer sabah Brad'in evinden çıkan birini gördüm."

Brad bizim postacımız, eğer belli değilse.

Salondaki benden başka herkesin nefesi kesiliyor. Virginia'nın tembelce yüzümün önünde salladığı, kendi kendine karışmayacak olan aydınlatıcı kasesine bakmakla meşgulüm. Küstah sırtış

Diğer bayanları hedef alarak bana, vurgulama sürecime herhangi bir acele katmaya niyeti olmadığını söylüyor.

"Yani...?" Hannah bir elinde makas, diğer elinde Shirley'nin beyaz saçının ince bir bölümünü doksan derecelik bir açıyla tutarak alay ediyor.

"Evet," diyor Virginia anlamlı bir şekilde ve kısık bir sesle Gözlerinde kasaba pırlıtsı. Şu anda bir fotoğraf çekin ve bu, Roma, Kentucky'yi tanımlamak için mükemmel bir görüntü olacaktır.

"Ama o evli."

"Uzun sürmeyecek. Hayes karısının seksi postacıyla neler yaptığını öğrendiğinde, Evelyn'in kıyafetlerinin bahçenin her tarafına savrulduğunu ve Brad'in her zaman bize göz kırptığı neon boxer'ının bayrak direğine asıldığını göreceğimizi umuyorum." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor. "Doğrusu, Brad ve Evelyn'in o kadar da kötü bir çift olacağını sanmıyorum."

Bu ne kadar eğlenceli olsa da (bunu alaycı bir şekilde söylemiyorum çünkü en iyileriyle birlikte bazı sulu dedikodulara girebilirim), kafamın arkasına zaten boyanmış ve folyolara sıkıştırılmış olan açıcının saç derimi kızartmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını biliyorum. Virginia'nın bu ikinci kaseyi bir an önce uygulamasını istiyorum, böylece ön taraf işlenirken arka tarafı durulamaya başlayabilir. Ben doğuştan koyu sarıyım ve röflelerimin kusursuz bir şekilde karışmasını tercih ederim; uzaylıları işaret edecek kadar parlak olmasını değil.

Kase tekrar yüzümün önüne geliyor, ama bu sefer onu yakalıyorum ve kremanın canına okumak için kucağımda dengeliyorum. Tüm iyi ve dayanılmaz mükemmeliyetçilerin bildiği gibi, bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, çoğunlukla kendiniz yapmak zorundasınız.

Virginia bana bir bakış bile atmıyor. Artık bana alıştı. Bütün kasaba öyle. Emily Walker'ın geldiğini gördüklerinde, her ne yapıyorlarsa bana devredip yollarından çekiliyorlar. Genellikle gülümseyerek, çünkü bunu yarı zamanda ve bir askeri özel hareket ajanının hassasiyetiyle yapacağımı biliyorlar.

Karıştırma işlemini bitirip kaseyi omzumun üzerinden, Evelyn'in evliliğinde yolundan sapmasına neyin sebep olabileceğine dair spekülasyonlara dalmış olan Virginia'ya uzatıyorum. Bir sonraki kurbanım: çalışma masasının üzerindeki dağınık folyo yığını. Her bir parçayı önceden katlayıp, Virginia son açıcıyı saçımın ön kısmına sürerken teker teker elime alıyorum. Çok fazla kalmamıştı, neyse ki çabucak bitirdi ve ön kısım işlenirken arka folyolara su sıkıp onları havluyla temizledi.

Salon talk show'u çeşitli kasaba sakinlerinin hayatları üzerinden ilerlerken, herkesin kirli çamaşırlarını ortaya döküyor ve belki Tanrı dinliyordur diye üstüne biraz da "ama yargılamak bana düşmez" serpiştiriyor.

Şu anda New York'ta yaşayan ve aşçılık diploması üzerinde çalışan, benden yaşça küçük kız kardeşim Madison, daha sonra tüm lezzetli notları ona iletmek için yeterince dikkat etmediğim için kızacak, ancak ben kafamda, yaz için resmi olarak okuldan ayrıldığım ve artık her gün öğretmem gereken cesur ama keyifli ikinci sınıflarla dolu bir sınıfım olmadığı yapabileceğim tüm işleri düşünerek çok kayboldum. Yarım iş bırakmayı sevmiyorum, bu yüzden diğer öğretmenlerin çoğu önümüzdeki birkaç gün içinde kendi sınıflarını temizleyecek da okulun son gününde sınıfımı temizledim. Geçmişte gidip onlara yardım ederdim ama artık buna iznim yok. Geçen yıldan sonra beni yasakladılar, bir eğitim çavuşuna ihtiyaçları olmadığını söylediler.

Odalarını nasıl verimli bir şekilde toplayacaklarını anlatan bir pano. Yeterince adil.

Böylece okul yılı resmen geride kaldığına göre, eve daha yakın işlere odaklanabilirim:

- Mabel'in hanının sundurma korkuluklarını yeniden boyamasına yardım edin
- Aşk romanımın son bölümünü yazmayı bitirmek• Main Street'teki çukur hakkında belediye ile iletişime geçmek
- Annie'nin internet sağlayıcısını arayın ve daha düşük bir fiyat için pazarlık yapın

Sonuncusu benim için angarya olmaktan çok eğlenceli. Walker kardeşler arasında en yufka yürekli olan Annie geçen gün bu aramayı yapmaktan korktuğunu söyledi, ben de sevinçle kendimi haraç olarak sundum. Bir satış görevlisiyle kafa kafaya vermekten daha çok sevdiğim bir şey yok.

İster inanın ister inanmayın, grubumuzun en büyük kardeşi ben değilim. Bu unvan Noah'a ait ama içimden bir ses, onun benimle kıyaslandığında ne kadar rahat olduğuna bakarak, annemle babamın bir ara uykusuz kalıp benim aslında önce doğduğumu unutup unutmadıklarını merak ediyor. Ailemin ölmüş olması çok kötü, bu yüzden onlara soramıyorum. Aslında şu anda aile geçmişimi sorabileceğim kimse yok çünkü Kasım ayı itibariyle anneannem de -annem ve babam öldükten sonra bizi büyüten kadın- öldü. Herkes öldü. Öldü, öldü, öldü.

Ve evet, elimden geldiğince bu gibi şaşırtıcı küçük gerçekleri sohbetin içine katmayı seviyorum çünkü şok her zaman acımaya tercih edilir.

Çıktığım son erkek, yüzümde bir gülümsemeyle ölü ebeveyn cümlesini kurduğumda gerçekten korkmuş görünüyordu. Ama bugünlerde, kendi seçimimle mutlu bir şekilde bekârim. (Sevimsiz bir kirpi olduğum için bekar olma ihtimalim de var.

ve sürekli reddedilmekten bıktım... ama bu düşünce dehşet verici, bu yüzden onu Metal Hazine Sandığının içine koyuyorum ve kalbimi paramparça eden ilk ve tek aşkımın anısının hemen yanına bırakıyorum).

Virginia saçımı durulamak ve şampuanlamak için başımı milyon yıllık plastik salon lavabosuna doğru eğiyor. Rahatlamak yerine, tüm zamanımı boynumun kırılmayacağına kendimi ikna ederek geçiriyorum. Ve salon koltuğuna geri dönüp Virginia fön makinesini fişe takana kadar zihnimden tükürükler saçmama neden olan ismi duyuyorum.

"Benim de paylaşacak bir haberim var. Jack Bennett'i duydunuz mu?" Shirley'nin bu tek isimle kalbimi durdurmayı başardığını fark ettiğinden şüpheliyim.

"İkinizin de çalıştığı ilkokuldaki seksi öğretmen mi?" diye soruyor Virginia, gözleri biraz fazla parlak. Düpedüz neşeliler.

Jack Bennett, yani üniversiteden beri baş düşmanım olan ve dört ay önce taşınan Jack Bennett, bugün kendisi için tamamen yanlış olduğunu düşündüğüm bir kadınla evlenecek. Ama bu konuyla alakalı bir şey değil.

"Evet. Görünüşe göre bugün evlenmiyor. Onunla birlikte taşındıktan birkaç hafta sonra tüm düğün iptal edilmiş! Ne kadar garip değil mi?"

Duran kalbim sadece bir kez daha dramatik bir şekilde düzleşebilmek için yeniden canlanıyor.

Jack bugün evlenmiyor mu? Bu doğru olamaz.

Bir söylenti. Sadece bir söylenti.

Ama neden bunun doğru olmasını umuyorum?

Hannah bu noktada canlanıyor ve vücudunu bize doğru çevirdiğinde tüm stil taklitlerini bir kenara bırakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Sence ne oldu? Birlikte taşındıktan sonra düğünü iptal etmek için büyük bir şey olmalı."

Jack. Evli değil. Evli değil.

"Tam olarak emin değilim ama söylentilere göre artık birlikte bile değillermiş," diyor Shirley, bu taze et dilimini doğrudan salyalı ağızlara ulaştırmış olmaktan gurur duyarak. "Ama Jack'in çok iyi bir adam olduğunu biliyorum, bu yüzden onu aldattığına ya da buna benzer bir şey yaptığına inanmak zor."

Mesele de bu, değil mi? Herkes Jack hakkında böyle hissediyor. Her gün nezaketle, büyüleyici gülümsemelerle, mükemmel saçlarla ve bir şekilde her zaman ona yakışan eklettik kıyafetlerle gelirdi. Bay Rogers özentisi rolünü çok iyi oynardı. Belki Bay Rogers'ın dövmeleri olsaydı ve gizliden gizliye şeytan olsaydı.

Jack gerçekten herkes için harikaydı. Benim dışımdaki herkese. Jack'in gerçek yüzünü gören bir tek ben varım; o rahat hırkasının altında işbirlikçi bir pislik olduğunu bilen tek kişi.

Her iyi düşmanca ilişki gibi, bizim düşmanlığımız da tek bir an üzerine inşa edilmedi, aksine kartopu gibi büyüyerek daha büyük bir şeye dönüşen birçok küçük anın bir araya gelmesiyle oluştu. Ve şimdi, on yıllık bir etkileşimden sonra, nefret hatıralarıyla dolu bir müze açabileceğimiz kadar çok şey topladık.

Hannah gözlerini bana dikeyyor ve nefes almadığımı fark ediyorum. Ondan ne kadar nefret etsem de, nefret etsem de, üç kat nefret etsem de... onu özlediğim gerçeğiyle bir ilgisi olmalı. Biliyorum, hiç mantıklı değil ve bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyor.

"Olanlar hakkında bir şey biliyor musun Emily?" diye soruyor Hannah. "Seninle aynı sınıfta öğretmenlik yapıyor, değil mi?"

Benimle aynı sınıfta öğretmenlik yapıyordu, ancak Roma İlkokulu'ndaki son günü kış tatilinden hemen önceydi.

nişanlısıyla birlikte Nebraska'ya taşındı. Okul yılının geri kalanında yerine yedek bir öğretmen geçti. Ayrıldığı gün, okuldaki herkesle vedalaştı. Ben hariç. Bilinmeyen nedenlerden dolayı hala aklımı kurcalayan bir düşünce. Tabii ki veda etmedi, neden etsin ki? Biz arkadaş değildik. Düşmandık. Düşmanlar içten bir vedayla etrafta dolanmazlar.

Şu anda tüm gözler benim üzerimde ve dinleyin, Jack'ten gerçekten tüm kalbimle nefret ediyorum ama... her ne sebeple olursa olsun, o yokken onun hakkında konuşmak da istemiyorum. Onu koruduğum için değil, tepki verebileceği bir yerde yüzüne söylemeyi tercih ettiğim için. Böylesi daha eğlenceli.

Omuz silkiyorum ve burada görülecek bir şey olmadığına ikna olmuş birinin ses tonunu takınıyorum. "Bunu ilk kez duyuyorum. Ama yine de Jack'le etkileşime girmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum."

Virginia gülüyor. "Sen ve sadece sen, tatlım. Onu sadece birkaç kez gördüm, ama o adam çok iyi ve eğer onunla aynı sınıfta olsaydım, o bekarla bir fotoğraf çektirmek için sıraya giren ilk kişi ben olurum."

Virginia henüz saçımı kurutmamış ya da şekillendirmemiş olsa da kuaför koltuğundan kalkarak, "Bana kalırsa başımın üstünde yerin var," diyorum. "Ama önünüzde uzun bir yol var. O artık Nebraska'da yaşıyor." Hâlâ burada olsaydı bile onunla çıkacağından şüpheliyim. Öğretmenler Jack'i okul dışında sosyalleşmesi için birçok kez ikna etmeye çalıştılar, ama onun her zaman neden gelemeyeceğine dair mükemmel kurgulanmış bir bahanesi vardı. Bu kadar nazik ve arkadaş canlısı bir çocuk için, aslında arkadaş istemiyor gibi görünüyordu.

Gitmesi iyi oldu. Bir daha asla en iyi park yeri için ondan önce davranmak için okula erken gelmek zorunda kalmayacağım. Ya da

mola odasındaki kahve fincanında hangi fasulyenin kullanılacağı konusunda tartışmayacak. Kimse benimle kıyafet giyme günleri için kavga etmeyecek ve okula en sevdiğiniz edebiyat yazarı olarak gitmenin "oyunbozanlık" olduğunu söyleyip bunun yerine Wacky Tacky Day için bastırmayacak. (Evet, ebeveynler, kıyafet giyme gününün bir kabus olduğunu duyuyoruz, ancak çocuklar bunu seviyor, bu yüzden onlar kazanıyor. Bunu Müdür Bart'a söyleyin.)

Dürüst olmak gerekirse, Jack'in gittiği günle ilgili pişmanlık duyduğum tek şey, dışarı çıkıp ona... ne bileyim... son bir kesici söz ya da başka bir şey söyleyeceğimi düşünmemdi; bunun yerine, Jack'in aptalca güzel SUV'sine binip gidişini izlemek zorunda , bana doğru bir bakış bile atmadı. Bir selam bile vermedi ya da penceresinden bir kuş bile uçurmadı. Ama gerçekten, beni tanımak için durmaması daha iyiydi. Üniversiteden beri kanlı bıçaklı olduğun birine ne söyleyebilirsin ki? Senden nefret etmek güzel miydi? Bu konuşma sayesinde içimi rahatsız edici bir his kapladı. Hareket etmem gerekiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Pelerinimi ona uzattığımda Virginia dehşet içinde soruyor. "Henüz gidemezsin. Kaküllerin alnına yapışmış, ıslak bir keçiye benziyorsun."

Krem rengi örgü atletimin önünü düzeltirken ve Levi's kot pantolonumun paçalarını aşağı doğru çekerek artık yüzyılın kamasını yaratmamalarını sağlarken zoraki bir kahkaha atarak "İltifat ediyorsun, teşekkür ederim" diyorum. Aynada nemli saçlarıma bakıyorum ve onun gerçekten haksız olmadığını görünce iç çekiyorum. Ne tam kıvrıcık ne de tam düz olan bir saçım var. Garip, tembel bir ortada duruyor ve ıslakken vahşi görünüyor. Havada kurumaya bırakıldığında ise vahşileşiyor. Genelde düzleştiriyorum ya da birkaç tel bukle atıyorum ama bugün sadece buradan gitmek istiyorum.

Hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Hepinizin ilginç dedikoduları sayesinde zamanım kısıtlı," diyorum. "Biraz kahve içeceğim ve sonra gününe devam edeceğim."

"Meşgul olan mı?" Virginia soruyor.

Shirley gülüyor. "Emily asla meşgul olmaz."

Haksız değil, ama en önemlisi (ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak daha azı), Jack Bennett'i düşünmeyi ve başarısız nişanından sonra iyi olup olmadığını merak etmeyi bırakabilmek için hareket etmek istiyorum - onu bir daha asla görmeyecek olsam bile. Onunla etkileşime geçmek yerine çoğu zaman kirpiklerimi tek tek koparmayı tercih etsem de. Bana veda etmemiş olsa bile.

İKİNCİ BÖLÜM

Emily

(Ve kahve içmek derken, aslında kafede en sevdiğim küçük köşe masamda oturup

Jack ve hayatımla hiçbir ilgisi olmayan iptal edilmiş düğünü hakkındaki tüm düşünceleri engellemeye çalışarak romantik bir el yazması. Kesinlikle yok.

Cumartesi günleri kahve dükkanına gidip birkaç saat yazmak benim geleneğimdir ve bugün de farklı olmayacak. (Eğlenceli bilgi: Kahve dükkânı yakın zamanda yenilendi ve daha fazla müşteri çekmek umuduyla yeniden markalandı ve rahatsız edici olduğu kadar cahilce bir şekilde adını Hot Bean olarak değiştirdiler. Ve kahveden hoşlanmayanlar için organik meyve suyu satmaya başladılar. Kasabamızın yaşlı vatandaşlarının yeni Hot Bean meyve suyu olmadan tek bir gün bile geçiremediklerini anlatmalarını dinlerken yüz ifadesini korumak başka hiçbir şeye benzemeyen bir deneme oldu).

Kasaba meydanından geçerken (aslında küçük bir t harfi gibi düzenlenmiş) Pie Shop'un tanıdık mavi-beyaz tentesinin altından geçiyorum ve içeri girme isteğime karşı koyamıyorum. Noah'nın orada olacağını biliyorum çünkü o her zaman Cumartesi günleri çalışır. Şimdiye kadar tanıdığım, kalıplardan ve rutinlerden benim kadar hoşlanan tek kişi o.

İçeri adımımı attığımda kapının üstündeki zil çalıyor ve her gibi pencere kenarındaki koltuğu tekeline almış olan Phil'in (Phil'in Hırdavat Dükkânı'ndan) ağzı kulaklarında konuşmasını görünce hemen gülümsüyorum. Bugün çok dikkatli bir dinleyici kitlesi var. At

En az beş kasaba üyesi masasının etrafında durmuş, kahvelerini yudumluyor ve ellerinde bir kutu turta tutuyor. Ancak Phil ve Todd (iş ve hayat ortakları) geleneksel çikolatalı turta dilimlerini paylaşıyorlar.

Tezgâha yaklaşırken kardeşim Noah'a, "Herkesin dikkatini bu kadar çekmek için gerçekten ilginç bir şey olmuş olmalı," diyorum.

Sarışın başı öne eğik, pazen giysili kollarını tezgâhın üzerine dayamış, bir defteri inceliyor. Muhasebe defterindeki rakamları saymaya devam ederken (tabii ki Noah hala yazılım yerine fiziksel bir defter kullanıyor) beni sadece homurdanarak onaylıyor ve sonunda şöyle cevap veriyor: "Kasabaya taşınan yeni biri hakkında konuşup duruyorlar. Bilmiyorum, sürekli yanlış çıkan bu lanet sayılara odaklanabilmek için onları duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum."

Kardeşlerimin sıkıntılarını kendi başlarına çözmelerine izin verme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadım, bu yüzden sayıların satırlarını incelemek için bir dakikamı ayırıyorum. "Bunda yanılıyorsun."

Gözleri kiraz kırmızısı tırnağımın bir çizgiyi işaret ettiği yere kayarken alnı kırışıyor. "Lanet olsun. Bunu nasıl bu kadar çabuk gördün? Sabahtan beri nerede hata olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Çünkü annemle babam sana sakal bıraktı ve zekayı bana sakladı." Ona sırtıyorum, o da gözlerini deviriyor. Muhasebe defterini yavaşça kapatıyorum ve yıpranmış, nesiller boyu eskimiş tezgahın üzerine, sonra da kolumun altına kaydırıyorum. "Senin için bitireceğim."

Benimkiyle neredeyse aynı yeşil tonundaki gözlerinde hem tereddüt hem de rahatlama var. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Em. Artık yaz tatilindesin."

"Bu da demek oluyor ki yardım etmek için dünya kadar zamanım var. Bektan muhasebeciliğinle en sevdiğim pastaneyi yerin dibine sokmanı hiç istemem," diyorum ona, o da sırtarak karşılık veriyor. Kafama bir şey koyduğumda benimle tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Noah tam boyuyla ayağa kalkıyor -benden sadece birkaç santim daha uzun- ve sanki saatlerdir bu kitaba bakıyormuş gibi arkasına yaslanıp geriniyor. "O zaman bedava bir turta al," diyor bana, başıyla çantayı işaret ederek.

"Sanki zaten planlamıyormuşum gibi. Vanilyalı Bourbon Elmanız var mı?"

"Var ama onlar turta karşılığında bana para veren insanlar için. Demek istediğim, bir ravent turtası al, çünkü onlar hiç yardım istemediğim şeylere yardım eden kız kardeşler için ayrılmıştır." Gözlerinin kenarları tıpkı Annie'ninki gibi kırışıyor.

Nuh'a bakmak, biz dört Walker kardeşin her birinin orijinal planına bakmak gibi. Hepimiz onun küçük bir varyasyonuyuz ama ben en çok onu tercih ediyorum. Altın sarısı saçlar. Uzun boylu. Güvenimizi hak ettiklerini kanıtlayana kadar insanlara karşı genellikle temkinli. Fark ağzımızı açtığımızda ortaya çıkıyor. Noah homurdanmaya ve sessizliğe daha yatkın. Ben fikirlerimi dile getirmekten çok mutluyum. Aslında, zamanın yüzde doksan sekizinde kendimi tutmam gerekiyor ve bu yüzde iki de insanlar için çok fazla olabiliyor.

"Karı nerede? Bana güzel bir bedava turta verecek."

"Bütün sabah video konferans görüşmesindeydi. label," diyor, sanki bu ikimizin de bildiği bir anlama gelmiyormuş gibi. Amelia, Rae Rose olarak bilinen dünya çapındaki pop sansasyonudur. O ve kardeşim üç yıl önce Amelia'nın arabası kardeşimin ön bahçesinde bozulduğunda tamamen şans eseri tanıştılar. Şöhretinden için bir süre onunla kaldı ve olaylar birbirini izledi ve şimdi

Evlendiler. Son albümünün turnesine çünkü yeni evliliğinin tadını çıkarmak ve Roma'da kök salmaya odaklanmak için biraz zaman istedi. Bu aynı zamanda ona yeni albümü üzerinde çalışmak için de zaman kazandırdı ki bana şimdiye kadarki en sevdiği albümü olduğunu söyledi. Sanırım plak şirketiyle yaptığı bu görüşme, albüm için turneye çıkması için ona yalvardıkları görüşme olacak.

Bir turne, Noah ile birbirlerini çok fazla göremeyecekleri en az bir yıl anlamına geliyor. Sadece son turnesi sırasında çıkıyorlardı ve Noah, Alzheimer ile yaşayan büyükannemizden çok fazla uzak kalmak istemediği için onu çok fazla ziyaret edemedi. Hepimiz onu huzurevinde kontrol etmek ve ziyaret etmek için dönüşümlü bir bakım programını paylaşıyorduk ve Noah nadiren tek bir ziyareti bile kaçırmak istemiyordu.

Gerçi... o artık yok.

Onu kasabaya bağlayan hiçbir şey kalmadı.

Kalbim öyle bir şey yapıyor ki acıyor, acıyor, acıyor ve durduramıyorum. Bu duygu beni korkutuyor. Büyükannem öldüğünden ve biz dört kardeş cenaze töreninden sonra kilisenin spor salonunda ayakta durup hiçbirimizin tek bir ısırık bile almayacağı çeşitli güveçleri tabaklarımıza doldurduğumuzdan beri bu duygudan kaçıyorum. Teoride hepimiz onun ölümüne hazırlıklıydık, ancak iş gerçekten son ebeveyn figürünüzü kaybetmeye geldiğinde, hazırlık diye bir şey olmadığı ortaya çıkıyor.

Sanırım o gün bizim için bir şeylerin değişmeye başladığı ilk gündü. Onlar için her zaman her şeyi düzeltebildim -derisi yüzülmüş bir diz için yara bandı, bir ayrılıktan sonra moral konuşması, büyük bir sınavdan önce gece geç saatlere kadar çalışma seansları- ama şimdi eskisi gibi bana yaslanmıyorlar. Bana ihtiyaçları yok. Noah büyükannesini kaybettikten sonra çok kırılmıştı ama başvuracağı Amelia vardı. Annie'nin Will'i, Madison'ın da aşçılık okulu ve New York'taki hayatına gerekiyordu. Her şey

Kederin hepimizi yuttuğu açıktı, ancak zor zamanlarda hepimiz bir araya gelirken, bu kez herkes farklı yönlerde döndü.

İşte o zaman aşk romanıma başladım. Aslında kalbimi tırmalayan o acıdan kendimi uzaklaştırmak için umutsuz bir girişimdi. Her şey değişiyordu, kimsenin bana ihtiyacı yoktu ve benim sadece iyi olmaya vardı. Okumayı her zaman sevmişimdir ve yazmak dünyadaki en inanılmaz şey gibi görünüyordu. Böylece ilk kez, her gece tamamen uydurma bir dünyada kaybolmama izin verdim. İskoç eteği giyen bir İskoçyalı ile bir dükün bakire en küçük kızının aşık olduğu ve birbirlerinin kollarında gerçekliğin acısından kaçtığı Regency döneminde geçen bir dünya.

Aptalca bir fikir olarak başlayan şey kısa sürede benim için önemli hale geldi. Anlamalı oldu. Sanki ilk kez derimin içine adım atıyormuşum gibi hissettim. Hikayemi yazarken, planlarken ve hatta sadece hayal kurarken bile kafamın içinde açıklanamaz bir neşe uğultusu var. Tam, parlak ve tereddütsüz kontrole sahip olduğum tek yer orası. Hayatım boyunca neleri kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Ve şimdi etrafımdaki hiç kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu hikayenin sonuna yaklaşıyorum ve onunla ne yapacağımdan emin değilim. Sileyim mi? Çıktısını alıp ateşte mi yakayım? Bunlar tek iki seçenek gibi geliyor çünkü başkasının okumasına izin vermeden ölebileceğimi düşünüyorum.

"Tura katılmak istiyor mu?" İçimden "Ama sen onunla gitmeyeceksin, değil mi?" gibi bir şeyler gevelemek gelse de Noah'ya seviyeli ve rahat bir tonda sormak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü bugünlerde en iyi yaptığım şey bu. Her şey yolundaymış gibi davranmak.

Omuz silkiyor. "Henüz kararını vermedi. Kararı ne olursa olsun onu destekleyeceğimi söyledim."

"Biz de seni destekleyeceğiz." Ellerimle bir yığın kâğıt peçeteyi masanın yanında mükemmel bir kare oluşturacak şekilde düzeltiyorum.

Kayıt. "Bunu biliyorsun, değil mi? Amelia gitmek isterse ve sen de onu ziyaret etmek istersen... sen yokken pastanenin sorunsuz çalışmasını sağlarız. Tıpkı geçen seferki gibi."

Birkaç yıl önce Alzheimer'ın ilk belirtileri kendini göstermeye başladığında büyükannemizden miras kalan burası teknik olarak onun pastanesi olabilir ama aynı zamanda hepimizin burada büyümüş olması anlamında hepimize ait. Yine de büyükannemin Noah'a karşı hep bir zaafı vardı, onun da büyükanneme. Geri kalanımızın o kadar güçlü hissetmediği bir bağı paylaşıyorlardı. Bunun gerçek bir nedeni yoktu, sadece bazı insanların bu hayatta bazı insanlara diğerlerinden daha fazla yönelmesi gibi bir şeydi. Annem ve babam öldükten sonra Noah'ın büyükanneme, kızların da bana ihtiyacı vardı.

İhtiyaç anahtar kelimedir.

Birkaç dakika sonra, çantamda pastanenin defteri ve aklımda romanımın son bölümünü nasıl bitireceğime dair harika bir fikirle kafenin önündeyim. Odaklanmak çok iyi olacak

Bekle. Bu...?

Midem bulanıyor. Çünkü tam orada, kafenin yanındaki kasabanın ortak otoparkında çok tanıdık, karartılmış bir Land Rover var. Kırmızı-beyaz 85 model Ford kamyonetimin hemen yanına park etmiş, kasıtlı bir hareketten başka bir şey olamazdı. Şık SUV, diğer pas kovalarının arasında bir başparmak gibi göze çarpıyor. Ya da kibirli bir başparmak gibi - diğer tüm kamyonetlerin üzerinde hüküm sürüyor ve egemenlik kurmaya çalışıyor. Bu benim ezeli düşmanımın SUV'u. Görünüşe göre evli olmayan düşmanımın.

Jack Bennett'in Roma, Kentucky'de ne işi var?

Mideme hücum eden garip kelebek sürüsünü görmezden gelerek, kafenin kapısını hızla açıyorum.

Yüzüklerin Efendisi filminde Aragorn'un büyük salona girişı. Jack'i bulmak için etrafıma bakmama bile gerek yok. orada, en sevdiğim köşedeki masada oturuyor ve sanki kötü adam değil de kahramanmış gibi yontulmuş yüzüne güneş ışığı vuruyor.

Eski görünümlü bir gömlek giyiyor. Eski görünümlü dediğime dikkat edin. Çünkü aslında eski değil. Jack asla bir giysiyi tasarruflu kullanmaz. Sahip olduğu her şey yeni ve pahalı -ve büyük olasılıkla özel yapım. (Öğretmen maaşının benimkine denk olduğunu düşünürsek, bu bana çılgınca geliyor.)

Örneğin giydiğı tişörtü ele alalım. Eminim internetten bakacak olsam, yüz doların üzerinde bir fiyatla satıldığını görürdüm. Tereyağı yumuşaklığında gibi görünen kumaşın üzerinde dikey olarak uzanan kalın adaçayı ve krem rengi çizgileri olan kamp yaka düğmeli bir gömlek. Alt tarafında, paçası bir, belki de iki kez kıvrılmış hardal rengi kusursuz bir pantolon ve rahat kahverengi botlar var. Lüks tarzıyla çelişen tek şey, taktığı yapışkan, renkli, plastik şeker boncuklu kolye. Bunlardan farklı şekillerde bir avuç dolusu var. Bir de birkaç dövmesi var. Ama bunların hepsi gülen yüz, elmanın içinden çıkan gözlüklü sevimli bir solucanın karikatürize Polaroid'i, girdaplı bir dondurma külahı, üzerinde rawr yazan bir düşünce balonu olan hırkalı bir kaplan gibi şeylerin sevimli çıkartma tarzı tasarımları... Siz sevimli bir tasarım söyleyin, onda var.

Bu Jack'in kancası. Tarzı tuhaf ama bir o kadar da çekici, şık ve iyi işlenmiş. Sıradan bir erkeğin normalde içinde ölüp bitmeyeceğı renkler, dokular ve tasarımlarla insanları hemen kazanmak taktiğinin bir parçası. Ama ben öyle değilim. Ben onun moda kisvesine kanmıyorum. Ya da ne sarı ne de kahverengi olan ama kafiyesiz bir şekilde değişen tanımlanamaz bir ortada yaşayan güzel saçlarına

ya da sebep. Bununla birlikte, klasik ve tahmin edilebileceği gibi dağınıktır. Kemik yapısı çoğu insanın son derece güzel bir yapıya sahip ve bazen yüzünde tüyler oluyor, bazen de olmuyor. Bir düzeni olup olmadığından emin olmak için yeterince yakından takip etmiyorum. Ama bugün temiz traşlı.

Karşısında nişanlısı değil, deri dizüstü bilgisayar çantası oturuyor. Açık kahverengi, rustik çizmelerinden biri masanın ayağına dayanmış ve dikkati önemli biriymiş gibi önünde açık duran dizüstü bilgisayarına odaklanmış durumda. Ama değil. O bir koltuk hırsızı, işte bu.

Sanki Jack kalbimden esen soğuk rüzgârı hissediyormuş gibi, gözleri kapı aralığında öfkeyle baktığım yere doğru yükseliyor. Şimdi hatırlıyorum da... bana ne demişti?.. ıslak bir keçi gibi görünüyorum. Kaküllerimin kaşlarımın etrafında garip bir şekilde kıvrıldığını görebiliyorum ve saçlarımın geri kalanı omuzlarımda bunaltıcı bir bataklık gibi aşağı doğru bastıran nemli bir kütle.

Bir şeye ihtiyacın var mı der gibi alaycı bir kaşını kaldırıyor.

Oh, şu lanet ifade. Jackson'la Rome, Kentucky'nin hemen dışında aynı özel koleje gittiğimizden beri bunu görmek zorundaydım. Hemen kötü bir başlangıç yapmıştık. Hikayeye göre, ilk günümüzdü ve ben patlak bir lastikle uyandıktan sonra zaten geç kalıyordum. İngilizce Kompozisyon 101 dersine yetişmek için acele ediyordum ve köşeyi döndüğümde, elinde kahveyle koşarken bir yandan da telefonuna bakan Jack bana çarptı. Kapak fırladı ve içecek gömleğimi ıslattı.

Jack bu anı bir tür tanışma tatlısına çevirmeye çalıştı, çekici gülümsemesini gösterdi ve bunu telafi etmek için dersten sonra beni kahve içmeye götürmeyi teklif etti. Ama (A) bir ayrılıktan yeni çıkmıştım ve

Beni mahvetti ve penisi olan herhangi biriyle etkileşime girme arzumu sıfırladı ve (B) derse geç gelmek ve kocaman bir kahve lekesiyle kabuslarımın yapıldığı şeydi. Ona şöyle bir şey söylediğimi hatırlıyorum: Sence bana vurmak, kahve dökmek için uygun bir özür mü?

Meğer aynı sınıfa gidiyormuşuz. İçeri girdik ve ikimiz de ön taraftaki son boş koltuğa doğru ilerledik ve bunun için kavga ettik. Hararetli bir fısıltıyla başlayan atışmamız (koltuğu bana teklif edeceğini ama bana asıldığını düşünmemi istemediğini söyledi) tüm dersi bölen bir kreşendoya ulaştı ve profesörün ikimize de ters ters bakmasına ve buranın üniversite olduğunu, eğer çocuk gibi davranacaksak liseye dönmemiz gerektiğini söyleyen sert bir karşılık vermesine neden oldu. Aşağılanmıştım.

En kötüsü de Jack'in hemen profesöre gülümseyip özür dilemesi ve ardından derslerin inanılmaz olduğunu duyduğumuz için iyi bir yer kapmak için savaşılmaya hazır olduğumuzla ilgili bir espri yapmasıydı. Profesör bu espriyi yalayıp yuttu. Bize el salladı, sonra Jack'e oturmasını söyledi ve benim için arkadaki bir koltuğu işaret etti.

Gerisi tarih oldu.

Jack ve ben üniversite boyunca rekabet ettik ve aynı derecenin peşinde olduğumuzdan, sinir bozucu bir şekilde benzer ders programlarımız vardı. Nereye dönsem, Jack gülümsemesi ve odadaki herkesin sevgisini kazanmasını sağlayan kendini küçümseyen şakalarıyla orada görünüyordu. Kampüsün yanındaki smoothie dükkanında işe girdiğimde bile, ilk günümde içeri girdiğimde Jack'i tezgahın arkasında Go Bananas şapkasıyla buldum. Birkaç hafta sonra müdürlük işini aldı çünkü müşteriler onu seviyordu,

Oysa benden bir smoothie'yi yeniden yapmamı istediklerinde çok kaba olduğum için şikayetler alıyordum (ilk seferinde mükemmel yapılmıştı ama aslında sadece ücretsiz bir smoothie için sistemle oynuyorlardı).

İşlerden notlara, arkadaş gruplarına, park yerlerine kadar her şey diğer kişiyi yenmek için bir fırsat haline geldi. Bizimle aynı havayı paylaşacak kadar şanssız olan herkes sürekli didişmelerimize ve güç kapma çabalarımıza katlanmak zorundaydı. Benim için bardağı taşıran son damla, Jack'in öğretmenlik stajı için Roma İlkokulu'na yerleştirilmeyi başarması oldu. Memleketimdeki devlet okuluna yerleştirilmek için yalvarıyordum ama bunun yerine birkaç kasaba ötedeki özel bir okula gönderildim. Sırf bana inat olsun diye bir şekilde orayı kapmayı başardığını biliyorum. Çünkü Jack'in benden daha iyi olduğu bir konu var: İnsanlara kendini sevdirmek.

Ve mezun olduktan sonra, sonunda özgür olduğumu düşündüm.

Jackson memleketi Evansville, Indiana'da bir öğretmenlik işi aldığı anda, ben de her zaman planladığım gibi Rome İlkokulu'nda hayalimdeki işe girdim. Ta ki üç yıl önce Bart'ın onu öğretmenlik günlerinden hatırladığı ve başka bir ikinci sınıf öğretmenine ihtiyaç duyduğu için ona ulaştığı ana kadar. Jack, Evansville'de çalıştığı özel okuldan Roma İlkokulu'na transfer - burada öğretmenlik yapacağımı bilmeden benimle aynı sınıftaki pozisyonu kabul etti. Sanki birbirimizden ne kadar nefret edersek edelim bu hayatta yan yana yürümekle lanetlenmişiz.

Ve bugün, o benim lanet koltuğumda.

En kötüsü de ne? Onu gördüğüm için biraz rahatlamış gibiyim.

Ben emin adımlarla evime doğru yürürken sırtıyor.
Masa.

"Günaydın, Emily," diyor Jackson, ürkütücü, altın sarısı gözlerinde, aslında benim için bir günaydın dilemediğini söyleyen ekstra özel bir parıltıyla. En sevdiğim kotumda bir leke olmasını diliyor. Jüri görevimi bildiren bir mektup. Şemsiyem yokken sağanak yağmasını.

Nişanlısı çekici olduğu için onunla bu kadar uzun süre kalmış olmalı, değil mi? Çünkü evet, adam kuşkusuz çok ama çok yakışıklı. Tahmin edilebilir bir şey söyleyip sinir bozucu olduğunu iddia etmeyeceğim bile. Açıkçası, o beni sinirlendirirken bana bakacak güzel bir şey vermesi en azından yapabileceği bir şey.

Ama bugün onda yeni bir şey var: Jack gözlük takıyor. Dairesel pirinç çerçeveler, keşke ona aptalca göründüğünü söyleyebilseydim. Onun yerine Clark Kent'e taş çıkartıyorlar. Kurnaz gözleri o camların arkasından benimkilere kilitleniyor ve onlarla dalga geçmem için bana meydan okuyor. Ben asla bu kadar ucuza kaçmazdım. Bunun yerine, doğrudan konuya girdim.

"Neden buradasın, Jackson?" Masasına göz gezdiriyorum, açık dizüstü bilgisayarını, ciltli bir dergiyi ve tabii ki boş koltukta yer kaplayan esnek deri dizüstü bilgisayar çantasını fark ediyorum.

"Buraya kahve içmeye geldim, çünkü bir insan kahve dükkanına gittiğinde genellikle bunun peşindedir," diyor ve o sinir bozucu sırtışına gömülüyor. Bunu tam olarak tarif etmek neredeyse imkansız. Gerçek bir gülümsemeden çok ağzının eğilmesi gibi bir şey. Bu, sırlarla ve yaramazlıklarla dolu ama sizi daha çok kıvrandırken izlemekten hoşlandığı için bunları size asla söylemeyecek bir adamın bakışı. İki yıl üst üste benim yerime Yılın Öğretmeni ödülünü kazandığında bana attığı sırtış.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Neden Roma'ya döndün? Şu anda düğününün koridorunda dört nala koşuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Hayatımda hiç geziye çıkmadım. Ve düğün de yok."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. "Çünkü ben altı dört yaşındayım. Dörtnala koşarsam ovalarda koşturan bir zürafa gibi görünürüm."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Seni şu anda öldürebilirim."

"Ama o zaman düğünü iptal ettiğimi zaten bildiğini bilmiyormuşum gibi davranmaya devam edemezdik." Gözleri hiç ayrılmıyor. "Saçın dizüstü bilgisayarına damlamak üzere."

Düğünü iptal ettiğini bu kadar kolay doğrulamasına şaşırdım. Normalde ondan bilgi almak istediğimde, sanki yetenekli bir sorgucuymuşum gibi stratejik olarak onu zorlamam gerekir. Her şeyi öylece masaya yatırması beni şaşırttı.

Doğrulup kollarımı kavuşturuyorum ve o konuşkan bir ruh halindeyken ne kadar bilgi alabileceğimi görmeye karar veriyorum. "Siz ikiniz töreni yeniden mi planlıyorsunuz?"

"Hayır."

"Sen ve Zoe hala birlikte misiniz?"

Bir duraklama. Gözleri saçlarımın ucuna dalıyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Hayır."

Hayır. İşte burada. Onaylandı. Jackson Bennett'in artık bir ilişkisi yok. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Benimle bir ilgisi olduğundan değil.

"Yani sen ve Zoe ayrıldınız ve masamı çalmak için Kentucky'ye geri mi döndün?"

Başını eğiyor, gözleri parlıyor. "Oturmadan önce bir işaret görmedim ama öyle görünüyor."

Hayır, hayır, hayır. Şu anda yaşadığım tüm karmaşık duygular bir yana, rutinimi bu şekilde bozması tamamen kabul edilemez. Ama her zaman yaptığı şey bu. Uğruna yaşadığı şey: halıyı altımdan çekmek ve kaostan zevk almak.

Yine de bir şey içimi diğerlerinden daha çok kemiriyor. Peşini bırakamadığım saçma bir şey. Yüzüme bakıp cevaplamam gereken bir şey. "Jack... neden gözlük takıyorsun?"

Bir an için hazırlıksız yakalanıyor, sonra ağzının sağ köşesinden gülümsüyor. "Böylece kıskanç kaşlarını daha net görebiliyorum."

Onu tekmelemek çok eğlenceli olurdu.

Yeter artık. Kıyamet Hazine Sandığının kapağı tıkırdıyor. Hırlıyor. Serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Bunu anlayabiliyor ve gözleri beklentiyle parlıyor.

Aha! Belki de dönüşüyle ilgili bu çelişkili duyguların kaynağı budur... Belki de onu gördüğüm için rahatlamıyorumdur. Sadece antrenman partnerimi geri aldığım için rahatladım. Çünkü hoşuma gitsin ya da gitmesin, Jackson her yönden benim dengim. Tüm bu dünyada benim söyleyebileceğim en keskin sözlerden bile çekinmeyen tek kişi o. Onları parmaklarının arasında yakalıyor ve geri fırlatıyor.

Mükemmellik için çabalamanın ağır yükü o yanıma geldiğinde hafifliyor. Bu, ondan aldığım tek rahatlama.

"Bu benim masam, Jackson. Şehirde kime sorsan sana söyler. Neredeyse her Cumartesi buraya gelir, bu küçük masada oturur, küçük kahvemi yudumlar, küçük dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazar ve günümün tadını çıkarırım. Eğer yakın zamanda kalbinin kırılmış olmasına anlayış göstereceğimi ve bu yüzden en sevdiğim masadan vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Jackson irkilmedi bile. "Yapmıyorum ve ." Şaşkınlığını görünce daha da rahat ve etkilenmemiş görünmek için koltuğunu düzeltiyor. "Senden sempati beklemiyorum ve kalbim kırık değil." Bakışları, dizüstü bilgisayarından bir santim ötedeki masaya çarpan saçındaki su damlasını takip etmek için düşüyor. Tekrar bana bakıyor ama dikkatinin çıplak yüzümde ve ıslak saçlarımda gezindiğini hissediyorum. "Öyle olmalıymışım gibi görünüyor, ama değilim- bu da bana düğünü iptal etmenin ve ilişkiyi bitirmenin doğru seçim olduğunu söylüyor." Burada söylemediği daha çok şey var. "Yani şimdi okulda sık sık bahsettiğin kafeye gelip oturmak için dünya kadar vaktim var." Tembelce arkamdaki bir şeyi işaret ediyor. "Şurada oturabileceğin bir masa var."

Dizüstü bilgisayarını bir kez daha açarak beni etkili bir şekilde kovdu.

Ve işte gidiyor: Kıyamet Hazine Sandığının menteşeleri uçuyor. Sözcük mızraklarının uçmasına izin vermekten başka çarem kalmayana kadar derimin altına giriyor. Belki de içimdeki hırçın bir parça onun hırçın yanını fark ettiği içindir - dünyanın geri kalanı onun cazibesine kapılıp ondaki hırçınlığı göremeyecek kadar hayran olsa bile. Nefretimizi mükemmelleştirdik ve bir sanat formuna dönüştürdük.

Dizüstü bilgisayarının kapağını o kadar hızlı kapatıyorum ki, giyotine gitmeden önce parmaklarını kaldıracak zamanı bile olmuyor. "Kendi şehrimde Kuzey Kutup Dairesi'ne sürülmeyeceğim." Öne doğru eğilip arkamı gösteriyorum. "Şu masanın tam üstünde bir havalandırma var ve hava hiç durmadan akıyor. O masada oturmak hipotermiyi kabul etmek demektir. Ayrıca bir prize ihtiyacım var ve prize yakın olan tek masa burası."

Omuz silkiyor; sırtı, kendini beğenmiş memnuniyetinin altında neredeyse bir gamzeye dönüşüyor. "O zaman Emily, sanırım seçeneklerin tükendi ve eve gitmek zorundasın."

"Yeterince uzun süredir buradasın, evine git."

"Buraya senden sadece bir dakika önce geldim."

"Ve bu, dünyaya varlığını kabul ettirmek için bolca zaman demek." Kesmek istemişti ama gülmemek için dudaklarını birbirine kenetledi. "Shirley ve tüm salon senin ayrılığının dedikodusunu yapmasaydı şu anda burası benim masam olacaktı."

Kollarını gevşekçe kavuşturarak koltuğuna geri oturur. "Demek haberleri çoktan duydun."

"Evet ve kendini savunmak için ortalıkta olmadığın için seninle ilgili tüm konuşmaları kapattığımı bilmeni isterim, saygıyı hak ettiğinden değil."

Dudakları neredeyse alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

"Yani taşınacak mısın?"

"Hayır. Sen orada havalandırmanın altında donarak ölürken, bu koltuktan sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum."

Dişlerini gıcırdatıyorum. "O iğrenç kışını koltuğumdan çek, Jackson. Ciddiyim."

Masadan yavaşça kalkarken bir an sessizlik oluyor ama gülümsemesinden hareket etmek için kalkmadığı anlaşıyor. Hayır, ellerini hardal ceplerine sokarak rahat ve tek bir adımla yaklaşıyor. Kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlendiğinde acımasız bir eğlenceyle doluyor, kan davamızın tarihinde hiç olmadığımız kadar yakın duruyoruz. Tanıdık olmayan bir karıncalanma bacaklarımdan yukarı doğru ilerliyor ve uyluklarımda bir yere yerleşiyor. "Emily Walker. Buradaki herkesi ezip geçerek boyun eğdiriyor olabilirsin. Ama beni değil. Ben asla. Benden bir şey istiyorsan, kibarca istemen gerekecek."

Tam şu anda bir silindirin kışını yere sermesi için neler vermezdim. Ama ben onun

Önce gözlükler, çünkü benim ölümlü bilgimin ötesindeki nedenlerden dolayı onları seviyorum.

"Neden? Kibarlığımın tadını çıkarıp sonra da beni geri çevirmek için mi? Unut gitsin."

"Bazen beni bu kadar iyi anlaman korkutucu." Gözleri kırışıyor. "Şimdi tek seçeneğin gitmek, şuradaki morgda oturmak ya da..." Yoksa? Ağzından "ya da" çıktığını hiç duymadım. "Küçük kahvenizi alıp karşımdaki küçük koltuğa oturabilirsiniz."

"Seninle... oturmak mı?" Kaşlarım saç çizgime değişiyor.

"Evet."

"Aynı masada mı?"

"Farklı bir masada birlikte oturmayı başarmak zor olurdu."

Nefes alıyorum, bir süre ona bakıyorum. Gerçekten seçeneğim kalmamıştı. (Ve bu gece bu anı zihnimde tekrar tekrar canlandırırken kendime hatırlatacağım şey de bu olacak).

"Pekâlâ," diyorum ve savaşın bir numaralı kuralını çiğneyerek düşmanıma sırtımı dönüyorum, böylece çantasını sandalyenin yanındaki yere taşıyabiliyorum. Benim kanvas çantam onun yerini alıyor. "Geri döndüğümde, tam buraya oturacağım. Seninle birlikte. Bu masayı paylaşacağız ama birbirimize tek kelime etmeyeceğiz. Ben dizüstü bilgisayarımda çalışacağım, sen de kendininkinde çalışacaksın ve ikimiz de diğerinin var olmadığını düşüneceğiz. Anladın mı?"

Başını eğiyor ve yine beni incelediği hissine kapılıyorum. Özel bir cevap arıyor. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama nedense kahveden önce daha da acımasız oluyorsun."

Bu küçük yorum yüzünden ikimiz de sipariş verdikten sonra geri çekildim ve Jack'in kahvesini kafeinsiz yapması için baristaya on beş dolar bahşış verdim.

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

Kime: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: 25 Mayıs Cumartesi 10:30 AM

KONU: MASA PAYLAŞIMI

Emily,

Kızgın bir goril gibi yazıyorsun. O tuşlara biraz daha basarsan dizüstü bilgisayarını göçerteceksin. Huzuru bozduğumuz için buradan atılmadan önce sessiz ol.

Jack

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

Kime: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sat, May 25 10:33 AM

KONU: MASA PAYLAŞIMI

Daha da yüksek sesle yazıyor. Gerçekten güzel.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sat, 25 Mayıs 10:34
AM KONU: MASA PAYLAŞIMI

Emily

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack

E annem ve ben daha önce sadece bir kez aynı masayı paylaştık. Üniversite ikinci sınıftaydık ve birlikte eşleştirildik.

Çünkü evreni kim yönetiyorsa görünüşe göre biraz eğlenceye ihtiyacı vardı. İstemeyerek de olsa, ikimiz de yıkılan köprülerimizi onarmanın ve düşmanlığımızı geride bırakmanın bizim yararımıza olacağına karar verdik. Kütüphanede buluştuk ve ödevi tartışmadan önce ortak bir zemin bulmaya çalıştık.

Sunumumuzun konusu hakkında tartışmalar başlamadan önce otuz dakika kadar dayanabildik. İkimiz de bir milim bile kıpırdamadık. Sonunda, etrafımızdakileri rahatsız ettiğimiz için kütüphaneden atıldık ve Emily ve ben ayrılıp sunumlarımızı ayrı ayrı yapmanın daha iyi olacağına karar verdik. İkimiz de F aldık. Anlaşılan o ki, bir grup projesinin amacı gerçekten bir ekip olarak çalışmaktır.

İtiraf etmeliyim ki Emily'yle derse giderken karşılaştığımızda onun muhteşem olduğunu düşünmüştüm. Derslerimin ilk gününde böylesine güzel bir kadınla karşılaştığım için şansıma inanamıyordum. Ona asıldım ve itiraf etmeliyim ki yanlış bir andı. Ama o kadar hırçındı ki, benimle konuştuktan iki saniye sonra benden nefret ettiğine ve kahvemi üzerine döktüğüm için beni affetmeyeceğine karar vermişti. O gün bir şey oldu. Uzun zamandır ilk defa

İşleri düzeltmeye çalışmak yerine tartışma dürtüsüne boyun eğmek.

Bu kavga, etkileşimlerimizin geri kalanı için emsal teşkil etti ve birbirimizin yanında bir şey yüzünden didişmediğimiz, sözlü olarak tartışmadığımız veya birbirimize sataşmadığımız bir gün bile geçmedi. Genelde ondan dayanılmaz derecede rahatsız oluyorum. Ama bugün, onunla tekrar aynı masayı paylaşıyor olmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Son birkaç aydır hayatım alt üst olmuştu ve yaklaşık yirmi dakika önce onun kapıdan girdiğini görene kadar kendimi yeniden düzene girmiş hissetmiyordum. Çünkü ne kadar tuhaf olsa da, rekabetimiz son birkaç yıldır hayatımda değişmeyen tek şey oldu. Bana ihtiyacı olmayan, beni istemeyen ya da beni düşmanı olarak görmeyen tek kişi o.

Sanırım bu yüzden ilk patlayan kişi o oldu. Zoe'yle Nebraska'ya taşındığımızın ertesi günü aklıma geldi. Kahve masadaydı, Zoe telefonla konuşuyordu ve ben mahvolma yolundaydım ve bunu biliyordum. Gün gibi açıldı. Yanlış eyalette, yanlış insanla kahvaltı masasında oturana kadar hayatımın rayından çıktığını fark etmemiştim.

Bunun benim için doğru olmadığını ve bunu yapamayacağımı söyleyerek Zoe'nin kalbini kırma düşüncesiyle göğsüm çöktüğünde, onu incitmekten korkarak neredeyse geri çekildiğimde, Emily'nin sırttan yüzü aklıma geldi ve söylediği şeyi mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum: Yap şunu, Jack. Sana meydan okuyorum.

Buna ihtiyacım vardı. Garip, çarpık bir şekilde ona ihtiyacım vardı.

Ayrılıktan sonraki aylar da zor geçti. Her zamankinden daha yalnızdım. Ve sürekli Emily'yi düşündüğüm için bu yalnızlığı suçluyordum. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Aslında bu yüzden Roma'ya geri döndüm. Sadece bu şehri her zaman sevdiğim için değil.

Bu işe gerçekten dahil olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğim için değil, ona geri dönmek için hissettiğim bu garip çekimin, çölde kaybolan insanların susuz kaldıklarında halüsinasyon görüp su hayalleri görmeleri gibi bir tesadüf olduğunu kendime kanıtlamam gerektiği için. Sadece yalnızdım ve bu yüzden yaratıcı zihnim Emily'nin benim için bir şey ifade ettiği saçma bir hikaye uydurdu. Buraya bu fikri sonsuza dek yok etmek için döndüm. Emily'den ne kadar nefret ettiğimi kendime hatırlatmak ve bunu geride bırakmak için.

Ama çöldeki su hayallerinin peşine düşen insanların genellikle ölümlerine kadar bu hayallerin peşinden gitmeleri beni şaşırtmıyor.

Bu mutlu notla birlikte, tüm zamanların en boktan evini satın almak için imza attığım emlakçı ofisinden yeni çıktım. Biraz boya yaptıktan sonra yeni gibi olacak, dedi Carol, masanın üzerindeki isim levhasında Rome, Kentucky'de bir numaralı emlakçı seçildiği yazıyordu, oysa görünüşe göre Rome'daki tek emlakçı oydu. (Parti planlama şirketinin kartvizitleri de isim levhasının yanında yer alıyordu).

Carol, dış cephe kaplamasının döküldüğünü ve verandanın çökmek üzere olduğunu görünce bir kat boyadan çok daha fazlasına ihtiyaç duyacak. Tam bir tadilat olacak ama başka seçeneğim yoktu. Elli millik bir yarıçap içinde satılık başka bir ev yoktu ve Evansville'den okula her sabah bir saat araba kullandıktan sonra artık daha az yol gitmeye hazırım. Bu tuhaf kasabaya resmi olarak kök salmaya hazırım.

Carol evin durumu hakkında endişeli görünmüyordu ve Darrell adında birinin buradaki tüm yenileme projeleriyle ilgilenen bir inşaat ekibi olduğunu ve bunu hemen halledebileceğini söyledi. Hızlı bir telefon görüşmesiyle bunu doğruladı.

"Ee... ne yaptın?" Emily on dakika boyunca sessizce oturup tadı zayıf kahvesini içtikten ve saçlarının nasıl doğal bir şekilde kıvrıcık olduğunu fark etmemeye çalıştıktan sonra sordu. Hiçbir fikrim yoktu.

"Affedersiniz?"

Şöyle diyor. "Cahil numarası yapmak sana hiç yakışmıyor. Neden geri döndün ve evlenmedin? İşaretler battığını gösteriyor."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Kahvemden bir yudum alıp tekrar yerine koyuyorum. "Ama ben yanlış bir şey yapmadım. Sadece birbirimiz için doğru kişi değildik." Burada durmam gerekse de daha fazlasını söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu ona söyledikten sonra bana sorun olmadığını çünkü zaten kendisi için doğru kişi olduğunu söyledi."

Daha iyi bilmesem, Emily'nin yüzünde şu anda sempati olduğunu söyleyebilirdim. Bir an için ifadesi yumuşuyor ve daha önce onda hiç görmediğim bir ifadeye bürünüyor. Açık ve yumuşak. Ve tabii ki bundan faydalanmak zorundayım çünkü bizim işimiz bu. Ayrıca içimde var olmamasını dilediğim çiğ bir şeyi sıkıştırdığı için. "Zehirli gözlerinde gördüğüm endişe bu mu Bayan Walker?"

O gözler kapanıyor. "Sadece öğrencileriniz için. Onları umutlandırıp sonra da Zoe'yle aranızı düzelterek onu geri aldığınızda aniden kaçmalarından endişeleniyorum."

Çenem titriyor. "Bunun için endişelenme."

Zoe ve ben bittik. Başından beri doğru gelmeyen bir şeydi ama o kadar yalnızdım ve sabahları uyanacak birine o kadar muhtaçtım ki çok fazla şeyi görmezden geldim. Yalnızlık insana korkunç şeyler yaptırır. Kendimi birine aşık olduğuma inandırmak gibi.

En büyük sırrımı ona gizlilik sözleşmesi imzalatmadan paylaşacak kadar bile güvende hissetmediğim bir kadın.

Başlangıçta Zoe ile aramızda samimi bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Eğleniyorduk. Nezaketime ve şefkatime karşılık verdi - o zamanlar gerçekten ihtiyacım olan şeylerdi. Ama sonra işler oldukça hızlı bir şekilde bozulmaya başladı ve yapmam gerektiği gibi bitirmek yerine uzamasına izin verdim. Geriye dönüp baktığımda, telefonunu asla başıboş bırakmayacağı konusunda endişelenmeliydim. Öğle ve akşam yemekleri için kredi kartımdan rastgele yüklü harcamalar alıyordum. Beni her zaman kendimi gizlemeye ve yazmaya teşvik ediyor gibi görünüyordu çünkü o zamanları günün çoğunda ortadan kaybolmak için kullanıyordu. Ne yaptığını bilmiyordum ve en endişe verici olanı, ben de merak etmiyor gibiydim.

Onunla birlikte Nebraska'ya taşındı ve orada bir yeni işimde, onunla kendimi hiç yalnız hissetmediğim kadar yalnız hissettiğimi fark ettim. Gerçeği görmek için işimden ve... Emily'den ayrılmam gerekti. Zoe beni sevmiyordu - yazarlık kariyerim sayesinde sağlayabildiğim yaşam tarzını seviyordu ama beni sevmiyordu. Ve ben de onu sevmiyordum. İhtiyacım olduğunda sunabileceği arkadaşlığı seviyordum. Düğün, başından beri kanayan bir yaraya yara bandı olacaktı. Evlenme teklifi bile Zoe'nin yeterince hızlı hareket etmediğimizi söylediği bir tartışmadan doğmuştu. Bizim için savaştığını düşünüyordum ama şimdi paramı elinde tutmak için savaştığını biliyorum. Bunu fark etmek utanç verici. Ondan uzak dururken ne kadar rahat olduğumu hatırlamak daha da utanç verici.

Sadece bir hataydı... . Ve ben buna o kadar takıldım ki çok uzun çünkü belli ki gereken sorunlar var.

"Yine de endişeleniyorum. Öğrencileriniz için," diyor Emily, öne doğru oturarak. "Benim olsaydınız ve profesyonelliğe yakın bir şey yapsaydınız siz de yapardınız."

Bundan çekiniyorum. "Ben her zaman profesyonelim."

"Tişörtün öyle olmadığını söylüyor." Ne kadar spesifik ve rastgele bir saldırı. Bunu sevdim.

"Gömleğimin nesi var böyle?"

"Üstteki iki düğme neden böyle açık?" Tenimi görünce iğrenmiş gibi görünüyor. Ya da belki kolyemden. "Adadaki bir aşk şovuna mı katılmaya çalışıyorsun?"

"Cevabı çok çabuk buldum. Ya bir süredir benim kıyafetlerimi düşünüyordun ya da şu anda sen de o şovlardan birine başvurduğun için aklımdaydı." Dizüstü bilgisayarına doğru başımı salladım. "Bakalım masum musun?"

Gözleri krep gibi ve dizüstü bilgisayarının ekranını sadece açık kalana kadar hızla indiriyor. "Hayır. Yani... hayır, o sinir bozucu programlardan birine başvurmuyorum. Bir ilişki bile istemiyorum. Ayrıca sana bilgisayarımı göstererek kanıtlayacağım hiçbir şey yok."

Burnumu iğrenç bir şekilde sıkıyorum. "Oldukça suçlu görünüyorsun." "Değilim. Seninkinde ne olduğunu göster bana."

"Hayır." Ben de kapattım.

"Sanırım tek suçlu ben değilim. Aşk Adası'nda görüşürüz."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kavgalarımızdan duygusal olarak sağlıklı bir insanın zevk alması gerektiğinden daha fazla zevk alıyorum. Her zaman mantıklı değiller. Biraz dengesiz oluyorlar. Küçüklük kokuyorlar. Ama aynı zamanda diğer insanlarla kolay kolay yakalayamadığım bir gerçeklik de var.

Peki ya Emily benim gerçekten Bu dizüstü bilgisayarda kitap mı yazıyorsun? Muhtemelen bunu ona hiçbir zaman söyleyemeyecek ve yüzündeki şoku göremeyecek olmam çok kötü.

Babam Fredrick Bennett, son otuz yıldır dünyaca ünlü bir gizem yazarı. Yayınlanmış kırk kitabından otuz biriyle New York Times'ın en çok satanlar listesinde bir numaraya yerleşti ve genellikle aylarca en üst sıralarda yer aldı. Çok zeki ve gelmiş geçmiş en iyi gizem yazarlarından biri olarak lanse ediliyor. Ancak okurlarının hiçbirinin bilmediği şey, çoğu zaman tam bir piç olduğudur. Özellikle de anneme karşı ve özellikle de teslim tarihi geldiğinde.

Mesele şu ki, son teslim tarihi stresini anlıyorum. Zaman zaman patlamalar ya da ters tavırlar normal karşılanabilir. Özellikle de adam nasıl özür dileyeceğini biliyorsa. Ama bu farklı. Bu, hayatının her köşesine sızıyor. Her gün aynada kendisine bakan adamın dünyadaki en önemli kişi olduğunu düşünerek yüzleşiyor.

Annemin onu sonsuza dek terk etmesini istiyorum ama bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum çünkü benim gibi onun da sorunları var. İşte bu yüzden babamın, medyanın ve okurların kendisine denk gördüğü tek gizem yazarının ben olduğum konusunda hiçbir fikri yok.

Fredrick gibi bir babayla büyümek beni gerçekten yazmaktan nefret ettirmeliydi ama kafamda dışarı çıkarmam gereken bir hikaye vardı. Bu yüzden üniversitede yazdım ve her saniyesini çok sevdim. Bittiğinde, iyi olabileceğini düşündüm, bu yüzden takma adla birkaç ajansa sundum, böylece eğer başarırsam, bunun babamın kim olduğu için değil, kendi liyakatimle olduğundan emin olabilirdim. Sadece en az bir ajanstan geri dönüş almayı umuyordum ve hepsi tarafından temsilcilik teklifi aldığımda şaşkına döndüm. Kitap yazdığımı kimseye söylememiştim bile çünkü kendime inandığımdan emin değildim ve işte başarının eşiğindeydim.

Sonra babamın bunu öğrendiğini düşündüm. Ya Fredrick'in aynı zamanda yazan oğlu olarak onun gölgesinde kaybolacağımı, ya başarımın sebebinin kendisi olduğu konusunda ısrar ederek yazma sürecimden son damlasına keyif alacağını, ya da rekabeti kaldıramayacağını ve bunun onu tekrar alkole döndüreceğini, bunun da annemin hayatını hale getireceğini düşündüm. Büyük olasılıkla yukarıdakilerin hepsi.

Bu yüzden menajerimle anlaştım ve birlikte bu kitabı ve iki kitabı daha yayınlattık - ama bunu bir sır olarak sakladım. Tüm kimliğim gizli ve hiç kimse (menajerim Zoe ve hepsi Gizlilik Sözleşmesi imzalamış olan çekirdek yayın ekibim dışında) New York Times ve Sunday Times'ın en çok satan gizem yazarı AJ Ranger'ın arkasındaki adamın kim olduğunu gerçekten bilmiyor. Yazılarım benim güvenli sığınağım haline geldi. Kimsenin bana ulaşamayacağı bir yer. Hayatımda daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ve bundan vazgeçmeyi göze almak çok zor.

Ben Emily'ye daha fazla meydan okuyamadan, en sevdiğim emlakçı/parti planlayıcısı Carol kafeye koşuyor ve beni görene kadar hızla etrafına bakınıyor. Omuzları rahatlatarak çöküyor ve masama doğru ilerliyor.

"Güzel! Hâlâ şehirdesin!" diyor, o kadar hızlı yürüyor ki kabarık saçları her adımda sallanıyor.

Carol'ın sesiyle Emily'nin kafası ona doğru döner ve dizüstü bilgisayarını kapatır. Gerçekten de suçluydu.

"Ofisinde bir şey mi unuttum?" Masaya yaklaştığında sordum.

Carol, Emily ve benim burada birlikte oturduğumuzu görünce iki kez baktı ve hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi göründü. Aslında tereddütlü bir şekilde mutlu olmak daha iyi bir ifade olabilir. Okul saatleri dışında Roma'ya pek sık gitmedim,

Ama Emily ve benimle ilgili bir izlenim bırakacak kadar çok toplumsal etkinliğe katıldım.

"Emily, merhaba tatlım! Seni gördüğüme sevindim." Ve garip bir şekilde, bunu kastettiğini biliyorum. Buradaki herkes, benim hiç bilmediğim nedenlerden dolayı Emily'yi sever. Önüme bir kâğıt ve kalem koyarken bakışlarını bana çeviriyor. "Jack, kontratında bu sayfayı imzasız bırakmışsın."

"Bunun için üzgünüm." Onu kendime doğru çekiyorum ve kalemimi açıyorum. Bazen takma isimle değil de gerçek isimle imza atmayı hatırlamak zor oluyor. Bu kulağa hödükçe bir şeymiş gibi geliyor ama neyse o.

Emily beni dikkatle izliyor; erimiş altın rengindeki sarı perçemleri her geçen saniye kenarlarından daha da sıkı kıvrılıyor. "Ne sözleşmesi?"

Carol ona gülümsüyor. "Roma'daki yeni evi için. Daha bu sabah kapattık."

Emily hasta gibi görünüyor ve bu düşünce bana fazlasıyla keyif veriyor. "Burada mı? Roma'da mı? Roma'ya mı taşıyorsun? Kalıcı olarak mı?"

"Doğru." Carol'ın yüzünü kızartan bir gülümsemeye kağıdı ona uzatıyorum. "Ve Carol, seninle çalışmak inanılmazdı. Detaylara gösterdiğin özen için teşekkür ederim."

Emily yine araya giriyor. "Roma, İtalya'ya taşınmak istemediğine emin misin? IQ'na bakılırsa kimse seni suçlamaz," diyor, gözlerini aşırı masumiyetle kırpıştırarak.

"Neden İtalya'ya taşınayım ki? En sevdiğim köşe masası burada."

Carol'ın omuzları her geçen dakika daha da sertleşiyor. Buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdi. "Sanırım bu ikiniz için de ilginç olacak, değil mi?" Carol benimle Emily'nin arasını işaret ederek soruyor.

"Hayır... Jack ve benim söz konusu olduğum yerde siz ikiniz yoksunuz."

"Şey, hayır, demek istediğim siz ikiniz artık komşusunuz."

Hem benim hem de Emily'nin gözleri Carol'a odaklandı. Hafifçe öne eğildim. "Yine mi geldin?"

Aramıza baktıkça yüzündeki ifadeden daha az hoşlanıyorum. Sanki paylaşmak istemediği bir şeyin farkına varıyormuş gibi yavaş yavaş eriyor. "Bekle. Bilmiyor muydun?"

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde başımı sallıyorum. "Neyi kastettiğinden emin değilim."

"Aman Tanrım." Carol yüzünü buruşturuyor.

Emily önce bir anlayışa varmış gibi görünüyor. Koltuğuna ağır ağır geri oturur. "Carol... bana söyleme..."

"Yaşlı Pete'in evini satın aldı."

"Hayır," diye Emily. "Evet."

Önce Carol'a sonra da Emily'ye baktım. "Pete kim?" Kimse beni onaylamadı.

"Carol! Şaka yapıyorsun! Orası yarı çürümüş ve yıkılıyor." Şimdi en azından aynı yerden bahsettiğimizi biliyorum.

"Pete kim?" Tekrar soruyorum, bu sefer Carol'ın dikkatini çekiyorum.

Bana sempati ile bakıyor. "Özür dilerim Jack. Bildiğini sanıyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Satın aldığınız ev... hemen bitişiğinde..." Gözleri yavaşça beni hayatından bir karpuz kepçesiyle çıkarmak isteyen kadına doğru bir çizgi çiziyor.

"Lanet olsun. Sen benim komşum musun?"

"Cehennem gibi. Sadece satışı iptal et." Carol'ın elinde tuttuğu, parmaklarıyla sıkıca kavradığı ve sanki evi satın almak için kullandığım nakit teklifini çoktan harcamış gibi görünerek göğsüne doğru çektiği kâğıdı işaret ediyor. "Sadece kağıtları yırt ve yeni bir ev bul."

İşte yine başladı. Sanki bana sahipmiş gibi emir yağdırıyor.

Kahvemi yudumluyorum. "Hayır, bu işler böyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca şehirdeki tek müsait yer burasıydı." Yeterince uzun süre kenarda yaşadım. Burada olmaya hazırım.

"Tamam! Sizi görmek güzeldi ama-" Carol geri çekiliyor ama Emily'nin eli uzanıp onu durduruyor, gözbebekleri hâlâ yüzüme yapışık.

"Hayır, hayır, hayır. Bu gerçekten olamaz. Onun yanında yaşayamam ve hayatımın her günü onun yanında çalışamam." Gözleri sonunda Carol'a kaydı. "Ev zaten satılamaz durumda! Yani... neredeyse yıkılmak üzere. Anlaşmayı iptal etmek için bir açık kapı olmalı."

Emily'nin yanımda yaşamaktan mutlu olmasını beklemiyordum ama perili bir evden çıkmış gibi görünmesini de beklemiyordum. Son birkaç aydır Nebraska'da yaşamak ve sürekli olarak her köşede Emily'yi görmeyi beklemek, sırf hayat bizi defalarca beklenmedik bir şekilde bir araya getirdiği için, geri dönüşü olmayan bir hasara neden olmuş olmalı. Çünkü birdenbire, beni komşusu olarak düşündüğünde yüzünün böyle görünmesini istemiyorum.

Carol, Emily'nin sözlerini de benimkiler gibi geçiştiriyor. "Ev o kadar da kötü değil, gerçekten. Darrell orayı onaracak. Birkaç haftalık tadilattan sonra muhteşem olacak!"

Emily'nin gözlerinin Carol'a dikildiği anı kaçırmıyorum. "Bir dakika. Yenilemeyi Darrell'in şirketi mi yapacak?"

"Elbette öyle. Bu sabah onunla telefonda konuştum ve çok yoğun olmasına rağmen bu işi halletmeye istekli olduğunu söyledi. Jack de parasını ödeyebildiği için-"

"Eviniz şu saplantılı görünümlü çiçek bahçesi olan beyaz ev mi?" Carol'ın cümlesiyle nereye varmak istediğini biliyorum ve Emily'nin önünde cümlesini tamamlamasını umursamıyorum. Benim yaşam tarzımdan her zaman şüphelenmiştir. "Güzel eşyalarım" hakkında birden fazla sivri yorum yaptı. Bunu da koklamasına ihtiyacım yok.

Emily gözlerini kısar. "Sadece güzel çiçek bahçesi olan ev diyebilirdin. Ama evet, o benim. Kışkandın mı?"

Tabii ki öyle. Tabii ki öyle. Şu anda evim olan saçma sapan yere bakmaya gittiğimde, evini görünce ağzımın suyu aktı. Hatta Carol'a, tahmini değerin iki katını teklif etmem halinde ev sahibinin taşınmaya razı olup olmayacağını bile sordum. O ev sahibinin satmaya yanaşmasının mümkün olmadığını söyledi. Şimdi nedenini biliyorum. Emily son nefesine kadar bu kasabada yaşayacak. Bir yeri ya da insanların bu kadar seven birini daha tanımadım.

"Emily..." Carol dikkatle, gözleri kendisini hareket etmekten alıkoyan ele kayarak konuştu. "Sakıncası yoksa gitmem gerekiyor."

Emily yenik bir iç çekişle bırakıyor ve Carol'ın kendini kötü hissetmesini istemediği o anı görüyorum çünkü ağzına yumuşak bir gülümseme yerleştirip Carol'a doğrultuyor. "Elbette Carol. Billy'ye selamımı söyle ve gelecek Cuma Hank'lerde görüşürüz."

"Yapacağım, tatlım! Güle güle, Jack! Önümüzdeki hafta sonu taşınmak için anahtarları alacaksın." Ve bu veda sözleriyle birlikte, girdiği gibi hızla kafeden çıkıp gitti.

Emily'nin hemen üzerime atlamasını ve evin satışını iptal etmezsem, bunun yerine hareket halindeki bir otobüsün önüne yatmamı önermesini bekliyorum. Bu yüzden onu tamamen sessiz ve uzaklara, belirli bir şeye bakarken bulduğumda şaşıyorum. Kaşlarının arasında küçük, yumuşak bir çatıklık. Kahretsin. Kaşlarının arasındaki çizginin iyi olmadığını anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum onu. Bu çatık kaşları en son gördüğümde, Emily yakınlardayken arkadaşım Harris'in sinir bozucu bir şekilde benim mülakatımı sormasının ardından üniversite gazetemizde benimle aynı editörlük işinin peşine düşmesinden önceydi. O işi çok istiyordum ve o da bunu biliyordu. Sonra gidip o iş için de mülakata girdi ve beni yendi. (Yine de profesörümüzle konuşup Rome İlkokulu'nda istediğini bildiğim öğrenci öğretmenlik yerleştirmesini kaptığımda onu geri kazandım. Tanrım, biz zalim insanlar mıyız?)

olarak, bu Emily Walker'ın entrikacı kaşları.

Ve aniden bana dönüp dudakları sinsî bir sırıtışa dönüştüğünde, ödeyecek bir tür cehennemim olacağını biliyorum.

"Gitmeliyim," diyor hızla, dizüstü bilgisayarını çantasına geri koyuyor ve ayağa kalkıyor.

"Bu masaya bu kadar çok ihtiyaç duymaya ne oldu?" Kafasının içinde olup bitenlere güvenmiyorum ama yine de heyecanlıyım.

"Daha önemli bir şey çıktı." Omurgamı karıncalandıran bir gülümseme daha atıyor. Emily uzaklaşmadan önce "Kahvenin tadını çıkar komşu," diyor ve beni ürkütücü bir hisle baş başa bırakıyor. İçgüdüsel olarak bu kahveyi atıp yeni bir tane sipariş etmeme neden olan bir his.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Pzt, 27 Mayıs 9:00 AM

KONU: Akıllıca bir söz...

Evin anahtarlarını erkenden aldığını gördüm. Yerinde olsam henüz bavulları boşaltmazdım. Bir şeylerin ne zaman ters gideceğini ve o fasulye sırtına tekrar tırmanmak zorunda kalacağını asla bilemezsin.

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Pzt, 27 Mayıs 9:30 AM

KONU: Akıllıca bir söz...

Aman Tanrım. Bu gerçekten fasulye sırtındaki Jack şakası mıydı? Lise birinci sınıfta bir gecede bir metre yükseldiğim ve bir hafta boyunca yüksek su pantolonu giymek zorunda kaldığımdan beri bunu duymamıştım.

Bana bir dakika ver. Seni çağırmak için utanç verici bir isim düşüneceğim.

Şimdilik, bana takıntılı olduğunuzu biliyorum, ama gözlerinizi kendi mülkünüzden ayırmamaya çalışın.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Pzt, 27 Mayıs 9:33 AM

KONU: Akıllıca bir söz...

İyi şanslar. Benim utanılacak bir yanıam yok. Ben mükemmelim.

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Pzt, 27 Mayıs 9:35 AM

KONU: Akıllıca bir söz...

Gerçekten mi??... *Emily Stalker...*

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Pzt, 27 Mayıs 9:35 AM

KONU: Akıllıca bir söz...

Lütfen. Bu bir zing bile değildi. Bundan daha iyisini yapabilirsin,
Jackson *Bonnet*.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emily

"O kay, nerede o?" diyor Annie, kapıma doğru hızla ilerlerken beni neredeyse iterek yolumdan çekiliyor. evime gir.

"Biliyor musun, bu kediye aldığımdan beri artık beni görmeye hiç gelmiyorsun."

"Ödediğin bedel bu. Küçük melek nerede?" Annie, en küçük kız kardeşim, hassas bir ruhtur. Ama şu anda, yeşil tulumunun içinde elleri ve dizlerinin üzerine çöküp kanepenin altında kediye ararken bir gremlin gibi görünüyor. Kafası her yöne savruluyor, güzel mavi gözleri kafasından fırlıyor. Daha önce ondan hiç korkmamıştım ama şu anda...

"Muhtemelen yatağıma geri dönmüştür. Uyumayı sevdiği yer orası." Sırf onu bir daha böyle görmek zorunda kalmamak için aramayı sonlandırıyorum.

Annie kısa koridordan odama doğru koşarken bir duman bulutundan biraz daha fazlasıydı ve birkaç saniye sonra elinde yumuşacık turuncu bir tüy yumağıyla çıkageldi. Ducky'yi kaldırıp burunlarını birbirine yapıştırıyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum" diyor en bebek sesiyle.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Ducky'yi bir kedinin sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Onu birkaç hafta önce, evimdeki tam izolasyona daha fazla dayanamadığımda aldım. Hayvan barınağına gittim ve bütün günümü

Öğleden sonra orada, Ben ve Jerry'nin tatları gibi kedi yavrularını örnekliyordum. Ducky'yi bulmadan önce muhtemelen yirmi farklı kediyle oynadım ve sarıldım. Uzun süre sokakta yaşadığı için biraz zayıftı ve bana çok fazla sevgi ve ilgiye ihtiyacı olduğu söylendi. Cennette yapılmış bir eşleşme gibiydik.

Bir kez daha ön kapım açıldı ve baldızım Amelia içeri daldı. Gözlerini Annie ve Ducky'ye dikiyor ve fırlatılmak üzere olan bir füzeye dönüşüyor. "Çocuğu bana ver!" diyor, Annie'nin yanına koşuyor ve Annie'nin itirazları arasında yavru kediye kapıp götürüyor. Amelia gözlerimin içine bakıyor ve hayatımda gördüğüm en ciddi ifadeyle, "Onun için sana bir milyon dolar öderim," diyor. Bence ciddi olabilir. Onun bankası

hesabı bunun için iyi olurdu.

Amelia'ya gülümsedim. "Anlaşma yok. Ducky'yi bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

"Ah derdim," diyor Annie, "ama tamamen anlıyorum. Sırf ona yakın olabilmek için geri taşınmayı düşünüyorum."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Süper seksi erkek arkadaşının evini terk edip evde kalmış kız kardeşinin yanına mı taşınacaksın?"

"Bu sevimliliğe ulaşmanın tek yolu bu," diyor ilkel bir tavırla, Ducky'yi geri çekip boynunun kıvrımına sokuyor. Üçümüz de sadece nefes alan ve hayranlığımızı kazanan yavru kediye bakıyoruz.

Ama sonra Annie ve Amelia gözleri bana kaymadan önce bakıştılar. "Ama gerçekten, burada tek başına iyi misin?" Annie soruyor. "İhtiyacınız olursa geri dönerim -kedi olsun ya da olmasın."

Birdenbire, bu hazırlıksız ziyaret bir müdahale gibi hissettirmeye başladı. Omzumun üzerinden baktığımda bir

"YALNIZ OLDUĞUNU KABUL ET, EMILY" yazan bir afiş.

Asla. Çünkü ona karşı dürüst olsaydım, Will'le olan harika hayatını geride bırakıp benimle birlikte bu eve geri döneceğini biliyorum. Beni mutlu etmek onun işi değil. Artık bana ihtiyacı yok ve bu benim sorunum, onun değil.

"Sakın cüret etme. Buranın bana ait olmasını seviyorum. Sonunda tam istediğim gibi temiz kalıyor." Mutfaktaki kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve kız kardeşlerimin araştıran bakışlarından kaçmak için bana yapacak bir şey veriyor. Üç fincanı aşağı indirip neredeyse ağzına kadar dolduruyorum. Her seferinde tam bir cezve kahve yapmak, Annie ve Madison taşındığından beri vazgeçemediğim bir alışkanlık.

"İkinizi ağırlamaktan hoşlanmadığımdan değil ama günün ortasında burada ne işiniz var? Will yine evlenme mi teklif etti ve sen de bu sefer kabul mü ettin?" Bu son soru Annie'ye yönelikti.

Annie ve Will'in ilişkisi dünyanın izlemesi en komik, en beklenmedik şeyiydi. Will, Annie ile ilk tanıştıklarında Amelia'nın korumasıydı ve aynı zamanda kötü şöhretli bir playboydu. Hepimiz Annie'nin tatlı ve geleneksel bir hayat arzuladığını düşünmüştük. Yanılmışız. Will, Annie'ye neredeyse anında aşık olmuştu. Will ona evlenme teklif ettiğinde Annie hepimizi şaşırttı ve kendini yeniden tanımaya başladığı için bir süre daha çıkmak istediğini söyleyerek Will'i geri çevirdi.

Ona çok saygı duyuyorum.

Her neyse, birlikte yaşamaya başladılar ve son bir yıldır mutlu bir birliktelikleri var. Ancak Will Annie'ye en az üç kez evlenme teklif etti (her zaman gönülsüzce ve asla ısrarcı olmadan; bu noktada aslında aralarında bir şaka haline geldi). Adam her seferinde bir öpücük ve "Henüz değil ama başka zaman tekrar sor lütfen" diyerek reddediliyor.

"Bu ay evlenme teklifi yok. İkimiz de sıcak dedikodu için buradayız." Kıvranan Ducky'yi yere bırakıyor ve sonra kahve fincanını alıp üstünden bana çılgınca sırtıyor.

Amelia, Annie'nin bıraktığı yerden devam ediyor. "İşteki düşmanının şehre geri döndüğünü, artık nişanlı olmadığını ve görünüşe göre yan daireye taşındığını neden bize söylemedin?"

Bunu duymalarının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım doğrusu. Cumartesi günü kafeden çıkar çıkmaz Darrell'ı aradığıma göre, dedikodular bu hafta sonu Roma'da yavaş ilerlemiş olmalı. Tam iki gün önce.

Omuz silkiyorum ve kahvemi yudumluyorum. "Sana söylemedim çünkü önemli bir şey değil. Söyleyecek bir şey yok."

Annie alay ediyor. "Üniversite birinci sınıftan beri kavga etmekten başka bir şey yapmadığın yeni bir komşu ediniyorsun ve anlatacak bir şey yok mu?"

Gülümsedim... sinsice. "Hayır. Çünkü uzun süre komşum olmayacak." Kahvemi tezgâhın üzerine bırakıp küçük, şirin salonuma bakan kahvaltı köşesine doğru yürüyorum. Masanın üzerinde bu sabah katlamaya çalıştığım temiz kıyafetlerden oluşan bir sepet var.

"Bekle!" Annie beni takip ediyor ve kahvesini öyle sert bırakıyor ki, kahve kenarından biraz kayıyor. Arka cebinden telefonunu çıkarıyor. "Eğer onu ekrana çıkarmazsam Maddie beni soğukkanlılıkla öldürecek." Hiç sanmıyorum.

Bir bulaşık bezini düzgün küçük bir kare şeklinde katlayıp uygun yığına . "Ne için telefonda? Sana söylüyorum, burada bir hikâye yok."

"Şeytan gibi sırtıyorsun," diyor Amelia. "Burada kesinlikle bir hikâye var ve Maddie bunu kaçırırsa çok üzülecek." Evet, doğru. Muhtemelen cevap bile vermeyecektir. Son zamanlarda Madison'ı elde etmek giderek zorlaşıyor.

telefonda. Görüşmeleri önceden planlıyoruz ve o bana mesaj atıp beş dakika kala bir işi çıktığını söyleyerek iptal ediyor. Bu beni öldürüyor. Her zaman yakındık ama New York'a taşındığından beri uzaklaştığını hissediyorum.

Annie'ye, bu kardeş sohbetinin merkezinde olmaktan ne kadar heyecan duyduğumu anlamasını sağlayacak bir yüz ifadesi takınıyorum.

Bir saniye sonra ekranda kahverengi saçlı, kara gözlü, cesur ortanca kız kardeşim Maddie belirdiğinde hem biraz şaşırdım hem de rahatladım. Sanırım yaşlarımız çok yakın olduğu için -aramızda on üç ay var- her zaman en iyi arkadaş olduk. En çok biz kavga ettik. En çok birlikte büyüdük. Ve en çok birbirimize güvendik. Onu görmek bile bana ilaç gibi geliyor ama onu ne kadar özlediğimi belli etmemeye çalışıyorum. Çünkü nadiren aradığı ya da eve gelmediği için ona kızgın olsam da, bunları yapması için onu suçlamak da istemiyorum.

Çirkin gerçek şu ki, keşke aşçılık diplomasının peşinden gitme kararını hiç desteklememiş olsaydım. Ve içten içe, oraya gitmesini, şehre bir göz atmasını, nefret etmesini ve hemen geri dönmesini umuyordum. Gerçi bunu dilemek korkunç bir şey, bu yüzden bu düşüncayı de diğerleriyle birlikte Kıyamet Hazinesi Sandığıma kilitliyorum.

"Merhaba hanımlar, kediye göreyim," diyor fısıltıyla -Başının tepesindeki küçük topuz, ekrana yaklaştıkça sallanıyor.

"Sen de mi? Yemin ederim tamamen ortadan kaybolabilirim ve Ducky etrafta olduğu sürece hiçbiriniz fark etmezsiniz." Bunu şaka olarak söylüyorum ama sonra kalbim kelimelerin etrafında daralıyor.

Madison sırtıyor. "Üzgün bile değilim."

"Tabii ki değilsin." Lanet olsun. Bu niyetlendiğimden daha sert çıktı. Normalde ona böyle bir şey söylediğim için kendimi hiç kötü hissetmezdim. Aramızda ufak tefek

tüm iyi kız kardeşler gibi kavga eder. Ama son zamanlarda... Bilmiyorum. Onunla tartışmak güvenli gelmiyor. Eve dönmemesi riskini doğuracak bir şey yapmak istemiyorum. Ayrıca New York'a gitmeye karar vermenin onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Onu benim gibi bir öğretmen olmaya zorladım. Birbirimize yakın yaşamamız gerektiği konusunda ısrar ederek onu Roma'ya zincirledim. Ve o tüm bunları aşip hayallerinin peşinden gitmeye karar verdi. Onu hayatını yaşamaktan alıkoyan kişinin gerçekten ben olduğumu fark etmek beni öldürdü. Bunu ikinci kez yapmayı reddediyorum. Eve gelmek istediğinde gelmesini istiyorum. Aramak istediğinde aramasını.

Aceleyle Ducky'yi kucağıma aldım ve yumuşacık yüzüne sarıldım.

Herkesin dikkatini benim yorumumdan uzaklaştırmak için kameraya doğru. Esniyor ve bu ona kızlardan ekstra ooh'lar kazandırıyor.

Madison sızlanarak, "Aman Tanrım, dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyor!" diyor.

Amelia aklımdan geçenleri dile getiriyor. "Ziyaret için eve gel, böylece onunla tanışabilirsin! Çok uzun zaman oldu Maddie." Tam olarak altı ay. Büyükanneimin cenazesi için gelmişti ama o zamandan beri gelmedi.

Ancak Noel'de eve gelemediği için tüm ekip onu New York'ta ziyaret ettik. Ona sürpriz yapmak Annie'nin fikriydi ve bizi orada bulduğunda nasıl tepki vereceğinden endişelensem de, geldiğimiz için gerçekten mutlu görünüyordu.

Dairesi herkesin sığması için çok küçüktü, bu yüzden çiftler bir otelde kaldı ve ben de Madison'ın yatağına onunla birlikte girdim. O anlar güzeldi. Maddie'yle Kentucky'den ayrılmadan önceki yakınlığımıza geri döndük ve o gittiğinden beri aramızda her ne tuhaflık olduysa bunun sadece fiziksel mesafenin bir sonucu olduğunu ve belki de

daha iyi iletişim kurabileceğimizi düşündük. Ama sonunda, cevapsız aramalara ve gergin mesajlara geri döndük.

Madison şimdi gülümsüyor ve ben de kendimi bunun gerçek olup olmadığını merak ederken buluyorum. "Görünüşe göre iki nedenden dolayı eve dönmek zorundayım. Kedi yeğenimle tanışmak ve Emily'nin yeni komşusu Jack Bennett'i yavaşça yok edişini izlemek için!"

Jackson'ın yan daireye taşınmasından ne kadar rahatsız olduğum gerçeğini Madison'dan saklamak zor olacak çünkü son birkaç yıldır onunla etkileşime girdiğimi gören tek kişi o. Ne kadar sık birbirimizin gırtlığına sarıldığımızı ilk elden biliyor. Ama belki de aramızdaki bu tuhafılık bir kez olsun benim lehime sonuçlanır ve radarın altından uçmama izin verir.

"Öncelikle," diyorum başımı ekrana biraz daha yaklaştırarak, "neden banyonuzdaki tuvalette oturduğunuz hakkında konuşabilir miyiz? Orada oturuyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor kayıtsızca. "Ama kullanmıyorum." Annie başını eğiyor. "Peki neden fısıldıyorsun?"

Maddie'nin ağzını kaplayan sinsi sırıtış bize cevabı daha kelimeler dökülmeden söylüyor. "Yatağında bir adam var. Programımdan sevimli bir şef." Bol tişörtünün altından omuzlarını silkeliyor. Ya da tahminimce onun bol tişörtünün.

"Birkaç gece önceki aynı adam mı?" Amelia soruyor.

"Hayır." Maddie hiç bakmamıştı daha gururlu ya da yaramaz.

Noah ve Amelia'nın düğünü sırasında Noah'nın en yakın arkadaşı James Huxley'nin Madison'a uzun uzun baktığı bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Anne ve babamız en iyi arkadaşlar olduğu için hepimiz birlikte büyüdük ve bu yüzden James bir bakıma her zaman kardeşim gibi hissetti. Hiç düşünmemiştim bile

Madison'a nasıl baktığını görene kadar içimizden birinin ona karşı farklı hissedebileceğini düşünmemiştim.

Madison gittiğinden beri James'i iki kez düşünmüş gibi görünmüyor. Hiçbirimizi iki kere düşünmedi.

"Bu adamın adı ne?" Maddie'ye soruyorum, ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum Dikkatli ol! Her zaman koruma kullanın!

Madison beni başından savdı. "Önemli değil. Uzun süre buralarda olmayacak."

Maddie kesinlikle cinsel açıdan hepimizden daha maceracı. Sanırım kardeşlerim benim Maddie gibi çok fazla takıldığımı düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Aslında bu nadir bir olay, özellikle de son zamanlarda. Ve biriyle yattığımda, sonrasında asla oyalanmam. Ve özel olarak çıkmadığımız sürece erkekleri asla evime geri getirmem. Bu da Liam'dan beri olmadı - lise aşkım, diğer bir deyişle bana sonsuzluğun bazı insanlar için hiçbir şey ifade etmeyen boş bir kelime olduğunu ilk kez kanıtlayan kişi - bu yüzden aslında son kısımdan bahsetmeme bile gerek yoktu.

Güven sorunlarımın çoğunun izini ona kadar sürebileceğimi düşünüyorum. Lise birinci sınıftan son sınıfa kadar birlikteydik. Herkesin evlenme ihtimali en yüksek çift olarak seçtiği çifttik. Mezuniyet balosu kral ve kraliçesiydik. Planlarımız vardı. Birlikte yaşamaya başlayacak ve iki ya da üç yıl içinde evlenmek amacıyla yerel üniversitemize devam edecektik. Birbirimize aşıktık -gerçek, içten bir aşk- ve sonsuza dek mutlu olacağımıza tüm kalbimle inanıyordum.

Ta ki son yılımızın 23 Mayıs'ında -tarih aklıma kazındı- Liam elinde bir mektupla evime gelene kadar. Bana söylemeden eyalet dışında bir üniversiteye başvurmuş ve kabul edilmiş. Sadece bu da değil.

gidiyordu. Başından beri beni içermeyen bir B planı vardı ve geleceğimiz için plan yaptığımı bilse bile bunu bir sır olarak saklamıştı. Noah oradaydı; her şeyi yatak odamın kapısının dışından dinliyordu. Aileme ayrılığın karşılıklı olduğunu söylediğimde beni bu konuda hiç zorlamadığı için ona ne kadar minnettar olduğumu söylediğimden emin değilim.

Ama yıkılmıştım. Bir gün boyunca kendimi odama kilitleyip ağladım ve sonra kalbimin parçalarını toplayıp yoluma devam ettim. (En azından alenen.) Özel olarak, çok uzun süre acı çektim. Ailemin ölümü ve Liam'ın gidişi arasında kalbim daha fazla acıya dayanamadı, ben de onu kapattım.

Şimdi, romantizm benim için yaratılmış bir şey değil. İşleri halletmek için yaratılmış bir kadının ruhuna dönüştüm.

-Erkeklerin genelde bende hoşlanmadığı bir şey. Birkaç yıl önce, gerçekten kendimi bu işe verdim ve belki de sonsuza dek birlikte olacağım kişinin dışarıda bir yerlerde olup olmadığını görmek için son bir çaba olarak çıkabildiğim kadar çok kişiyle çıkmaya başladım. Büyük bir aşk değil, sadece zamanımı geçirebileceğim arkadaşça bir insan. Hiçbiri uzun sürmedi.

Brian günlük rutinime sadık kalmayı sevmeme dayanamıyordu. En az on kez bana "Akışına bırak Emily" dedi. Jeremy, siparişim yanlış geldiğinde yemek yerine (nazikçe) düzeltilmesini istememden nefret ediyordu. Zane, çırpılmış yumurtalarımıza kabuk kırdığı iki kahvaltıdan sonra, o andan itibaren onları pişirmekte ısrar ettiğim için gücendi, çünkü kim yumurtaları ısıtırken Pop Rocks yiyormuş gibi hissetmek ister? Ve Harrison, seksten sonra sarılmamamdan nefret ederdi. Ayrılık konuşmasında "im." diyen tek kişi oydu. Benim için çok soğuksun Emily.

O adamların her biri Annie ve Madison gibi kadınlar arıyordu. Ama ben? Ben daha çok lavabonuzun altında tuttuğunuz ve gerçekten zorlu yağ lekelerini temizlemeniz gereken Brillo pedine benziyorum.

"Jackson Bennett'e dönelim," diyor Maddie, göz küresini ekrana o kadar komik bir şekilde yaklaştırıyor ki lenslerinin dış hatlarını görebiliyorum. "O senin komşun ve evlenmedi! Öfkeli misin? Annie, Emily'nin kafasının sağ tarafındaki damarın dışarı çıkıp çıkmadığını söyle."

Kahvemden yavaşça bir yudum alıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Tüm bu dedikodular anlamsız. İnanın bana, Jack'in endişelenecek bir şeyi yok."

"Neden? Peki cesedini nereye sakladınız?" diye sorar Madison. "Jack'ten kurtulmanın çok daha yaratıcı yolları var. Ve emin olabilirsiniz ki biz konuşurken bunların hepsi uygulanıyor."

Annie tereddütlü bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Tamam, ama sadece bir şey söyleyebilir miyim?" Duraksıyor. "Onun komşunuz olması gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Yani... belki arkadaş olabilirsiniz. Belki bir dakikalığına kavga etmeyi bırakırsanız ortak bir şeyler bulursunuz."

Maddie ve ben bir zamanlar en iyi arkadaş olduğumuzun kanıtı olan bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra yufka yürekli kız kardeşime dönüyorum. "Annie, seni seviyorum. Ama Jack'le arkadaş olmamızın hiçbir yolu yok. Ya da komşu."

Onu burada tutamam. Burası benim şehrim. Benim güvenli yerim.

Hayatımda zaten çok fazla şey kum gibi kayıyor, onun hayatımın son sağlam parçasını da işgal etmesine izin veremem.

"Ondan nasıl kurtulacaksın peki?" diye soruyor Amelia, bir sandalye çekip kahvesini yudumlarırken masaya oturarak.

"Benim işim bana ait."

Üçü de inliyor. Ducky'nin bile bir ses çıkardığına yemin edebilirim.

"Bizim işimizin sizin işiniz olmasını ve sizin işinizin de size ait olmasını talep etmeniz ne kadar adil?" Madison öfkелendi.

"Basit," diyorum omuz silkerek. "Adın Emily mi?"

"Bu bir cevap değil."

Birden ön kapımın çalınmasıyla bölündük. Kendi kendime gülümsüyorum çünkü her şey tam da hesapladığım gibi ilerliyor.

Kapıyı açar açmaz ayaklarımın altından fırlayıp beni sonsuza dek terk etmesin diye Ducky'yi tutuyorum. Ön verandamda, bizim için ikinci bir büyükanne gibi olan Mabel'ı buluyorum. Koyu teninin sıcak alt tonlarını ortaya çıkaran en sevdiği sarı güneş elbisesini giyiyor. Kısa, kıvrırcık, gümüş-beyaz saçlarının altından uyumlu sarı halka küpeler görünüyor. Gülümsemesi ise düpedüz yaramaz.

Büyükannemin en iyi arkadaşıydı ama her yönden onun tam tersiydi. Büyükannem Annie ve Madison gibi nazikti, ama Mabel... Mabel ve ben aynı yardımcı kumaştan kesildik. İkimiz de hayatımızda birden fazla kez acı sosa benzetildik. Elinde de bu kasabada çok meşhur olan ve Bilgi Çanağı adını verdiğimiz bir güveç kabı var.

Roma, Kentucky'nin en iyi sırları işte böyle ortaya çıkar. Mabel sizi esmer şeker, marshmallow ve tatlı patatesle baştan çıkarır ve sonra siz ona aradığı cevapları verene kadar elinden alır. Ordunun onu ya da bu güveci bilmemesi iyi bir şey.

"Günaydın şekerim," diyor o cızırtılı güneyli ses tonuyla, bugün biraz ağırdan alıyor. "Küçük bir güveçle uğrayayım dedim." Güveç deyince elindeki eski Pyrex kabı burnumun dibinde sallıyor. Jack'in hardallı pantolonuyla aynı renkte.

Normalde bu kadar kolay pes etmezdim. Ama bu dedikodunun ortalığı kasıp kavurmasını istediğim için bir nefes çekiyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve hiç vakit kaybetmiyorum. "Evet, Jackson Bennett artık bekâr. Ve evet, benimkinin yanındaki evi satın aldı. Ama hayır, onu orada istemiyorum ve endişelendiğim kadarıyla kasabamızda hoş karşılanmıyor. Şimdi... ver bana."

Gururla gülümsüyor ve ön kolumun arkasına yumuşak bir şaplak atarak uzatıyor. Mmm, yemek hala sıcak. İhanetin tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

"Anladım." Göz kırıyor. "Ve her zamanki gibi dayanışmamıza sahip olacaksın. Yarın görüşürüz, tatlım."

Kapıyı kapattım ve elimde ganimetlerle arkamı döndüm. Kız kardeşlerim beni acınası bir bakışla karşılıyor (Annie, Madison'ın tüm olan biteni izleyebilmesi için telefonu çevirdi). Suçluluk duygusu omuzlarımı kamburlaştırıyor ama buna boyun eğmem. Jackson söz konusu olduğunda, ben serbestim.

"Emily, yarına kadar tüm kasabaya yayılacak, biliyorsun değil mi? Herkes ondan uzak duracak." Annie perişan görünüyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle." Bir çatal kapıyorum ve bu çok iyi güvece balıklama dalıyorum, her lezzetli ısırıpta Jackson'ın yenildiğini anladığında yüzünde beliren ifadeyi hayal ediyorum. Umarım bu onun hayatımı daha fazla işgal etmesini engellemeye yeter.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, 28 Mayıs 14:00 PM

KONU: E.T. ev telefonu mu?

Ön bahçenizdeki o dev metal kutu sizi gezegeninize geri götürmek için mi burada?

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sal, 28 Mayıs 2:05 PM

KONU: E.T. ev telefonu mu?

Bu, Emily Stalker, Zoe'yle ayrıldıktan sonra bana kalan tüm eşyaların bir araya getirilmiş hali - bana Nebraska'nın güzel eyaletinden taze bir şekilde gönderildi.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, 28 Mayıs 2:07 PM

KONU: E.T. ev telefonu mu?

Jack...bu çok küçük bir kapsül. Bundan fazlasını alamadın mı???

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

Kime: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sal, 28 Mayıs 2:10 PM

KONU: E.T. ev telefonu mu?

Çoğunun onda kalmasını teklif ettim; temiz bir sayfa açmak kulağa hoş geliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jack

Yenileme çalışmaları sırasında yenileyeceğim evde yaşamamanın neden iyi bir fikir emin değilim.

Çok basit görünüyordu: Ben bekarım. Çocuğum yok. Yazın birkaç hafta boyunca eski bir evde, inşaatın ortasında rahatlıkla kalabilirim.

Bir sorun dışında: Çok bakımlı olduğumu unutmuşum. Yani rahat olmayı ve bunu mümkün kılacak şeylerin olmasını seviyorum. Artık yirmi yaşında değilim ve bu belli oluyor. Ayrılırken eşyalarımızın yarısını almak için Zoe ile kavga etmek istemedim, bu yüzden artık istemediği eşyaları aldım ve bir kapsül içinde inşaat tamamlanana kadar ön bahçede yaşayacakları yeni eve gönderdim.

Bu yüzden şimdilik çürümüş, köhne evime sadece birkaç temel eşyayı taşıyacağım ve onlar oturma odasını, banyoyu ve mutfağı yenilerken her şeyi yatak odamda tutacağım. (Banyo inşaat halindeyken de kullanılabilecek, sadece güzel olmayacak). Odamda çalışmaya , eşyalarımı oturma odasına taşıyacağım ve bir süre orada uyuyacağım. Şu anda sahip olduğum tek şey bir masa ve ertesi gün kargo ile internetten sipariş ettiğim geçici bir ikiz yatak olduğu için zor olmasa gerek. Kıyafetlerim bir bavulda kalacak.

Bu kadar zorlandığıma göre kamp yapıyor da olabilirim.
o.

Müteahhidim Darrell sözleşmeyi imzalayabilmem için bugün geç saatlerde uğrayacak ve ardından inşaat önümüzdeki Pazartesi günü başlayacak. Kısa süre içinde işleyen bir mutfağa ve etrafımda çürümeyen duvarlara sahip olacağım.

Ama bugün yerel markette mutfak olmadan hazırlanabilecek yiyecekler için alışveriş yapıyorum. Şimdiye kadar cıtır fıstık ezmesi ve ekmek aldım. Alışveriş torbamı marketin önüne götürüyorum ve tüm eşyalarımı sessizce tezgahın üzerine boşaltıyorum. Sonunda kafamı kaldırdığımda iki kişinin bana baktığını görüp irkiliyorum. Yetmişli yaşlarının başında olduğu tahmin edilen yaşlı bir kadın tezgahın arkasında, siyah bir elbise giymiş, gri saçlarını geriye doğru topuz yapmış, mavi damarlarını görebileceğim kadar yarı saydam bir tene sahip. Belirsiz bir ifadeyle beni izliyor. Diğeri ise kargo şortlu, pembe kırmızı yanaklı, polo tişörtlü, uzun çoraplı ve spor ayakkabılı orta yaşlı beyaz bir adam kasanın bu tarafında durmuş, sırtını kasaya yaslamış ve açık bir şekilde beni inceliyor.

"Merhaba," diyorum tereddütle, çünkü bu konuda inanılmaz derecede iyiyim.

İnsanların ruh hallerini okumak -narsist bir babaya sahip olmadan bu sanatta uzmanlaşamazsınız- ama bu insanlar karışık sinyaller veriyor. Neredeyse benimle konuşmak istiyor gibi görünüyorlar ama aynı zamanda burayı soymak üzere olabileceğimden de endişeleniyorlar. Cıtır fıstık ezmesini gördüler mi? Bir insan bir kavanoz fıstık ezmesiyle ne kadar tehditkâr olabilir ki?

"Merhaba." Adamın gözleri üzerimde geziniyor, sonra kaşlarının arasında küçük, üzgün bir çatıklık belirliyor. "Ben Phil, caddenin karşısındaki nalbur dükkanının sahibiyim. Bu da Harriet. Bu marketin sahibi."

"İkinizle de tanıştığımı memnun oldum." Hâlâ bu tuhaf hislerin ne anlama geldiğinden emin değilim ama mükemmel olduğum bir şey varsa o da birini kazanmaktır.

Gülümsüyorum ve Phil'e elimi uzatıyorum çünkü sıkı bir tokalaşmayı takdir edecek birine benziyor. Ellerimiz buluştuğunda şüphelerim doğrulanıyor ve gözleri parlıyor. "Ben Jack. Kasabaya yeni taşındım ve ilkokulda öğretmenlik yapıyorum."

"Senin hakkında her şeyi biliyoruz, Jackson Bennett. Otuz iki yaşındasın, Evansville'de büyüdün ama Old Pete'in evini yeni satın aldın. Son üç yıldır Emily'mizin yanında ikinci sınıfta öğretmenlik yapıyorsun, havalı bir Land Rover kullanıyorsun ve baban gizem yazarı Fredrick Bennett," diyor Phil şaşırtıcı bir doğrulukla.

Harriet hemen ekliyor, "Yakın zamanda gelininiz tarafından terk edildiğinizi unutmayın. Bu gerçekten çok kötü."

Hayatımın (neredeyse) eksiksiz bir muhasebesinin yapılmasından rahatsız olmamaya çalışıyorum. Özellikle de babamın adının bu kadar rahat bir şekilde konuşmaya dahil edilmesinden. Bu kasabada lafın hızlı yayıldığını biliyordum ama lanet olsun. Bir şekilde benim Ranger olduğumu da biliyorlarsa hiç şaşırmam. Ve bana mı öyle geliyor yoksa Harriet gerçekten çok kötü olduğunu söylerken kesinlikle gülümsedi mi?

Normalde bu noktada kibar ve gurur okşayıcı (dikkat dağıtıcı olarak okuyun) bir şeyler söyler ve onlar bana kişisel bir şey sormaya fırsat bulamadan buradan ayrılırdım. Tanınmaktan her zaman rahatsızlık duymuşumdur. Bu yüzden takma isimle yazmak benim için çok iyi oldu. Ancak Nebraska'daki büyük uyanışımın bir parçası da kendimi çok fazla sakladığımı fark etmem oldu. Etrafınıza bakıp zor zamanlarınızda başvurabileceğiniz tek bir arkadaşınızın bile olmadığını fark etmek çok üzücü bir duygu. İşte o zaman yine Roma'yı düşündüm.

Bu kasabada öğretmenlik yapmaktan çok mutluydum ve hepsinin sahip olduğu birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluğa imreniyordum. Aslında Evansville'de yaşamaya devam ki Bart benden okulda öğretmenlik yapmamı istedi.

Her zaman öyleydi ve işe gidip gelmek hayatımı toparlayıp taşımaktan daha kolay görünüyordu. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, anneme göz kulak olabilmek ve bana ihtiyacı olduğunda yakınında olabilmek içindi.

Annem Diana maddi açıdan istikrarlı bir aileden gelmiyordu ve bu yüzden babamla genç yaşta evlendiklerinde babamın kendisini kurtardığını hissetti. Onsuz asla bir yetişkin olamadı ve sanırım bu da ona bağımlı hissetmesine neden oldu. Bu da onu aşağılamasına, her ihtiyacında yanında olmasını beklemesine ve söylediği bir şey hoşuna gitmediğinde onu dışlamasına izin veriyor. Kısacası ona pislik gibi davranıyor.

Babamla kavga edemeyeceğimi ya da ondan hatalarından ders çıkarmasını bekleyemeyeceğimi erkenden öğrendim. O nazik bir insan değil. Ancak onu nasıl idare edeceğimi öğrendim. Özünde çok tatlı olan annem zaman zaman babamın ruh halini yatıştırmak için beni arar ya da mesaj atar. Böyle durumlar ortaya çıktığında yanında olmak hoşuma gidiyordu.

Sonra Zoe'yle tanıştım, o da hiçbir şekilde bu kadar küçük bir kasabaya taşınmak istemiyordu, bu yüzden kendimi bir yol ayrımında bulana kadar bu fikir tamamen geri plana düştü. Ama artık burada olduğuma göre, gerçekten burada olmak istiyorum. Topluluğun bir parçası olmak için çaba sarf etmek istiyorum. (Yine de annemin bana ihtiyacı olduğunda gideceğim. Bu noktada bir saatlik işe gidip gelmeye alıştım).

Bu konuşmadan ayrılmak için acele etmememin bir diğer nedeni de Phil'in konuşmasında özellikle bir bölümün diğerlerinden daha fazla merakımı çekmesi.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diyorum Harriet'e şakacı bir gülümsemeyle ve onun bu konudaki eksikliğini fark ettiğimi belli ediyorum. "Emily'nin hepinizle bir akrabalığı var mı?" İkisine de bakıyorum.

Phil basitçe "Hayır," diyor, kollarını kavuşturmuş ve açıklama yapmaya isteksiz görünüyor.

"Ah. Sadece... Emily'mizi söyledin."

Gözlerine açık bir şefkat giriyor. "Emily bu kasabada doğdu ve büyüdü. O ve kardeşlerinin her biri. Doğduklarından beri burada olan bizler için bu Walker çocukları bizim. Sadece kan bağımız yok."

"Özellikle de çocuklar çok küçükken anne ve babaları öldükten ve onları Silvie büyüttükten sonra," diye ekliyor Harriet.

Bu...bilmediğim bir şey. Ailesi o küçükken mi ölmüş? Silvie'nin, ben Roma'dan ayrılmadan birkaç hafta önce ölen Emily'nin büyükannesi olduğunu varsayıyorum. Belki de değildir, çünkü Emily'nin işten sadece bir gün izin aldığını ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri döndüğünü hatırlıyorum. Büyükannesiyle o kadar yakın olmadığını sanıyordum ama yine de Emily hakkında onun benim hakkımda bildiği kadar çok şey biliyorum. Bu gerçek garip bir şekilde beni rahatsız etmeye başladı.

"Ve bu nedenle," diye devam ediyor Phil, derin bir nefes alıp belindeki kemeri ayarladıktan sonra ağır bir iç çekişle bırakıyor ve kemer bir kez daha karnının altında kayboluyor, "Ne kadar kibar olursanız olun, bağlılığımızın Emily'ye ait olduğunu size bildirme ihtiyacı hissediyorum."

"Anlıyorum." Ama görmüyorum. En azından henüz değil, ama bir tür farkındalık kesinlikle farkındalığının kenarında karıncalanıyor. "Sadakat harika bir karakter özelliğidir ve bunun için seni asla suçlayamam. Özellikle de harika bir çorap zevkin olduğu için."

Tam da beklediği gibi gülümsüyor. "Çoraplarım hakkında aptalca olduklarını söylemek dışında kimse yorum yapmıyor."

Çikolatalı pantolonumun paçasını yukarı kaldırıyorum ve sarı-beyaz puantiyeli çoraplarımı ortaya çıkarıyorum. "Aptal çoraplara karşı bir ilgim var."

"Oh-ben bunları sevdim! Bir çiftine ihtiyacım olabilir."

"Bunun gibi birkaç tane daha var. Bir ara evime uğra da bir set çalmana izin vereyim."

"Gerçekten mi? Bu-"

Harriet boğazını temizliyor ve benim fıstık ezmemi alıyor, tarıyor ve üzerinde Harriet's Market logosu olan bir kâğıt torbaya koyuyor. Anlamalı bir şekilde Phil'e bakıyor. "Emily," diyor vurgulayarak, "bize her zaman sadakatle bağlı olmuştur. Ve Phil'in de söylemeye çalıştığı gibi, bu sadakat televizyonda gördüğüm o abartılı romantik filmlerdeki gibi tatlı kasabamıza sızmaya çalışan büyük şehirli bir çocuk tarafından sarsılmayacak."

"Evansville'e büyük bir şehir diyemem ama birkaç büyük marketi var." Bu şehrin bir parçası olmak ve dostluklar kurmak istediğim için durup Harriet'in duymaktan mutlu olacağı şeyleri hızlıca hesaplıyorum. "Ama hiçbirisi burası kadar harika değil."

Gözleri parlıyor. Altın buldum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Çok daha iyi bir seçim şansınız var. Ve böylece iyi organize edilmiş. Hiçbir şey bulmakta zorlanmadım." Yalan bile söylemiyorum - insanların sizi sevmesini sağlamanın püf noktası da bu. Mesele bir şeyler uydurmak değil, onların en iyi yönlerini ortaya çıkaracak bir göze sahip olmak. Küçük şeylere dikkat etmek. Evet, oldukça yorucu ama benim deneyimlerime göre buna değer.

Harriet parlıyor. "Burası en iyi pazar. Sanırım gibi tüm küçük ayrıntılarda yatar-"

Phil boğazını temizliyor. "Emily de her zaman bunun iyi bir pazar olduğunu biliyordu, sağ olsun."

Bu noktada... Emily'yi övmelerini dinlemekten keyif alıyorum. Bu konuşmaya belirli bir şeyin ilham verdiği açık ve sanırım neredeyse köküne indim.

"Evet, sevgili kız. Geçmişte onunla ters düştüğümüzde bile bana destek oldu ve

Hannah-May son anda hastalanınca kilisemin Noel oyununda Mary rol aldı."

"Bu büyük bir övgü. Ama gerçekten, Noel oyununda onun yerini almaya çalışmam konusunda endişelenmenize gerek yok. Ben pek kiliseye giden biri değilim."

Gözleri açılıyor ve onu rezil ettiğimi düşünüyorum ama onun yerine gözleri Phil'e kayıyor ve garip bir şekilde memnun görünüyor. "Kiliseye de gitmiyor!" Lanetleneceğim der gibi tezgâha bir tokat atıyor.

Öpüyor. "Biliyorum, Harriet."

Kısa bir süre etrafıma bakıyorum, acaba bana bir şaka mı yapıyor diye düşünüyorum. Bu küçük pazarda neler olup bittiğine dair gerçekten hiçbir fikrim yok. "Bu kasabada yaşamak için kiliseye gitmek zorunda mıyım?"

Phil gülüyor. "Tanrım, hayır. Walkerlar da gitmiyor."

"Bunun için Mabel'in asi etkisine teşekkür edebiliriz," diyor Phil'e onaylamayan bir bakışla ve bir tür özel konuşma yapıyor. Tekrar bana dönüp gülümsüyor ve sonra bir şey hatırlamış gibi görünerek daha sakın bir ifadeye bürünüyor. "Ama tabii ki kilisemize her zaman bekleriz. Tepedeki benzin istasyonunun köşesinde, üzerinde kovboy çizmeli fahişe görünümlü bir kadının logosu olan kilise."

"Bunlar çok ayrıntılı talimatlar."

Başını sallıyor. "Nasıralı Tepeleri'nin İlk Kilisesi, İsa'nın Sevgili Meclisi."

Gülme. Gülme. Gülme.

"Mezhep konusunda kimse karar veremez ve biz de kimseyi dışarıda bırakmak istemedik. Bu yüzden başımızın üstünde yeriniz var." Phil ona bir bakış attığında duraksıyor. "Ama tabii ki arkada oturmanız gerekecek. Tek başına."

Bu konuşma, okyanusun en karanlık yerinde yüzerken tamamen ters döndüğümü ve görünürde hiçbir yüzey olmadığını fark etmekle eşdeğer gibi hissettirdi. Benden hoşlanıyorlar mı yoksa nefret mi ediyorlar?

Arkamızdan cızırtılı bir ses, "O kiliseye gitmenizi sadece canınız çok sıkılmak istiyorsa tavsiye ederim," diyor. Üçümüz de irkildik. Omzumun üzerinden bakıyorum ve parlak pembe bir elbise giymiş yaşlı bir Siyah kadın görüyorum.

"Mabel..." der Harriet korkutucu bir bakışla. "Sana işyerimde küfretmen konusunda ne demiştin?"

"Kesinlikle yasak olduğunu. Açıkçası bunu yapmak çok daha eğlenceli, Harriet, bu yüzden eğer durmamı istiyorsan bu konuyu açmayı bırakmalısın," diyor ve bana küçük bir göz kırpmıyor. Ondan hoşlanıyorum.

"Buraya ne zaman geldin? Seni hiç duymadım," diye sorar Phil.

Mabel ayağını aramıza uzatıyor. "Yeni mokasen ayakkabılar. Şu süslü hafızalı köpük tabanlıklardan var. Beni bir kedi kadar sinsi yapıyor, böylece Harriet'e gizlice yaklaşıp onun canını sıkabiliyorum." Sırıttıyor. "Dedikodu toplamak için de iyi." Başparmağını bana doğru uzatıyor. "Bunun için utanç verici, değil mi?"

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtığımda Phil başını üzgün bir şekilde sallayarak konuşuyor. "Gerçekten öyle. Sadece onun da 1.80'den uzun olduğunu biliyorum. Onun boyu için mükemmel olurdu."

Araya yeni bir ses giriyor. "Mabel, yemin ederim, poker gecesinde çaya ilaç katmayı bırakmalısın," diyor hemen arkamızdaki koridordan çıkan koyu saçlı bir adam. Muhtemelen otuzlu yaşlarının başında; kot pantolon ve siyah kısa kollu bir tişört giyiyor. Çiçek dövmeleri boylu boyunca uzanıyor.

kolundan aşığı, elinin üstündeki kelebeğıe doğru iniyor.
"Akşamdan kalma bir halde uyanmaktan yorulduu."

"Senin bundan daha güçlü bir şeyden yapıldığını sanıyordum, William. Jack Daniel's olmadan tatlı çay aynı şey değıl."

"Jack Daniel's ile tatlı çayı kastettiğimize eminim."

Mabel sallıyor. "Domates patates."

Sonu görünmeyen bir konuşma kasırgasının içindeyim.

Adam bana döndü ve elini uzattı. "Merhaba, ben

Will Griffin. Roma sirkinin bir üyesi."

"Jack Bennett. Sirkin en yeni üyesi sanırım?"

Tokalaşmamız bittiğinde "Sen Jack'sin," dedi.

"Düğün için üzgünüm."

Lanet gazetede falan mı basılmıştı?

Ama sonra diğerlerine bakıp kaşlarını kaldırıyor ve sanki ben burada yokmuşum gibi önceki konuşmalarına katılıyor.

"Güzel gözler ve iyi bir moda anlayışı mı? Çok yazık."

Tamam, bu ne böyle?

Grup beni çok açık bir şekilde değerlendirmeye devam ediyor, özelliklerim ve kişiliğim hakkında yorum yapıyorlar (şaşırtıcı bir şekilde övgü dolu bir şekilde ama neredeyse... ölmüşüm gibi?). Telefonumun tekrar çaldığını hissedip açtığımda, bugün ilerleyen saatlerde buluşmam gereken müteahhidimden gelen bir dizi mesajla karşılaşıyorum. (Kendime not: Kasanın hemen önünde bir servis barı var).

Merhaba Jack. Bunu bu kadar geç yaptığım için üzgünüm ama şu anda üzerinde çalıştığım proje beklediğimden daha uzun sürüyor.

Her Şeye rağmen gelecek hafta evinizi alamayacağım.

Ben de mesaj atarım.

Bu çok talihsiz bir durum. Projenin ne kadar sonra başlamasını bekliyorsunuz? İdeal değil ama sizi ve ekibinizi mevcut projenizi bitirdiğinizde beklemeye ve rezervasyon hazırım.

Aslında... bu projeden sonra da size yardımcı olamam.

Hah. Bu endişe verici.

Nedenini sormamın sakıncası var mı?

Çünkü taşınıyorum.

Başka bir ülkeye.

İyi günler. Yardım edemediğim için zgnm.

Son iki mesaja kadar gerçekten dolu olduğunu düşünmüş olabilirim. Yerel softball ligi için de harika bir kaynak olabileceğime dair spekülasyonlarını duyduğumda etrafımdaki konuşmaya geri dönüyorum.

Telefonumu cebime geri soktum. "Tamam, ısıracağım. Biri bana neler olduğunu anlatsın. şehre yeni taşındığım halde neden hepiniz benim hakkımda bir ayağım ukurdaymış gibi konuşuyorsunuz?"

Harriet'in dudakları çizgiye dönüşür. Phil'in bakışları spor ayakkabılarına düşer. Mabel Will'e dirsek atıyor. Biraz homurdandı ama sonra bana baktı. "Birbirimizi tanıyor olabiliriz de olmayabiliriz de.

Sana soğuk davranması için uyarıldı çünkü burada kalmanı istemeyen biri var..."

"Ne? Kim böyle bir şey yapar ki..." Ama sonra her şey yerli yerine oturuyor ve Emily'nin kaşlarının arasındaki o küçük çatıklığı hatırlıyorum. Kasabanın ona olan sadakati hakkındaki tüm yorumları da.

Emily Walker, seni sinsi, işbirlikçi.

Bakışlarım market vitrinlerinin önünden geçmekte olan söz konusu kadına takılınca düşüncelerim yarıda kesiliyor. Onunla dışarıda buluşmaya ve ona istediğini vermeye hazırım, ta ki üzerinde kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarını gösteren bir şort ve ince beyaz bir atlet olduğunu fark edene kadar. Altın sarısı saçları bir tokayla arkaya toplanmış ve perçemleri yüzünün etrafında dalgalanıyor. Okulda her zaman çok gösterişli ve profesyoneldir ama... bu yaz zamanı Emily olmalı.

Ve farkına varmadan, onu görmeye çalışarak geri geri yürüyordum-

Bam.

Sırtımı çorba kutularıyla dolu bir vitrine çarpıyorum. Korkunç gürültülü çarpışmalardan oluşan uzun ve yavaş bir kayma ile yere yuvarlanıyor. Soğan çorbası çığı gibi birbiri ardına.

Saldırı tamamlandığında ve nihayet odayı garip bir sessizlik kapladığında Phil, Harriet, Mabel ve Will'e dönüp bakıyorum. Ağızları bir karış açık, koşup bunu tanıdıkları herkese anlatmak için ayaklarının kaşındığını görebiliyorum.

Özellikle de elebaşları: Emily.

"Bütün bunları şimdi satın alacağım, eğer söylemeyeceğine yemin edersen
az önce ne kimseye
anlatamazsın." Harriet
başını sallar.

İKİ YIL ÖNCE

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:25 AM

KONU: Saha gezisi sunumu

Kısa keseceğim. Bugün hasta uyandım ama okuldan sonraki öğretmenler toplantısında ikinci sınıflar için gezi önerimi sunmam gerekiyordu. Eğer benim için sunarsan, iki haftalığına senin yerine ben geçerim.

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker< E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:28 AM

KONU: Saha gezisi sunumu İlginç.

Neden Jessica'ya sormuyorsun?

KİMDEN: Emily Walker< E.Walker@MRPS.com>

KİME: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:30 AM

KONU: Saha gezisi sunumu

Ve onun korkunç monoton konuşmasını riske mi atayım? Hayır, teşekkürler. Pisliğin teki olabilirsin ama sunum becerilerinin ortalamanın üstünde olduğunu kabul edecek kadar olgunum.

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker< E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:33 AM

KONU: Saha gezisi sunumu

Üç hafta ve bir anlaşmanız var. Ama ben sunumu renklendireceğim.

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:35 AM

KONU: Saha gezisi sunumu

İyi. Üç hafta. Ama sunumuma bir şey yapma, Jackson!

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker< E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Sal, Eylül 20 6:30 PM

KONU: Saha gezisi sunumu

Tüh, hazırlamadan önce e-postayı görmemiştim. Sunumunuz benim sayemde kazandı. Bir şey değil.

ALTINCI BÖLÜM

Emily

Tbu sabah başladı dışarıZor. olmadan
için Gidecek bir yerim ya da acil bir ihtiyacım olmadığı
yataktan çıkmak. Son zamanlarda giderek daha fazla oluyor
ve dürüst olmak gerekirse bu beni biraz korkutuyor. O
anlarda kendimi çok ağır hissediyorum. Hüzünlü. Karanlık.

Madison'dan gelecek hafta sonu eve geleceğini söyleyen
bir mesaj alana kadar bir süre hiçbir şeye bakmadan öylece
yattım. Bu haber beni yataktan kaldırmaya ve yılımın en
verimli gününü geçirmeme yetti. Evimi baştan aşağı
temizledim. Tüm kışlık kıyafetlerimi resmen kaldırdım ve
yazlık zulamla değiştirdim. Kamyonumu yıkadım. Yeni sınıf
dekoru için hırsızlık yapmaya gittim ve okuma köşeme
mükemmel bir şekilde uyacak en şirin küçük püsküllü
tabureleri buldum. Ama en önemlisi, bir şekilde Jack'le
temastan kaçınmayı başardım.

Ne yazık ki, ön tarafta eşyalarını barındıran hüzünlü
bölmeye her baktığımda onu düşünmekten kendimi
alamadım. E-postasında, temiz bir sayfa açmak istediği için
bu kadar küçük olduğunu söylemişti. Neden? Zoe ile
aralarında, sahip olduğu neredeyse her şeyden vazgeçmesine
neden olacak ne olmuş olabilirdi? Onun yerine geçecek birini
düşündüğünü söylemişti; bu onu aldattığı anlamına mı
geliyor? Ve bu düşünce beni neden bu kadar rahatsız ediyor?

Bu adam Scholastic Kitap Fuarı'nın planlama komitesine
ancak benim katılacağımı öğrendikten sonra katıldı.

sırf benim önerdiğim her şeyin tam tersini önerebilmek için - ve Jack insanlara kendini sevdirmeye konusunda benden sekiz kat daha iyi olduğu için, o öğretmenleri avucunun içine aldı. Her öneride benden daha fazla oy aldılar.

Zoe'nin dünyanın en sinir bozucu adamını aldatması neden umurumda olsun ki? Ama benim umurumda.

Artık günün sonuna geldik ve yatma zamanı rutininin tamamladığım her adımında omuzlarımdaki bir düğüm gevşiyor. Ev çok sessiz olmasın diye müzik açıyorum, banyoda kitap okuyorum (merhaba, İskoç tarihi romantizmi), cilt bakım ürünlerimi uyguluyorum, dişlerimi fırçalıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve her adım arasında Ducky'ye on sekiz bin kez sarılıyorum, ondan önce günlerimi nasıl geçirdiğimi merak ediyorum. Kullanmayı bitirdiğimde her şey tam yerine geri dönüyor, çünkü etrafımdaki her şey kaosa sürüklense bile, en azından buna sahibim: Evim. Rutinim. Kedim.

Koridorda oyalanıyorum, kız kardeşlerimi özlüyorum, bu gece sadece iki dakikalığına, o yapışkan, karanlık acı içeri girmeye başlamadan ve kendimi devam etmeye zorlamadan önce.

Ayak bileklerime sürtünen Ducky'ye, "Tamam... küçük tüy yumağı, ne yapman gerektiğini biliyorsun," diyorum.

Yatağı okşuyorum ve o da hemen yatağıma atlıyor. Ducky bacaklarımın yanına kıvrılırken ben de yorganın altına girip dizüstü bilgisayarımı önüme çekiyorum.

Teknik olarak kitabım bitti ama bitmesine daha çok . Henüz kendime gerçek bir yazar diyecek kadar güvenmiyorum ama belki de potansiyeli olduğunu bilecek kadar kitap okudum. Sadece çok dağınık. Olay örgüsü karmakarışık. Karakterlerin motivasyonları bir şekilde kitabın yarısında benim iznim olmadan değişti ve bir karakter tamamen ortadan kayboldu. Ama bunları nasıl düzelteceğime dair en ufak bir fikrim yok. Ya da zahmet etsem mi diye.

Sanırım kız kardeşlerimden okumalarını isteyebilirim ama olmaz. Bunu her düşündüğümde midem düğümleniyor. Şu anda ne zaman belgeyi açsam ve üzerinde çalışsam mutlu oluyorum. Korkum, eğer biri okur ve en kötü kabusumu (aslında korkunç bir çöp olduğunu) doğrularsa, çok ihtiyacım olan bu neşenin bir sabun köpüğü gibi patlaması. Mümkün olduğunca uzun süre parmağında tutmak istiyorum.

İlk birkaç bölümle biraz uğraşıyorum ve sonra gözlerim ağırlaştığında dizüstü bilgisayarımı kaldırıp gecenin korktuğum kısmına teslim oluyorum: ışığımı kesiyorum. Açık karanlıktan başka bir şey olmadığında, kelime tek başına etrafımda nabız gibi atıyor gibi görünüyor. Her köşede salyaları akan bir canavar.

Ama bu gece karanlığı dinleme şansım olmadı çünkü yoğun bir çarpma sesi havada gürlüyor. Dimdik ayağa kalkıyorum, kaküllerim gözbebeklerime saplanıyor ve Ducky yataktan fırlıyor, sadece kürkünün hayaleti kalıyor.

Ne. Ne. Cehennem.

Karanlıkta gözlerimi kısarak bir dakika dinliyorum ve sonra sesin... çekiç sesi olduğunu fark ediyorum. Ve ses yeni kapı komşumdan geliyor. Ağzım belirgin bir şekilde kötücül bir gülümsemeyle kıvrılıyor çünkü onu kasabadan dışlamak için yaptığım küçük girişimlere misilleme yapmasını bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey yapmadığı için hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım.

Ama şimdi pencereme gidip açıyorum. Evet, akşam dokuzda rüzgârda süzülen bu ses intikam kokuyor. Ne ruhsuz bir cin, diye düşünüyorum heyecanlı uğultuyu bastırmak için elimi mideme götürerek.

Penceremi kapatıyorum ve bunu nasıl yapacağımı düşünerek odamı adımlıyorum. Kulaklıkları takıp

Gürültü, yani beni başarıyla kızdırdığını bilmenin tatminini yaşamayacak mı? (O kadar eğlenceli değil.)

Kararımı iki kez düşünmeye fırsat bulamadan büyük boy jean ceketime uzanıyorum. Ve evet, dışarısı milyonlarca derece, ama kıyafetlerimi tamamen değiştiremeyecek kadar yorgunum ve bu saten PJ atlet ve şort takımı Jackson'ın gözleri için fazla ince. Ön kapıda durup eski kırmızı kovboy çizmelerimi giyiyorum ve Ducky'ye otuz dakika içinde dönmezsem şerifi aramasını söylüyorum.

Uygun bir şekilde giyinmiş, elimde fener, ön bahçede fırtınalar estirmeye gidiyorum. Haziran'a daha birkaç gün var ve nem şimdiden bunaltıcı, boynumu yalıyor ve şakaklarımın etrafındaki bebek tüylerini kıvırıyor.

Evin önüne vardığımda, verandanın üç basamağını çıkıyorum (ne kadar çürümüş göründükleri için düşmediğime şükrediyorum) ve kapıyı çalıyorum. Jack çekiç seslerini hemen kesmeyince daha yüksek sesle vuruyorum, parmak eklemlerim tahtaya biraz batıyor.

Kapımı bilerek çalmasaydı şaşırmazdım.

Beklerken ve beklerken sırtımda ter birikiyor ve kapıya gelmeyeceği ve yakın zamanda da gürültüyü kesmeyeceği sonucuna varıyorum.

Verandadan çıkıp evin yan tarafına doğru yürüyorum ve inşaatın en gürültülü olduğu odanın penceresine bakıyorum. Işık yanıyor ama Jack'i göremiyorum. Ev yerden yüksekte inşa edildiği için pencereye de ulaşamıyorum. Dikkatini çekmenin bir yolu olmalı. Oh...merhaba, su hortumu.

Bir dakika sonra, hortumu çözüp suyu açtıktan sonra, pencereye doğru tutuyorum, başlığı

ateş hortumu seviyesinde basınç, ve onu yırtmasına izin ver. Pencereye çarpan suyun sesi o kadar yüksek ki ben bile sıçradım.

Çekiç sesi hemen kesilir.

Bazı ilkel içgüdülerim yakalanmadan önce kuyruğumu kısıtıp kaçmamda ısrar ediyor ama ben yerimde durup suyu patlatmaya devam ediyorum ve Jack'in pencereye çıkmasını bekliyorum ki hava sonra inşaatı hakkında ne düşündüğümü ona düzgün bir şekilde söyleyebileyim. Yine de ortaya çıkmıyor ve suyu keserken omuzlarım hayal kırıklığı içinde kamburlaşıyor.

"Penceremi sulamayı bitirdin mi?"

Ciyaklıyorum, hortumu bırakıyorum ve arkamdan gelen sesle ellerimi havaya kaldırarak dönüyorum. Ve sonra onun sadece o olduğunu ve beni hapse atmaya gelen şerif olmadığını anladığımda - her ne kadar Tony'ye bu yıl kızının İzci Kız kurabiyelerinden sekiz kutu aldığını nazikçe hatırlatacak olsam da, bu muhtemelen beni kancadan kurtaracaktı

-Ellerimi kalçalarım
indiriyorum. "Ne
sanıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve parmağını kaldırarak sözümü kesiyor. Kulağından bir kulak tıkacı çıkarmasını izliyorum. Demek gürültüye bu şekilde dayanabiliyor.

Ne yazık ki, tam da bu anda onun tam halini kavriyorum. Jack -son üç yıldır koridorun karşısında pantolonlar, renkli kazaklar ve düğmeli önlüklerle çalışan ikinci sınıf öğretmeni- siyah dar spor şort, renkli boncuklu bir kolye, sayılamayacak kadar çok karın kası, gözlük ve ukala bir sırtıştan başka bir şey giymiyor. Bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Gawk. Ogle.

Yüce Tanrım. Tanrı Betsy'yi korusun. Aman

Tanrım. Ben iyi değilim.

Ve bu tamamen kabul edilemez. Cildi çok pürüzsüz ve gergin. Kıyafetlerinin altında böyle görünemez.

Açgözlü gözlerim göğsünde, yontulmuş omuzlarında ve dövmele kaslı kollarından aşağıya, sağ elinin bir çekiç tuttuğu yere kaymaktan başka bir şey yapamıyor. O, gerçekleşmeyi bekleyen müstehcen bir film. Birinin boruları patlamış ve o da onları tamir etmek için burada. Jack'in yapılı ve çekici olduğunu hep biliyordum ama bu... bu yeni bir seviye.

Bir kez daha o korkunç düşünce aklıma geldi: Jack bekar. Ve hiçbir anı ya da nişanlısına duyduğum saygıdan dolayı gözümü kaçırmamı gerektirecek ahlaki bir zorunluluk beni ona karşı bir çekim hissetmekten alıkoyamaz. Vücudunun nasıl yırtık pırtık ama aynı zamanda bir şekilde çok doğal ve genetik olduğunu fark etmemi engelleyemez. Böyle görünmek için çok çalışması gerektiğini sanmıyorum. Muhtemelen güneşli bir sabah uyanıp aynaya baktı ve "Aman Tanrım, erkeksiyim" diye düşündü.

O... mükemmel. Ve her şeyin ötesinde, ter yapışıyor saçlarının uçlarına ve göğsünün orta çukuruna damlıyordu.

Şu anda benim önümde bu kadar ifşa olmak konusunda nasıl bu kadar rahat ve rahat olabiliyor? Bir çeşit insan kaynakları kabusuna adım attım. Ya da fantezi. Hayır... kabus. Jack senin baş düşmanın.

Nemesis, nemesis, nemesis.

Jack'in yüzündeki keyif ifadesi beni transımdan çıkarıyor. "Bana söylemek istediğin şey neydi, Emily Stalker?"

YEDİNCİ BÖLÜM

Jack

(Emily Walker'ı evimin önünde bulduğuma şaşırmadım. Ancak onu giyinmiş görünce şaşırdım. A

Krem rengi ipek üst ve ona uygun, dantelle süslenmiş minik bir şort - kot ceket tarafından yeterince örtülmemiştir - ve o lanet kovboy çizimleri. Marketten yüzlerce dolar değerinde çorba alıp bir saat yol gittikten sonra onları bir gıda bankasına bırakmak zorunda kaldığımda baktığım botların aynısı.

Kırmızı. Çizmeler kırmızı. Tırnaklarına uyuyor.

"Neden tişörtsüz dışarıdasın?" diye soruyor, sesi öfkeli bir sosyete kızı gibi çıkıyor ve kafasının benimkine benzer bir boşlukta olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bir erkek ve bir kadın olarak birbirimizin karşısında duruyoruz, öğretmen olarak değil. Bu yeni bir şey. Ve sistemimde yarışan cazibe dalgası da yeni.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Alaycı bir tavırla soruyorum. "Bu kabalık." Sanırım kızarıyor.

"Ama komşunuzun evine saçma sapan ince saten pijamalarla gelmek daha mı iyi?" Daralmış yeşil gözlerine bakılırsa bu hiç hoşuna gitmemiştir. Emily ağzının payını vermeyi seviyor ama kendi ahlak anlayışıyla yüzleşmesine katlanamıyor.

Görünüşe göre canavarı uyandırmışım. Yanaklarındaki pembe lekeler gitmiş. Elleri kalçalarına gitti. Omuzları dikleşti. Sırf dikenimin batmadığını kanıtlamak için hemen şimdi çırpıplak soyunacak.

"Sırf bacaklarıma iyice bakabilmek için Harriet's Market'teki bütün bir vitrini devirdiğine dair şehirdeki dedikodulara bakılırsa, beni saçma sapan incelikte bir pijama takımıyla görünce heyecanlanacağını düşünmüştüm." Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, duydum."

Gizliliklerini satın almak için çok fazla.

"Bakmadan edemedim." Duraksadım ve gülümsedim. "Bir insansı için çok gerçekçi görünüyorlardı. Adamınız inanılmaz işler yapıyor."

"Eğer sormamı istersen sana gerçek bir kalp bulabilir."

"Hayır, benimkinin donmuş ve soğuk olmasını tercih ederim."

Emily biraz daha yaklaşıyor ve çıplak tenim karıncalanıyor. "Şu anda neden inşaat yapıyorsun, Jackson?"

Ona bunun ne kadar açık olduğunu ima eden bir bakış attım. "Çünkü bu ev o kadar harap ki, her fırsatta çalışmazsam başıma yıkılabilir."

Gözleri hafifçe açılıyor. "Lütfen bana kendi tadilatınızı yapmadığınızı söyleyin?"

"Başka kim yapacaktı ki? Zamanını beni sinir etmekten başka bir şeyle geçirmeyen bir kadın müteahhidimi aradı ve işi almamasını istedi. Ve bunu yaparken tüm kasabaya da benden uzak durmalarını söyledi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Emily gözlerini kırptırıyor ve yan tarafa bakıyor, belli ki gülümsemesini engellemek için yanağını ısıyor. Kindar kadın. "Sanırım bu işi üstlenecek başka bir ekip bulamadınız?"

"Evet, ama önümüzdeki altı ay içinde müsait olmayacaklar."

Gözlerimin içine baktığında yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yok. Aslında omuz silkiyor ve çenesi . "Oh peki, ben

Sanırım burayı satıp taşınmanız gerekecek. Kuzey Kutbu'nun güzel olduğunu duydum."

Güvenilir çekicimi kaldırdım. "Neden? Hep bir ev inşa etmek istemişimdir. Görünüşe göre sonunda şansım var."

Gülümsemesi düştü. "Bu yenilenmeyi kendi başına yapamazsın Jack."

"Peki neden?"

"Çünkü sen bir öğretmensin, müteahhit değil. Hayatınızda hiç bir şey inşa ettiniz mi?"

"Çocukken yaptığım Lego eserlerini görseydiniz bana bu soruyu sormazdınız. Şimdi izin verirsiniz, üzerinde çalışmayı bitirmem gereken bir duvar var." Evin etrafından dolaşıp verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, Emily'nin botlarının arkamdan geldiğini duymadan önce sahanlığa varıyorum.

"Bu gece daha fazla iş yapacak mısınız?" diye soruyor.

"Evet."

"Hayır. Yapamazsın. Ducky ve benim uyumamız için çok gürültülü." "Ducky de kim?"

Evimin içini görmek için etrafımı gözetlemeye çalışıyor.

"Ducky benim kedim."

Bunu sonsuz derecede eğlenceli buluyorum. "Neden bir kediniz var?" "Yarın akşam yemeğinde çorbamın içinde pişirmek için." Onu yuvarlar gözleri dramatik bir şekilde. "O benim evcil hayvanım! Başka neden bir kedim olsun ki?"

Bazen onun yanında tamamen gülümsememek çok zor oluyor. Dürüst olmak gerekirse kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama yapmıyorum çünkü bu onun aklını başından alır ve bu raundu kazandığını düşünmesine neden olur. (Ki belki de kazanmıştır.)

Yapmamam gereken başka bir şey: ensesindeki tüylerin nasıl kıvrıldığına dikkat edin. Kâkülleri de. Okula giderken saçlarını her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirir. Ama şu anda, onu ıslak saçla gördüğüm günkü gibi, dağınık ve her yöne dalgalanıyor. Biraz kıvrıcık. Ve çok

Çok çekici. Emily hayatının her alanını mükemmel bir şekilde düzenliyor ve yönetiyor, ancak neme karşı kaküllerini kontrol edemiyor.

O buklelerden birini parmağıma dolamak için çok güçlü bir istek duyuyorum.

"Seni evcil hayvan sahibi olarak düşünmemiştim."

"Ben de seni kapısının önünden geçen herkese meme uçlarını gösterecek biri olarak düşünmemiştim ama işte birbirimiz hakkında yeni şeyler öğreniyoruz," diyor gömleksiz vücudumu işaret ederek. Ve yine kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, sanırım o da öyle.

Sonunda iç geçiriyor ve omzumun üzerinden ön kapıyı açık bıraktığım yere bakıyor. "En azından şimdiye kadar ne yaptığını görmeme izin ver."

Emily ileriye doğru bir yan adım atıyor ama ben ona karşılık vererek daha ileri gitmesini engelliyorum. Emily Walker şu anda hiçbir şekilde evime giremez.

"Gerçekten görmeme izin vermeyecek misin?" Gözleri kocaman, ağzı inançsızlıkla hafifçe ayrılmış.

"Hayır."

"İşinizle bu kadar gurur duyuyor musunuz?"

Evin durumunun bununla hiçbir ilgisi yok. Tamam, belki birkaç şeyle ilgisi vardır. Ama onu içeri alamamamın asıl nedeni Emily'nin hiçbir şeyin kaçmaması. Detaylara acımasızca dikkat eder ve çelik bir tuzak gibi hafızası vardır. Aslında bana fotoğrafik hafızası olduğunu söylese şaşırmazdım. Bu yüzden Emily'nin evime girdiğinde hemen yakında yazmaya başlayacağım kitap için sahne fikirleriyle dolu yapışkan notlarla dolu odama yöneleceğinden hiç şüphem yok. Sadece bu da değil, Karanlıktaki Yankılar serimin bir ila üçüncü kitapları da yatağımın üzerinde duruyor

Yazdığım sahne için referans almam gereken tek bir satırı bulmaya çalışırken her birini taradığım yerden. İkiyle ikiye hemen bir araya getirirdi. Emily'yi tanıyorsam, hiç vakit kaybetmeden.

Çıplak meme uçlarımın onu korkutmaya yeteceğini umarak kapıyı koruyorum. "İçerisi senin için güvenli değil. Her yerde çiviler var."

Kuşkusu artıyor. "İçeri girip kazara kendimi kazığa oturtmamdan daha çok isteyeceğin bir şey olmadığını düşünüyorum, böylece artık benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

"Cezbedici. Ama ölürsen soruşturma falan açılır. Bu da tadilattan çok fazla zaman çalacaktır."

"Tamam." Arkasını dönüyor. "Eğer gerçekten o kadar tehlikeliyse içeri girmek istemiyorum." Botlarını sürüyerek verandanın merdivenlerine geri dönüyor ve ben de onu kulüpten uzaklaştıran bir fedai gibi takip ediyorum.

Tabii ki bu benim açımdan bir hata, çünkü görev yerimden ayrıldığım anda beni kandırıyor ve vücudumun etrafından dolanıp ön kapımdan içeri dalıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, peşinden aceleyle içeri giriyorum - yarı yarıya onun bir şekilde doğrudan yatak odama ışınlanmasını ve oturma odasını tamamen atlamasını bekliyorum. Ama içeri girdiğimde neredeyse sırtına çarpacaktım. Oturma odasını hiç geçememişti.

Burada duruyor, ağzı açık, boşluğa göz kırpmıyor. "Jack!" Huşu içinde adımı sayıklıyor. Bu projenin ne kadar inanılmaz olduğuna değil. Ne kadar korkunç olduğuna huşu içinde.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başlıyor, sanki bana karşı her zaman acımasızca dürüst gibi, "işinden utandığını düşündüğümde sadece şaka yapıyordum. Sen yaptığı her işte iyi olan insanlardan birisin, o yüzden bunu beklemiyordum."

"Sanırım orada bir yerlerde gerçekten bir iltifat olabilir?"

Mutfağa bakıyor. "Ocağınız yok.

Ya da bir buzdolabı."

"Abartılmış aletler. Hiç fıstık ezmesi yedin mi?"

Ön kapıyı kapatıyorum ve ona doğru birkaç yavaş adım atıyorum (yani yatak odamın kapısına yaklaşıyorum), böylece yanından geçip o fark etmeden kapıyı kapatabilirim. En azından yapmak istediğim buydu. Ama onu görünce hareket edemiyorum. Burada donup kaldım, Emily Walker'ın yeni evimi değerlendirmesini izliyorum ve muhtemelen tanışıklığımızın tarihinde ilk kez tamamen yalnız olduğumuzu fark ediyorum. Sadece bu da değil, benim üzerimde tişört yok ve onun üzerinde de şimdiye kadar gördüğüm en ince pijama var. Saten o kadar ince ki neredeyse şeffaf. Ve paçaları yüksek kesilmiş. Belki de sadece bacakları çok uzun olduğu için ortalama bir şorttan daha dar görünüyor.

Tanrım, şu kot ceket olmasaydı.

Hayır. Boş ver.

Çünkü Emily'den etkilenmek istemiyorum. Onu saçma bir şekilde güzel bulmak istemiyorum. Ve Zoe ile ayrıldıktan sonra Nebraska'da geçirdiğim aylar boyunca neden kendimi günün rastgele anlarında Emily'nin ne yaptığını merak ederken bulduğumu bilmek istemiyorum. Hatta onu bir daha görememe ihtimalinden bile rahatsız oluyordum. Bunun sadece idman partnerim olmadan sıkıldığım için olduğunu umuyordum, ama şimdi bu anıyı omurgamı saran çekimle eşleştirdiğinde artık o kadar emin değilim. Ya zehir yeşili gözlerindeki ışıltıyı ve kiraz kırmızısı ağzının kıvrımlarını görmeyi özlediğim içinse?

O gözler, içteki alçıpanı çivilere kadar balyozla söktüğüm duvara kayıyor. "Şey, bu

Bu da tüm gürültüyü açıklıyor," diyor ve sonra taktığım yeni çivileri incelerken başını yana eğiyor. "Sanırım bunların doksan derecelik bir açıyla durması gerekiyor."

"İyi olacaklar."

Etrafımda dönüyor ve tahmin ettiğimden daha yakın. Güzel kokuyor -bu geceden sonra unutulması zor olacak bir gerçek. "Bu senin yaşayacağın bir ev Jackson. Sadece iyi olamaz. Ya duvarlardaki çivileri düzgün yerleştirmedigin için çatı çökerse?"

"O zaman dileğin gerçekleşecek."

İfadesinde bir şey parlıyor. Neredeyse acı, pişmanlık ya da endişe gibi. Ben karar veremedim kayboluyor. Birkaç kez göz kırpmıyor. "İstemiyorum..." Duraklıyor ve nefes alıyor. "Eğer bu işi yapacak birini bulamıyorsanız, taşınır ve bunu yapabilecek birine satarsınız."

Gülümsüyorum, yaklaşan yüzleşmenin uyarıcı uğultusunun derimin altında biriktiğini hissediyorum. İlk günlerde Emily'nin böyle anlarda bana hissettirdiklerinden nefret ederdim: biraz dengesiz ve öngörülemez. Ben her zaman akli başında biriyimdir ve en kötü ruh hallerinden bile herkesi çıkarabilirim. Ama Emily her zaman benim iyiliğime karşı bağışıklık kazanmıştır. İçimden zehirli bir şeyler çıkarıyor. Ve şimdi, ona yaslanmayı öğrendim. Hoş karşılamayı. Onunlayken her zaman tam olarak ne düşündüğümü söyleyebiliyorum. "Bana emir yağdırma konusunda sana ne demiştim?"

Yaklaşıyor, meydan okuyan çenesini bana doğru çeviriyor. Kalbim göğsümde sıkıca çarpıyor, savaşa hazırım. "Bu tadilat için yeterli değilsin. İşe yaramayacak. Ve fıstık ezmeli sandviçlerle yaşayamazsın!"

"Şimdi sana yanlış olduğunu kanıtlamam gerekiyor." Ağzına bakıyorum, dişlerinin henüz düşüp düşmediğini anlamaya çalışıyorum.

Ve alt dudağının şekli dağıttığı için, avcı burnunun saklamaya çalıştığım kokuyu yakaladığı anı kaçıyorum. Sanki zihin okuyan bir büyücüymüş gibi kafasını yatak odamın kapısına doğru çeviriyor. Ve orada, durduğumuz yerden on iki adım ötede, mantar panoya yapıştırılmış ve yatağıma yaslanmış yapışkan notlar mükemmel bir şekilde görülebiliyor. O yöne doğru bir hamle yapıyor ve ben de zamanında yetişemeyeceğimi bildiğim için aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Elini tutuyorum.

Elini öylece tutmadım. Kazara nazikçe tutuyorum. Şefkatle. Hatta saygılı kelimesi aklımdan geçiyor. Elim ve bedenim Emily'yi tapınır gibi görünen ve hissettiren bir şekilde tutuyor. Ve daha önce hiç bilmediğim bir farkındalık yerine oturuyor: Emily'ye, başka herhangi bir insana duyduğumdan daha fazla saygı duyuyorum. Bununla ne yapacağım?

Dokunuşumda bunu hissediyor ve bakışlarını parmaklarımın onunkilerle iç içe geçtiği yere çevirmeden önce tamamen donuyor.

"Oraya geri dönme," diyorum sessizce. "Lütfen."

Ona gümüş bir tepside cephaneye verip vermediğimi merak ettiğim işkence dolu üç saniye boyunca yeşil gözlerini inceliyorum. Boğazının dibindeki büyük çili. Köprücük kemikleri, benimki kadar hızlı gelen her nefesle yükselip alçalıyor.

Sonra yutkunuyor, bana doğru dönüyor ve elini serbest bırakıyor. Elini kaldırıyor ve kısa bir an için bana tokat atıp atmayacağını merak ediyorum. Onun yerine işaret parmağı gözlüğümün kenarına dokunuyor. "Bunlar gerçek mi?"

Bir kahkaha attım. "Tabii ki gerçekler. Neden sahte gözlük takayım ki?"

"Böylece kasabaya döndüğünde benden daha zeki görünecektin."

"Bunun doğru olması için gözlük takmama gerek yok."

Emily'nin eli bir kez havaya kalkarken kaburgalarımı bir heyecan kaplıyor, ama bu kez gözlüğü usulca yüzümden çekip alıyor. Gözlükleri deniyor ve görüşüm bulanık olmasına rağmen, camların reçeteli olduğunu doğrularken yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum.

Emily gözlüklerimi bir süre daha tutuyor. Yüzü hâlâ bana dönük ve bu fırsatı beni incelemek için kullanıp kullanmadığını merak ediyorum. Elinin tersi çıplak göğsüme elektrik çarpmış gibi bir dokunuşla sürtünüyor. Gözlüğümü ondan geri almam için işaret verdiğini anlamam bir saniye sürüyor.

"Daha önce bunları taktığını hiç görmemiştim," diyor, çerçevelerimi yüzüme yerleştirirken odaklanmaya geri dönüyor. Onu 20/20 görüşle görüyorum... ve etrafında dolandığı soruyu da.

"İletişim kurmak daha kolay."

"Hayır. Gerçek ne?"

Gülümsememi ısııyorum. "Tam bir belasısın." "Teşekkür ederim."

Uzun bir nefes çekiyorum. "Zoe gözlükle aptal göründüğümü düşündü, ben de lens taktım. Gerçekten büyük bir şey değil. Mutlu musun?"

Yüzü bir ifade çalışması. Açık ve meraklı ve sonra kızgın ve korumacıya doğru dik bir eğim. "Hayır. Bu cevap beni gerçekten çok mutsuz ediyor. Bir partner asla gözlükleriniz konusunda sizi güvensiz hissettirmemelidir. Özellikle de çok güzel görüldüğün için..."

Odadaki enerji tamamen kapalı. Gergin. Yüklü. Bir şey bekliyor.

"Güzel. Onların içinde iyi görünüyorsun." Beni geçip kapıya yöneliyor, odama dönüp bakmıyor bile. I

gitmesine izin vermeliyiz ki mümkün olduğunca çabuk normale donebilelim. Bu baş aşağı geceyi geride bırakalım.

"Emily," diyorum, o n kapıya varmadan hemen önce. "Gitmeden önce sana bir şey vermek istiyorum."

Aramızdaki bir kez daha kapatıyorum -ama öncekinden daha geniş bırakarak- ve cebimden bir şey çıkartıyorum. Elini elime alıyorum ve avuç cini yukarı çevirip hediye mi cine bırakmamı tereddütle izliyor.

"Kulak tıkacı," diye alay ediyor.

Gülümsüyorum ve ona n kapıyı açmak cin geri çekiliyorum. "Bunlara ihtiyacın olacak, çünkü bu yaz gördüğün en güzel evi yaratırken seni her gece burada tutacağım."

Dudaklarında hain bir gülümseme belirse de omuzlarının rahatlamayla ktğn fark ediyorum. O da statükonun yeniden tesis edilmesinden memnun.

Kovboy çizmeleri onu eve götürmeden önce, "Jackson, umarım tırnak yatağının altına büyük bir kıymık batar," diyor ve hiç şüphesiz kamyonuyla beni ezme dşnesiyle uykuya dalıyor.

31 Mayıs

JACK (SABAH 8:45): Bu sabah kapımın önünde bir kahvaltı güveci buldum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?

EMILY (SABAH 8:47): Bana mesaj atman için sana izin vermedim.

EMILY (8:48): Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Güveç nedir?

JACK (8:49): Onu bıraktıktan sonra pencereden kaçtığını gördüm.

EMILY (SABAH 8:50): O benim ikizimdi.

JACK (8:55): Ona teşekkür ettiğimi söyle. Hayatımda yediğim en güzel güveçti.

1 Haziran

JACK (SABAH 7:04): Dünkü tüm hayırsever sözlerimi geri alıyorum. Dün gece klimamın şalterini indirip sonra da sigorta kutuma bisiklet kilidi mi taktın?

EMILY (7:06): O benim ikizimdi...?

JACK (7:07): İkizin kilidin arkasına EMILY WALKER'IN MÜLKİYETİ yazmayı unutmuş.

EMILY (7:10 AM): Hm. Belki de ilk seferinde kibarca sorduktan sonra dün gece inşaatı durdurmalıydın.

JACK (7:12): Benim hatam. Penceremden " şunu" diye bağırmanın kibarca rica etmek olduğunu fark etmemiştim.

EMILY (7:15): Komşusundan çok mutsuz biri gibi konuşuyorsunuz. Belki de yanında yaşamaktan keyif alabileceğiniz bir komşunuz olan başka bir yere taşınmayı düşünmelisiniz.

JACK (7:25): Senin yanında yaşamaktan hoşlanmadığımı kim söyledi? JACK (SABAH 7:30): *Dışarıdaki kırık bisiklet kilidinin resmi

Emily'nin ön kapısı*

JACK (7:31): Senin hamlen...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emily

"(Yardım ettiğin için tekrar teşekkürler, Em," diyor Annie, bir kova çiçeği daha arabaya bağlı römorka taşırken. dört tekerlekli. "Bunu yapmak için sabahını feda ettiğin için kendimi kötü hissediyorum ama çok yardımcı oluyorsun."

Ve bunu kastettiğini biliyorum. Annie herhangi bir şekilde yer kaplamaktan nefret eder-özellikle de bunun başkaları için bir bedeli olduğunu düşündüğünde.

"Annie," diyorum tulum giymiş kız kardeşime dönerek. "Sana yardım etmek benim için tam anlamıyla eğlenceli bir aktivite." Keşke şaka yaptığımı söyleyebilseydim ama bu sabah aradığında botlarımı yeterince hızlı giyemedim. "Ve bunu yirmi ikinci sınıf öğrencisine bir saat içinde onuncu kez ne dediğimi duyup duymadıklarını sormak yerine çiftlikte, çiçeklerle çevrili güneşli bir günde yapmak? Bu da onu tatil yapar."

Büyülü bahçesindeki bir tür kraliyet çiçek perisi gibi görünerek tamamen gülümsüyor. Kadın çarpıcı ve nezaketle parlıyor. O ve Maddie bu niteliği paylaşıyor. Ya onlar gibi olmak ya da en iyi arkadaşları olmak istemenize neden olan bir cazibeye sahipler. Annie şefkatli, Maddie ise vahşi ama aynı madalyonun iki yüzü gibiler. Ama ben... Kimsenin beni yumuşak olmakla suçlayacağını sanmıyorum.

Örneğin, birkaç gece önce Jack bana Zoe'nin gözlüklü halinden hoşlanmadığını söylediğinde, hayatım boyunca hiç bu kadar yumuşak hissetmemiştim. ne cüret? Birincisi, yanılıyor. Çok seksi görünüyor.

fiziksel olarak acıtıyor. İkincisi, gözlük takmayı tercih çok açık. Ne tür bir eş, sevdiği birinin takması gereken bir şey yüzünden kendini güvensiz hissetmesine neden olur? Madison'ın gözlük deneyimini izlediğim için biliyorum ki sürekli lens takmak berbat bir şey. Yine de bir gün Zoe'nin gözlükle aptal görüldüğünü düşündüğünü fark etti ve gözlükleri çıkarıp bir çekmeceye koydu ve orada bıraktı. Çünkü onun yaptığı bu. Herkesin duygularını (benimkiler hariç) o kadar önemsiyor ki, onlar için her şeyi göze alıyor. Zoe de bundan faydalandı.

Neden onları giymedi ki? Neden herkese karşı hep bu kadar iyi davranıyor? Ve neden başka kimseye bana davrandığı gibi davranmıyor? Demek istediğim, ben uyumak için ışığımı kapattıktan hemen sonrasına kadar inşaata başlamayı bekleyerek bütün hafta beni kızdırmakta hiç zorlanmadı. Ya da geçen cumartesi yine bilerek köşedeki masamı aldı.

Ben de aynı şekilde karşılık veriyordum. Şalter kutusundaki bisiklet kilidi favorimdi. Ama geçen gün o yokken evine gizlice girip tüm çivilerini çalmak da ikinci sıradaydı. Hatta Phil'i tüm çivi kutularını arka tarafa taşıması ve Jack daha fazlası için etrafı koklamaya geldiğinde stokta kalmadığını iddia etmesi için ikna etmeyi bile başardım.

Jack'i dışlamak zavallı kasabamı öldürüyor. Onlardan bunu daha ne kadar sürdürmelerini isteyebilirim bilmiyorum. Onu seviyorlar ve tabii ki seviyorlar çünkü herkes Jack'i sever. O da kız kardeşlerim gibi çekici - bu da benim için çekicilik doğuştan gelmezken onunla rekabet etmeyi çok daha zor hale getiriyor. Herkesin ayaklarını yerden kesmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum - ta ki onu benden daha çok sevene kadar.

"Will bugün nerede?" dağıtmak için soruyorum.

Will genellikle Annie'ye her fırsatta yardım etmeyi sever. Bugünlerde onun yerine benden bir şey istemesi nadiren oluyor.

Annie karavanın üzerine bir kova çiçek daha koyuyor ve elinin tersiyle alnını siliyor. "Yarınki sınavına çalışıyor."

"O günleri hiç özlemiyorum."

Annie bilmiş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Evet, öyle."

Gülüyorum. "İyi. Ben yaparım. Aslında, yardıma ihtiyacı var mı? Boşa giden mükemmel çalışma tekniklerim var." Üniversitedeyken, kütüphanede benim kadar sık bulduğum tek kişi Jack'ti. Genellikle burayı kapatan biz olurduk. Bazen çok geç olduğunda boş kütüphanenin etrafında nasıl titreştiğini hatırlıyorum. Kendimi çok yalnız ve hatta bazen gergin hissederdim, ta ki etrafıma bakıp Jackson'ı birkaç masa ötede, burnu ders kitabında bulana kadar. Ben gidene kadar hiç gitmedi ve bazen merak ediyorum acaba-

"Aslında çok iyi geliyor," diyor Annie, dikkatimi tekrar bahçeye çekerek. "Zeki olduğumu biliyordum ama gerçekten ne kadar zeki olduğumu görmek inanılmazdı."

Will'in hayatında yakın zamanda büyük bir değişiklik olmuştur. Amelia'nın koruması olmadan önce Hava Kuvvetleri'ndeydi. Ama aslında hep öğretmen olmak istemiştir. Görünüşe göre her zaman akademik olarak yetenekliydi ve liseden sonra MIT'ye bile kabul edildi, ancak bunun yerine zehirli ebeveynlerinin altından kalkmanın bir yolu olarak orduyu seçti. Ancak Annie'nin desteğiyle nihayet bu hayallerinin peşinden gitmeye karar verdi ve en yakınımızdaki özel koleje kaydoldu (benim mezun olduğum okul, ekleyebilirim). Onu ilkokulda benimle birlikte çalışması için ikna etmeye çalıştım ama o ortaokul ya da liseyi seçti.

Annie ve ben işimizi bitirdik ve tüm çiçekler koparılıp kovalar doldurulduğunda, dört tekerlekli aracın arkasından iki su şişesi alıp birini bana verdi. İkimiz de serinlemek için bir dakikamızı ayırıyoruz ve bu durgun anlarda nostaljik hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu annemin başlattığını düşünmek çılgınca, değil mi?" Diyorum ki, sıra sıra tomurcuklanan çiçeklere, üzerinde pamuk topları gibi kabarık bulutlar olan uçsuz bucaksız akuamarin gökyüzüne bakıyorum. Roma'nın bu küçük köşesi bile evim gibi hissettiriyor. Annem ve babam sadece bu çiftlikte çalışmakla kalmamış, aynı zamanda çiftlik sahipleriyle (James Huxley'in ailesi) çok iyi arkadaşmışlar. Annem, yol kenarındaki çiçek işinde kullanmak üzere ucuz bir fiyata küçük arsaya sahip olmasına izin vermeleri için onlarla konuşmuş. Her zaman bu işi kasabada bir çiçekçi dükkânına dönüştürmek istemiş ama buna fırsat bulamadan ölmüş. Bu yüzden Annie bunu onun için yaptı.

"Öyle." Annie sanki benim gördüğümü çalışıyormuş gibi bakıyor. "Burada onlarla ilgili herhangi bir anın var mı?"

Gözyaşlarımı engellemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. "Biliyorum- ama..." Bir sonraki kısmı çıkarmak zor. "Zamanla daha da bulanıklaşıyorlar."

"Bana bir tane söyle," diyor Annie sesinde yumuşak bir yalvarışla. Onlar öldüğünde çok küçüktü ve anne babamızı Noah ve benim gibi tanıma şansına sahip olamamanın onu incittiğini biliyorum. Maddie Annie'den daha çok şey hatırlıyor ama çok değil.

"Sana en sevdiğim anımı anlatacağım." Boğazımı temizliyorum ve çiçek tarlasının sol köşesini gösteriyorum. "Tam şurada, en büyük kavgayı yaptılar."

Annie'nin başı bana doğru dönüyor, arasında endişeli bir ifade beliriyor. "Pek de beklediğim gibi bir anı değil."

Gülüyorum. "Tartıştılar çünkü annem babama o sıraya ayçiçeği tohumu ektiklerini söylediğine yemin ediyordu, babam da anneme onun yerine yıldız çiçeği tohumu ektiklerini söylediğine yemin ediyordu... Bu yüzden ikisi de aynı sıraya iki farklı çiçek türü ekmişti." Biricik annemin o gün babama ne kadar kızgın olduğunu hatırladığımda içimden küçük bir kahkaha yükseliyor. "Çok öfkeliydi çünkü görünüşe göre ayçiçeği ve yıldız çiçeği uyumsuz çiçeklermiş. Ayçiçeklerinin toprağa yaptığı bir şey yüzünden birlikte ekilirlerse ikisi de iyi yetişmiyor. Her neyse, o günkü tüm emeklerinin boşa gittiğini düşündü ve gözyaşlarına boğuldu." Annemin her zaman çok hassas biri olduğunu hatırlıyorum. Madison gibi. İçim daralıyor ve onu dışarı çıkarmak zor olacak. "Ama babam onu kucakladı ve ikisinin de uyumsuz olduğunu ama kadar iyi geçindiklerini hatırlattı." Daha sonra onu şakacı bir şekilde gıdıkladığını ve bunun tatlı bir öpücüğe yol açtığını hatırlıyorum. Ve beni izlerken bulduğunda, bir gün üzgün olduğumda bana sarılacak ve görebildiğim tek şey karanlık olduğunda olayların aydınlık tarafına bakmama yardımcı olacak birini bulmamı söyledi.

Keder kalbimde taze pençeler büyütüyor ve onları kaybetmek yeni bir şey.

Su şişemin kapağını kapatıyorum ve sanki gitmem gereken çok önemli bir yer varmış gibi saatime bakarak büyük bir gösteri yapıyorum. Annie'ye hızlıca sarılıyorum ve kalbimin kanadığını görmemesi için yanından geçerken bakışlarını kaçırıyorum ama çok uzaklaşmadan beni durduruyor.

"Bekle, Em!" Durup ona bakıyorum. "Çiçekler gerçekten büyüdü mü yoksa mahsul fiyasko mu oldu?"

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söyleyen kişi lanet olası bir yalancıymış, çünkü bazen kalbim en çok

Zamanın sildiği anılar.

-

Araba kullanmak beni her zaman daha iyi hissettirmiştir. Sadece genel olarak araba kullanmak değil, kamyonetimle memleketimin arka yollarında araba kullanmak.

Arada sırada savurganlık yapmaktan ve güzel bir şeyler almaktan hoşlanırım. En iyi yatak çarşafıları. Kaliteli makyaj malzemeleri. Lüks pijamalar. Ama iş kamyonetime gelince, onu eski ve paslı severim. Hava sıcakken ve radyoda Eagles'ın "Take It Easy" şarkısı bangır bangır çalarken uzun bir köy yolunda kolumu pencereden dışarı uzatarak araba sürmenin verdiği bir his var. Eşsiz bir uyuşturucu.

Şu anda da öyle yapıyorum, güneşin kolumu yakmasının ve rüzgârın saçlarımı yırtmasının tadını çıkarırken, arkamdan şık siyah bir motosiklete -spor bir motosiklete- binmiş birinin hızla geldiğini görüyorum. Gürültülü motor benimkiyle yarışıyor ve o kişinin beni geçmesini bekliyorum ama geçmiyor. Onun yerine biraz geride kaldı. Kim olduğunu anlamaya çalışarak dikiz aynamı birkaç kez kontrol ediyorum. Buradaki herkesi tanıyorum ama bu adamı tanımıyorum. Ve vücut tipine bakarak bir erkek olduğuna ikna oldum. Roma'da da kimse bu bisikletlerden kullanmıyor. Öne doğru eğilmeniz ve kalçalarınızla motosikletin gövdesine sarılmanız gereken türden.

Aynaya bir kez daha bakıyorum ve sürücüyü inceliyorum. Siyah deri giysiler giyiyor (Harley-Davidson'a binen türden değil, çevik yarışçı tipi malzeme) ve kıyafeti motosikletiyle uyumlu olduğu için siyahın en sevdiği renk olduğu anlaşılıyor. Mürekkep gibi siyah. Kaskının siperliği aşağı çekilmiş ve o kadar renkli ki içini göremiyorum. Belki de evrensel olarak "Kask" olarak bilinen şeyi yaşıyorumdur.

Etki, ama onu gördüğümde omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyor. O kaskın altında bir trol olabilir ve vizör kapalı olduğu sürece benim için yaşayan en seksi erkek olur.

Ona baktığımı fark etmiş olmalı çünkü bir sonraki bakışında siyah eldivenini rahat ve eğlenmiş bir şekilde kaldırıyor ve bir şekilde o kaskın altında gülümsediğini biliyorum.

Belki de çiçek tarlasını ziyaret etmenin getirdiği kalıcı acıdan tamamen kaçmam gerektiği içindir, ama kendimi biraz oynamaya karar verirken buluyorum. Elimi pencerenin dışında kendi rahat el sallamamla kaldırıyorum. Sadece dostça bir merhaba.

Sonra baktım, motoru devirleniyor ve etrafımda kıvrılıp kamyonetimin camının hemen yanına geliyor. Ciyaklıyorum ve bakışlarımı onunla önümüzdeki uzun açık yol arasında bir ileri bir geri gezdiriyorum.

"Dur!" Bağırıyorum ama sesimden bir kahkaha yükselmesine engel olamıyorum. "Bu güvenli değil!"

Kaskı bana doğru bakıyor ve işaret parmağıyla göğsünü göstererek çok teatral bir ben mi? hareketi yapıyor.

"Evet, sen! Bu kadar pervasız olma!"

Bu sefer elini kaskına götürdü ve kulağını tutuyormuş gibi yaptı. Sonra omuz silkiyor ve motorunu açarak karşı şeritte önümde ilerliyor ve bir tekerlekli patlatıyor.

Bağırıp çağırıyorum ve beni dinleyen herkese, bu adamın benim için gösteriş yapmaya çalışırken geriye doğru devrilmemesi ve kaza yapmaması için dua ediyorum. Ama birkaç saniye sonra hiçbir şey olmamış gibi arabanın ön tarafını geri indiriyor. Karşıdan gelen bir araba yolun biraz yukarısına doğru yaklaşıyor, o da sağ kolunu uzatarak benim şeridime gireceğini işaret ediyor. Birdenbire çok sorumluluk sahibi oldu. Bir an sonra sağa doğru eğildi ve önüme kırdı. İstemiyorum ama itiraf etmeliyim ki bu etkileşim hoşuma gitmiyor değil.

Araba geçip gittikten ve yolun tekrar açık olduğunu gördükten sonra yanıma yanaşıyor. Görünüşe göre o da benim kadar eğleniyor çünkü aptal bana işaret ediyor ve sonra elleri olmadan bisikleti dengeliyor, böylece bir kez daha işaret parmağını göstermeden önce gğ्सune bir kalp tutabiliyor, ama bu sefer kendine. O kadar çok gülüyorum ki neredeyse gözlerim yaşaracak. Ama yine de başımı sallayıp el sallayarak onu uzaklaştırıyorum, böylece kendine zarar vermeden gidecek.

şimdi bisikletin üzerinde dik oturuyor, sol kolu gidonu tutuyor ve vücudunun geri kalanı bana doğru rahatça eğiliyor. Tekrar oynamamı bekliyormuş gibi başını eğiyor, ben de "Daha iyilerini gördüm" diye bağırıyorum. Kesinlikle görmemiş olmama rağmen. Belki de deri kıyafetindeki pedler yüzündendir, ama vücudunun ne kadar iyi göründüğünü fark etmekten kendimi alamıyorum. Bundan asla emin olamayacağım ve belki de bu iyi bir şey.

Elinin tersini başına bastırıyor. Bir komedyen. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama keşke bilseydim demeye başladım. Buralı olmasına imkan yok. Buradan geçiyor olmalı.

Az ileride benim sıram var ve bu rastgele seksi hız yarışsına veda etmek zorunda kalacağımı bildiğim için bir hayal kırıklığı hissediyorum. Yaklaşan dönüşü işaret ediyorum ve ona el sallayarak veda ediyorum. En azından motosikletli adamın benimle flört ettiği anıyı her zaman hatırlayacağım.

Kaskının önünden akan bir gözyaşının taklidini yapıyor ve bana son bir kez el sallayıp tekrar kamyonetimin arkasına geçiyor. Yoluma döndüğümde kalbim sıkışıyor ve eğlencenin bittiğini anlıyorum.

Ama sonra onun da benimle birlikte döndüğünü fark ettiğimde bu duygu yerini bambaşka bir duyguya bırakıyor.

Ohmygod.

Beni takip mi ediyor?

Belki de bir yabancıyla bu kadar sert flört etmemeliydim. Tanrım, ya katilse? Buradaki protokol nedir? Yerimi bilmesin diye sürmeye devam mı edeyim? Ama... onun bir sapık olduğu hissine kapılmıyorum. Belki de bir kez daha Kask Etkisi'ni yaşıyorumdur.

Evimin önüne yaklaşırken ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum, ama o aniden yavaşlayıp geri çekilince benim yerime karar veriyor. Ama sonra motoru keskin bir şekilde döndürdü. Tam Jack'in garaj yoluna.

Aman Tanrım, lütfen hayır. Bu düşündüğüm şey olamaz. Lütfen lütfen bana Jackson'ın o kaskın altındaki adam olmadığını söyle! Neden sadece bir seri katil olamıyor? O seçeneğe geri dönmek istiyorum, lütfen!

Hâlâ bunun Jack'i ziyarete gelen biri olabileceği umudunu taşıyorum, çünkü ben de direksiyonu garaj yoluna kırıyorum ve ikimiz de park edene kadar çakıllı yolda birbirimize paralel ilerliyoruz. Başını çeviriyor, siyah siperliği bana doğru dönük ve o lanet siperliği kaldırıp Jackson'ın yüzünü ortaya çıkarmasını içim acıyarak izliyorum.

Orospu çocuğu.

Kapıyı bile kapatmadan iki saniye içinde kamyonetimden çıktım. Gözlerimdeki öfkeyi görüyor ve kaskını çıkarıp motosikletin ayaklığını indiriyor ve motosikletten atlıyor. Rekor bir sürede kamyonetimin etrafından dolanıp evime doğru yöneliyorum.

"Emily, bekle!"

"Hayır!" Ona dönüp bakmadan bağıriyorum. yere fırlattığını ve eldivenlerini çıkardığını duyuyorum, sonra da bana doğru koşarken çakılların çatırdadığını. Daha da hızlı yürüyorum, o bana ulaşmadan eve girmeye çalışıyorum ama şansım yok. Uzun bacakları yeri yutuyor ve merdivenlerde arkamdan hızla geliyor.

"Git buradan, seni pislik!"

"Emily, lütfen. Bırak beni-
"

"Hayır!" Anahtarımı ön kapının kilidine sokup çılgınca sallıyorum, bir kez olsun ilk denemede açılmasını istiyorum. Değişiklikten hoşlanmam ve bu yapışkan kilit her zaman aşinalığın küçük, çökmekte olan bir lokması gibi olmuştur. İlk kez düzgün çalışan bir kilit olmasını diledim. "Beni kandırdın! Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

Utanç, öfkemin yüzeyinin altından beni pençeliyor. Jack bazı can sıkıcı şeyler yapmıştı ama bu belki de en düşük seviyesiydi.

"Evet, yaptım." Sesi sertti. Onu arkamda hissediyorum. Ayaklarımın dibinde gölgesini görüyorum ve onu ezmek istiyorum.

Ve anahtar lanet kilidin içinde dönmüyor! Yıllar önce değiştirmeliydim. Tek istediğim evime girip kapıyı suratına kapatabilmek. Kendimi kandırılmış hissediyorum. Çok savunmasız.

"Lütfen arkanı döner misin?" diye ısrarla sorar. "Hayır.

Beni bilerek yanlış yönlendirdin, böylece Ben! Tebrikler, istediğinizi başardınız." Kilit nihayet açılıyor ve kapıyı açarken rahat bir nefes alıyorum.

İçeri uçuyorum ve hemen kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama eli benden önce kapıyı yakalıyor ve birkaç santim açık tutuyor. "Seni küçük düşürmek için yola çıkmadım. Sonuç bu olduysa özür dilerim."

"Ne yarım yamalak bir özür."

Gözleri yanıyor. "Yarım yamalaktı. Çünkü üzgün olduğum tek kısım bu."

Bir kere güldüm ve hiç espri yapmadım. "Bu çok alçakça Jack, senin için bile."

"Ve her şeyi tekrar yapardım."

"Teşekkürler. Yeterince dinledim." Kapıyı zorla kapatmaya çalışıyorum ama o kapıyı sıkıca tutuyor, yüzü açıklıktan bakışlarımı yakalamak için yaklaşıyor.

"Beni başka biri sandığınız için üzgün değilim çünkü bir kez olsun nefret etmediğiniz biri olmanın nasıl bir şey olduğunu tattım ve ben..." Durdu, göğsü kabardı. Söyleyeceği şeyi daha iyi düşünmüş gibi görünüyor, ama bulmacayı çözecek kadar Jeopardy! oynadım. Hoşuna gitmişti. "Bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum."

O ağır nefes alıyor ama ben nefes aldığımı sanmıyorum. Hepsi.

"Lütfen utanmayın." Sesi yumuşuyor.

"Utanılacak bir şey yoktu. Eğleniyordun ve..." Ağzında hüznü bir gülümseme belirliyor. "Ben de eğlendim. Özür dilerim Emily. Seni küçük düşürdüğüm için çok üzgünüm.

-Böyle olmasını hiç istememiştim." "O zaman niyetiniz neydi?"

"Arkanda durduğumda, bir bisikletim olduğunu bilmediğini unutmuştum. Sonra bana açıkça gülümsediğinde kim olduğumu bilmediğini fark ettim. Ve sadece görmek istedim..." Yine durdu ama bu sefer nasıl bitireceğinden emin değilim.

Ama bir önsezim var.

Kapıyı tutuşum gevşiyor. Buradan nereye gideceğimi ya da az önce söyledikleriyle ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama kesin olarak bildiğim iki şey var:

1. Orada onunla çok eğlendim.
2. Jack Bennett az önce benden özür diledi.

"Bunu neden yaptın?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum, böylece aşağılanmış olsam da korkak olmadığımı görebiliyor.

Başını eğiyor. "Seninle flört etmek mi?"

Bu, sormayı düşünmediğim bir soruydu ve şimdi bu cevabı umutsuzca istesem de, ilk soruyla devam ediyorum. "Hayır, neden özür diledin?" Birbirimiz için yaptığımız her şeye ters düşünüyor.

Elini bırakıyor ve ben hemen kapıyı suratına çarpmayınca omuzları gevşiyor. "Çünkü pek çok şey olabilirim ama asla hatalı olduğumda özür dilemeyen biri olmak istemiyorum. Gerçek bir pislik olan ve asla özür dilemeyen birinin yanında büyüdüm... bu yüzden, bilmiyorum, sadece onun modelini tekrarlamak istemiyorum. Ve bugün kesinlikle hatalıydım. Bu yüzden tekrar özür dilerim."

Hah. Jack'in çocukluğu. İşte bir düşünce. Jack ile Motosiklet. Okul dışında bir hayatı olan Jack. Çok yönlü bir insan olarak Jack.

Bakışlarım gözlerinden, terden nemlenmiş saçlarının tenine yapıştığı boynuna, ceketinden aşağıya, birkaç dakika önce eldivenlerinin olduğu ellerine düşüyor. O eldivenli ellerin eğlenerek tembel bir dalgayla bana doğru kalktığı bir anı yanıp sönüyor ve içgüdüsel olarak onun olduğunu anlamalıydım. Zahmetsizce seksi olmak her zaman onun tarzı olmuştur.

Ama sınıfa giderken yaşadığımız ilk kötü karşılaşma dışında bana karşı hiç kullanmamıştı. Aramızda her zamanki husumet olmadan bu tarafta olmak .

Jack'e göre, bir fırsat görmüş ve değerlendirmiş. Bilmiyorum... belki benim de aynısını yapmamın zamanı gelmiştir.

"Ne zaman motosiklet aldın?"

İfadesi, konuyu aniden değiştirmemden çekiniyor, sanki ona atabileceğim beklenmedik el bombalarına karşı dikkatli olmaya şartlanmış gibi. "Birkaç yıldır bende."

"Nasıl oldu da bunu daha önce hiç görmedim?"

Şakağından aşağı bir ter damlası yuvarlanıyor ve ön koluyla onu yakalıyor. "Sadece havanın güzel olduğu aylarda bisiklete biniyorum. Ve okul yılı boyunca, işe gidip gelmem çok uzaktı, bu yüzden neredeyse sadece hafta sonları sürdüm."

O şeyi eyaletler arası yolda sürmesi fikri hoşuma gitmiyor. Aslında onun sürmesi fikrinden hiç hoşlandığımı söyleyemem. Hiç umursamadığım bir yabancıyken bir şeydi ama şimdi bekle, hayır... Onu umursadığımı kastetmedim. Sözünü geri al, beyin!

"Hiç ata bindin mi?" diye soruyor, deri ceketinin üstünü açıp fermuarını indirdikten sonra soyuyor ve üzerinde sadece terli beyaz bir tişört ve binici pantolonu kalıyor. Ve evet, vücudunun bu kadar iyi görünmesini sağlayan şeyin sadece pedler olmadığını doğrulayabilirim - lanet olsun ona.

Refleks olarak bir adım uzaklaşıyorum. "Hayır, yapmadım."

Gülümsüyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "İstiyor musun? Evimde yedek bir kask var-"

"Kesinlikle olmaz. Hayatıma o kadar çok değer veriyorum ki onu senin ellerine bırakamam."

Başını eğiyor. "Ellerim çok beceriklidir, Emily."

Jack'in imalı sözlerini ve bunun midemde yarattığı komik şeyi es geçip, onun yerine ona doğru ilerliyorum. Kapıdan çıkıyorum, bir basamak aşağı inmek zorunda kalana kadar onu destekliyorum. Artık göz hizasındayız ve yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktayım. Boş sohbetimiz sırasında bir şey üzerinde çalışıyordum ve az önce kararımı verdim.

Bir tokat atmaya hazır görünüyor ve "Seni affediyorum" dediğimde sadece gözlerini kırpabiliyor.

Anlaşılacağı üzere Jack uzun bir süre sessiz kaldı. Bu ikimiz için de yeni bir alan.

"Sen... beni affediyor musun?" diye tekrarlıyor, ayaklarının üzerinde kayıyor ve gözlerimin arasına bakıyor. "Bu bir tuzak mı? Beni affetmeye mi çalışıyorsun?"

Hiç beklemediğim bir anda beni sırtımdan bıçaklayabilmek için beni pasifliğe mi çekeceksin?"

Ne kadar çarpık bir ilişkimiz var.

"Belki," diyorum, evime geri dönerken omzumun üzerinden ona gülümseyerek -kapıyı açık bırakarak. "Ya da belki seninle ilgili zaten çok fazla kin besliyorumdur ve bu yığına daha fazlasını eklemek istemiyorumdur. Sanırım bekleyip göreceğiz."

O kapıyı açık bırakarak ne yaptığımı bilmiyorum. Jack de bilmiyor, temkinli adımlarla içeri girerken yüzündeki ifadeye bakılırsa. Botlarımı çıkarışımı ve çantamı kancaya asışımı izliyor.

Omuzları aniden zıplar ve yere bakar - şimdi bileğine sarılmış olan Ducky'den ürkmüştür.

"O da ne?" diye soruyor sanki gözleri ona ihanet ediyormuş gibi. "Bir kedi."

"Gerçekten bir kediniz var."

"Yalan söylediğimi mi sandın?" Gülüyorum, onu kucağıma alıyorum ve yüzümü kürkünün içine sokuyorum. Şimdi ona sarılmamı izlerken gerçekten hayalet görmüş gibi görünüyor. Görünüşe göre her gece eve gittiğimi ve şarj olmak için kendimi duvara fişe taktığımı sanıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor temkinli bir şekilde, "seni her zaman hayvanları kucaklamaktansa giymeye daha yatkın biri olarak hayal etmişimdir."

"Birincisi, bu korkunç bir şey ve asla yapmam. İkincisi..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni ne sıklıkla hayal ediyorsun, Jackson?" Sanırım yoldaki flörtün bir kısmı hâlâ devam ediyor.

Gülümsemesi vahşi bir şey. "İkimizin de rahat edebileceğinden daha fazla."

Oh.

Biraz daha ilerliyor ve tam bir daire çiziyor, görünüşe göre manzarayı seyrediyor. Bu beni geriyor. I

Evimi ve dekorasyonumu seviyorum ama bir öğretmenin bütçesiyle yaşıyorum. Her şey oldukça minimalist çünkü düzenli bir alandan hoşlanıyorum. Büyük beyaz kanepeler. Rahat battaniyeler. Büyükannemden kalan çömlek vazolar. Bir bahçe satışından alınan altın tonlarında ahşap kahvaltı masası ve sandalyeler. Ancak evimde biriktirdiğim, kazıdığım ve sonunda savurganlık yaptığım kanepem, rahat alan halım ve yatağım gibi birkaç seçkin parça var. Bunlar benim için pazarlık konusu olmayan şeylerdi.

Bay Her Şeyin En İyisi'nin burada olması beni huzursuz ediyor. "Misafir beklemiyordum."

"Bu yüzden mi bir bardak altlığı yerinde değil?" diye soruyor, sehpa yerine koltuğumun kolunda duran serseriye işaret ederek.

Aceleyle odayı geçip onu yerine koyuyorum, sonra bunun bir tuzak olduğunu fark ediyorum. Jack'in motosiklet botları yerde gıcırdarken, gözlerini odamın her köşesinde gezdirmek için yavaşça hareket ediyor. Az da olsa suç unsuru taşıyan her şeyin fotoğrafını çekmesini bekliyorum. Bulabildiği her pisliği işaret edip gülecek.

"Evini sınıfın gibi dekore ediyorsun," diyor Thrift N' Stuff'tan aldığım bir sehpa bakarak.

"Hepimiz imkanlarımızın dışında yaşamaya istekli değiliz ve-"

Gülümseyerek bana döndü. "Seni orada durdurumama izin ver. Bu hiçbir şekilde bir eleştiri değildi." Gülümsemesi şu anda o kadar sıcak ki önünde bir lokum kızartabilirim. "Okuldaki en iyi sınıfa sahiptin. Her yıl kendimi sana ayak uydurmaya çalışırken buluyorum. Ve eşyalarının çoğunu tasarruflu kullanıyorsun, değil mi? Sanırım bir keresinde Shirley'e bunu söylediğini duymuştum. İnanılmaz bir şey. Sınıfın her yıl bir eve giriyormuşum gibi hissettiriyor."

Jack bana iltifat mı etti? Açıkça, bariz bir iltifat gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, bu bana verebileceği en büyük iltifattı.

Sınıf, öğrencilerimin okul yılı boyunca günlerinin çoğunu geçirdikleri yer olduğu için, onlar için ikinci bir ev gibi hissetmelerini istiyorum. Ya da ailelerinden hak ettikleri sevgi ve ilgiyi göremediklerini bildiğim ilk evleri gibi.

Her yıl öğrencilerimden en az biri çok zor bir dönemden geçiyor. Bu hayatın bir gerçeği. Ailem okul yılının ortasında öldüğünde bu benim hayatımın bir gerçeğiydi. Ve bu benim başıma geldiğinde, okuldaki günlerimi rahatlatıcı ve güvenli kılmak için çabalayan bir öğretmenim yoktu. Bu yüzden diplomamı ve öğretmenlik lisansımı aldım ve o zamanlar ihtiyacım olan ikinci sınıf öğretmeni olmaya karar verdim.

Ve benim için bu konforu yaratmanın ilk adımı ambiyans. Güzel halılar, ayaklı lambalar, çeşitli yerlerde rahat sandalyeler ve çocukların bir dakikaya ihtiyaç duyduklarında kaçabilecekleri, kıpır kıpır oyuncaklar ve sarılacakları sevimli eşyalarla dolu bir huzur köşesi ile rahat bir oturma odası gibi görünmesi için çabalıyorum. (Bunların hepsi itfaiye onaylı.) Çoğu insan sınıfımın dekoru için çok para harcadığımı düşünüyor ama aslında Jack'in de dediği gibi neredeyse her şey bağışlanıyor ya da bahçe satışları ve ikinci el dükkanlarından alınıyor. Kardeşlerim de ara sıra benim için bir şeyler bırakmayı severler.

Okulumuzdaki her öğretmen sınıflarını bir şekilde özel kılmaya çalışıyor, ancak Jack dekorasyon konusunda benim kadar aşırıya kaçan tek öğretmen. Benim odam rahat bir kaçış yeriymiş, Jack'in sınıfı her zaman duyusal bir patlamadır. Kötü anlamda değil

-Ama ilgi çekici. Her yeri rengarenk. Ben olsam

Çocukların bunu ne kadar hak ettiğini bilmeseydim, sınıfının ne kadar harika olduğu için ondan nefret ederdim.

"Teşekkür ederim," diyorum tereddütle. "Sadece çocukların benimleyken huzurlu hissetmelerini istiyorum."

Başını sallıyor. "Evimi döşeme zamanı geldiğinde benimle alışverişe gelmeni istiyorum. Dekorasyon konusunda sende bende olmayan bir göz var." Duraklıyor ve sırtıyor. "Yine de istediğim renk miktarıyla mücadele edeceğini hayal ediyorum. Fark etmediysen retro renklere eğilimim var. Kırmızılar, sıcak kahverengi. Yeşil."

O söyledikçe, bej rengi oturma odam otomatik olarak zihnimde kendini yeniden resmediyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama... birdenbire daha da rahat görünüyor.

Ve sonra, sanki özürler, iltifatlar ve birlikte ev eşyası alışverişi yapmakla ilgili ifadelerle aklımı başımdan almamış gibi, rahatça kitaplığıma/kayıt koleksiyonuma dönüyor ve envanterimi inceliyor. Olabildiğince doğal.

Bir süredir açıkça eski plakları topluyorum, ancak aşk kitapları koleksiyonum geçen yıla kadar yatağımın altındaki bir kutuda saklıydı, ta ki kız kardeşlerimin de aynı leziz vücut parçalayıcı aşk romanları sevgisini paylaştığını öğrenene ve onları gururla oturma odamdaki kitaplığa taşıyana kadar. Gerçi Jack romanslara bakmıyor; gözleri en üst raftaki küçük gizem koleksiyonuma odaklanmış durumda. İki seriden oluşuyor. Her ikisi de Noah tarafından bana çünkü kitap kulübümüze dahil olmak istiyordu ama hiç aşk romanı yoktu.

Jack'in vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsiz. Geniş omuzlarının belli belirsiz yükselip alçalması olmasa, nefes almayı bıraktığını düşünebilirdim.

"Jack?"

"Gitmem gerek," diyor adının hemen ardından hızla. Kapıdan çıkarken duraksıyor. "Özrümü kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ve sonra gitti.

4 Haziran

EMILY (9:45): Dün gece motosikletlerle ilgili istatistikleri Google'da araştırdım.

JACK (SABAH 9:48): Yatmadan önce hafif mutlu bir okumaya mı ihtiyacınız vardı?

EMILY (9:50): Çok tehlikeliler. Biraz tehlikeli değiller. Çok tehlikeliler.

JACK (9:52): Biliyorum, harika değil mi?

EMILY (9:55 AM): Artık tekerlekler yok.

JACK (9:58): Ama son yaptığımı çok beğenmiştin...

EMILY (SABAH 10:00): ARTIK TEKERLEKLI ARABA YOK.

JACK (10:01): Dikkatli ol, neredeyse benim iyiliğimi gibi görünüyor.

EMILY (10:02 AM): ...Artık tekerlekli araba kullanmak yok.

JACK (10:02): Pekala. Artık teker yapmak yok.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jack

(Son birkaç gündür havada bir tuhaflık var, ben kasabasında yürürken, herkes el sallıyor.)

Normalde kasabadaki insanlar bana üzgün bir pişmanlıkla bakar ve sonra arkalarını dönüp giderlerdi. Ama şimdi gülümseyip el sallıyorlar. Ve dün, markette yine üzgün fıstık ezmemi stoklarken, Harriet sadece softball seçmelerinin yakında yapılacağını ve beni orada görmeyi umduğunu söylemekle kalmadı, aynı zamanda varlığından bile haberdar olmadığım bir kupon da uyguladı.

Eğer bu yeterince garip değilse, Lokanta'da bu sabah gizemli bir şekilde krep kalmamıştı. İlk günden beri siparişlerimi bayat ekmekle değiştiriyorlardı ama bugün Jeanine bana kocaman bir krep yığını ve yanında pastırma getirdi, hem de hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyle.

Ve bundan nefret ediyorum.

Her şey yanlış. Kasaba Emily'nin yerine benim tarafımı seçmiş gibi hissediyorum ve geçmişte bundan hoşlanmış olabilirdim. Hatta bunun için çabalardım. Ama şu anda, bu garip bir şekilde beni yiyip bitiriyor. Emily'nin ne istediğini ne zaman önemsemeye başladığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, kasabanın benden uzak durmasını sağlamanın şu anda en önemli önceliğim olduğu. Kuponu reddettim. Krep yığını geri gönderdim. Phil daha önce evime birkaç kutu çivi ve ona istemediğimi söyledim.

Sanırım aklını resmen kaybetmek bir şey.
Hareketlerim mantığın tam tersi. Hepsi kargaşa.

Şu anda, genç baristaların maaşlarını aldıkları sürece yaşayıp yaşamadığımı umursamadıkları kafeye gitmek üzere kasabanın otoparkından çıkıyorum. Ve kaldırımda hızla ilerlerken başımı eğmiş bir şapka takıyorum - radarın altında kalmayı umuyorum, böylece kasaba halkı bir anda ortaya çıkıp bana güzel şeyler hediye etmeye çalışmaz.

Ve muhtemelen bu yüzden kolları çeşitli alışveriş poşetleriyle dolu bir kadına çarpıyorum. Onu sabitlemek için belinden tutarken bir özür mırıldanıyorum ama muhtemelen kağıt poşetlerin hıştırtısından beni duyamıyor bile. "Özür dilerim! Görmedim-"

"Jackson!" Bu Emily. Ve hiç mutlu görünmüyor. Tarih tekerrür ediyor. Üniversiteye geri döndüm, hayatımda gördüğüm en güzel kadına bakıyorum ve o bana tokat atmak ister gibi bakıyor. En azından bu sefer işin içinde kahve yok. Ve ben de kesinlikle ona asılmayacağım.

"Emily, özür dilerim! Nerede olduğuma bakmıyordum-"

"Neden herkesin iyiliğini kabul etmiyorsun?" Beyaz bir short, ten rengi düğmeli atlet bluz giyiyor ve saçının arkasında ensesinden yukarıda tutan aynı tokayı takıyor. Kâkülleri bugün, yüzünü çerçevelemek için bilerek şakaklarına doğru salınmış. Bir eşek arısı kadar kızgın görünen yüzü.

"Ben...ne?"

Bilezik gibi büyük kâğıt alışveriş poşetleri takarken duruşunu kollarını şakacı bir şekilde kavuşturacak şekilde ayarlıyor. Kırmızı cilasının beyaz ve ten rengi giysilerindeki patlaması gözümü alıyor ve sonra beni dudaklarındaki eşleşen renge kadar noktaları birleştirmeye zorluyor. Bu yüzden odaklanmakta güçlük çekiyorum.

Kiraz rengi ağız hareket ediyor. "Mabel'ın dün sabah sana bir tepsi ev yapımı tarçınlı çörek getirdiğini ve senin onları reddettiğini duydum. Lezzetli şeyler yemeyi sevmiyor musun?"

"Lezzetli şeyler yemeyi çok severim." "Gluten intoleransınız var mı?"

"Hayır."

"Laktoz intoleransı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Nezakete tahammülsüz müsünüz o zaman?"

"Şey... Resmi olarak hiç test edilmedim ama sanırım her şey mümkün." Kaşları daha da çatılırken gülümsüyorum. Öfkeli küçük bir ateş topu. Emily zamanın yüzde doksanında böyle oluyor. Neden onun yoluna çıkmaktan bu kadar hoşlanıyorum ki?

İşte yine o çekim. Beni sürekli ona çeken.

"Hediyelerini kabul etmen gerekiyor," diye cevap veriyor, sanki bu bir gerçekmiş gibi.

"Ben mi?"

"Eğer gerçekten bu şehirde yaşamak istiyorsan, o zaman onları kabul etmen gerekir. Bundan sonra onları kabul edeceğine dair bana söz ver."

"Tamam," diye söz veriyorum, her ne kadar şu anda ne olduğunu anlayamamış olsam da. "Düşündüm ki... Düşündüm ki burada olmamdan nefret ediyorsun."

Kolundaki çantaları bir santim sola doğru ayarlarken "Evet," diyor.

"Ben de benden kurtulmaya çalıştığını sanıyordum." "Öyleyim." Soluna bakıyor.

"Öyleydim."

Başımı eğiyorum, kaşlarım kalkıyor. "Öyle miydi? Bu ilginç bir kelime."

Emily'nin yeşil gözleri benimkilere kaydı. "Kasabaya acımaya karar verdim. Seni dışlamak onları öldürüyor ve Harriet senin softball takımında olman için can atıyor. Senin hakkında ne hissedersen hissedeyim... Kasabamı seviyorum. Onların iyiliği için senin de bunun bir parçası olmana izin vereceğim." Duraksıyor. "Bu yüzden... Onlara bundan sonra senin de dahil olmanı istediğimi söyledim."

"Huh."

Kaşları düşüyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu? Ne? Daha mutlu olursun sanmıştım."

Tentenin altından çıkıp sağa doğru bir adım atıyorum ve gökyüzüne bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Uçan domuzları arıyorum..."

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor ama ben yine de dudaklarının kıvrımını yakalıyorum.

"Hayır, ciddi mi? Cehennem dondu mu? Çünkü Emily Walker'ın mutlu olmamı istediği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bir parmağını kaldırdı. "Mutlu olmanı istediğimi hiç söylemedim. Mutlu olacağını düşündüğümü söyledim. Arada fark var."

Ben sırtıyorum ve belli ki o bundan nefret ediyor. "Olaylar hiç beklenmedik bir şekilde gelişti." Mutsuz da değilim. Çünkü burada, Roma'da öğretmenlik yapmaktan her zaman keyif almışımdır ama şimdi gerçekten bu şehirde yaşıyorum ve nasıl işlediğini görüyorum, kendimi burada uzun süre mutlu bir şekilde yaşarken görebiliyorum. Tuhaflıklarını seviyorum. Burada kendimi nasıl hissettiğimi seviyorum.

Ve... Emily'yi farklı bir şekilde tanımak da hoşuma gidiyor. Geri dönüp onu tekrar görerek, kendime ondan gerçekten ve gerçekten nefret ettiğimi ve ona karşı başka hiçbir duyguya yer olmadığını kanıtlayacağımı düşündüm.

Şimdiye kadar bunun tam tersinin doğru olduğu kanıtlandı.

Gözleri her yerde sallanıyor. "Amacım seni üstünde tutmak." Duraksıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki ne diyeceğini bilemiyormuş ama gitmek için de hevesli değilmiş gibi. "Tamam, ben... gitmeliyim."

"Bu çantalar da neyin nesi? Bugün en sevdiğin köşe masana gitmiyor musun?" Henüz bu anı bırakmaya hazır olmadığım için soruyorum.

"Oh." Gülümsüyor ve bu beni geçen gün yolda ben olduğumu fark etmediğinde bana verdiği gülümsemeye geri götürüyor. Bütün hafta bunun heyecanını yaşadım. Ve bir de beni evine aldığı anı. İlk kez arkadaşına yakın bir şey gibi konuştuğumuz yer. Şu an konuştuğumuz gibi.

"Bugün olmaz. Madison kısa bir seyahat için buraya geliyor. Dönmeyeli uzun zaman oldu, o yüzden evi onun en sevdiği şeylerle doldurmak istedim." Her yerden küçük bir şeyler almış. Gemma's Breadbasket poşetinin üstünden görünen bagetler. Marketten aldığı bir poşetin içinde birkaç farklı çeşit Doritos var gibi görünüyor. Hatta içinde kesinlikle birden fazla turta olan Turta Dükkanı'ndan bir tane.

"Muhtemelen onları o kadar da özlemiyordur, ama düşündüm de-" Duraklıyor ve telefonunu çıkarmak için çantalarını yere bırakıyor. "Aman Tanrım, burada servis var mı? Bu bir mucize." Cevap verirken yüzü aydınlanıyor. "Hey, Maddie, uçağa binmek üzere..." Duruyor ve gülümsemesinin yavaşça kaybolmasını izliyorum. Dönüyor ve benden üç adım uzaklaşıyor. "Hayır, tabii ki kalmalısın! Aman Tanrım, evet. Hiç düşünme bile... Evet, bu büyük bir fırsat... Lütfen, ben tamamen iyiyim." Gülmeye zorluyor. "Ben ciddiğim Maddie, her şey yolunda. Eşyaları almaya gitmeden hemen önce beni yakaladın." Bu kez daha uzun bir duraklama ve her geçen saniye Emily'nin omuzlarının

gittikçe alçalıyor. "Tamam. Çok eğlenin! Fotoğraf çekin!"

Tekrar gülüyor, sonra telefonu kapatmadan önce onu sevdiğini söylüyor.

Emily sessizce telefonunu arka cebine yerleştirip birkaç saniye boşluğa bakarken hiçbir şey söylemiyorum. Omuzları ağlamamak için çabalıyormuş gibi hızla inip kalkıyor, sonra son bir büyük nefes alıp verirken dönüyor. Sahte bir gülümseme tekrar yerine yerleşiyor.

"Maddie miydi o?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Elbette öyleydi," diyor beni rahatsız eden neşeli bir ses tonuyla.

"Yolda mı?"

Emily gözlerini birkaç kez kırptırıyor, belli ki gözyaşlarının birikmesini engellemeye çalışıyor. "New York'ta önemli bir fırsatı ve eve gelemeyecek." Her bir paketi almak için eğiliyor ve ben yardım etmeye başlayınca beni tersliyor. "Onları aldım."

"Emily... iyi misin? Heyecanlı olduğunu biliyorum-" "Dur," diye bağırıyor. "Beni tanıımıyorsun. Ben mükemmelim İyi. Her şey yolunda."

Emily uzaklaşıyor ve ben onu durdurmaya çalışmıyorum. Geçmişte, bu karşılaşmayı ondan nefret etmeye devam etmek için başka bir neden olarak kullanırdım. Bu düşmanlığı amansız bir enerjiyle beslemek için. Bu döngüde on yıldan fazla zaman geçirdik, bu yüzden elbette tekrar aynı döngüye girmek çok kolay. Ama kamyonunda bana verdiği gülümseme tekrar zihnimde beliriyor ve birdenbire bu eski düşmanlığın peşinden gitmek, o gülümsemenin peşinden gitmek kadar çekici gelmiyor.

10 YIL ÖNCE

KİMDEN: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

Kime: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

TARİH: Sal, 9 Aralık 45 PM

KONU: Kütüphane

Siz ikiniz yeni mi ?

KİMDEN: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

Kime: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

TARİH: Sal, 9 Aralık 47 PM

KONU: Kütüphane

Ne oldu? Hayır. Sadece yatmaya gitti.

Neden hala buradasın? Yarın terör estireceğiniz yeni bir günden önce eve gidip boynuzlarınızı parlatmanız gerekmiyor mu?

KİMDEN: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

KİME: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

TARİH: Sal, 9 Aralık 9:49 PM

KONU: Kütüphane

Ayrıldığınız için değilse bile, gece kapanışa on beş dakika kala seni kütüphanede yalnız bırakması için başka bir neden düşünemedim. Ama sanırım aptalın teki olduğu için.

Hala buradayım çünkü seninle aynı sınava çalışıyorum.

-Senden daha yüksek puan almayı planladığım.

(Boynuzlarım mat görünüyor. Sizinkiler için genellikle hangi cilayı kullanıyorsunuz?)

KİMDEN: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

Kime: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

TARİH: Sal, 9 Aralık 58 PM

KONU: Kütüphane

O aptal değil. Dersten önce kafede erken bir vardiyası var. Ve hava karardıktan sonra etrafta dolaşıp bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok.

KİMDEN: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

Kime: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

TARİH: 9 Aralık Salı 10:00 PM

KONU: Kütüphane

Tamam. Sen öcünden korkmuyor olabilirsin ama ben korkuyorum, bu yüzden arabalarımıza kadar arkandan yürümeyi ve önce seni yakalamasına izin vermeyi planlıyorum. Dışarıda görüşürüz.

ONUNCU BÖLÜM

Emily

(Yerde yatıyorum ve biraz sarhoşum.

Sarhoş olmak istememiştim. Tamamen ayıktım.
İçmeye başlamadan önce.

Ama Madison eve gelmedi. En sevdiği şeyleri aldım, odasını temizledim ve uzun zamandır ilk kez umutlu ve heyecanlı hissettim ve... iptal etti. Son dakikada ünlü bir mutfakta büyük bir şefin gölgesi olma fırsatı yakaladı. Bunu kaçıramazdı. Kaçırmasını istemiyorum. Ama eve dönmesini de istiyorum. Eve gelmesine ihtiyacım var ama onun bana ihtiyacı yok. Kimsenin bana ihtiyacı yok. Ve bana ihtiyaçları kalmadığında da artık gelmiyorlar çünkü ben faydalı bir süngerim. Ben faydalıyım. Birinin işine yaramıyorsam, beni lavabonun altına atarlar.

Ugh. Şarap şişesini doğrudan dudaklarıma bastırıyorum ama tek bir damla bile kalmadı. Ama kimse benim için endişelenmeden söyleyeyim, başladığımda şişe dolu değildi.

Kendimi ağrıdan uzaklaştırmak için her şeyi denedim. Buzdolabımı temizledim, dolabımı tamamen yeniden düzenledim ve sonra diş fırçasıyla yerlerimi fırçaladım çünkü genellikle başka hiçbir şey işe yaramadığında bu beni daha iyi hissettirir, ancak bu sefer bunların hiçbirisi işe yaramadı. Son çare olarak arka planda biraz gürültü olsun diye bir sesli kitap açtım ve bir de baktım ki yerde hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve pijamalarımın içinde bir şişe şaraba sarılıyordum çünkü

Kahraman kahramanı sevdi ve ben asla sevilmeyeceğim!
Kimse beni istemiyor! Bu hayatta yapayalnızım!

Bu kedi yatağı indirimde.

Boş şarap şişemi bir kenara bırakıp kedi yatağı için Şimdi Satın Al'a tıklıyorum. Ducky yanımda yere uzanmış, bacaklarına kıvrılmış mırlıyor. "Beni seviyorsun, değil mi Ducky? Seni beslediğim, sana sarıldığım ve seni hediyelere boğduğum sürece, bir yerlerde daha iyi bir hayat için beni geride bırakmayacaksın, değil mi?" İçimden bir hıçkırık fırladı. "Ve eğer ölmezsen harika olur. İnsanların ölmesinden nefret ediyorum." Başımı duvara yaslıyorum. "Ölmek berbat bir şey çünkü burası çok acıyor..." Elimi göğsüme vuruyorum. "Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Gözlerimi kapatıyorum ve sonra başka bir düşünceyle çarpılıyorum. "Sen de evlenemezsin. Bu kız kurallarına aykırı. Eğer hayatımızı evlenmeden geçireceksek, şehirde tanıştığın bir sokak kedisi için beni terk edemezsin. Ve dinle... Yumurtaları kırmayı severim, tamam mı? Çünkü kabuklarını yemeyi sevmiyorum, bu yüzden bunu sorun etmemelisin."

Ducky mışıl mışıl uyuyor. Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor.

"Güzel. Güzellik uykunu al. Sen uyanana kadar ben kendimi meşgul edeceğim."

Dizüstü bilgisayarımda biraz daha gezindikten sonra kendimi taslağıma bakarken buluyorum. Seksen bin kelimenin tamamını amaçsızca gözden geçiriyorum ve milyonuncu kez bununla ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. İyi bir şey mi? Hiçbir fikrim yok. Ve bu beni gerçekten çok korkutuyor. Bunu gönderme ve epik bir şekilde başarısız olma fikri beni çok korkutuyor. Ya bu küçük hardal tohumu hayali, fasulye sıırğı büyüklüğünde dev bir hayale dönüştüyse ve ben onu asla yakalayamayacaksam? Elbette fasulye sıırğı bana Jack'i düşündürüyor, onun alaycı gülümsemesini ve bana bundan daha cesur olduğumu söylemesini hayal ediyorum.

Sonra Madison'ın tek başına kocaman bir şehirle yüzleşmesini ve hayallerinin peşinden gitmesini düşünüyorum. Annie'nin kendi başına bir çiçekçi dükkânı açmasını düşünüyorum. Noah'nın aşka bir şans verdiğini ve acayip bir şekilde evlendiğini düşünüyorum. Bir pop yıldızıyla. Sonra zoom yapıyorum ve kendimi yerde, sarhoş ve geleceğime dair hiçbir planım yokken buluyorum. Birden bu düşünce dayanılmaz bir hal alıyor. Kaçmaya devam ettiğim karanlık önümde açılıyor ve önümüzdeki birkaç gün boyunca beni sıcak tutmayı teklif ediyor.

Onun yerine savaşıyorum.

Yalnızlıkla tüketilmek istemiyorum. Bunun benim gizli tanımlayıcı özelliğim olmasını istemiyorum. Bir şeyleri dört gözle beklemek istiyorum. Hayallerimin peşinden koşmak istiyorum. Bir kitap yazdım! Sevdiğim ve yaratırken her saniyesinden keyif aldığım bir kitap yazdım. Ruhum için bir merhem buldum ve bunun peşinden gitmeye devam etmek istiyorum. İşte başlıyoruz... Temsil için bir ajansa göndereceğim!

Evet, bu çok iyi bir fikir.

Ve ben ben olduğum için, tutarlı bir şeyler yazamayacak kadar sarhoş olma konusunda endişelenmeme bile gerek yok. Birkaç gündür bu fikir üzerinde düşünüyordum ve bu yüzden gerçek Emily tarzında, birçok farklı çevrimiçi makaleden gelen tavsiyelere dayanarak bir sorgu mektubu hazırladım ve belki de tamamen çöp olmadığını hissedene kadar bu kitapla . Ne oldu biliyor musunuz? Sıvı cesaretle donanmış olarak, şimdi onu göndermek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor. Kardeşlerim hayallerinin peşinden gidiyorsa, ben de gidebilirim.

Yüzlerce edebiyat ajansını araştırdım ve listemi hikâyemi en çok beğeneceğini düşündüğüm on ajansa indirgedim. Listemin en tepesinde: Barbara Morgan. Sektördeki en büyük menajer değil ama şimdiye kadar sattığı kitaplar inanılmaz ve biyografisinde hikayeleri ve içinde kaybolmayı sevdiğini söylemesi hoşuma gitti ama

ve onların hayallerini hayata geçirmekten keyif alıyor. İlgüdülerim iyi bir uyum sağlayacağımızı söylüyor.

İnternet bana tek bir sorgu mektubu yazmamı ve göndermeden önce her ajansın adını değiştirmemi söyledi, ancak bu bana tembel ve yarım yamalak geliyor. Bu yüzden, her bir kişiye neden ulaştığımı ve kitabımın onlar için uygun olacağını düşünmemin tam nedenlerini açıklayan on benzersiz e-posta yazdım.

Şimdi ilkinin açıyorum -hazır ol Barbara- ve sorgu mektubu. İnternet, istenmedikçe taslağın tamamının eklenmemesini söylüyor, ancak bu bana aptalca bir dikkatsizlik gibi geliyor, bu yüzden yine de ekliyorum. Barbara'ya bir adım kazandırdım. Ne kadar iyi bir karar.

Tereddüt etmeye vakit bulamadan, küçük beyaz okatıyorum ve e-postamın interweb'de vızıldamasını dinliyorum. Muazzam bir anın ışıltısının tadını çıkarıyorum ve gözlerimi Ducky'ye çeviriyorum. "Umarım mutlusundur. Potansiyel olarak hayatımı değiştirecek olayı kaçırdın." Beni görmemek için gözlerini daha da kısıyor. "Tamam. Seni yalnız bırakayım."

Şaka olsun diye az önce gönderdiğim açıp tekrar okudum. Her şey harika görünüyor. Kusursuz, biraz sarhoş beynim öyle söylese bile. Evet, her şey yolunda. Ama...bekle. Bir şeyler ters geliyor. Kafamın arkasındaki dürtme hissinin ne olduğunu anlamaya çalışarak tekrar tekrar okumaya devam ediyorum. Sanki yanlış bir şey görüyorum ama fark edemiyorum. Ekranı yaklaştım ve okurken mırıldandım. "Merhaba, Barbara, Emily Walker'dan ... için ... falan filan ... temsilci arıyorum..." Nefesim kesildi. "Hayır."

Hayır, , hayır.

Bu doğru olamaz. Sistemimdeki alkolün bir oyunu olmalı. (Gerçi ben bile o kadar sarhoş olduğumu düşünmüyorum.)

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Görünüşe göre e-postaları karıştırmışım ve dünyadaki hiç kimsenin yazdığını bilmediği çok açık aşk romanımı bir şekilde doğrudan okulumun çok ama çok muhafazakâr müdürü Bart Killick'in gelen kutusuna göndermişim. Bu kesinlikle doğru olamaz.

Ama doğru. Ekranda bana bakıyor.
Kanıt olarak.

Bunu düzeltmek zorundayım! Onu geri almalıyım. Ama nasıl? Sarhoş beynimle doğru düzgün düşünemiyorum bile. İnternette bir şeyi zaman ve uzayda çoktan vurulduktan sonra almanın bir yolu var mı? İnternet nasıl çalışıyor ve ben neden bu konuda daha fazla şey bilmiyorum?

Zar zor nefes alabiliyorum. Ya bu yüzden kovulursam? Nasıl olur da altmış saniye içinde zaferden hayatım sona erebilir noktasına gelebilirim?

Aklımdan geçen tek düşünce: Yardım edin. Ve bunu düzeltebileceğine gerçekten güvendiğim tek bir kişi var. Yıllar boyunca aramızdaki düşmanlıklara ve hatalara rağmen Jackson hakkında şüphe duymadan bildiğim tek bir şey var: O, tanıdığım en yetkin insan. Bu yüzden benim en büyük rakibim. E-postalarımı bilgisayarına geri yüklemenin bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da odur.

Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapattım ve yerden fırladım. İçi boş şarap şişesi parkeye çarparak tıngırdıyor ve Ducky'yi affedilemez bir şekilde korkutuyor. Ama vakit yoktu. Ayaklarımı kırmızı kovboy çizmelerimin içine sokup dışarı fırlıyorum. Çimenlerin üzerinde koşarken bir toprak yığınının takılıyorum ve utanç verici bir an için dizlerimin üzerine düşüyorum. Yine de her saniye önemli, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve dizlerimin ağrımaya başlamadan Jack'in ön kapısına doğru koşuyorum.

"Jack! Aç !" Kapıya vururken bağıyorum.

Hemen ardından Jack'in gürleyen ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Kapı açılıyor ve Jackson atletik shortuyla, lacivert tişörtünü çekiştirerek yerine oturuyor. "Bu da ne-" Gözleri üzerime düşüyor ve kaşlarını çatıyor, dirseğime dokunmak için aceleyle bir adım atıyor. "Emily. Sorun nedir? Ne oldu?" Dirseğime yapıştığını bilmediğim çamur kümesini değerlendirmek için kolumu kaldırıyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum ve alkolün etkisiyle ancak hızlıca yüzerek, "Evimde! Yardımına ihtiyacım var."

Verandadan fırlayıp bahçeyi boydan boya geçerken bir çizgiden biraz daha fazlasıydı. Onu takip ediyorum, zar zor yetişebiliyorum.

Jack evime öyle bir dalıyor ki kapının hala menteşelerinde olmasına şaşıyorum.

"Nerede o?" Jack homurdanıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi etrafına bakınıyor.

"Ne? Kim?"

Hemen kimseyi göremeyince bana döndü. Oda biraz sallanıyor. "Davetsiz misafir."

"Davetsiz misafir falan yok. Neden davetsiz bir misafir olduğunu düşünüyorsun?" Bu kelimeyi ikinci kez söylemek zor oldu. Sallanan başımı tuttum.

"Çünkü sen dedin ki..." Şimdi şaşkın görünüyor. "Emily. Giydiğin şeye ne diyorsan onunla evime geldin-"

"Pijama."

"-Çılgınca, dizlerin ve dirseklerin çamur içinde." "Çünkü yolda ayağım takıldı."

"Yardım edin demiştiniz. Evinizde birinin olduğundan emindim."

"Biraz sarhoşum." Bunu söylediğimde kulağıma gözyaşlarına çok yakın bir ses geliyor.

Jack'in sesi yumuşar. "Bu da paniğimi daha da arttırıyor. Şimdi söyle bana, iyi misin? Herhangi bir şekilde yaralandın mı?"

Ona bakıyorum. Bulanık beynimin onun ifadesini anlamlandırmasını sağlamaya çalışıyorum. Gözlerindeki korkuyu ve hızlı nefes alışını. "Benim için endişeleniyor musun?"

Ağzından ağır bir nefes çıkar. "Evet! Tabii ki. Seni böyle görüp de hemen endişelenmeyecek kadar nasıl bir canavar olduğumu sanıyorsun?" Bana yaklaşıyor. Çekingen bir şekilde. "Bana iyi olduğunu söyle. Bunu senden duymam gerek." Gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor ama bu daha çok bir triyaj hemşiresinin hastaneye yatırılmanız gerekip gerekmediğini ya da aşırı tepki verip vermediğinizi anlamak için size bakmasına benziyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Sarhoş ve çamura bulanmış bir halde avluda koşmanın utancı gecikmeli bir tepki verdi. Şimdi burada ve bir süre kalmak için tüm yükünü getirmiş. Nasıl bu kadar sorumsuz olabildim? Bir günde nasıl bu kadar çok hata yapabildim? Bir deliğe girmek istiyorum. Saklanmak ve asla dışarı çıkmamak istiyorum.

"Emily?"

"Kimse bana zarar vermedi. Ben iyiyim. Ama sadece çakırkeyifim." Kanıt olarak boş şarap şişesini gösteriyorum. "Ve internete girip e-postalarımı geri getirmeni istiyorum."

Dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sarhoş olduğun kısım dışında söylediğin hiçbir şey mantıklı değil."

"Ben bir e-posta gönderdim! Bart'a ! Ve Ben geri o gerekir.
Derhal. Lütfen, Jack."

Yerde, dizüstü bilgisayarımın yanında duran boş, ters çevrilmiş şarap şişeme ve sonra tekrar bana bakıyor. "Yani bu acil bir durum değil mi?"

"Öyle," diye mırıldanıyorum ve yumruklarımın topuklarını göğsüne bastırabilmek için ona yaklaşıyorum. "Neden beni anlamıyorsun?" Hayatım boyunca sarhoş olduğum için hiç bu kadar sinirli olmamıştım. Şu anda beynimin çalışmasına ihtiyacım var ama çalışmıyor. Emily Walker olmalıyım, her sorunun üstesinden gelebilecek en büyük kardeş, ama bu gece onu bulamıyorum. Tek gördüğüm, acı çeken, acı çeken ve acı çeken bu üzgün, acınası kadın.

Jack ellerini usulca bileklerime dolayarak onları kucaklıyor. "Dinliyorum, Emily. Neye ihtiyacın var?"

"Tamir etmeni istiyorum."

"Söyle. Senin için yapacağım." Sesi ciddi gibi geliyor.

"Zamanı geri al," diyorum ve artık bir şey söyleyemiyorum. ya da bileklerimi tutan adam hakkında konuşmak.

Gözleri titreyen dudaklarıma düşüyor. Beni en hafif dokunuşuyla tutarken derin bir nefesle göğsünü genişleterek bakıyor. Bu alkol beni şeffaflaştırdı. Damarlarımda yüzen tüm gerçeği görüyor. Pişmanlık. Acıyı. Yalnızlık. Çaresizlik. "Her ne olursa olsun, iyi olacaksın. Söz veriyorum. Bundan emin olacağım."

Yıllardır akmasına izin vermediğim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Yanıyor.

"Dolabın ne tarafta?" diye soruyor usulca, sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi. Bu şımarıklığı hak etmek için ona nasıl görünüyordum olmalıyım. Onun ellerinde cam kırıklarıym ve yarın bunu hatırlamak dayanılmaz olacak.

Koridorun aşağısını gösteriyorum. "Aynı boyda olduğumuzu sanmıyorum."

Beş yıldızlı bir gülümsemeyle beni bırakıyor. Geri çekilen sırtının koridordan odama doğru kayışını izliyorum. Bir saniye sonra elinde açık pembe ipek bornozumla .

"Al, şunu giyer misin? Ne dediğin umurumda değil, bunlar pijama değil ve meme uçlarını çok iyi görebiliyorum.

"

Dibe doğru homurdanıyorum. Burada güzel bir acıma partisi var. "Meme uçlarımı görmeyen kimin umurunda?" Hiç kimsenin. Vücudum o kadar da ilginç değil zaten. Henüz kimsenin bana aşık olması için yeterli olmadığı kesin. Ya da erkeklerin nefret ettiği kişiliğimin sivri uçlarını telafi etmeye.

"Umurumda." İpek bornozu omuzlarıma örtüyor ve ben kollarımı kolların arasından geçiriyorum, ihtiyacım bile olmayan mütevazılık yüzünden değerli zamanımızı boşa harcadığımız için sinirleniyorum.

"Bir kadının vücudunu gördün. Benimki de farklı değil."

Duraklıyor, kaşlarının arasında kalın bir kırışıklık oluşuyor. "Emily, fark sensin. Bunun farkına varıyorum." Bu da ne demek oluyor? Bilmeceler için yeterince ayık değilim.

Aklımdan geçenleri okuyan Jack ekledi, "Ve sen sarhoşsun. Eğer ayık Emily bunu benim önümde giymek istiyorsa, harika. Ama şu anda odada değil, o yüzden ona göz kulak oluyorum." Beni mutfağa yönlendirdi. "Ayrıca kir içindesin. Ve biraz da kan. Seni temizleyelim, sonra sorunu çözeriz."

"Fark etmez." İçtiğim şarap gözlerimden akıyor. "Hayatım sona erdi. O.E.V.E.R."

"'Bitti'yi hecelemenin süper gizli yolunu da bilmene sevindim" diyor ama hiçbir mizah çabası beni mutsuzluğumdan kurtaramıyor.

"Her şeyi berbat ettim Jack. Ve şimdi herkesin öğrenmesi an meselesi."

Beni döndürüyor ve bir bulaşık bezini ıslatmadan önce beni sabitlemek için kalçalarımı tezgâha yaslıyor. Bornozumun bol ipek kolunu kaldırıyor ve sıcak bezle dirseğimdeki kiri temizlemeye başlıyor. "Güzel. Her şeyi berbat etmenin zamanı gelmişti" dedi ve diğer dirseğime geçmeden önce

ve beni orada da temizledi. "Bunca yıldır sana ayak uydurmaya çalışmak çok yorucuydu."

Dokunuşu şefkatli ve özenli ve bir anlığına el yazmamı ve yaklaşan kıyametimi unutuyorum. Tek düşünebildiğim Jackson'ın mutfağında, bezi bir kez daha ılık suyla ıslatıp önüme eğilmesi. Eli baldırıma dolanıyor ve yavaşça öne doğru çekerek bacağımın bornozumun açıklığından çıkmasını sağlıyor. Şu anda tenimin büyük bir kısmı sergileniyor ama kiri ve kanı nazıkçe temizlediği dizim ve kaval kemiğim dışında hiçbir yere bakmıyor.

Ürperti vücudumu kaplıyor. Jack onları görüyor mu? Onu bu şekilde görmenin bana ne yaptığını biliyor mu? Kahvenin dökülmesi yüzünden ona saldırmadan önce kendi lanet ağzımı kapatmak için zamanında geri uzandığımı hissedebiliyor mu? O gün savaşımızı hiç başlatmamış olsaydım hayat nasıl olurdu? Arkadaş olur muyduk? Yoksa kavga etmek her zaman kaderimiz miydi?

Diğer bacağına doğru hareket ediyor ve elimi onun gür, kahverengimsi sarı saçlarının arasına sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Ne güzel saçlar. Böyle çatışmasız saçlar. Jack o kadar nazık ki, kimsenin tercihlerini hayal kırıklığına uğratmamak için gerçek bir saç rengine bile sahip değil.

Beni hiç düşünüyor mu? Yolda öldüğümü hayal etmedikçe muhtemelen düşünmez. Ayrıca Zoe ile birlikteydi ve o çok güzeldi. Ve yumuşaktı da. Annie ve Maddie gibiydi. Ben hiçbirine benzemiyorum.

Yine ağlıyorum, duygularımın yüzeyini bulamıyorum ve su alıyorum.

Jack beni görüyor ve ayağa kalkıyor, gözyaşlarımı yanaklarımdan silmek için yüzümü avuçluyor ve sonra beni sıkıca göğsüne çekiyor. "Yüksek sesle söyle Emily. O beyninin içine girmeme izin ver."

Korkuyorum. Ne kadar dağınık olduğunu görecek. Bazı köşelerin ne kadar karanlık olduğunu. Bazen burası beni bile korkutuyor. Hareket etmediğimde, meşgul olmadıgımda, bana ihtiyaç duyulmadığında, çok ama çok yalnızım.

"Komşum olmanı istemememin nedenlerinden birini biliyor musun?" Düşüncelerim ve duygularım birbirine karışmış, büyük bir şekle bürünmüştü. "Çünkü herkes seninle tanışır tanışmaz seni seviyor ama çoğu insan bana sadece tahammül ediyor. Ama bu kasaba... Beni ve sivri uçlarımı seviyorlar. Burası benim . Benim güvenli yerim. Belki de anne babamı ve kardeşlerimi sevdikleri içindir-" Sesim kesiliyor. "Bilmiyorum ve her zaman bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Ama hak ediyorlar ve çok ama çok sevdiğim kasabama taşınırsan, onların benim yerime sana aşık olmalarını izlemek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Çünkü hiçbir zaman ikimize yetecek kadar yer olmadı. Biz aynı madalyonun iki yüzüyüz ama herkes hep seni seçiyor." Ne yazık ki, şu anda o kadar sarhoş olduğumu bile sanmıyorum. Sadece histerik durumdayım. Jack'in göğsü tüm tuzlu gözyaşlarımı emiyor. "Ve onları suçlamıyorum bile çünkü sen çok sevilesi birisin. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni hep sevdim."

Beni daha yakın tutuyor, yanağım göğsüne çarpıyor. "İnsanlar benden hoşlanıyor olabilir ama beni tanımıyorlar. Hiç kimsenin beni senin tanıdığın gibi tanıdığını sanmıyorum. Roma'ya geri dönmek istemememin bir nedeni de bu. Senin yüzünden. Çünkü garip, çarpık ilişkimiz sayesinde kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladın. Bu şehrin bir parçası olmak istedim çünkü senin burayı sevmen için buranın oldukça muhteşem olması gerektiğini biliyorum. Ve sana yemin ederim ki, asla onların sevgisini senden çalmaya çalışmayacağım. İstesem bile . Seni sandığından daha çok seviyorlar. İnan bana, bu kasabanın sana ve sivri uçlarına ne kadar taptığını ilk elden gördüm."

Jack beni karanlığın bir parçasından korurken, kırık bir hıçkırık beni ikiye bölüyor. Bir süre böyle durduk.

-Jack bana sarılıyor. Vücudu kurutucudan yeni çıkmış çarşaflar gibi sıcak. İlk kez biri bana sarılıyor... ya da ben kendime sarılmama izin veriyorum. Tabii ki Jack'le olacaktı.

"Başka ne var?" der Jack usulca. "Bilmek istiyorum."

Kokluyorum ve bana sıkıca sarılmasının tadını çıkarıyorum. "Bazen gergin oluyorum... ama... en azından iyi meme uçlarım var, değil mi Jack? Bana öyle olduğumu söyle."

Çenesinin dayandığı başımın tepesine doğru gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirim. "Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi Emily."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jack

(Bir süre sonra, Emily'nin paniği yatışmış gibi görüldüğünde, onu kanepeye yönlendiriyorum. Üzerine katlanıyor ve yüzünü kollarının arasına gömüyor. Bu duyguların alkolden kaynaklandığını biliyorum ama onu hiç böyle görmemiştim. Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım. Emily - dünyayı tek başına omuzlarında Süpermen'in hayal bile edemeyeceği kadar iyi taşıyan kadın - duygusal (ve fiziksel) bir enkaz. Ve onun bir insansı olduğuna dair yaptığım tüm şakalara rağmen, sanırım bir parçam onun böyle çiğ duygular için fazla mükemmel olduğuna inanıyordu. Şiş gözler için fazla sert. Sümüklü bir ağlama için fazla düzenli. Ama işte burada, önümde yıkılıyor. Ya da belki bunu bana rağmen diye ifade etmek daha doğru olur.

"Her şey bitti, Jack. Hayatım bitti," diye mırıldanıyor bu gece onuncu kez.

"Çok dramatik bir sarhoşsun, bunu biliyor muydun?"

Bana bakarken bornozunun kolları ıslak rimelle lekelenmiş. Ama bakışları lekelerle takılıyor ve bu lekeler onu yeniden hüznendiriyor. Kumaşı pazularına kadar itiyor ve beni almaya gelirken düştüğü için dirseklerinde ve dizlerinde oluşan küçük kesikleri görünce midem düğümleniyor.

"Tamam, bakalım anlamış mıyım?" diyorum, kanepenin önünde yere oturup sırtımı Emily'ye dönüyorum.

Dizüstü bilgisayarını açtığımda yüzü omzumun üzerindeydi. "Başka birine e-posta göndermeye çalıştın ve yanlışlıkla Bart'a mı gönderdin? Şimdi de o açmadan geri almamı mı istiyorsun?"

"Evet." Burnunu çekiyor ve altın rengi perçemini kulağının arkasına itiyor. Bu gece şişen gözleri yarın deli gibi ağrıyacak. Onu böyle görmek beni yavaş yavaş öldürüyor.

"Şifre?" Bacaklarımın üzerinde duran ekrana bakarak soruyorum.

Elini omzuma doğru uzatıyor, klavyesinde altı rakam tuşlarken ön kolu özensiz motor becerileri yüzünden boynuma sürtünüyor. Eli canlılığını kaybediyor ve göğsüme düşüyor.

"Şifreni doğum günün olarak belirlememelisin." Onun gevşek eline bakıyorum. Kırmızı cilas başparmağında biraz yontulmuş.

Bir şey söylemeyince yüzümü ona doğru çeviriyorum ve ağır gözlerinin beni izlediğini görüyorum. "Doğum günümü biliyor musun?"

"Seni üniversiteden beri tanıyorum. Tabii ki doğum gününü biliyorum. Doğum günü yemeğinde iki dilim turta getirip ikisini de kendin yemenin senin geleneğin olduğunu da biliyorum."

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor. "Şu anda incelikleri anlayamayacak kadar çakırkeyifim. Ne kadar yediğimi mi ima ediyorsun?"

"Hiç de değil," diyorum içten bir gülümsemeyle.

Omuz silkiyor ama kolunu hareket ettirmiyor. "Turta severim."

"Turtayı sevmen hoşuma gidiyor." Dizüstü bilgisayarına tıklıyorum. "Yasağın sayesinde hâlâ Turta Dükkânı'ndan hiç turta yemedim."

Bu yıl doğum gününde okula bütün bir turta götürmeyi hayal ediyorum, böylece yiyebilecek. Ve

Bu düşünce, bu yıl ve gelecek yıl burada olacağımı fark etmek - Nebraska'da Emily'den uzakta bir hayat yaşamayacağımı düşünmek - ağrım olduğunu bilmediğim bir parçamı rahatlatıyor.

"Şubat'ın onunda," diyor Emily, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Seninki de on Şubat. Son doğum günün şerefine dinlenme odasında en sevdiğin kahve çekirdeklerinden yapmayı düşünmüştüm."

Gülümsüyorum. "Neden ?"

"Çünkü bu konuşulmayan kurallarımızın ihlali anlamına gelirdi."

Başımı sallıyorum ve aniden son on yılda Emily ile yaptığım her seçimi yeniden düşünüyorum. Beni Roma'ya geri getiren o ilk çekimin kaynağı yeni bir farkındalığa dönüşüyor. Belki de onunla hep kavga ettim çünkü bundan zevk alıyorum. Çünkü ondan hoşlanıyorum. Çünkü biz arkadaşız. Belki de her zaman garip, alışılmadık bir şekilde arkadaştık. Ama belki de bunun geleneksel bir şeye dönüşmesi için hazırım.

"Sana doğum günü kahvesi yapma fırsatını kaçırdım," diye başlıyor üzgün ve teslim olmuş bir ses tonuyla. "Zaten Bart e-postamı açtıktan sonra muhtemelen kovulacağım."

Artık arkama yaslanıp onun çaresizlik içinde büzülmesini izleyemem. "Bana e-postada ne olduğunu söylemenin zamanı geldi, Goldie."

Yüzünü tekrar pembe ipek kolunun kıvrımına gömüyor. "Sana söyleyemem."

"Bu bir çıplak, değil mi?"

"Hayır, bu çıplak değil!" İnliyor.

"Peki. Kısmi bir çıplak mı?"

Kolunun arkasından ağzının kenarının kıvrıldığını görebiliyorum. Bu bana bir şeyler hissettiriyor. "İçinde kesinlikle çıplaklık var ama benim değil." Ne oluyor be?

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Tek bir parçam bile bu cevabı beklemiyordu.

"Ben yazdım..." Duraklıyor, bana bakıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra bana güvenmeye karar verdiği anı görüyorum. "Bir aşk romanı yazdım. Tüm dünyada kimsenin yazdığını bilmediği cinsel içerikli bir roman. Berbat bir günün ardından Madison'ın eve gelmesini istediğim halde gelmediği için üzüldüm, biraz şarap içtim ve kitabı bir ajansa göndermenin harika bir fikir olacağını düşündüm. Ama onun yerine yanlışlıkla Bart'a gönderdim." Dondum kaldım.

Nutkum tutuldu. Emily Walker da mı yazar? Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl oluyor da her zaman birbirimize paralel hayatlar yaşıyoruz?

Beklentiyle bana göz kırpmıyor ve sonra koltuktan fırlıyor. "Gördün mü! Sana söylememeliydim! Kendimi çok aptal hissediyorum." Saçlarını tutuyor, birkaç adım ileri geri volta atıyor, yüksek sesle konuşuyor ve birkaç kelimeyi birbirine karıştırıyor. "Bunu nasıl yapmış olabilirim? Nasıl mı? O lanet şeyi asla yazmamalıydım. Ve şimdi Bart e-postayı açıp "Ahlaksız İskoçyalı ve Leydisi" başlığını okuyacak ve beni anında kovacak."

Ahlaksız Hi-

Tüm bunları yeterince hızlı işleyemiyorum.

Ama şokun etkisi geçince ayağa kalktım. "Ahlaksız İskoçyalı ve Leydisi adında bir kitap mı yazdınız?"

Emily parmağını bana doğrulttu. "Benimle dalga geçmeye cüret etme, Jackson."

"Ben değilim." Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Ben olsam böyle bir şey yapmazdım. Bir soru sordum çünkü işlem yapıyorum. Ben işitsel bir işlemciyim." Ve bu bir bilgi bombardımanı. " dakika... Sorgu e-postasına tüm taslağınızı mı eklediniz?"

"Evet."

"Yapmaman gerektiğini biliyorsun-"

"Evet! Biliyorum! Ama bunu yaptım çünkü görünüşe göre bu gece bir hata fabrikasıyım." Ellerinini topuklarını gözlerine bastırıyor. "Şimdi de aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak, senin hakkında asla böyle düşünmem," diyorum kararlı bir şekilde, Emily'nin dikkatini tekrar yüzüme çekerek. "Ve volta atmayı bırak. Yerine otur. Her an düşecekmiş gibi sallanıyorsun."

Oturuyor ama pek mutlu görünmüyor. "Bart açtığında, gün doğmadan tüm kasaba öğrenecek ve o zaman hayatım gerçekten ve gerçekten sona erecek. Kız kardeşlerimin romantizm okumayı sevdiğimi bilmeleri bir şeydi, ama... tüm kasabanın bunu yazdığım için işime karışmasına hazır değilim. Bunun doğurabileceği daha büyük sonuçlardan bahsetmiyorum bile. Sence bu yüzden kovulabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sanırım Bart'ın bu konuda nasıl hissettiğine ve okul yönetim kurulundan başka birine söylemeye karar verip vermediğine bağlı."

Bart harika bir adamdır, ama... diyelim ki müstehcen bir şeyde tökezlemek isteyeceğiniz türden bir adam değildir. Bir keresinde diğer öğretmenlere Hallmark Channel'daki öpüşme sahnelerinin ne kadar uygunsuz hale geldiğini ve bu yüzden hayal kırıklığına uğradığını söylediğini duymuştum. Ayrıca geçen yıl bir vekil öğretmeni, ayak parmağını sıraya çarptığında yanlışlıkla sınıfın önünde küfrettiği için kovdu.

Ancak burada Emily'den bahsediyoruz. Ve o şüphesiz okuldaki en iyi öğretmen. Daha önce hiç kimsenin onun gibi yukarıda ve öteye gittiğini görmedim. Her zaman yeni öğretim teknikleri üzerinde çalışıyor ve derslerinin farklı öğrenme türleri için daha kapsayıcı olması için adapte oluyor. Ve evet, kesinlikle diğerlerinden daha fazla ödev veren ve sınıfında kabadayılığa müsamaha göstermeyen saçma sapan bir öğretmen olarak biliniyor, ama aynı zamanda her çocuğun

Davet edildiği doğum günü partisine bir hediye gtrr. Okulumuzun yıllık yetenek gösterisinin bir huzurevinde yapılmasını organize etti, böylece çocuklar hem eğlenirken hem de toplumsal yardımlaşmanın önemini ğrenebileceklerdi. Ve geçen yıl, öğrencilerinden biri çok yakın olduğu bykbabasını kaybettiğinde, Emily onun nasıl mücadele ettiğini gördü ve doğaçlama bir sınıf projesi hazırladı. Her çocuktan bir kare kumaş getirmesini istedi ve sıvı dikişler kullanarak, Frankie'nin zgn hissettiğinde eve götürüp sarılabileceği küçük bir yas battaniyesi oluşturmak için tüm çocukların parçaları birbirine tlemesine yardımcı oldu. Onun, kendisini önemseyen bir ocuk sınıfı olduğunu bilmesini istedi.

Ebeveynler onu her zaman sevmiyor çünkü çocuklarına gerektiği gibi yardım etmediklerini gördüğünde, örneğin çocuklarını okula defalarca geç getirdiklerinde, onları çok az şekerleme ile dışarı atıyor. Diğer ğretmenler onun her şeyi çok iyi bilen ve çok fazla şey yapan biri olduğunu düşünüyor. Bence de sinir bozucu çünkü onun inanılmazlığına ayak uydurmaya çalışmak çok zor.

Çünkü gerçek şu ki, ğretmen olmak çok fazla duygusal enerji . Ve iyi bir ğretmen olmak için de ařırđ miktarda. Bunun onun için çok zor olduğunu biliyorum ama yine de her yıl bir şekilde, çoğu ebeveynin ve çocuğun asla bilemeyeceği ya da takdir edemeyeceği kadar çok fedakrlık yaparak geliyor.

Hayır, kovulması konusunda o kadar da endişeli değilim. Bunun olmasına izin vermeden önce kasabada bir isyan başlatırım. Ben daha çok yaratıcı bir sempati ile onun el yazmasını kurtarmakla ilgileniyorum. Yazdıklarını paylaşmanın ne kadar savunmasız olduğunu biliyorum. Haberi bu şekilde ortaya çıkmamalı - çok sevdiği kasabada potansiyel bir espri konusu haline gelebilecek bir şekilde.

İnliyor. "Onu geri alabileceğini düşünüyor musun?"

Biz konuşurken onun e-postasıyla oynuyordum ve cevabımı aldım. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istersin?"

"Kötü olan."

"E-postayı geri alamazsınız. Bazı sağlayıcılar buna izin veriyor ama görünüşe göre bu sağlayıcı izin vermiyor."

Tam bir yıkımdan bir adım uzakta. "İyi haber nedir?"

"Bart -kendisinden aldığınız otomatik e-posta yanıtına göre- önümüzdeki bir hafta boyunca tatilde olacak ve e-postalarını kontrol etmeyecek."

"Bunun neresi iyi haber?"

"Bu iyi, çünkü Bart'ın dizüstü bilgisayarına girmene ve e-postayı silmene yardım etmem için bana zaman veriyor, tabii tatile giderken yanında götürmediğini varsayarsak."

Emily donakaldı. "Jack... sarhoş olan sen misin?"

"Alkol kullanmıyorum," diyorum ve bana milyonlarca soru soracakmış gibi bir bakış attığında devam ediyorum. "Ama sana yardım etmeyi teklif ediyorum."

Bir dakika bana baktı, sonra burnunu çekti, koluyla yüzünü sildi ve hayatımda duyduğum en Emily'ce şeyi söyledi. "Onun bilgisayarına girmek için yardımına ihtiyacım yok."

"Ah-işte orada." Gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. "Ve evet biliyorsun. Çünkü Bart'ın ofisine gidebilmek için..."

İrkildi. "Sakın ."

"Marissa." Okulumuzun huysuz müdür yardımcısı. Scrooge'u Winnie-the-Pooh gibi gösteriyor.

"Ve Marissa herkesten nefret ediyor... senin dışında."

Başımı sallıyorum. Nedense beni gerçekten seviyor. Altmışlı yaşlarına yaklaşıyor ve herkese ve her şeye karşı sıfır toleransı var. Ama beni gördüğünde anında gülümsüyor. "I

Bart'ın ofisine girip e-postayı silmenize yetecek kadar uzun süre dikkatini dağıtabileceğime güvenim tam."

"Neden?" Emily'nin yeşil gözleri kısıldı. "Neden bana yardım edesin ki?"

"Çünkü..." Hazır olmadan önce yazdıklarımın ifşa edilmesinin çok kötü hissettireceğini biliyorum. Çünkü arkadaş olduğumuzu düşünüyorum. Çünkü seninle vakit geçirmek istiyorum. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü Emily de benim gibi bedava yardım kabul etmekten hoşlanmıyor. Bu onu rahatsız ediyor. Onun gururuna dayanacak sağlam bir nedene ihtiyacım var.

"Çünkü benim de senin yardımına ihtiyacım var." Kaşı kalktı. "Seninle birlikte evime girip çıkacağım ve bunun karşılığında o eski dostun Darrell'i arayıp lanet olası evimi yenilemesini sağlamanı istiyorum."

"Harika bir iş çıkardığını söylediğini sanıyordum."

"Dişlerimin arasından yalan söylüyordum. O evde boktan iş yaptım. Henüz üzerime çökmediğine inanamıyorum. İçinde uyumaya korkuyorum."

Bir kahkaha atıyor ve sonra dayanılmaz bir dövüş sahnesinden sonra enkazdan çıkan bir süper kahraman gibi Emily ayağa kalkıyor. Kıpırdayan ayak parmaklarından başlayıp yukarı doğru hareket eden özgüveninin vücudunu yeniden doldurmasını izliyorum. Ayağa kalkıyor, bornozunun bağlarını kavırıyor ve sıkıca tutturuyor. Gözyaşları geçmişte kaldı. "Tamam. Yapacağım. Ama birkaç şartım var."

"Koşullar?" Geri çekilirken ona söyledim. "Sana teklif ettiğim bir iyiliğe koşul koyamazsın."

Emily mutfağa doğru yürürken mükemmel bir ayık kadın taklidi yapıyor; bunu belli eden tek şey, ilerlerken vücudunun biraz fazla sağa doğru sallanması. Emily geçerken küçük kedisi kanepenin arkasından kıpırdanıyor, geriniyor ve dalgalanan bornozun peşinden gidiyor. Ben de gidiyorum ve Emily'nin bir tencereyi mutfaktan çıkarışını izliyorum.

Kabine. "Bedelini ödemedem öylece iyilik yapmam, Jackson Bennett."

"Bu işler böyle yürümüyor. İyilik yapan benim. Unuttuysan söyleyeyim, zor durumdasın. Bu yüzden sana yardım etmeyi teklif ediyorum - eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirirsen."

Tencereye su doldururken ipek giysili kalçasını tezgâha yaslıyor. "Ben sadece engelli olduğum sürece teknolojik yardım istedim. Sizin önerdiğiniz şey" -bu kelime üzerinde gerçekten zorlandı- "tamamen farklı bir proje kapsamı. Ve bu daha büyük bir ödeme gerektiriyor." Su tencerenin kenarından taşarak Topsy Emily'ye tencereyi suyla doldurmanın ortasında olduğunu hatırlatıyor. O fazla sıvının bir kısmını boşaltırken eğilip musluğu kapatıyorum.

"Şu anda ne yapıyorsun ki?"

"Tereyağlı erişte yapmak. Bu benim sarhoş yemeğim. Yani bizim sarhoş yemeğimiz. Normalde tek başıma içmem ve Madison her zaman erişteyi hazırlayan kişidir. Ama..." Gözleri yine uzak ve üzgün. Ve şimdi biliyorum ki bu geceki tüm içki içmelerinin ve ağlamalarının sebebi buydu. Madison onu iptal etti ve bu onu öldürüyordu.

Düşüncelerinden sıyrılır ve su dolu tencereyi ocağa taşır. Kedisi, tencereyi yere koymadan hemen önce tezgâhın üzerine atlar. Emily bir koluyla onu kucağına alıyor, diğer koluyla tencereyi elektrikli ocağın üzerine koyuyor. Bana dönüyor ve kediyi uzatıyor. Emily ocağın altını açtı.

Arkasına geçtim ve orta seviyeye indirdim. "Sarhoşken ocağı kullanmamalısın."

Aradaki farkı bölüyor ve düğmeyi orta-yüksek seviyeye çeviriyor. "Ne istersem onu yaparım."

Destek almak için çaresizce yavru kediye bakıyorum ve sonra onu ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Peki. İyilik için şartlarını söyle."

"Cumartesi sabahları köşedeki masanın tüm haklarını, ayrıca geri döndüğümüzde bir ay boyunca okuldaki iyi park yerini istiyorum."

"İkisinde de yarı yarıya." "Yetmiş otuz."

Başımı sallıyorum. Sarhoş ve hayat tarafından köşeye sıkıştırılmış olsa bile, o bir fişek. "Tamam. Anlaştık."

Emily bir kutu makarnayı açıp suya atarken kedi bir kez daha tezgâhın üzerine atlıyor. Kedi ikinci kez bana uzatılıyor ama Emily tam dönüp gitmeden önce Ducky'yi başından öpüyor. Bu, Emily'nin çoğu insanın göremediği bir yönüne hızlı bir bakış.

"Dinle, küçük tüy yumağı, tezgahın üzerinde olmaman gerekiyor. Bu hijyenik değil." Ducky'yi oturma odasına götürüp kanepenin üzerine bırakıyorum. Küçük pembe burnunun önünde sert bir parmakla "Dur," diyorum. Çoğu kedi elimi iterdi; Ducky yüzünü parmağıma sürtüyor.

Emily'nin mutfakta dikkati dağılmışken, Ducky'nin seviyesine iniyorum. Yeni casusum. "Bana bir sır ver, Emily Walker tarafından seilmek nasıl bir şey?" Bu kez çenemin altına sokuluyor ve kuyruğunu yüzüme doluyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kuyruğunun gözlerime çarpmasını önlemek için dönüyorum ve o zaman Emily'nin kitaplığını tekrar fark ediyorum.

İlk roller coaster'ıma on bir yaşındayken binmişim ve büyük bir düşüşün ardından beni baş aşağı götüren bir tirbuşon vardı. Geçen gün onun kitaplığını gördüğüm ana kadar, midemin o düşüş sırasında olduğu kadar keskin bir şekilde dibe vurduğunu hiç hissetmemiştim. Ama gözlerim onun rafında yan yana duran iki kitap setiyle birleştiğinde, o hız treninin yanında hiçbir şeydi. Emily sadece babamın çok satan serisine sahip değil, aynı zamanda benimkine de sahip... ve aynı raf alanını paylaşıyorlar.

Emily "O rafla çok ilgileniyorsun" diyene kadar önünde durmak için hareket ettiğimi bile fark etmedim. Tam arkamdaydı.

Ellerimi pantolonumun cebine sokuyorum ve rahat bir ses tonu deniyorum. "Sadece diğer rafların romantizmle doluyken bu iki gizem serisine nasıl ulaştığını merak ediyorum." Açıkçası bu beni çok sevindirdi. Emily'nin sadece bir aşk romanı okuyucusu değil, aynı zamanda bir aşk romanı yazarı olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Tam yanımda dururken omzu benimkine değiyor. Acaba dik durmaya çalıştığı için mi bana yaslanıyor diye merak ediyorum. "Onları bana kardeşim verdi. Genelde kurgusal olmayan kitaplar okurdu ama karısıyla tanıştıktan sonra karısı onu kurgunun harika dünyasına çekti. Kız kardeşlerim ve ben geçen yıl aşk kitaplarımızı paylaşmaya başladık ve Noah kendini dışlanmış hissetti. Bana ödünç verdi ve ben de çok beğendiğim için sakladım. Ona hala bende söyleme." Bana yan gözle bakıyor. "Onları okudun mu? İstersen ödünç alabilirsin."

Başımı salladım, özel olarak gülümsedim. "Onları okudum. Bu iki seri arasında en sevdiğin hangisi?"

Emily sırtıyor ve ben de duymak istemeyeceğim bir cevabın etkisine hazır oluyorum. "Fredrick'in twistlerini seviyorum ama en çok Ranger'ın hikaye anlatımını seviyorum. Bence o daha iyi bir yazar."

Hiçbir şey beni onun ağzından bu sözleri duymaya hazırlayamazdı. Belki de bu yazarlardan biri olduğumu bilmediği için ona bunu sormam adil değildi, ama Emily'nin bana ne olursa olsun her zaman yüzde yüz dürüst ve bariz gerçeği söylediğini bilmek, bu iltifatı bir şekilde daha tatlı kılıyor. Ciddi olduğunu biliyorum. Emily Walker iyi bir yazar olduğumu düşünüyor.

Fredrick Bennett'in oğlu olduğumu biliyor mu? Bu gerçeği saklamaya çalışmıyorum; sadece reklamını da yapmıyorum. Ama eninde sonunda bir kitap kurdu soyadlarımızı bir araya getirir ve anlar. İlkokuldaki birkaç öğretmen anladı.

"Sence hangisi daha iyi bir yazar?" diye soruyor.

"Fredrick," diyorum en ufak bir tereddüt göstermeden, aynı zamanda

ona filtrelenmemiş gerçeği. Babam daha iyi bir yazar. Bunu kanıtlamak için benden iki kat daha fazla övgüye sahip. Ve bir kez daha, "Fredrick'in oğlu" olarak onun gölgesinde oturmak zorunda kalmayacağım için çok mutluyum. En azından şu anda Emily ile aynı rafı paylaşan iki yazar hakkında tartışıyorum. Baba ve oğul değil. "Temposu eşsiz. Ranger sonlarını aceleye getiriyor." Düzeltmeye çalıştığım bir şey.

Emily şimdi yanıma geliyor, gözlerinde ateş yanıyor.

"Ranger'ın sonlarında yanlış bir şey yok. Aksine, bir kitabı ne zaman en iyi uçurumda bitireceğini biliyor, Fredrick ise devam etmesine izin veriyor. Anladık, katil beklenmedik dul kadındı ve işte beni başka birinden şüphelenmem için yanlış yönlendirdiğin tüm yolların tam bir özeti. Hep aynı eski hikâye. Ama Ranger farklı."

"Nasıl yani?"

Gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor. "Kalbiyle yazıyor. Bilirsin... sende olmayan o organla?"

Söz konusu organ kaburgalarımın acımasızca vuruyor. Şu anda savunduğu adamın ben olduğumu ona söylememek için kendimi zor tutuyorum. İyi olduğunu düşündüğü yazar benim. Benim. Ama söylemiyorum çünkü günün sonunda, aramızdaki bu yeni ateşkes her ne ise, geçici olabilir. Hiçbir zaman çok uzun süre medeni kalamadık.

Her ne kadar kalıcı olmasını istesem de, benim için bu kadar önemli bir şeyi riske atmak için çok yeni.

Ama gerçeğin en azından bir kısmını paylaşabilirim. "Emily... Fredrick benim babam."

Hiç irkilmiyor bile. "Oh, biliyorum." Yumuşak bir gülümseme. "Üniversiteden beri biliyorum. Mary Poppins halı çantasını her zaman taşıyan ve seni benden daha çok seven o ağzı kokan İngilizce profesörünün sana bunu sorduğunu duydum."

"Evet, ondan nefret ederdim. Neden bu konuyu hiç açmadın?" Omuz silkiyor ve ipek bornozunun koluna verdiği his hoşuma gidiyor. "Çünkü . O gün o sorduktan sonra içine kapandığını gördüm, yüzden bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığın izlenimine kapıldım. Savaşımıza dahil edilmesi gereken bir şey gibi görünmüyordu." Sırıttıyor. "Ben sevmiyorum.

ucuz atışlar yapmak gibi."

Emily, babam hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı anlayan tek kişi. Kimsenin anlamaması için her zaman büyük çaba sarf ettim. Ama tabii ki o bunu görüyor.

"Yani az önce... sana onu sorduğumda?"

"Biliyordum. Ve sana doğruyu söyledim. Sana her zaman doğruyu söylerim."

Bu haberleri kuru kumdaki su gibi emiyorum. Hoşuma gitti. Bütün gece bir vahiy gibiydi; her zaman düz olan yolda ani ve keskin bir dönüş.

"Emily... şimdi biz... arkadaş mıyız?"

"Belki. Göreceğiz." Duraklıyor ve yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor. "Ama merak etme, senden hâlâ nefret ediyorum."

Görünüşe göre, o hız treni düşüşüne rakip olacak başka bir durum buldum. "Ben de senden hâlâ nefret ediyorum."

JACK (11:00): Umm... verandamda yaklaşık on farklı bütün turta var gibi görünüyor... bu kasabada benim bilmediğim bir turta perisi mi var?

EMILY (11:15): Evet ama bu sefer ben yaptım. Onlar "Gömleğine sümkürdüğüm için özür dilerim" turtaları.

JACK (11:16): Bu çok özel bir pasta ismi. Yine de bana tüm vitrini almak zorunda değildin.

EMILY (11:17): Artık Rome, Kentucky'nin resmi bir üyesi olarak, Turta Dükkanı'ndan en sevdiğiniz turta türünü bilmeniz önemli. Bunu topluluğa kabul edilişin olarak düşün.

JACK (11:18): Selam... Dün gece bunu söylediğimi hiç sanmıyorum ama... Bence bir kitap yazmış olman inanılmaz. Umarım gurur duyuyorsundur. Gurur duymalısın.

EMILY (11:20): Okumamışsınız. Ne kadar berbat olduğunu öğrenseydiniz bunu geri alabilirdiniz.

JACK (11:21): Hayır. En zor kısmı sen yaptın. Kelimeleri kağıda dökmek. sana. Yazmaya başlamana ne sebep oldu?

EMILY (11:25): Basit neden: Her zaman denemek istemiştim. Karmaşık neden: Çünkü gerçek hayat çok fazla acı vermeye başladı.

JACK (11:27): Hayat acı verdiği için üzgünüm.

JACK (11:28): Ayrılmamın sana bu kadar acı vereceğini
hiç düşünmemiştim ☹️

EMILY (11:29): ☹️ Git turtanı ye.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Emily

("Memelerin nerede?" diye sorar Amelia.

"Ne kadar kabalar! Tam buradalar!" Annie belirtiyor,

Pamuk şekeri pembesi, A kesim elbisesinin arkasında bir yere saklanmış göğsünü işaret ediyor. Elbiseyle aynı renkte narin bir kumaş kemeri var, önünde sevimli küçük bir fiyonk ve alt etek ucunda beyaz dantel süsleme var. Büyükannemin eski gardırobundan, o öldükten sonra dolabını karıştırırken bulduğumuz bir elbise. En altta küçük bir kutunun içindeydi. 50'lerden kalma gibi görünen vintage elbiselerden oluşan bir hazine.

Bunların varlığından hiç haberim olmadığı için kalbim sıkışıyor. Bizi gülerken ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alırken görebileceği bir yerde giyinip oynamamız için onları hiç çıkarmadığı için. Büyükannem çok özel bir kadındı. Nazik ve tatlıydı ama içine kapanıktı. Muhtemelen tüm sırlarını bilen tek kişi en iyi arkadaşı Mabel'dı. Belki kocasına karşı açıktı ama kocası ben doğmadan önce ölmüştü, o yüzden nasıl bir ilişkileri olduğunu bilmiyorum.

Sanırım o ve ben işimizi kendimize saklamayı tercih etme konusunda birbirimize benziyorduk.

"Bu şeylerin içinde nasıl yürüdü?" Annie, pembe topuklu ayakkabılarıyla oturma odasında tökezleyerek yürürken soruyor.

Amelia gülmekten kendini kaybediyor. "Annie - bunu en iyi şekilde söylüyorum, on yaşında bir çocuk gibi görünüyorsun.

o kıyafet."

Bu doğru. Göğüs kısmı üç beden büyük ve alt etek ucu Annie'nin ayak bileklerine dizlerinden daha yakın. "Tamam, bakalım bunları ne kadar iyi çıkaracaksın!"

Benzer tarzda bir elbisenin kireç yeşili versiyonunu Amelia'ya fırlatır. "Evet, lütfen! Artık Audrey Hepburn olma fantezimi gerçekten yaşayabilirim." Amelia bu ikonik aktrise gerçekten takmış durumda. Aslında artık hepimiz öyleyiz ama bizi onunla Roma Tatili filmi aracılığıyla tanıştıran Amelia oldu. O ve Noah resmi olarak birlikte olmadan ve o hala küçük kasabamızda nefes almak için saklanan bir pop yıldızı olmadan önce ilk kız gecemizde birlikte izledik.

Amelia küstah bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor, kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıyor ve elbisenin içine giriyor. Bana dönüyor ve fermuarını çekebilmem için koyu kahverengi saçlarını önümden kaldırıyor.

Annie hemen gülmekten ölür. Amelia kaşlarını çatar. "Aman Tanrım. Tüm şeklimi kaybetmeyi nasıl başardım?"

"Deriniz kadavra gibi görünüyor!" Annie uluyor.

Amelia ona kaşlarını çatar. "Değişmişsin. Tatlı Annamuzumu özledim."

Annie gülümsemesini bastırmaya çalışır. "Özür dilerim. Çok, çok güzel kadavra. Senin sıran, Em."

Yüzüme bir tomar kırmızı kumaş çarptı. Gözlerimi deviriyorum ve Amelia'yı takip ederek oturma odasında soyunuyorum. Amelia kıcımın genel çevresini işaret ediyor.

"Bu hiç adil değil. Rastgele bir Salı günü seksi külot giyemezsin.

Gece."

Annie gülüyor. "Emily'yi hâlâ çok iyi tanıyorsun o zaman. Pazartesi ya da Pazar fark etmez, lüks iç çamaşırlarına düşkündür."

Amelia kaşlarını çatar. "Gerçekten bu gece biriyle buluşmayı planlamıyor musun? Böyle şeyleri sadece

düzenli mi?" Dünyaca ünlü pop yıldızı Rae Rose'un bana bu soruyu sorduğuna kimse inanmazdı. Herkes onun göz alıcı ve bakımlı biri olmasını beklerdi. Ama ben onun gezegendeki en gerçekçi ve normal kadın olduğunu gördüm.

"Tamam, öncelikle ikiniz de bana aval aval bakmayı kesin. Kendimi striptizci gibi hissettiriyorsunuz. İkincisi, güzel iç çamaşırlarını kendim için giyerim. Erkekler için değil." Bir kahkaha attım. "Aslında erkekler için boşa gidiyor. Seksi demek için en fazla iki saniye harcıyorlar ve hepsi bu kadar. Yere düşer. Yemin ederim o pamuklu Fruit of the Loom da aynı sonucu verirdi." Elbiseyi yukarı çekiyorum ve kollarımı kap kolların içine sokuyorum.

Amelia gülümseyerek, "O bir ikon, millet," diyor.

Bu elbisenin fermuarı yan tarafta, bu yüzden kendim bağlayabiliyorum. Elbette göğüslerim üstten biraz taşıyor ama üzerime neredeyse mükemmel oturduğunu görünce şaşıyorum. Elbisenin bedeni dar, tatlı bir yakası, narin küçük kap kolları ve dizlerimin hemen altında biten tam volanlı bir eteği var. Daha sonra kadife kırmızı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, tercih ettiğimden biraz daha sıkılar ama işe yarıyorlar.

"Tamam, bu deney benim lehime sonuçlanmadı," diyor Amelia.

"Hiç adil değil, Emily. Elbise rujuna ve ojene bile uyuyor. Sana limon yeşili vermeliydim."

"Hanımlar, kıskançlık bir kadına yakışmaz," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "Şimdi kim rosto yemek ister?" 1950'lerden kalma en iyi ev kadını taklidimle söylüyorum. "Jim, sevgilim, birazdan evde olur ve hindistan cevizi kremalı turta yaptım, tadına doyum olmaz!" Bir kalem alıyorum ve ondan sofistike bir nefes çekip hayali bir duman üflüyormuş gibi yapıyorum. "Tabii ki biraz elleri var, bu yüzden ayakta durmak istemezsin."

ama erkeklerin iştahını kim suçlayabilir ki?" Üçümüz de hafif histerik bir kahkaha atıyoruz.

"Erkekler erkektir!" Amelia mırıldanıyor.

"Doğru ama kokteylindeki küçük bir zehirin düzeltemeyeceğı bir şey değıl!" Annie parlak bir gülümsemeyele söylüyor. Amelia ve ben iri gözler ve gevşek çenelerle ona bakıyoruz. "Ne? Çok mu fazla?" Yüzü kızarır. "Ben sadece-"

Kahkahalara boğuluyoruz. "Asla çok fazla değıl, Anna-muz! Bu yönünü seviyorum. Sadece Maddie'nin burada olup buna şahit olamamasına üzülüyorum. Gülmekten altına işerdi," diyorum normalde melek kalpli olan kız kardeşime.

Görünüşe göre o yorumu yapmamalıydım. Annie'nin gözleri ciddi bir ifade aldı. "O burada olmadan iyi misin?" Annie de Madison'ı özlemiyor değıl ama ona hiçbir zaman benim kadar yakın olmamıştı.

Amelia, Annie'nin sorusunu sırtlıyor. "Planladığınız gibi geri gelemediğı için üzgünüm. Eminim gerçekten hayal kırıklığına uğramışsınızdır."

Sorgulayıcı soruları beni öyle derin nefesler almaya itiyor ki göğüs dekoltem elbisemin yakasından taşıyor. Birinin bana iyi olup olmadığımı sorması yerine su işkencesine maruz kalmayı tercih ederim. Özellikle de cevabım hayır ise.

Dün gecenin anıları zihnimden puslu bir ateş rüyası gibi geçiyor. O kadar üzgün ve yalnız hissediyordum ki kendimi duygusal bir enkaz haline getirecek kadar içmiştim. Jack beni mutfakta tutuyordu. Dirseklerimdeki ve dizlerimdeki kirleri temizliyordu. Ben masada hıçkıra hıçkıra ağlarken, o bana hayatımın devam edeceğine dair güvence veriyordu. O gözyaşlarından sonra kederim ve yalnızlığım biraz azaldı. Onun dokunuşundan sonra.

Kalem sigaramı ağızıma götürüyorum, içeri çekiyorum ve sonra çenemi yukarı eğerek uzun bir nefes çekiyorum. Onlara tekrar baktığımda, tanıdıkları ve sevdikleri Emily'yim. İçine kapanmayan kişi. Her şeyi yapabilecek olan,

Onlar için her şeyi feda eden. Bu gece için onlara hiç bahsetmediğim ama yine de yaptığımı herkesin bildiğinden emin olduğum gizli bir program planlayan kişi. Her şeyin yolunda gitmesini isterim, böylece kızlar gecesinde bile durgunluk olmaz.

"Tabii ki iyiyim. Ev sahibi olmak zorunda kalmadan, polisler öğrenmeden Jim'in cesedini saklamak için bana daha fazla zaman veriyor."

Sonraki yarım saati hayat hakkında konuşarak geçiriyoruz (tam zamanında). Amelia'nın annesinin küçük bir ameliyat geçirmesi gerekiyor ve birkaç günlüğüne ona bakmaya yardım etmek için eve gidiyor. Annie önümüzdeki hafta sonu Nashville'de gerçekleşecek bir başka ünlü düğünü için çiçek sağlıyor. (Rae Rose'un düğünündeki çiçekleri kendi dükkânının yaptığı duyulduktan sonra işleri iyice arttı). Ve paylaşma sırası bana geldiğinde, onlara taze bir kadeh şarap getirip suyumı yeniden doldurarak bunu atlıyorum. (Çünkü bugün alkolü görmek bile kusacak gibi hissetmeme neden oluyor).

"Seyahat programında sırada ne var, Em?" Annie sırtarak soruyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum nazlı bir ses tonuyla. "Ama varsayımsal olarak, bu gece için muhteşem bir programım olsaydı, film zamanı gelmiş olurdu."

"Bu gece hangisi?" "Sweet Home Alabama?"

"Ne? Audrey filmi değil mi? Bu gece kızlar gecesidir!"

Kızlar gecesinde Audrey Hepburn filmi izleme geleneğini Amelia şehre ilk geldiğinde tesadüfen başlattık. Kendisi küçüklüğünden beri Audrey'e takıntılı olduğu ve bize de klasik filmlerin kraliçesine aşık olmayı öğrettiği için küçük kulübümüzün başkanıdır.

"Hayır, yapamayız," diyorum kararlılıkla. "Maddie olmadan izlemek yanlış olur."

"Yine de anlayacaktır." Annie şarabını yudumlar. "Sırf kendisi-" diye hayatımızı durdurmamızı beklemiyor.

"Hayır, Annie. Maddie olmadan olmaz." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor ve Annie'nin kendi içine büzüldüğünü gördüğümde, kendimi bir çizgi filmde bir şekilde iki kat büyüyen ve karanlığıyla odadaki tüm ışığı emen korkunç kötü adam gibi hissediyorum. Ses tonumu yumuşatıyorum. "Özür dilerim. Canınız klasik bir film istiyorsa Doris Day'in bir filmine ne dersiniz?"

Mırıldanarak onaylıyorlar ama bundan memnun olmadıklarını söyleyebilirim.

Ancak, tam Yastık Sohbeti'ne başlarken, yan tarafta tanıdık bir çekiç sesi başlıyor.

Amelia filmi durdurup bana baktı. "Hâlâ orada mı? Ondan kurtulduğunu sanıyordum."

Koltuktan kalktım ve elbisemin eteğini düzelttim. "Ben... hemen döneceğim."

-

Jack'in ön kapısına giderken bu kez kapıyı çalma zahmetine girmiyorum, çalsam bile beni duymayacağını . Bunun yerine içeri giriyorum ve onu sırtı bana dönük bir şekilde, ortasından çok uzak bir yere çivi çakarken buluyorum. Üzerinde soluk mavi bir Levi's, açık gri bir tişört, kahverengi iş botları ve parlak mavi-beyaz bir kamyoncu şapkası var; kahverengimsi saçları ensesinden öyle bir dökülüyor ki ağzımın suyu akıyor. En iyi tarafı da belinde bir alet kemeri olması. Jack 70'lerin babasına benziyor, şanslı bir kadın bir yemekten sonra onu yerden yere vururdu. Onu hamile bırakırdı.

Elinde çekiç olan birine sinsice yaklaşılmayacağını bildiğimden, onun yerine atılmış bir bez parçası bulup top haline getiriyorum ve kafasına fırlatıyorum. Biraz sarsıldı ve . Ben

Paçavraya mı yoksa beni gördüğüne mi daha çok şaşırdı emin değilim. Gülümsüyorum, sonunda şapkasında Country Roads Take Me Home-John Denver yazdığını görüyorum. Birlikte on yıllara bir övgü gibi görünüyoruz. Yetmişlerin babası, ellilerin annesiyle tanışıyor.

Bakışları gözlerimden kırmızı topuklu ayakkabılara iniyor ve bir şey söylemeden önce tekrar gözlerime dönüyor. "Ne... giyiyorsun?"

"Geceliğim" dedim.

Gözleri parlıyor. "Yatarken ne giydiğini gördüğümü unutuyorsun."

Sanırım şu anda utançtan tüylerim diken diken olmalıydı. Bunun yerine, tamamen farklı bir şey var. Çünkü bana dün gece evine geldiğim için utanmam gerekiyormuş gibi bakmıyor. Ya da ona meme uçlarımın güzel olup olmadığını sorduğum için. Ya da şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu söylediği için.

Boğazımı temizliyorum. "Merhaba. Artık arkadaş olduğumuza göre, bu gece çekiçle vurmaktan kaçınabilir misin?"

Ne kadar kibar olduğuma bak. Hatta kesinlikle bir ifade olmasına rağmen bunu bir soru gibi ifade ettim.

"Biz arkadaş mıyız?" Jack sorar. "Değil miyiz?"

Dün gece kesinlikle arkadaşça hissettirdi.

Jack bana bir kez daha yukarıdan aşağıya bakıyor, sanki benim asla bilemeyeceğim özel bir şey düşünüyormuş gibi başını hafifçe sallıyor ve sonra sırtıyor. "Hayır. İyi geceler, Emily." Dönüyor ve çekiçle vurmaya devam ediyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kolunun üzerinden bakmak için yanına geldiğimde topuklarımın şakırtısı onun yapısıyla yarışıyor. Kaslı, damarlı koluna. "Arkadaş değil miyiz?"

Daha önce bahçe işi yapıyordu. Biliyorum çünkü pencereden onu biraz uzun süre izledim.

Buzlu ayım. Bir de teni artık altın sarısı olduğu için. Taze tereyağlı bisküvi gibi sıcak görünüyor.

"Biz arkadaşız. Hayır demem, çekiçle vurmaya bırakmam için yaptığın ricaydı."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Arkadaşlar, başka bir arkadaş sorduğunda inşaat yapmayı bırakır."

"Bu arkadaşım değil." Boştaki eliyle arkasına uzanır ve alet kemerinden bir çivi daha çıkarır.

"Güzel bel antası."

"Teşekkür ederim. Güzel June Cleaver taklidi."

"Söyle bana," diyorum, başımı duvara yaklaştıırıp onun görüş alanına daha fazla sokarak. "Tam o sırada yanlışlıkla June Cleavage dememek ne kadar zordu?" Bu elbisenin içinde göğüslerimin harika göründüğünü biliyorum. Arkasını döndükten sonra bakışlarının tam olarak onlara takıldığı anı yakaladım. Dün geceden sonra birbirimizden gerçekten nefret ettiğimizi anladım. İkimiz de bunun ne olduğunu ya da bu konuda bir şey yapmamız gerekip gerekmediğini bilmesek de aramızda daha fazlası var. Ben bu konuda bir şey yapmama taraftarıyım, çünkü daha önce bir kez arkadaşlığını denedik ve sonu iyi bitmedi. Aslında, hiç de uzun sürmedi. Bu sefer işleri ne kadar medeni tutabileceğimizi bilemiyorum.

Ama dün geceki karşılaşmamızın etkisiyle, bu adamın oyununu bozmak için ne gerektiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Benimle kasıtlı olarak flört etmesini sağlamak için. Kask takmadan.

Buna bilimsel bir deney diyelim.

Çiviye ortaladı, tembel gülümsemesi eğildi. "Evine, akşam yemeği kulübüne git, Elizabeth Taylor."

"Sadece bu gece için çekiçle vurmaya bırakırsan," diyorum, yemimi yutmadığı için biraz sinirlenerek.

"Hayır."

"Neden inat ediyorsun?"

"Çünkü seni kızdırdığımda kullanacağın renkli sözcükleri duymak için yaşıyorum."

Öfkeyle arkamı dönüyorum, bunu yaparken eteklerim bacaklarının kenarına sürtünüyor. Gözlerim, şu ana kadar yaptığı gerçekten korkunç inşaata bakarak onun alanında dolaşıyor. Her yerde çok fazla alçıpan tozu var. Bu sabah erken saatlerde Darrell'ı arayıp bu projeyi üstlenmek istediğimi söyledim ama henüz bir cevap alamadım. Jack'ten beş yüksek topuklu adım uzaklaşıyorum, tezgahta bir somun ekmegin yanındaki yarısı boş fıstık ezmesi kavanozuna dikkat ediyorum.

Tekrar dönüyorum ve yatak odasının açık kapısını görebiliyorum. En son oraya baktığımda, Jack beni oradan uzaklaştırmadan önce Post-it notlarla dolu bir mantar pano görmüştüm. Bugün mantar pano yok ama yatağın açık bir kitap var. Aslında dün gece tartıştığımız AJ Ranger'ın serisinin son kitabı. Yatağın üzerinde kitabın yanında birkaç fosforlu kalem ve küçük sekmelerden oluşan bir sayfa var. Sanki üzerinde çalışıyormuş gibi. Yanında da ağzına kadar el yazısı notlarla dolu açık bir defter var. Kitapla ilgili notlar mı?

Bu yüzden Jackson'a dönüp "Neden Koridor'u çalışıyorsun?" diye soruyorum.

Bir çivi çakmanın tam ortasındaiken sorduğum soru onu o kadar ürkütüyor ki çekicini çivi yerine yanlışlıkla başparmağına vuruyor. "Kahretsin!" diye bağırıyor, elini tutarken çekiç yere düşüyor.

"Aman Tanrım, Jack! Bir bakayım."

Dişlerinin arasından tıslıyor, gözlerini kısıyor ve elini mengene gibi tutuyor. "Hayır. Ben iyiyim. Evine dön."

"Bırak bakayım,
Jack!" "Sorun yok,
sadece-"

Tuttuğu yerden kırmızı sızıntı var.

"-Kan sızdırıyor." Gözlerimi deviriyorum ve elimle pazusunu tutuyorum. "Haydi."

"Yardıma ihtiyacım yok, Bette Davis."

"Etkileyici klasik aktris bilgisi. Ama benimle geliyorsun çünkü en azından bir yara bandına ihtiyacın var ve burada yara bandı yok."

"Yara bandım olmadığını nereden biliyorsun?" diye soruyor verandanın merdivenlerinden inerken, elim hala kolunu sıkıca tutuyor.

"Yara bandınız var mı?" diye sorarken sadece ona bakacak kadar duraklıyorum.

"Hayır."

"O zaman devam edin."

"Topukların bir şekilde seni daha hızlı yapıyor. Ve daha otoriter. Olimpiyatları hiç düşündün mü? Belki de sadece zorba sarışınlar için bir yarışları vardır-" O anda evime giriyoruz ve Amelia ile Annie'yi kanepede otururken görüyor. "Tanrım, bir zaman portalına girdik de ben mi fark etmedim?"

"Evet, Mutlu Günler'e hoş geldiniz. Mutfğa oturun. Ben de ilk yardım çantasını getireyim."

Kız kardeşlerimin bakışlarından kaçarak oturma odasından ve ihtiyacım olanı almak üzere banyoya dönüyorum. Geri döndüğümde Amelia ve Annie hâlâ başparmağına kağıt havlu dolamış olan Jack'e bakıyorlardı.

"Hanımlar, bu Jack, cehennemin CEO'su ve aynı zamanda komşum ve düşmanım. Jack, kız kardeşim Annie ve baldızım Amelia."

"Düşman' derken 'en iyi arkadaş'ı kastediyor. " Önüne oturduğumda gözleri benimkilere takılıyor. Öne eğildi ve elini

Ses. "Rae Rose'un bu kasabada yaşadığını unutmuşum. Ama bu Rae Rose, değil mi?"

"Bu kadar çok 'Rae Rose' demeyi bırak. Ama evet, bu o."

Büyüleyici gülümsemesini Amelia'ya çeviriyor ve ben garip bir şekilde onu avucumla örtmek istiyorum. "Merhaba," diyor, biraz şaşkın görünüyor.

"Merhaba," diyor, aynı şekilde bakarak.

Annie'nin gıkı bile çıkmıyor. Küçük pembe bir heykel gibi oturuyor, gözleri kocaman.

Az önce komşumu/düşmanımı evime soktuğum gerçeği karşısında ne yapacaklarını bilemeyen kardeşlerimi görmezden geliyorum.

"Elini tutmama izin ver," diyorum Jack'e. Yine ters ters bakıyor.

"Ben yetişkin bir adamım, kendi yara bakımımı kendim yapabilirim.

Bana yara bandını verin, ben de yoluma gideyim."

"Hayır, bunu evine götürürsen alkolle temizlemek için arkadaş baskısı yaşamazsın ve o zaman enfeksiyon kapar. Ama ben yaparsam, bir penisin olduğunu kanıtlamak için sırtmak ve acıya katlanmak zorunda kalacaksın. O yüzden ver onu."

"Penisim mi?"

Ona düz bakış attım, o da iç çekerek elini uzattı. "Peki, ama göğsüne bakmayacağıma söz veremem çünkü tam mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş durumda ve az önceki soruna cevap vermek gerekirse 'göğüs dekoltesi' dememek zordu. "

Sırıtişımın tüm gücünü geri tutmak neredeyse acı verici. "Ne yapman gerekiyorsa yap, iznim var," diyorum parmağı üzerinde çalışmaya başlarken. Alkol pedi derisine değdiğinde tıslıyor. Ve büyük bir oyundan bahsetmesine rağmen Jack göğüslerime bakmıyor. Bunun için fazla saygılı. Keşke baksa diyorum çünkü onun benim yüzümü izlediğini bilmek iki kat daha sinir bozucu.

Özellikle de elini böyle tutarken. Onun büyük elini. Highlander'ın eli ve onun ne kadar büyük ve erotik olduğuyula ilgili bir sahne yazdığımı hatırlıyorum. Yazarken gözlerimi devirmiştim çünkü geçmişte böyle ellerden hiç hoşlanmamıştım ama hoşlanan başka kadınlar da tanıyorum.

Şu anda Jack'in parmak eklemlerine bakıyorum ve dişlerimi geçirmek istiyorum.

Kız kardeşlerim kendi aralarında konuşmaya başladıklarında -ya da konuşuyormuş gibi yaptıklarında- Jack yakınımına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. O kadar yakın ki nefesini hissediyorum. "Sırrını biliyorlar mı?"

"Hayır." Parmağına antibiyotik krem sürüyorum. "Kazara gelen e-posta hakkında da mı?"

"Kesinlikle hayır. Ve bu şekilde devam edeceğiz." Belki ben de büyükannem gibiyimdir. Bir gün torunlarım ben bu dünyadan ayrıldıktan sonra dolabımı açacaklar ve vasat el yazmalarından oluşan bir kutu bulacaklar. Hepsini oturma odasında okuyacaklar ve gülecekler.

Koltuğuna geri oturup bana bakıyor. "Sanırım bu dünyada benden daha fazla sır saklayan tek kişi sensin."

"Ne sırlar saklıyorsun Jackson?" Yara bandını başparmağına sararken soruyorum. Üzerinde bir çiçek baskısı var. Şapkasına uyması için mavi yapraklı olanı seçtim ve bir şekilde bu ayrıntıya gösterilen özeni takdir edeceğini biliyorum.

"Dalga yaratmaya yetecek kadar." Duraklıyor ve ben başparmağını tedavi etmeyi bitirdikten sonra elini hareket ettirmiyor. "Sırlar sana hiç ağır geliyor mu?"

Masanın karşısından ona bakıyorum. "Sana hiç ağırlık yapıyorlar mı?"

Sırıttıyor. "Sanırım cevabımız aynı."

"O halde senin de benim kadar sigaraya ihtiyacın var." Ona kalemimi uzattım ve gözlerimi kaçırmadan

alır, uzun bir nefes çeker, yüzünü benden uzaklaştırır ve üfler. Tam bir centilmen.

"Okumama izin verecek ?"

Endişeyle kız kardeşlerime bakıyorum ama başlarını eğmiş konuşmakla meşgul olduklarını görünce rahatlıyorum. "Hayır. Okumayabilirsiniz."

Sırıttıyor. "Hadi ama. Korkak olma."

"Korkak değilim. Sadece masum zihnini tüm kirli sahnelerimle bozmak istemiyorum."

Bu onu daha çok sevindirir. "Aşk kitaplarını severim, biliyor musun? Çok okudum. Yazma ve yayınlama süreci hakkında çok şey bildiğim için iyi bir danışma kurulu da olabilirim." Ve yine gözleri yanlılıkla çok fazla şey söylemiş gibi bakıyor.

"Baban yüzünden mi?"

Bana bakıyor, yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. "Evet. Babam yüzünden." Dudaklarını birbirine bastırdığı bir duraklama. "Onun sayısız hikâye üzerinde çalıştığını gördüm. Olay örgüsünün nasıl kurulacağını, açıkların nasıl bulunacağını ve kurgunun nasıl yapılacağını biliyorum. Ayrıca bir ajansa göndermeden önce çalışmanızı birinin okumasının önemli olduğunu ve e-postanızın ajan yerine Bart'a gittiği için şanslı olabileceğinizi biliyorum çünkü onlara sorulmadan tam bir taslak göndermenizden nefret ederler. Yani... her neyse... eğer bir beta okuyucuya ihtiyacınız varsa ve bu beta okuyucunun ben olmamı istiyorsanız, kendimi haraç olarak sunuyorum."

Muhtemelen bana gülebilsin diye. Evet, hayatta olmaz.

"Teşekkür ederim. Ama ayıldıktan sonra kitapla ilgili bir şey yapmamanın daha iyi olacağına karar verdim..." Jack dışında kimsenin dinlemediğinden emin olmak için bir kez daha kontrol ediyorum. "Muhtemelen çok iyi bile olmayan aptalca bir hobiydi. Ve Bart'a göndermek, kimsenin onu okumasını ne kadar istemediğimi görmemi sağladı. Bir gazeteye iyi görünmezdi.

ikinci sınıf öğretmeninin aynı zamanda açık bir aşk romanı yazarı olması, bilirsiniz?"

Jack yalanımı görebiliyormuş gibi bana bakıyor. Korkudan altıma sıçtığımı biliyor. Yine de bu sefer bana meydan okumuyor. "Yara bandı ve antiseptik için teşekkür ederim."

"Bir değil. Bu gece çekiçlemeyi bırak."

Ayağa kalkıyor, kalemimi iki parmağının arasından bana geri veriyor ve kapıya doğru yürüyor. "Sihirli kelime olmadan olmaz."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

"İyi geceler, Emily. İyi geceler hanımlar. Akşam yemeği kulübünüzün tadını çıkarın."

Ve kapıyı arkasından kapatarak evimden ayrıldı.

Nefes veriyorum ve kız kardeşlerime doğru bakıp onları aval aval bana bakarken bulana kadar yüzümde hüzünlü bir gülümseme olduğunu fark etmiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Şaşırtıcı bir şekilde bunu soran Annie oldu ve gecenin geri kalanını onlara Jack Bennett ile nasıl arkadaş olduğumuzu açıklamadan geçirmek zorunda kaldım.

11 Haziran

JACK (9:16): İçeri gir.

EMILY (9:16): Hayır, bu çok eğlenceli. Darrell'ın sana inşaat işinde ne kadar kötü olduğunu söylemesi hoşuma gidiyor.

JACK (9:18): İçerideki ereveleme konusunda inanılmaz bir iş çıkardığımı söylediği kısma kulak olmamış olmalısınız.

EMILY (9:19): Öyle mi yaptı?

JACK (9:19): Hayır. İçeri gir.

ON ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

Emily

(Sonunda geleceğimi ve kıcımı kurtarma günü geldi. Bugün
Çarşamba, yani Marissa'nın

(Shirley ve diğer personelin çoğu neyse ki yaz okulu başlamadan önce şehir dışında). Jack, Bart'ın ofisine gizlice girebilmem, dizüstü bilgisayar bulabilmem ve e-postayı silebilmem için şifre olmadan girebilmem için yem olmaya hazır. Evet, hiç de uzak bir ihtimal değil.

Karşılığında ben de üzerime düşeni yaptım. Darrell sonunda beni geri aradı, Jack'in projesini araya sıkıştırmaktan mutluluk duyacağını söyledi, sonra dün sabah Jack'in evine geldi ve ikisi bir saatten fazla görüştü. Evin etrafında en az on sekiz tur attılar. Jack'in içeride ne kadar korkunç bir iş yaptığını gördüğünde Darrell'in göbek kahkahasını, kitap okuduğum (kulak misafiri olduğum) ön verandamdan duyabiliyordum. Görünüşe göre, her şeyin yıkılıp yeniden yapılması gerekecekti. Sonunda Jack'in iyi olmadığı bir şey bulmuş olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu tarif edemem.

Şimdi bu gösteriyi yola koyma zamanı ve ben de son on dakikadır Jack'in gelmesini beklediğim okulun önündeki kaldırımında volta atıyorum.

Tanıdık bir motor sesi duyduğumda başımı kaldırdım ve hemen Jack'in motosikletiyle geldiğini fark ettim. Bisikletli bir yabancıken ona binmesi beni rahatsız etmiyordu. Ama şimdi biliyorum ki Jack

O Şeye sahibim, ondan nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki gözümü başka tarafa çevirip bu zımbırtıdan gerçekten uzak durmalıyım.

Bunun yerine, adam yaklaşırken durmak bilmeyen bir dikkatle izliyorum. Her anı sanki daha sonra gireceğim bir sınava çalışıyormuşum gibi katalogluyorum. Jack bugün koyu renk kot pantolon, binici ceketi ve kahverengi botlar giymiş. Geçen gün giydiğı kıyafetten daha az koruyucu görünüyor, bu da beni endişelendiriyor.

Kaskının siperliğı aşağı çekilmiş ve o kadar karanlık ki beni görüp görmediğini anlamak için siperliğin arkasını göremiyorum. Ne yazık ki Kask Etkisi'ni tekrar yaşıyorum çünkü midemden sıcak ve elektrikli bir Şey geçiyor. Ne cüretle bu kadar basit olabiliyorsun, beden. Ama sonra beni gördüğünü anlıyorum çünkü şimdiye kadar tanık olduğum en erkekçe Şeyi yapıyor. Boş otoparkta, arabayı açıyor ve içinden geçiyor. Beni geçmeden hemen önce kaskı hafifçe bana doğru eğiliyor. Vizörün arkasından gözlerini göremiyorum ama bakışlarımızın az önce buluştuğunu biliyorum. Hissediyorum.

Beni geçti, ama sonra öyle bir hareket yaptı ki Gergin bir nefes alıyorum çünkü motosikletini bırakıp kaldırımda kanlar içinde kalacağından neredeyse eminim, Jack arka tarafı döndürüyor ve motosikletin kontrolünü zahmetsizce elinde tutarak yavaşlıyor ve önümdeki boş yere geçerek bana doğru geliyor.

Park ederken güneş, hakkında hiçbir Şey bilmediğim ama yan tarafında mat siyahla R1 yazdığını gördüğüm motosikletinin motorunu parlatıyor. Sonra kahverengi botu kaldırıma vuruyor. Motoru durduruyor ve kafası tamamen bana doğru dönüyor, bana yansıyan kendi balık çanağı yansımanı görebileceğim kadar uzun süre üzerimde duraksıyor. Yeşil gözlerim fark ettiğimden daha vahşi görünüyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve şaşkın duruşumdan her zamanki kendinden emin duruşuma geçiyorum.

Jack destek ayağını indiriyor ve ayağa kalkmak için bacağını koltuğun üzerine atıyor.

"Tesislerde bir penis olduğu konusunda herkesi uyardığınıza göre şimdi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Sana da güneydın Emily," diyor, sesi kaskının vizöründen geliyor ve Tanrı yardımcım olsun, bu bile bir şekilde seksi geliyor. Şu lanet kaskı çıkarmasını istiyorum.

"Geç kaldın," diyorum aceleyle. "Benimle okulda erken buluşmanı söyleyen mesajımı almadın mı?"

Bir kahkaha atar ve eldivenlerini çıkarır. "Özür dilerim. Erken gelmenin güneş doğarken gelmek anlamına geldiğini fark etmemiştim. Ama sonra kamyonunuzun gittiğini gördüm ve acele etmem gerektiğini düşündüm. Bu yüzden bisikleti aldım."

O şeyin üzerinde acele etmemesini dileyerek homurdanıyorum. "Biliyor musun," diye başlıyor tokayla oynarken

kaskı çıkarmadan önce çenesinin altında. Lanet olsun. Kask olmadan daha iyi değil. "Aynı anda varmamızı istiyorsan, gelip beni de yanına alabilirdin." Güzel altın sarısı saçları terden hafifçe keçeleşmiş ve ense kısmından yukarı doğru kıvrılıyor. hafifçe sallıyor ve elini hızlıca saçlarının arasından geçirerek kafa derisinden ayırıyor. Böyle daha koyu görünüyor. Terli olduğunda esmer oluyor.

Onun yorumu kıvrılıyor ve zihnimin arkasına mırılayan bir kedi gibi yerleşiyor. Birlikte binebilirdik. Çünkü biz arkadaşız. Bu seçeneği hiç düşünmedim bile çünkü her şey hâlâ çok yeni.

Cevap vermediğimde "Ya da benimle bisiklete binebilirdin" diyor.

"İmkânı yok. Bu şey güvenli değil," diyorum ayakkabımın burnunu lastiğe vurarak. "Buna binmemelisin bile."

"Hayatta herhangi bir şey gerçekten güvenli midir?"

"Emniyet kemerlerinin oldukça iyi bir sicili var."

Kaskını koltuğa yerleştirirken sırtıyor ve sonra kaldırımında bana katılıyor.

"Hey..." Okula doğru yürürken yan gözle yüzüne bakıyorum. "Gözlüklerini takmamışsın." Enayi vaat edilmiş ama alamamış bir çocuk gibi konuşuyorum.

"Çünkü ata binerken lens takıyorum." "Eksiler sütunu için bir işaret daha," diye mırıldanıyorum.

"Huh. Emily Walker gözlüklerimi beğendi. İlginç." Ona kocaman gözlerle bakıyorum ve o sadece sırtarak tembelce kulağını işaret ediyor. "Görme yeteneğim kötüdür ama duyma yeteneğim mükemmeldir."

Daha iyi düşünemedim, şakacı bir şekilde omzumu onun omzuna çarpıyorum ve dengesini bir adım bozuyorum. O da benim gibi bu kolay etkileşim karşısında afallamış görünüyor. Willy Wonka'da insanların tavana doğru süzüldüğü sahne gibiyim. Onun yanında bir esinti kadar hafifim ve bu hayret verici. Son birkaç gündür aramızdaki dinamik tamamen değişti. Artık birbirini sadece rakip olarak gören iki insan değiliz. Artık daha fazlası var. Katmanlar. Bağlam.

Ve bundan hoşlanmaktan korkuyorum - çünkü tarih, rekabetimizin her zaman galip geleceğini ve başladığımız yere geri döneceğimizi gösteriyor. Bu sefer bunu istediğimi sanmıyorum.

Özellikle de parfümünün ince bir kokusunu aldığım anda ve keskin bir çekim hissine kapıldığım anda. Keşke bu çekimin sadece biyolojik olduğunu ve kıyafetlerinin altında yaşadığını bildiğim harika vücuda yönelik olduğunu söyleyebilseydim, çünkü bu, ağzını açtığında bu hissi kapatabileceğim anlamına gelirdi. Ama artık öyle değil. Jack'i tanıdıkça... Tanrı yardımcım olsun, ondan daha çok hoşlanıyorum.

"Güçlü yürüyüş yarışmasına katılmalısın," diyor Jack, iç monologumu yarıp beni kaldırımında hışımla yürüdüğüm konusunda uyararak.

"Normalde seve seve ayak uydururum ama bu deri sandığınız kadar nefes alabilen bir şey değil ve böyle devam edersek koltuk altlarımızda sürtünme olacak."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Biz akıllı bireyler gibi normal bir araç kullansaydınız sürtünme konusunda endişelenmenize gerek kalmazdı."

"Şu anda kirli romanınızı kimse okumadan geri almanıza yardım eden adamı kızdırmak için gerçekten iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsunuz? Aslında, sanırım fikrimi değiştirdim. Bunu kendi başına halledebilirsin Goldie." Döndü ve bisikletine doğru yürümeye başladı.

Bu kadar çaresiz olmamalıydım. Elimdeki kartları onun görebileceği şekilde masanın üzerine koymamalıydım ama rüzgârda uçuşan o sevimli lakabın yankısıyla geri çekilişini izlerken, tepki vermemek için kendimi durduracak zamanım bile olmadı. Öne atıldım ve pazusunu kavradım. "Jack. Sakın beni bugün Marissa'yla yalnız bırakayım deme."

Hâlâ yürüyor ve beni de peşinden sürüklerken koluna tutunuyorum. Spor ayakkabılarımın altındaki kauçuk tabanlar sürtünmeden eriyor. Resmen kara kayağı yapıyorum. "Bilmiyorum. Beni burada o kadar da istiyor gibi görünmüyorsun."

Sesinden alaycılık damlıyor. Gülümsemesinde fesatlık var, bal gibi. Benim oynamamı istiyor. Ama ben nadiren oynarım. Nasıl oynanacağını bile bilmiyorum. "Jack, dur. Bana ne söyleyeceğimi söyle. Söyleyeceğim."

Duruyor ve vücudunu sertçe bana doğru çevirerek yüzüme bakıyor. Kolunu bırakmıyorum, bu yüzden şu anda nasıl bir görüntü sergilediğimizi ancak hayal edebiliyorum. Ve gülümseyen gözleri ağızma bakarken kendimi umursamaya zorlayamıyorum. "Beni burada istediğini söylediğini duymak istiyorum." Midem bulanıyor. "Eğer size yardım edeceksem, bunu sahte bahanelerle yapmak istemem. İkimiz de çok

Zaten bunun için k rs n. Tanıdığım en yetenekli kadın olan sana yardım edeceksem, bunun beni burada yanında istediğın için olduğunu söylemeni istiyorum."

"Neden?"

Omuz silkiyor ve kolundaki kasların hareket ettiğini hissediyorum. "       ben bencilim.        ben bir .        senin dengeni bozmaktan zevk alıyorum. İstediyin nedeni seç, nedeni önemli değil. Beni burada istiyorsan, bunu söylemek zorundasın."

ondan nefret ediyorum. ondan nefret ediyorum
ondan beni altına soktuğu için
Tek istediğim saklanmakken böyle bir mikroskop. Onu burada istediğimi g rd ğu için ondan nefret ediyorum. Şu anda bir arkada a ihtiya ım olduğunu ve bunu tek başıma yapmak zorunda kalmak istemediğimi ve sadece herhangi bir arkadaş değil, onun arkada lığını istediğimi.

Gülümseyen kehribar gözleri hedefim. "Jack... Gitme. Seni burada istiyorum."

Kendini beğenmiş gülümsemesini görmeyi bekliyordum ama onun yerine yüz ifadesinde başka bir Şey savaşıyordu. Belki de bunu gerçekten söyleyeceğimi tahmin etmemişti. Ya da doğru olduğunu.

Yıkıcı bir gülümsemeyle kendini toparlamadan önce dört kalp atımı boyunca onun dengesini bozmaktan içten içe zevk alabiliyorum.  ne doğru bir adım atıyor ve ağzını kulağıma yakla tırıyor; i ğ  d sel olarak elim koluna dolanıyor. Sesini al altıyor ve fısıldıyor, "Güzel, Şimdi lütfen de."

Onu ittiğimde gülmeye ba lamı tı bile. "Jack, lütfen gidip hareket halindeki bir otobüsün önüne çıkar mısınız? Bu senin için çok hoş olurdu."

Sözümüz kesilmeden önce kendi kahkahamı zar zor atabiliyorum. "Jack. Ne sen burada ne yapıyorsun ?" Bizim kahkahalarımız

Hemen ses kesiliyor ve ikimiz de dönüp Marissa'yı park yerinde, leopar desenli ti  rt n n omzuna asılmış çantası ve elinde bir beslenme çantasıyla buluyoruz.

"Marissa!" Jack cazibesini konuşturarak şöyle der. "Tam da görmeye geldiğim kadın."

"Ben mi?" Mavi gözleri kocaman.

"Evet. Sanırım en sevdiğim ceketimi Bart'ın ofisinde unuttum. Bakabilmem için kapıyı açabileceğini umuyordum."

Bakışlarını bana çevirene kadar umutlu ve Jack'in emirlerini yerine getirmeye fazlasıyla hevesli görünüyor. "O zaman neden burada?"

Marissa, kapısının önündeki cehennemden gelen şeytan yumurtası gibi olduğumu söyledi. Olmak isterdim. Bazı geceler rüyamda bu kadına söyleyebileceğim korkunç şeyler görüyorum. Burada çalışmaya başladığım ilk gün öğle tatilinde malzeme dolabını düzenlediğimden beri, bana sandığım kadar özel olmadığımı ve onu aşmaya çalışmamam gerektiğini hatırlatmayı kendine görev edindi. Bu tavrı sadece bana olsaydı belki omuz silkebilirdim. Ama tüm öğretmenlere karşı böyle (Jack hariç). Ben de doğal olarak her fırsatta onu aşıyorum.

Bart onu kas gücü olarak yanında tutuyor çünkü omurgası yok. Yüzleştirici görevlerinin her birini Marissa'ya devrediyor - bu da baharatlı romanımı okuduktan sonra beni kovacak kişinin o olacağı anlamına geliyor.

Tam ağzımı açıp Marissa'ya onun tavırlarından ne kadar sıkıldığımı söyleyecektim ki Jack araya girdi. "Onu yolun kenarında başparmağını kaldırmış ve Vegas'ta kumarda tüm parasını kaybettiğine dair üzgün bir işaretle yürürken buldum, ben de onu bırakmaya karar verdim."

Ona ters ters bakıyorum ve o da kırıyor. Ve onun şerefine, havadaki düşmanca enerji dağılıyor. İşte bu yüzden Jack herkes tarafından kolayca seviliyor. Söylenmesi gerektiğinde tam olarak doğru şeyi söyleme gibi esrarengiz bir yeteneği var. Ben genelde yanlış bir şey söyleyip odanın patlamasını izlerim.

Marissa ön kapıya doğru yürümeye başlar. "Buraya beni parlak bir fikirle köşeye sıkıştırmak için gelmediğine emin misin?"

var mı?"

Marissa'yı takip ederken Jack de yanıma geliyor. Gözlerimi onun arkasına dikiyorum, lazerler fırlayabilir umuduyla. Jack elinin tersiyle elime dokunuyor ve mucizevi bir iksir gibi öfkem kayboluyor. Onun yerine yeni bir his büyüyor.

Gülümsemeye zorluyorum. "Söz veriyorum, burada parlak fikirler yok."

Marissa homurdanıyor. Mağara kadını gibi. "Bunu anlamanın zamanı geldi."

Oh, bu. Ben gidiyorum-

Jack'in eli bu kez tamamen benimkine kayıyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Eli o kadar iyi hissettiriyor ki aşağıya bakmak zorunda kalıyorum. Bütün bu yaygaranın nedenini kendim görmeliyim. Bir kez sıkıyor ve ona baktığımda, "Bugün buna değmez" diyor.

Sonra elini çekti ve ben de çıldırmak istedim. Geri koy onu!

Marissa okulun ön kapısının kilidini açıyor ve Jack eğilerek onun (ve benim) geçebilmemiz için kapıyı açık tutuyor. Marissa, apeks yırtıcı gömleğiyle açık kapıdan süzülürken ona bakıyor. "Her zaman bir centilmen, Jack."

Bir sonraki adımımı atarken kirpiklerimi ona doğru savuruyorum. "Evet," diyorum içeri girerken sadece onun duyabileceği kısık bir sesle. "Tam bir centilmen."

"Kıçımı öp," diye fısıldıyor o centilmen ağız bana.

Ona kuşu arkamdan fırlatıyorum. Parmağımı dürttü. Ve şu anda yaşadığım hisleri denesem bile tam olarak açıklayamam. Benim için çok yeni. Yeni dökülmüş bir gazozdaki gazlı baloncukların nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum.

Okula girdiğimizde Jack önden gidiyor ve ben de ona sihrini göstermesi için biraz alan bırakmak üzere geri çekiliyorum. Ve

sihrini konuşturuyor. Marissa'ya arkadaşını ziyaret etmek için Florida'ya yaptığı son seyahati anlatıp yengeç yakalamakla ilgili orijinal olmayan şakalarına güldükten sonra Bart'ın kapısının kilidini açtırması iki dakikadan az sürüyor. Aslında, Marissa onun istediği bir şeyi yapmaktan o kadar memnun ki, kapıya ulaşmak için neredeyse takla atıyor. İnanılmaz. İnsanları etkilemekte iyi olduğunu hep biliyordum ama bunu kırılgan bir şekilde biliyordum. Bunun karşılığını almak güzel.

"Çok teşekkür ederim," diyor Jack, Bart'ın ofisine girerken. "Burada bir yerde unuttuğuma yemin edebilirim." Resmi plan, en sevdiği ceketini unutmuş gibi yaparak ofisin etrafını kolaçan etmek ve dizüstü bilgisayarını bulup orada olduğunu teyit sonra bir yem gibi davranıp onu ofisin dışında oyalayarak benim bilgisayarını açmama, şifre tanrılarına bir şifre belirlemediği olması için dua etmeme ve sonra da e-postayı bulup silmeme yetecek kadar zaman tanımaktı.

Tek sorun Bart'ın dizüstü bilgisayarının burada olmaması.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jack, benimle aynı şeyi fark ederek. Ama sonra Marissa'nın onu izlediğini hatırlıyor. "O ceketini bulacağımı gerçekten umuyordum."

"Rengi ne?" diye soruyor. "Belki de kayıp eşya bölümündedir."

Jack bana bakıyor ve nedense sessizce benden cevap vermemi istediğini düşünüyorum. Bu şekilde ikimiz de aynı anda farklı cevaplarla konuşuyoruz.

"Siyah."

"Mavi."

Marissa kaşlarını çatıyor.

"Siyahımsı, mavimsi. Emily ve ben hangisinin gerçek olduğu konusunda asla anlaşamıyoruz."

"Ama siyah," diyorum ceket var olmasa bile çünkü bu sahte baş aşağı dünyada hala

Kazanmak. Jack bana sırtıttı.

Marissa bizi dışarı çıkarıyor. "Mavi ceketine göz kulak olurum Jack." Öyle derdi.

"Çok teşekkürler. Artık yakanızdan düşelim." Sonra sanki sonradan aklına gelmiş ve burada bulunma amacımız bu değilmiş gibi Marissa'ya döndü. "Bu arada, Bart'ın tatilde herhangi bir iş yapıp yapmayacağını biliyor musun? Ona potansiyel bir müfredat fikri hakkında bir e-posta gönderdim ve yakında bir cevap beklemeli miyim yoksa bir süre beklemeli miyim diye merak ediyorum."

Ne yumuşak bir yalancı.

Marissa kendi ofisinin kapısını açarken, "Ben olsam nefesimi tutmazdım," diyor. "Bart tatil haftasını çok ciddiye alıyor. Dağlardayken bir parça bile iş yapmasına imkân yok."

"Sanırım sabırlı gerekecek."

Endişemi göstermek için kamyonuma dönene kadar bekledim. "Orada değildi! Yanında götürmüş olmalı."

"Ya da herhangi bir iş yapmayı planlamadığı için evde bıraktı" diyor, sadece olumsuz tarafa bakmama izin vermeyerek. Ama yine de endişesi midemi bulandırıyor. Gözlerim düştüğünde, bakışlarımı tekrar yakalamak için başını eğiyor. "Hey. Okusa bile bu otomatik olarak kovulacağın anlamına gelmez. Hiç umursamama ihtimali hâlâ çok yüksek. Ondan biraz ahlak dersi alman gerekebilir ama bunu yapabilecek biri varsa o da sensin."

Birdenbire annemin sesi kulaklarımda çınlamaya başladı: İyi tarafından bakmana yardımcı olacak birini bul.

Ama Tanrım, annemin hayaleti, o kişi Jack olamaz.

"Peki şimdi planımız ne?" Kamyonetimi açıp içine tırmanıyorum. Jack bir kolunu kamyonun üstüne koyup eğildi.

Beni görmek için aşıya.

"İyi haber şu ki, Bart'ın e-postalarını önümüzdeki haftaya kadar açmayacağını bildiğimiz için bolca vaktimiz var. Diğer iyi haber ise düşünmem gereken bazı fikirler var. Çok ama çok kötü haber ise, yedek planlardan birkaçı Bart'ın hep umduğu kankalığı yapmamla sonuçlanacak."

Korkup kaçamadan, aklımdan geçenleri ağzımdan kaçırdım. "Teşekkür ederim, Jack."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş.

"Orada yaptıklarınız için teşekkür ederim. Her şeyin ötesine geçtin. İnsanlarla manevra yapma konusunda korkunç derecede iyisin. Sosyal ortamların James Bond'u gibisin. O kadar çekicisin ki kimse özel hayatında nasıl bir canavar olduğunu bilmez." Bunu iltifat ve eski usul iğnelemeden oluşan baharatlı bir kokteyl olarak söylüyorum. Son zamanlarda birbirimize rahatça yönelttiğimiz türden.

Bana sırtımasını ve bir tane fırlatmasını bekliyorum ama onun yerine Jack'in gözlerindeki ışığın sönmesini izliyorum.

"Evet. Sorun değil." Kapımı bıraktı ve bisikletine doğru bir adım attı. "Gitmem gerek." Ceketinin fermuarını hızla çekiyor, kaskını takıyor ve bacağını bisikletin üzerine atıyor.

Bir şekilde kesinlikle yanlış bir şey söyledim. Jack tamamen içine kapandı ve benden olabildiğince çabuk uzaklaşmaya hazır.

"Bizim ormanda görüşürüz," diyor ve motorunu geri geri park yerinden çıkarıp otopark çıkışına doğru ilerlemeden önce bana iki parmakla kısa bir el sallıyor. Onun gidişini izliyorum, neyi yanlış söylediğimi merak ediyorum, anahtarımı kontağa çevirmeden önce ve motordan tamamen durmadan önce sadece küçük bir vınlama kazanıyorum. Tekrar deniyorum ama anahtarı ikinci kez çevirdiğimde sadece klik sesi duyuyorum.

"Kahretsin," diyorum vurarak.

İçeri geri dönüp Marissa'ya katlanmak zorunda kalmak istemiyorum, çünkü telefonum okulda hiç çekmiyor, ama Jack çoktan gitmiş ve-

Bisikletinin sesinin tekrar yükseldiğini duyuyorum. Pencereimden dışarı baktığımda geri döndüğünü ve bana doğru geldiğini görüyorum. Buradan sağ salım çıktığımdan emin olmak için mi bekliyordu?

Gerçekten de beyefendi.

"Öldü mü?" diye bağıyor motorunu tekrar yanıma çektikten sonra.

"Sanırım sadece uyuyor." Bir kez daha deniyorum ama yine bir şey olmuyor.

Penceremin yanındaki hareket gözüme çarpınca kafamı kaldırıyorum. Bu Jack, bana bir motosiklet kaskı uzatıyor. "Her ihtimale karşı yedeğim var."

"Hayır, , hayır. Seninle o bisiklete binmeyeceğim."

Omuz silkiyor. "Karar senin. Ya benimle buraya gelersin ve bir tamirci çağırmak için seni eve bırakmama izin verirsin ya da oraya geri döner ve en sevdiğin kişiye telefonu kullanmana izin vermesi için yalvarırsın."

Kaskı bana doğru daha da uzatıyor. Okula doğru bakıyorum ve sonra tekrar bisikletin üzerine tünemiş, günah kadar cazip görünen Jack'e bakıyorum.

"Lanet olsun sana, Jackson." Kamyonetimden çıktım ve kapıyı arkamdan çarptım.

ON DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM

Emily

"(Sen) iyi misin?" Jack bana yardım etmek için

bisikletinden inerek soruyor.

Kafamda bir kask var ve
Kancayı çenemin altına mandalladım ama ellerim çok kötü
titriyor.

Yardım etmeye çalıştığında elini geri itiyorum. "Tabii ki,
ben iyiyim. Ben iyiyim! Harika. Mükemmel."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece biraz gergin
görünüyorsun." "Gergin değilim. Sadece bu lanet bağlantı
elemanlarını göremiyorum.

Çenemin altında! Ve burası çok sıcak. Ve... Agh!" Ellerimi
bırakıyorum ve yere bir kez basıyorum.

Jack'in kaskının vizörü yukarı doğru çevrilmiş, böylece
onun sinir bozucu sırtışını görebiliyorum. "Çok tatlı bir öfke
nöbetiydi."

"Ben öfke nöbeti geçirmem."

Gülme cüretini gösterdi. "Evet, öyle. Rabbimiz ve
Kurtarıcımızın bu yılında şimdiye kadar dört tanesine tanık
oldum. Ve bu kesinlikle bir tanesiydi."

"Seni tokatlayacağım."

Başını işaret ediyor. "Kaskım hala takılıyken bunu
yapabilir misin?"

Gözlerimi onun yüzünden yanıımızdaki şık, siyah ölüm
tuzağına çeviriyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve birdenbire
bütün gün Marissa'yla takılmak o kadar da kötü görünmüyor.
Belki de bulmaca çözmeyi seviyordur. Bulmaca çözmek şu

anda kulağa hoş geliyor.

"Bana o kafanın içinde neler olduğunu anlat. Düşüncelerinin bir dakikada bir mil koştuğunu görebiliyorum. Korkuyor musun?"

"Şunu yapmayı kes." Ellerimi yumruk yapıyorum.

Gözleri yumruklarıma kayıyor ve bir bakıyorum eldivenli elleri yumruklarımdan etrafını sarmış, parmaklarımı tek tek açıyor. "Ne yapmayı bırakacaksın?"

"Beni çok fazla algılıyorsun!" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve miğfer miğfereyiz. "İster inan ister inanma, kendime saklamaktan hoşlandığım bazı düşünceler ve duygular var." Ama çoğu zaman onun karşısında kendimi sıvı gibi hissediyorum. Sanki içimi görebiliyormuş gibi. Muhtemelen ben bunları düşünürken o da bunları okuyor.

Bir numara düşünüyorum, Jack.

Gülümsüyor. "Elimde değil. Seni görüyorum ve anlamak istiyorum. Neden okula giderken kırmızı kovboy çizmelerini giymiyorsun? Ve neden seninle ilgili bir şey gördüğümü fark ettiğinde ellerin sımsıkı yumuluyor? Bana vurmak istediğin için mi yoksa daha fazla duygunun ortaya çıkmasını engellemeye çalıştığın için mi? Neden üniversitede benden hemen nefret ettin - üzerine kahve dökmenden daha fazlası olmalıydı? Ve ben hiç ima etmeden gözlüklerimin hikayesinde daha fazlası olduğunu nasıl anladın?"

Soru yağmurunun ardından ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Sonra Jack gözlerini kırptırıyor ve neredeyse utanmış görünerek uzaklaşıyor. "Özür dilerim. Tüm bunları söylemek istememiştim. Unut gitsin." Hafifçe güler ve vizörünü tekrar indirir. "Dinle, eğer benimle gelmekten rahatsız olacaksan burada kalabilirsin, ben de eve gidip Land Rover'ı , sonra da gelip seni alırım." Bisikletine doğru yürüyor. Sorun çözüldü. "Böylece Marissa'yı görmek ya da bisiklete binmek zorunda kalmazsın."

"Jack..." Durdu ve başını bana çevirdi. "Neden yedek bir kaskın vardı?"

Tek görebildiğim onun vizöründe kendi yansımam. Cevap vermek için o kadar uzun süre bekliyor ki, bir yalan aradığını ama bulamadığını anlıyorum. "Bir gün benimle geleceğini umuyordum ve hazırlıklı olmak istedim."

Vücudum yumuşuyor. Tekrar miğfer miğfere koymak için iki adım atıyorum. Vizörümü kaldırıyorum ve onunkini de kaldırıyorum. "Peki daha önce seni üzecek ne söyledim?"

Başka tarafa bakıyor, iç çekiyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor. "Babam bir narsist. Bunu abartılı bir şekilde de söylemiyorum. Onun gerçek bir narsist olduğundan oldukça eminim. Büyürken hayatım... çok acı vericiydi. Ve gerçekten düşündüğüm ya da hissettiğim şeyleri söylemenin bir anda bana karşı dönebileceğini çabucak öğrendim. Dürüstlük, kırılganlık... İlk önce bunlardan kurtuldum. Sonra onu okuma sanatını öğrendim. Ruh halini ve enerjisini okuyarak günü atlatmak ve annemi onun pisliklerinden korumak için nasıl olmam gerekiyorsa öyle oldum. Bu mekanizma hayatımın geri da sirayet etti... çoğunlukla kazara. İnsanları okurum ve bunu yaptığının farkına bile varmadan uyum sağlarım. Kendime bir şekilde ihanet ettiğimi ancak daha sonra yalnız başıma oturduğumda, kendimi boş, kullanılmış ve üzgün anlıyorum. Ve çoğu zaman... Tüm bu okuma ve insanlarla manevra yapmanın -doğru niyetle olsa bile- beni bir şekilde ona dönüştüreceğinden korkuyorum. Yani sen o yorumu yaptığında-"

Gözlerimi kapattım. "Şu 'özeldeki canavar' olan..."

Yavaşça başını sallıyor. "Beni dehşete düşürdü."

Elimi koluna doladım ve sıktım. "Çok özür dilerim. Düşüncesizce bir yorumdu ve babanı bilseydim asla böyle bir yorum yapmazdım. Ve ne olursa olsun, senin narsist olduğunu düşünmüyorum."

Ağzının kenarı kasılıyor. "Şey... en iyi kararı sen verirsin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığım tek kişi sensin."

Sözleri kalbimdeki son yalnızlık sarmaşıklarını da koparıp yerine balon ipleri takıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Toka için bana yardım et."

Göğsü bir nefesle genişliyor ve vizörünü kapatmadan önce gülümsüyor. "'Lütfen' kelimesinden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Korkunç bir kelime."

Gömleğimin önünü sıkıştırıyor ve beni nazikçe daha da yakına çekiyor. Elleri çenemin altından geçip fermuarın halkalarını sabitlerken karın kaslarım kasılıyor.

Keşke siperliği açık olsaydı da gözlerini görebilseydim. Onlara bu kadar yakından bakmak hoşuma gidiyor.

Ama belki de birazdan söyleyeceklerim için gözlerini görememem iyi bir şeydir. "Üniversitede senden hemen nefret ettim çünkü eski sevgilim kalbimi kırdıktan sonra bana gülümseyen ilk erkek sendin. Flört edilmek için iyi bir yerde değildim." Parmakları sadece bir saniye duraklıyor ve sonra kayışı çenemin altından gergin ama rahat bir şekilde çekerek bitiriyor. "Kırmızı kovboy çizimleri benim yaz ikramım. Her yıl onları dört gözle beklerim. Eğer onları okul giyseydim, artık özel olmazlardı." Nefes alıyorum. "Sen tanıdığım en niyetli adamsın. Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsın. Gözlüklerinin arkasında bir hikâye olduğunu ve onları neden hiç takmadığını da bu sayede anladım. Ve son olarak, ellerim toplanıyor çünkü ağlamamama yardımcı oluyor. Kimsenin önünde ağlamam. Asla." Bir duraklama daha. "Görünüşe göre sen hariç."

Başını eğiyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum... Hala senin

Yanımda ağlamana rağmen çok güçlüydün. Ve yazlık botlarını görmem hoşuma gitti." Duraksıyor. "Tüm bunları bana anlattığın için teşekkür ederim." O benim

vizör aşığı. "Ama bu motosikletin arkasında küçük bir bebek gibi çığılık atarsan, seninle sonsuza kadar dalga geçerim."

Güldüm ve kaskının yan tarafına vurdum. Ama sonra bileğimi tutuyor ve beni kendisine o kadar yaklaştıyor ki kasklarımız çarpışıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, özellikle de Jack'in eldivenli başparmağı bileğimin hassas iç kısmında aşığı yukarı gezinirken. "Sana karşı çok dikkatli olacağım Emily," diyor ama ona motosikleti mi kastettiğini soracak cesareti kendimde bulamıyorum.

Başımı salladım.

Beni bırakıyor ve bisikletin üzerine oturup bana bakmak için dönüyor. Tanrı olsun, çok iyi görünüyor. "Tamam, burası senin koltuğun," diyor ve arkasındaki, kendi koltuğundan biraz daha yüksek olan küçük bir minder parçasını okşuyor. "Ayağını şuraya koy ve sonra tekmele." Vizörünü bir kez daha kaldırıyor ve hareket etmediğimde beklentiyle bana bakıyor.

"Ekstra bir açılır koltuk falan olmadığına emin misin? Bu... küçük görünüyor."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Bana yardım etmek için elini uzattı. Ve ben hala onun bana yardım etmek için elini uzatmasına alışamadım. Bana dokunmasına. İçime tehlikeli şeyler yapıyor. Ve dışıma. Ve sahip olduğum her tarafa.

En güzel koreografim değil ama bir dakika sonra bisikletin arkasındayım ve ellerim Jack'in omuzlarında. Arkasında dimdik oturan bir ikiye dört gibiyim. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diyorum Jack ağırlığımızı ayarlarken ve bisiklet biraz eğilirken. "Düşeceğim! Bunun güvenli olmasının imkânı yok. Neden bunlardan birini aldın ki? Bu şimdiye kadar verdiğin en aptalca karar. Benim de seninle buraya geldiğim için verdiğim en aptalca karar!"

"Bana bağırman bitti mi? Kollarını bana dola ve yaslan."

"Affedersiniz? Hiçbir yere yaslanmayacağım."

Gülüyor. "Kıçın böyle arkadan sarkarken yola çıkacağımı mı sanıyorsun? Kenara çekil, kalçalarınla motora sarıl ve kollarını gövdemin etrafına dola," diyor ve ellerimi tutup vücuduna doluyor ve göğsümü sırtına yaslayana kadar onları birbirine çekiyor. Kalçalarımı kadar erotik bir şekilde söylemem şart mıydı? "Daha iyi, değil mi?"

Sadece mm-hm tipi bir ses çıkarabiliyorum çünkü evet, bu kesinlikle çok daha iyi. Oh evet, Jack'in vücuduna bastırılmak dünyalar kadar iyi.

"Güzel," diye devam ediyor. "Şimdiden anlayamadıysan, birbirimizle kolayca konuşmamızı sağlayan kask iletişim cihazlarım var. Daha rahat hissettiğinde müziği de açabilirim. Tek kural, durmaya hazırlandığımızda kaskını benimkinin arkasına çarpmamak için göbeğini desteklemen ve dönüşlerde benimle kavga etmemen. Liderlik etmek isteyeceğini biliyorum ama bu sefer beni takip etmeni istiyorum, tamam mı? Ben nereye eğilirsem, sen de benimle gel. Motosikleti kendin dengelemeye çalışma yoksa ağırlığım azalır. Ben eğiliyorum, sen de eğil, anladın mı Goldie?"

"Neden talimatları takip edemiyormuşum gibi söylüyorsun?" "Çünkü sen talimatlara uymuyorsun. Onları icat ediyorsun- ama asla onları takip etmeyin."

Onu gıdıklıyorum ve gülerek irkiliyor. Bu beni olduğum durdurdu. Jack ve ben oynuyor muyuz? Evet, oynuyoruz. Oynuyoruz... ve ben buna bayılıyorum. Bundan korkuyorum - bu neşeli, pervasız duygudan- ama seviyorum.

", hazır mısın?"

"Bana bebek gibi davranmayı bırak. Ben iyiyim. İyi olmasaydım, bu bisikletin üzerinde olmazdım. Korkmuyorum!" Çığlık atıyorum, karnını sıkıyorum ve gaz verip yuvarlanmaya başladığımızda başımı sırtına yaslıyorum.

gülüyor. "Ne ?"

"Kapa çeneni ve dikkatini yola ver!" "Korktun mu?"

"Hayır."

"Yalancı. Aç gözlerini," diyor o alaycı sesiyle.

"Gözlerim açık!" "Emily... gözlerini aç."

Akıl okuyan orospu çocuğu. Gözlerimi açtım ve mucizevi bir şekilde ölmemiştik.

"Şunu gördün mü?" diyor. "Az önce yanımızdan bir salyangoz geçti." "Ve çok hızlı gidiyordu."

Sonunda park önünde duruyoruz (henüz ayrılmadık bile?) ve Jack bana tekrar sıkı tutunmamı ve dönüşü alırken onunla birlikte eğilmemi söylemeden önce iki tarafa da bakıyor. Sanırım ruhum bu yönlerde bedenimi terk edecek, ama bir şekilde . Jack bizi kaldırımdan uzak tutuyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yolda ilerliyoruz, iki yanımızda zümrüt yeşili tarlalar var, güneş parlak ve mutlu bir şekilde tüm macerayı izliyor. Jack motosikleti düşündüğüm kadar korkutucu gelmeyen güzel bir seyir hızında tutuyor. Ben üzerindeyken kanunlara aykırı hiçbir şeye kalkışmıyor.

"Orada nasılsın?" diye soruyor ve sesindeki neşeli ton yanaklarımı sızlatıyor.

"Ölmediğim için mutluyum."

"İtiraf et," diyor kask telsizinden. "Sırt çantam olarak eğleniyorsun."

"Rahatsızım," diyorum . "Bu heyecana aşıksın."

"Adrenalinden nefret ederim."

"Artık bir keşsin," diye yanıtlıyor.

"Etkilendim, bunu kabul ediyorum. Ama bunu tekrar yapmak isteyecek kadar etkilenmedim."

Kollarımı ona dolamanın ne kadar iyi hissettirdiğini ona itiraf edemedim. Öleceğim. Motosikleti kullanmadaki yetkinliği beni az da olsa tahrik ediyor. Sadece küçük bir miktar. Ufacık. Minicik. İdare edilebilir.

Birkaç dakika sonra dur işaretine yanaştığımızda, gidonunun arasına monte edilmiş telefonunun ekranına dokunuyor ve ardından kaskımdan müzik sesi geliyor. Ama herhangi bir müzik değil. Ginuwine'in "Pony" şarkısının tanıdık melodileri biz kalkarken kulaklarımda çınlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Müziğin üzerinde bağıryorum. "Seni yeterince etkiledim ki beni tekrar." Kaskı bana doğru hafifçe eğiliyor. Sonra eldivenli eli göğüs kafesine kilitlenmiş olan yumruğumu yakaladığında nefesim kesiliyor. Parmaklarımı vücuduna doğru düz bir şekilde açıyor ve ellerimi göğsünün üstüne doğru çekiyor. Tam bir midilliyle ve ona binmekle ilgili bir şarkının sözlerini duyduğumda elimi sıkıyor, sert göğsüne bastırarak karnından aşağıya doğru şehvetli bir şekilde kaydırıyor. Müziğe eşlik ediyor ve sahnede spot ışığı ve kovboy şapkası olan karanlık bir kulüpte ay ışığı gibi vücudunu yuvarlıyor. Bisikletli Magic Mike.

Elimi aşağıya doğru sürüklüyor ve elim geri dönüşü olmayan yere ulaşmadan duracağından büyük ölçüde emin olsam da, elimi çekip omzuna vuruyorum. "Yola dikkat et, tehdit!"

Müziği kesip gidonu tekrar eline aldığı anda ve öne doğru eğildiğinde kısık kahkahasını duyabiliyorum. "Çoklu görevlerde çok iyiyimdir."

Sonraki yirmi dakika boyunca kasabamızın muhteşem arka yollarında ilerlerken, aslında eğlendiğimi fark ediyorum. Belki de hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim. Ve Jackson Bennett ile yaşıyorum. Ve her zaman bana rehberlik eden korku ve endişe, hiçbir yerde görünürde değil. Ben değilim

Bu motosiklette benden başka kimseyi düşünmüyorum ve bu yıllardır yaşadığım en büyük rahatlama.

Yolumuza ulaştığımızda Jack geri dönmesini mi yoksa devam etmesini mi istediğimi soruyor. Birden fazla yorumu olan yüklü bir soru gibi geliyor. "Devam et," diyorum ona.

Jack'in eli arkaya uzanıyor, baldırıma sarılıyor ve sıkıyor.

-

O gece, titreyen ellerim ve ayık bir zihinle dizüstü bilgisayarımı açtım ve taslağımı bilerek bir e-postaya ekleyip gönder tuşuna bastım. Bir mesajın bir eve gönderilmesinin ne kadar süreceğini merak ederek yatağıma uzandım.

KİMDEN GELDİ? Emily Walker<
E.Walker@MRPS.com> KİME: Jack Bennett
<J.Bennett@MRPS.com> TARİH: Çarşamba,
12 Haziran 9:02 PM
KONU: Kitabım.

Daha önce hiç bir Highlander için azmış mıydınız? İşte sana fırsat...
1 Ek: *DepravedHighlander.docx*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Emily

(Saat sabahın altısı kırk beşi, mutfağımın penceresinden bir rüzgâr esiyor ve James Taylor "How Sweet"

Buharlı sıcak kahve fincanımı ağızma götürürken pikabımda "It Is" çalıyor. Tam o sırada Jack ön kapımı açtı. Kapıyı çalmadan. Sanki burası onun da eviymiş gibi içeri adımını attı. Davetsiz misafir karşısında bir ses çıkarıyorum ve fincanımın kenarından akan kahve şırıltısından güçlükle uzaklaşıyorum.

Elinde büyük bir kağıt yığını tutuyor ve kolunun altında bir yığın daha var.

"Jack!" Geceliğimin içinde kendimi inanılmaz derecede cimri hissederek kendimi mutfak tezgâhıma geri bastırıyorum. Tam şampanya renginde ve tabii ki ipekten yapılmış çünkü geceleri tenime dokunmasına izin vereceğim tek kumaş bu. Kalçama kadar yırtmacı olan kısa bir parça. Ayrıca her bir dikişin birleştiği yerde fiyonklu, küçük, sevimli dantel askıları var. Tamam, gerçekçi olalım, bu bir iç çamaşırı. Sütyen takmıyorum çünkü burası benim evim ve sabahları ilk işim o işkence aletine katlanmak olmayacak. Bu benim favori elbisem ama standart ziyaretçiler için kesinlikle uygun değil.

"Güzel, kalkmışsın." Daldığı kâğıtlardan başını kaldırıp bakmadı henüz. Ve baktığında beni beklediğinden çok daha fazla göreceğinden endişeleniyorum.

"Sabahın yedisinden önce evimde ne yapıyorsun? Kapı çalmak diye bir şey duydun mu?"

"Kapıyı çalmayı geçtik. Bu zaman kaybı."

"Aynı fikirde değilim." Kahve fincanımı bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Rüzgârın savurduğu pencere camlarıyla aydınlık dolu küçük mutfağıma girerken nihayet başını kaldırıp bakıyor. Beni gördüğünde endişelenecek bir şey olmadığını anladım. Jack beni görünce hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. İyi miydi?

Ancak ben onu görünce bayılmaktan kendimi alamıyorum. Berbat durumda. Saçları dağınık, çenesi kirli sakallarla kaplı, gözlerinin altında koyu halkalar var ve tişörtü sadece ters değil aynı zamanda ters. Ve koyu gri eşofman altı giyiyor. Eşofman altı. Jackson'ın eşofmanı var. Chino pantolonla uyuduğunu hayal etmişim.

"Emily Walker," diyor ondan hiç duymadığım kadar sert bir ses tonuyla. "Bu" -kağıt yığınlarından birini havaya kaldırıp biraz oynatıyor- "inanılmaz bir şey."

Kayboldum. Bir rüyanın içinde kayboldum. bu. Öyle olmak zorunda. Seksi, dayanıksız kıyafetler içindeyim, kuşlar cıvıldıyor, James şarkı söylüyor ve Jack mutfağımda hiç umurumda olmayan bir şey hakkında gevezelik ediyor çünkü aslında olay örgüsü için önemli değil. Konu, rüyamda seks yapacağımız ve tüm amacın bu olduğu. Olan şey bu olmalı.

Neden onu dağınık görmek beni bu kadar cezbediyor? Neden dirseğini ısırarak istiyorum? Bunun garip bir düşünce olduğuna yüzde doksan eminim.

"İnanılmaz olan ne?" Rüyanın aptalca küçük yan planına teslim olarak söylüyorum.

Sesimin şehvetli tonu karşısında hafifçe kaşlarını çatıyor. "Kitabın."

Hayal dünyamdaki baloncuk patlıyor ve bunun gerçek olduğunu doğruladığımda kendimi yukarı çekiyorum. "Benim..." Birkaç kez göz kırpyorum. "Kitabım mı? O benim kitabım."

"Bu senin kitabın." "Benim okuyorsun."

"Kitabınızı okudum. Hem de iki kez" diyor. "Yatağa girdiğimde e-postama geldiğini gördüm ve sadece bir bölüm okumak istedim ama onun yerine bütün gece uyumayıp okudum."

"İki kez."

Sırıttıyor. "İki kez."

"Ve aldınız mı? Senin bir yazıcın var." Kafası karışmış görünüyor. "Herkesin yok mu?"

Oturmam lazım. Oturmam lazım... Oturacak bir yer yok. Kaçacak bir yer yok. Bir dakika önceki hülyalı güneş ışığı birden delici bir spot ışığına dönüştü. Şimdi ilk ne söylediğini hatırlamak için son bir dakikadaki tüm etkileşimimizi araştırıyorum. İnanılmaz bir şey.

"mi?"

Gözleri parlak ve biraz da vahşi. "Bayıldım. İyi bir yazar olacağınızı düşünmediğimden değil, sadece arkadaşlarımdan ya da acemi yazarlardan bir şeyler okuduğumda oldukça düşük beklentilerle girmeye çalışıyorum çünkü ne alacağımı asla bilemiyorum, ama daha iyi bilmeliydim." Bir kez daha gülümsüyor. "Hayatta her şeye yaklaştığın gibi yazmaya da aynı hassasiyet ve uzmanlıkla yaklaşacağını bilmeliydim. Emily." Biraz soluk soluğa bir adım öne çıkıyor. "Olağanüstü bir şeydi. Onunla bir şeyler yapmalısın. Bu hikâye için utanç verici olurdu" -elini tekrar sıkıca salladığında sayfalar elinde sallanıyor- "bir çekmecedede yaşamak."

Başım dönüyor. Jackson Bennett benim iyi bir Yazar. Bu işle bir şeyler yapabileceğimi düşünüyor. Dönüyorum.

Yoğun bakışlarından uzaklaşıp kahvemi tekrar alıyorum; çok hızlı içiyorum ve dilimi yakıyorum. "Kahretsin." Fincan tekrar tezgâhın üzerine düşüyor ve ben dönüp duruyorum. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Sadece duymak istediklerimi söylüyorsun?"

"Sana her zaman doğruyu söylerim. Bizim olayımız bu, değil mi? İyi ya da kötü, gerçeklerden başka bir şey değil."

Jack kitabımı okudu.

Gözlerimin yanmasına direnerek nefes alıyorum. Bu kitap... çok derinden kişiseldi. O sayfalara duygularımı yazdım. Kederle mücadelemi yazdım. Çocukluk travması sonrası anksiyete ile. Yalnızken duvarların üzerime nasıl kapandığını hissettiğimi yazdım. Ve Jack bunların kişisel olduğunu bilmesede de, çok derinden kişiseldi. Ve hoşuna gitti.

"I..." Gözlerim her yere kayıyor ve ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğine karar verip dönüyorum ve Jack'e de bir fincan kahve dolduruyorum. İki fincan da aromalı vanilya kreması ekliyorum çünkü kahvesini sade sevmediğini biliyorum. "Henüz onunla bir şey yapmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu... korkutucu."

"Ne yazık ki, ne kadar çok kitap yayınlarsanız yayınlayın, bu duygunun asla geçmeyeceğine söz verebilirim."

Ona kahve fincanını uzatıyorum ve yüzünü dikkatle izliyorum. "Baban için de böyle mi oldu?"

Sıcak fincanı elimden alıyor ve cevap vermeden önce bir süre daha bana bakıyor. "Hayır, aslında... Babamın kendine güveni hiç eksik olmadı. Güvenmesi gerektiği zamanlarda bile." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Ama tanıdığım diğerleri kesinlikle dehşeti hissettiler."

Başımı sallıyorum, bana söylemediği daha fazla şey olduğu hissinden kurtulamıyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Sallanan bacaklarıma rağmen sormayı başarıyorum. "Yani, varsayımsal olarak... eğer bir şey yapmak isteseydim

Bununla birlikte, bir sonraki adımım ne olacak?"

O ışık yine gözlerini dolduruyor. "Önereceğim bir sonraki adım elinizdekileri düzenlemek. Eğer istersen senin için bazı notlar aldım. Bir ya da iki düzeltme daha yaptıktan sonra, ek okumalar yapmaya ya da bir temsilci bulmak için göndermeye karar verebilirsin. Tabii kendi kitabınızı yayınlamak istemiyorsanız, gerçi bu konuda pek bir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim. Ama isterseniz öğrenebilirim." Onda gördüğüm en ifadeyle duraklıyor. "Yani eğer yardım istiyorsan, sana yardım eden kişi olmak isterim. Kaynaklarım var ve onları senin için kullanmaktan mutluluk duyarım." Jack'in pek çok yönünü gördüm. Ama bu yepyeni. Heyecanlı. Mutlu. Kendi halinde ve çok fazla neşe göstermekten dolayı aptalca hissediyor. Jack, anlaşıldığı üzere, yazmak hakkında konuşmayı seviyor.

Belki yetiştirilme tarzından ve babasının tüm yaşamasını izlemesinden, belki de içten içe kendisinin de bir yazar olmak istemesinden kaynaklanıyor. Tek bildiğim, onun bu ilgisine mazhar olmanın iyi hissettirdiği. Heyecanı bulaşıcı ve bunu benim yazdığım bir şeye karşı hissediyor olması bana onunla motosiklete bindikten sonra hissettiğim güveni veriyor. Geleceğimi yeni bir şekilde düşünmemi sağladı.

Son iki yıldır, beni geride bırakmalarından ya da incinmelerinden korktuğum için kardeşlerimi hayallerinden nasıl alıkoyduğumun bilincine vardım. O sürekli sızlayan yalnızlığın kalbimde kök salmasından ve kalıcı bir sızı bırakmasından korkuyordum. Ancak bu farkındalık, içten içe - ve korkunç, korkunç bir canavar gibi- hayallerinin suya düşmesini umsam bile kardeşlerimi hayalleri doğrultusunda desteklememe yol açtı. Sefalet ve korku insana bunu yaptırıyor.

En azından hatalı olduğumu bilecek kadar öz farkındalığa sahibim. Bu duyguları gömmek ve yokmuş gibi davranmak, böylece onları dışarıdan alkışlayabilmek için. Hayallerine ulaşmalarına yardım etmeyi tüm kişiliğim haline getirdim. Ana hedefim. Ve o ana kadar birinin bunu benim için yapmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir insanın size inanmasının ne kadar güzel bir duygu olduğunu.

"Ne tür notlar?" Eşit oranda beklenti ve korkuyla soruyorum.

Gülümsüyor. "Bu benden ne istediğinize bağlı. Eğer hikâyenizin sadece iyi kısımlarına odaklanan ve siz daha etli konulara girecek özgüveni bulana kadar size iltifat ve övgüler yağdıran bir amigo kıza ihtiyacınız varsa, o zaman bunu isteyeceksiniz." Bir deste kâğıdı havaya kaldırıyor.

"Peki ya diğeri?"

Sırtışı en sevdiğim gülümsemeye dönüşüyor. Bana güneş ışığında uzanan bir orman kedisini hatırlatan bir gülümseme. "Diğeri ruhu zayıf olanlar için değil. Acımasızca dürüst ve hiçbir şeyden çekinmiyor."

"Şu," diyorum tereddüt etmeden. "Ben pısırick değilim." Gülümsemem sadece onun için.

Ve bununla ilgili bir şey Jackson'ı o ana kadar sahip olmadığı bir farkındalığa sürüklemiş gibi görünüyor. Gözleri, tenimde ürperti yaratan yavaş bir incelemeye bedenime kayıyor. Çenesi bükülüyor ve yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum. "Tanrım, kadın. Bu kıyafetlerden kaç tane var sende?"

Fark etme zamanın gelmişti. Ama hayır. Onu istemiyorum. Fark ettim. Fark ediyor muyum? Kafam karışık ve içim dışıma çıktı. O benim düşmanım ama aynı zamanda... en yakın arkadaşım? Ancak bu unvanların hiçbiri, rahatlamak için sıradan bir şipşak için kendini ödünç vermez

gerginlik. Fark ettim ki mücadele, onun çılgınca çekici olmasından kaynaklanıyor. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile çıplakken inanılmaz görüneceğini biliyordum. Ve şimdi bu dinamikte duygusal bir kırılganlık olduğu için - ki bu benim için kolay değil, ekleyebilirim - ateşe benzin atıyor.

Yanlış bir şey yapmışım gibi kendimi örtme dürtüsüne direniyorum. "Burası benim evim, hatırlatırım. Ve sen kapıyı çalmadın. İstedikinden daha fazla tenimi görmeyi yaptıklarının bir sonucu."

Ağzı eğilir. "Tenini görmek istemediğimi kim söyledi?"

Ve şimdi gerginim. Neden gerginim?

Jack ve ben her zaman her yönden eşit olduk, ama içten içe, onun beni kolayca geride bırakacağı bir alan olduğunu biliyordum. Jack duygusallık yayıyor. Ve ben bu konuda kendime hiç bu kadar güvenmemiştim. Yani, hayal gücümün bir uzantısı olarak korkunç değilim, ama kendimi hiçbir zaman bu konuda aşırı başarılı olarak da görmedim.

Boğazımı temizliyorum ve el yazmasını elinden çekiyorum. "Bakalım bana ne tür olağanüstü bir içgörü kazandırmışsın," diyorum alaycı bir şekilde, çünkü düşüncelerini okumak için ne kadar hevesli olduğumu görmesine izin veremem. Bu doğrudan onun güzel kafasına gidecektir.

Bir elimde kahve, diğerinde el yazması, kahvaltı köşeme doğru ilerliyorum ve ikisini de masanın üzerine koyuyorum. Jack'in arkamdan geldiğini hissediyorum. Sandalyeyi çekip oturuyorum ve sayfaları çevirmeye başlıyorum. Bu sayfada onun kaleminden çok fazla mürekkep var. Gergin olmam gerekse de el yazısına bakıp gülümsemeden edemiyorum. Çok titiz. Belli kısımların altını çizirken cetvel kullandığı çok açık. Ayrıca notlarının bulunduğu bölümleri işaretleyen sekmeler var ve ilk bakışta renk kodlu gibi görünüyorlar.

İlk birkaç nota hemen katılıyorum.

Tempo sorunları.

Bu pasaj yukarı taşınabilir.

Daha derine inelim mi? Bu sahnede gerçekten ne hissediyor?

Bu cümle hiç mantıklı değil.

Yalan söylemiyordu - bu notlar acımasızca dürüst. Ve bunun için minnettarım çünkü altını çizdiği ve bunu seviyorum diye eklediği bölümleri daha dürüst ve önemli hissettiriyor. Küçük sarılmalar gibi.

Not almadığım tek bölüme geldiğimde duraksıyorum.

"Neden yakınlaşma sahnesini eleştirmediniz?" Yakınlık sahne, söz konusu bölüme atıfta bulunmanın olgun ve profesyonel bir yolu gibi geliyor. Jinekoloğa gittiğinizde, hayatınızda hiç bu kelimeyi kullanmadığınız halde göğüsleriniz hakkında gibi, çünkü göğüsler orada dururken neden konuşasınız ki?

Sandalyemde yavaşça döndüğümde Jack'i omzunu mutfak girişine yaslamış, kollarını kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış halde buluyorum. Gözlüklerinin arkasında kaşlarını çatmış. Gömleğini ters giymişken nasıl bu kadar çekici görünebiliyor? "İsteyip istemeyeceğini bilmiyordum. İzin almadan doğru gelmedi."

Onunla yüzleşmeye alışkınım. Bu diğer C-kelimeleri - düşünme ve rıza- kalbimi olgunlaştırmış bir avokadoya çeviriyor. O kadar yumuşak ki başparmağım kabuğundan içeri girebilir. Ne korkunç bir şey.

"Artık iznim var. Bana yakınlaşma sahnemin nesinin kötü olduğunu söyle."

ON ALTINCI BÖLÜM

Emily

(Belki de Jack'i tanıdığım dan beri ilk kez kendinden emin görünmüyor. Gergin. "Hiç sanmıyorum."

"Neden? Diğer bölümleri gayet iyi eleştirdin."

Bakışları benimkine o kadar bağlı ki üzerinde zip-line yapabilirsin. "Bu farklı."

"Ne farkı var? Ben romantizm yazıyorum, seks de bunun önemli bir parçası. Onun da aynı seviyede olduğundan emin olmak istiyorum." Bunu zorlamamalıyım. Ayak parmaklarımın ucunda bir şeyin ucunu hissediyorum ve bir adım daha atmamalıyım. Ama atıyorum. "Tabii yeteneklerinin bu alanda bana gerçekten yardımcı olacak kadar iyi olduğunu düşünmüyorsan."

Duvarı itiyor, sessizce gülümsüyor. "Hayatımda hiç bu kadar yemlenmemiştim." Bir sandalye çeker ve oturur. "Peki. Gerçekten ne düşündüğümü söylememi mi istiyorsun? Başlıyoruz. Birincisi, duygusal derinlikten yoksun. Kitabınızın geri kalanı duygularla dolu, ancak seks sahnelerinize geldiğimizde, temelde sadece neler olduğunu gösteren grafik kelimeler var. Bu da ana karakteriniz Kate'in hareket ettiği ama aslında hiçbir şey hissetmediği izlenimini veriyor."

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Tekrar çalışma moduna dönerek devam ediyor - nefesimin sığılaştığı gerçeğinden tamamen habersiz. "Sonra, bütün işi o yapar. Örneğin, bu kısım..." Güneş sistemlerini haritada işaret eder gibi belirli cümlelere işaret ediyor.

galaksi. Ve burası da kahramanın ona bindiği yer. Ve eğer buraya bakarsanız, onun bonus el işini bulacaksınız. "Tüm sahne bana tek taraflı gibi geliyor. Sanki tüm zevki o alıyor ve Kate de bunu onun için harika hale getirmek için kıcını yırtıyor. Ama sonra..." Duraklıyor ve neredeyse inanamayarak başını sallıyor. "Sadece bitti."

Yutkundum, midem bulandı. Bu tür anlayışlı yorumlar için hazırlıksız olduğum ortaya çıktı. "Ne demek bitti? Bitirmek için bir şarkı ve dans mı olması gerekiyor?" Sesim hiç bu kadar tiz çıkmamıştı.

"Evden aceleyle . Neden onları biraz oyalayıp sarılmıyorsunuz? En azından o anda biraz duygusal yakınlık kursunlar."

Sarılmak kelimesini duyunca kusmak istiyorum. "Çünkü... o meşgul. Gitmesi gereken yerler var. Görmesi gereken insanlar var, Jack. Bütün gün onun kollarında yatıp bayılacak hali yok. O seks isteyen, bunu elde eden ve gitmesi gereken bağımsız bir kadın."

"Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi? Başta fark etmese de hikaye boyunca onu seviyor. Belli ki onu seksten daha fazlası için istiyor. Öyleyse neden okuyucularınıza daha fazlasını vermiyorsunuz?"

"Belki de nasıl yapılacağını bilmiyordur, tamam mı?"

Sanırım sözlerimin aniden kesilmesi Jack'in sonunda ruh halimi anlamasını sağladı. Anlayış yüzüne dokunuyor. Onu yumuşatıyor. Koltuğuna geri otururken gözlüklerinin arkasından bana bakıyor, kolunu sandalyesinin arkasına sarkıtırken vücudunu bana doğru eğiyor. "Şimdi anlıyorum."

"Hiçbir şey görmüyorsun," diye cevap veriyorum, el yazması sayfaları tekrar güzel, düzgün bir yığın haline getirmek için ters çeviriyorum. Gösteri sona erdi. Dava kapandı.

Sırıttıyor. "Neden seksten sonra sarılmıyorsun, Emily?"

En azından isteyip istemediğimi sorma nezaketini gösterebilirdi. Ama tabii ki zaten biliyormuş gibi davranıyor. Sanki anlamını hemen kavrayacağı bariz, cafcaflı bir tabloymuşum gibi.

"Zaman kaybı. Bunun amacını hiç anlamadım." "Bunun amacı rahatlaktır. Zevktir. Bağlantı." "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Seksten sonra hiç sarıldınız mı?" Neden sarılmak kelimesini bu kadar çok kullanıyoruz? Kulağa aptalca gelen bir kelime. İngilizce'den çıkarılmalı.

"Hayır."

"Uzun süreli bir ilişkide bile değil misin?"

Parmağımı masaya vuruyorum. "Bu sorular anlamsız ve benim hikâyemle hiçbir ilgisi yok."

"Anlamsız değiller. Sözcüklerimizin nereden geldiğini sorgulamak önemlidir. Yazarken kendi düşüncelerimizi ve duygularımızı kağıda döküyoruz, evet, ama aynı zamanda bir süreliğine başka birinin derisini de giyiyoruz." Jack kesinlikle biz dedi, değil mi? Bu onun da yazdığı anlamına mı geliyor? Bunun üzerinde durmaya fırsat bulamıyorum çünkü hızla devam ediyor. "Sen sarılmayı sevmiyor olabilirsin ama ana karakterin Kate seviyor. Bu yüzden bu sahne bana çok garip geldi. O kadar duygu dolu ki birdenbire kitaptaki belki de en önemli sahnelerden birine geliyoruz ve birdenbire bitiveriyor. Kendi deneyimimizden çok fazla şey katıp katmadığınızı ya da bunun Kate'in karakteri için organik olup olmadığını sorgulamak önemli."

Tenim utançtan yanıyor olsa da bakışlarını karşılıyorum. Kendimi el yazmasına doğru başımı sallamaya zorluyorum. "Sanırım şöyle diyebilirsiniz, evet, özetle, alışkın olduğum şey bu. Daha önce hiç böyle bir partnerim olmamıştı..." Bunu yüksek sesle söyleyebilmek için dişlerimi sıkıyorum. "Şey, yaşadığım tek gerçek ilişki , bu yüzden

bunun sayılacağını sanmıyorum. Ve bir yetişkin olarak, iyi vakit geçirmek istediğimde bunu kendim yapmak zorunda kaldım. Ve sonra... Onlarla takılmanın bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim. Harika bir yatağım var. İnanılmaz çarşaf. Her şeyi istediğim gibi seviyorum ve kendimi sürekli bir yan karakter gibi hissederken romantik bir başrol oyuncusu gibi davranmaya gerek görmüyorum. Yani evet, biriyle takıldığımda, bu belirli bir amaç içindir. Umarım yeterince iyi vakit geçirir ve sarılmayı sevmesem de, programım konusunda esnek olmasam da ve sabahları yumurtaları kırmakta ısrar etsem de beni tekrar arar çünkü omlette kabuklara dayanamıyorum. Şimdi mutlu musun?"

İşte. Ben söyledim. Aşağılayıcı kelimelerim duman gibi düşüyor

Odadaki bombalar, oksijenimizi nefes alınamaz bir şeyle değiştiriyor.

Jack'in bakışları yüzümde keskinleşiyor, çenesi bükülüyor. "Olabileceğim en uzak mutluyum," diyor sessizce. "Az önce söylediğin her şeyden nefret ediyorum. Özellikle de bu pisliklerin senden bir şeyler aldığı ve sana utanman gereken yanların varmış gibi hissettirdiği kısımdan."

Ayağa kalkıyorum, sandalyem yere sürtünüyor ve mutfığa geri dönüyorum, buzdolabından bir kutu çilek çıkarıp yıkamak için lavaboya taşıyorum. "Bana acıma Jack. İyi bir hayatım var. Seks hayatım cansızsa ne olmuş yani? Ne olursa olsun daha az yapmacık olan daha iyi sahneler yazmayı öğreneceğim. Ama sahneyi nasıl geliştirebileceğime dair gerçekten yapıcı bir eleştiriniz yoksa, bu konu kapanmıştır."

Musluğu açtım ve çilekleri suyun altında akıtmak için bir süzgece boşalttım. Ondan fikir istemek kötü bir fikirdi. Gerçek hayatıma büyüteç tutacağını aklıma bile getirmemiştim. Ve bu kalıcı his

bu yüzden bir ilişki istemiyorum. Bir kereden bir şey olmaz. Hiç kimseden sarılmayı düşünecek kadar bile hoşlanmamayı sorun etmiyorum. Eve yalnız dönmek, sürekli stres yapmaktan ve biri için yeterli olup olmayacağımı ya da çok fazla şey söyleyip söylemeyeceğimi, kendimi çok fazla gösterip göstermeyeceğimi ve tam rahatlamaya başlamışken onu korkutup kaçırıp kaçırmayacağımı merak etmekten çok daha tercih edilir.

Düşüncelere dalmışım, çilekleri öyle güzel yıkıyorum ki adeta yeniden doğuyorlar. İşte bu yüzden Jack'in arkamdan geldiğini duymuyorum.

"Tamam." Sesi hafifçe omzumun üzerinden geçiyor. "Eğer yapıcı eleştiri istiyorsan, sana ne demek istediğimi göstereyim."

Elleri görüş alanıma girip beni lavabonun iki yanında tutarken nefesim kesiliyor. "Seninle ya da seks yapma şeklinle ilgili hiçbir sorun yok Emily. Tek bir şey bile yok. Ve üzgün olduğumu söylediğimde, hak ettiğin ilgiyi göremediğin için üzgün olduğumu kastediyorum. Hiçbir erkeğe hiçbir şey borçlu değilsin ve eğer seninle konuştuğu ilk saniyeden itibaren senden ilgi görebildiği için dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğunu anlamıyorsa, üzerinden kamyonla geçilmesini hak ediyor demektir." Öne uzandı ve suyu kesti. Eliyle kalçama dokunuyor ve beni nazıkçe ona doğru çeviriyor. "Senin sahnem için pratik fikirlerim var. Eğer istersen."

Oh.

Geri adım atıyor ve düşünmem için bana alan tanıyor. "Evet, bana fikirlerini söyle."

Başını sallıyor. "Size şu anki sahnemiz ile okuyucular için daha anlamlı olabileceğini düşündüğüm sahne arasındaki farkı göstermek istiyorum."

"Bana göstermek mi?" Sesimin olduğundan daha emin çıkmasını dileyerek söylüyorum. "Seks yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Şu anda bana mı?"

"Pek sayılmaz. Arkadaşlığımızın böyle bir şeye dayanabileceğinden emin değilim. Ama sanırım bunu engelleyebiliriz. Sana genel bir bakış atacağım. Belki uyandırmaya çalıştığım duygusal tarafa odaklanmana yardımcı olur ve potansiyel olarak sana yazman için farklı bir bakış açısı verir. Belki de daha önce ilk elden deneyimlemediğiniz bir bakış açısı."

Sözlerinin transkripti zararsız ve gerçekmiş gibi okunacaktı. Bir çeşit metot oyunculuğu, çünkü şimdiye kadar sadece berbat seks yaptım ve bir aşk yazarı olarak uygulamalı öğrenme deneyiminden faydalanabilirdim. Ama gözlerindeki alt metni okudum.

Jack'in art niyetleri açık bir gökyüzünde süzülen bir uçak kadar açık ve ben de gözlerimi dört açarak onlara doğru yürüyorum.

Zamanı kategorize etme şeklimi değiştireceğinden emin olduğum şeyden önce son normal nefesimi içime çekiyorum. Şu andan itibaren sadece BSB (sahne engellemeden önce) ve ASB olacak.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Tezgâhı itip elimi tutmadan önce tek ihtiyacı olan hızlı bir nefes.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Sahneniz Kate'in kulübesinin ön kapısında başlıyor. O yüzden ön kapıya gidiyoruz."

Köşeyi dönüyoruz ve kapıda dururken elimi bırakıyor. O anki teması ne kadar özlediğimden nefret ediyorum. Jack elimi birkaç kez tuttu ve her biri bir öncekinden daha iyi oldu.

"Pekâlâ, sırada ne var?" Hissettiğimden daha fazla cesaret toplayarak soruyorum.

"Şimdi bana sahnende ne olduğunu göster."

"Şaka yapıyorsun. Sahneyi sen olduğunu sanıyordum. Kendi sözlerimi canlandırmak için kaydolmadım."

Sırıtırıyor. "Benden korktun mu?"

Her zaman. Ama iyi bir meydan okumayı da takdir edebilirim.

Elimi tam göğsünün ortasına koyup itiyorum. Kapıyla aynı hizaya gelene kadar tökezleyerek geri çekiliyor. Tıpkı benim sahnemdeki gibi. Yaklaşıyorum ve ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, neredeyse onun alev alev yanan gözlerinin hizasına geliyorum. "Buraya kıyafetlerini çıkarıp yere düştükleri ve ikisi birlikte doruğa ulaşırken kadının adama sarıldığı ateşli, tutkulu bir öpücük ekleyin." Gözbebeklerinin parladığını fark ettim ve gülümsedim. "Dikkatli ol Jack. Şimdiye kadar benim sahnemden pek sıkılmışa benzemiyorsun."

Cevap gülümsemesi beni dehşete düşürüyor. Yakınıma eğiliyor, saçlarımı kulağımdan geriye, omzumun arkasına doğru itiyor, köprücük kemiğimi ortaya çıkarıyor ve alçak sesle fısıldıyor, "Ama sorun da bu. Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili. Ve şu ana kadar tek endişelendiğin şey benim nasıl tepki verdiğim." Elini omzumdan parmaklarıma doğru uzatıyor, nazikçe tutuyor ve sonra bedenlerimizi çevirip pozisyonlarımızı tersine çevirmem için bana rehberlik ediyor. "Şimdi..." diyor. "Ya senin sahneden tamamen onunla ilgili olsaydı? Ya birincil odak noktası onun zevki olsaydı?"

"Bu bencilce görünüyor," nefes veriyorum.

Ağzının kıvrımı güçlü bir uyuşturucu. "Bir kadının bencil olmasına bayılırım."

İşaret parmağı göbeğimin hemen altındaki yere dokunuyor ve hafifçe itiyor. Rüzgârda savrulan bir tüy gibi kolayca kapıya doğru geri çekiliyorum. Yine de benim ona yaptığım gibi o da hemen beni takip etmiyor. Orada duruyor ve gözleri vücudumun her bir santimini yavaşça okşuyor. Birden bu kumaşın ne kadar ince olduğunu fark ettim. Şeffaf. Kız kardeşlerime bu tür iç çamaşırlarını kendim için giydiğimi söylemeyi düşünüyorum. Çünkü bir erkek bunu asla aynı şekilde takdir etmez. Ama Jack takdir ediyor. Hatta bunu dile getirecek kadar kibar. "Bu elbise sana çok yakışmış."

Bakışları bir göldeki kayalar gibi üzerimde geziniyor. Her durak özel bir dikkatle noktalanıyor. Yüzündeki yiyip bitirici, aç bakışlar bedenimi arzuyla dolduruyor ve tenimi ürpertiyor. Gözleri görünmez eller gibi, onları oyalandıkları her yerde hissediyorum.

Sonunda öne doğru bir adım atıyor ve parmağını ince kayış boyunca gezdiriyor, göğsüme doğru takip ediyor ama küçük fiyonkta duruyor. "Bu kıyafetlerin bana işkence ettiğini biliyor musun? Her biri."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh . Bu sahnenin bir parçası mı?

Yüzünü eğiyor ve şakağımdan kulağıma doğru nefes alıyor. "Onları sende çok seviyorum." Duraklıyor.

"Sahneyi başlatan sen misin?" Ben soruyorum.

"Elbette." Gülümsüyor. "Ve sonra muhtemelen ne sevdiğini soracağım." Duraklıyor, dudakları tenimin üzerinde geziniyor ve normalde o anda omzuma bir öpücük konduracağını hayal ediyorum. "Kolayca mı orgazm olursun, yoksa daha fazla zaman mı alır?" "Bu potansiyel bir diyalog örneği mi yoksa gerçekten bana mı soruyorsun?" Sesim skandal gibi çıkıyor. Ne cüretle bana O'lu kelimeyi bu kadar rahat söyleyebilir? Jack. Şehirden ayrılmadan önce bana bir hoşça kal bile demeyen adam

beni kapıya sıkıştırma arzusu.

"Bu size kalmış... kendi maceranızı seçin, sahne engelleme sürümü. Herhangi bir noktada atlamaktan ya da katılmaktan çekinmeyin."

Bu yasadışı olmalı.

"Um..." Boğazımı temizliyorum. "Başka biriyle olursa çok nadir olur."

"Anlıyorum," diyor şefkatle. "Ortaklarınıza bunu önceden söyleyebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Tanrım hayır. Bu onlar üzerinde çok fazla baskı yaratır." Vücut ısısı buhar gibi etrafımda kıvrılıyor.

"Belki de seks yapmak için fazla olgunlaşmamış ya da bencil olan biriyle. Bilmek isterim." Başparmağı parmağının iç kısmına dokunuyor.

Bileğim ve en küçük daireyi çiziyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Jack'in vücudu sıcak, ulaşamayacağım bir yerde. Yakınımda ama kendini bana doğru bastırmıyor. Bedenimin arzuladığı şeyi vermiyor.

Bilmek istiyorum.

Nelerden hoşlanırsın?

Bir kadının bencil olmasına bayılıyorum.

Vahşi doğada böyle bir erkekle hiç karşılaşmadım. Birlikte olduğum erkekler hiçbir zaman bu sorulara ihtiyaç duyacak kadar yavaşlamadılar bile. Benim için seks her zaman $A + B = C$ olmuştur. Bu arada Jack dışarıda ileri cebir yapıyor gibi görünüyor.

Parmağını kayışlarımın altından geçiriyor, alaycı bir yavaşlıkla. Gözlerimi açıyorum ve ince kumaşı bedenimden kolayca sıyrabileceği yere bakıyorum. Beklenti içinde bekliyorum. Yapacak mı?

"Senin sahnende onları saniyeler içinde çıplak bırakıyorsun. Ama bana kalsa... ve söz konusu kadının doruğa ulaşmak için biraz daha ilgiye ihtiyacı olduğunu bilsem" - parmağı kayıyor, parmak eklemi omzumu sıyrıyor

"Bu dayanıksız giysileri senden öyle yavaş soyardım ki ölmek isterdin. Görme ayrıcalığına sahip olduğum her santim teni ezberlerdim." Duraklıyor ve sanki bir çizimin detayları üzerinde çalışıyormuş gibi bir gözünü kısıyor. "Kayışlarınızı çözdükten sonra, elbiseyi tamamen çıkarmak yerine belinizde biraz sallanmasına izin verirdim. Bence böyle küçük anların tadını çıkarmak çok işe yarıyor."

Parmağı gövdemden yanından aşağı kayıyor, kalçamın yan tarafındaki dantel süslemeye ulaşana kadar bana zar zor dokunuyor. "Sakladığı her yere dokunabilmek için bunu toplardım." Gözleri yüzümü izliyor ve kendimi hayatımın en şehvetli hazzının içinde hissediyorum. Sonra Jack önümde dizlerinin üzerine çöktü. Aynı pozisyon

O gece mutfaktaydı ama şimdi çok ama çok farklı. Gözleri, uyluğumdan kalçama kadar uzanan en küçük deri parçasını ortaya çıkaran kumaş kesimini izliyor. "Bunun altında başka bir kumaş parçası olduğunu varsayarsak..." Kalça kemiğime dokunuyor. Neredeyse çalan bir zil gibi titriyorum. "Muhtemelen... ya da daha doğrusu kahramanının parmağıyla yan tarafını böyle tutmasını ve tamamen aşağı çekmesini sağlardım." Hayal gücüm yanıyor. "Lütfen onlardan çık, aşkım."

Hepsi rol. Hepsi rol. Hepsi rol.

Ayaklarımı kaldırıp külotumu çıkarma hareketini taklit ediyorum. Tanrım, Jack burada böyle diz çökmüşken külot kelimesini düşünmek bile çok yanlış geliyor. Hem de en iyi şekilde. Jack'in bakışları beni böyle yutuyor-sanki gerçekten burada onun önünde tamamen çıplak duruyormuşum gibi. Kıyafetlerimin içini görebiliyor. Elleri bacaklarımın arkasını sarıyor, dünyanın en saygılı dokunuşu. Ellerini baldırlarımda gezdirirken bakışlarını bana kaldırıyor ve dizlerimin kıvrımının hemen üzerinde durup beni tutuyor. "O zaman sana bu güzel bacaklardan birini almanı ve eğer rahatsan omzuma asmanı söyledim, böylece senden en az bir kez zevk alana kadar tadına bakabilirdim."

Düşüncesi bile avuçlarımı kapıya dayamamı gerektiriyor. Gözleri bacaklarımda geziniyor, ayağa kalkarken elleri de onunla birlikte kayıyor. "Ancak o zaman, iyi ve hazır olduğunu anladığımda, seni kucağıma alırdım..." Gerçekten de öyle yapıyor, eğilip bacaklarımı altımdan alıyor ve beni kanepeye taşıyor. "Ben de seni buraya koyardım." Beni kanepeye oturttu. "Senin için kıyafetlerimi çıkarır, sonra da üzerine tırmanırdım." Kıyafetleri yerinde duruyor (ne yazık ki), ama nazikçe üzerime tırmanıyor. Ama ihtiyacım olduğu gibi üzerime bastırmıyor. Vücudunun büyük kısmını benden uzak tutmak için tüm kaslarını kullanıyor. Ama ben bunun için ölüyorum. Onun için ölüyorum. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks bu ve daha dokunmadık bile.

Mürekkepli kolları yüzümün iki yanında duruyor ve dönüp kolunu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Seni dudaklarımda alev alev yanacaktı, bunu biliyorum.

"Şimdi, eğer gerçekten üstte olmak , bu noktada bunu düşünürdüm. Ama bunun tam olarak istediğin şey olduğuna beni ikna etmen gerekirdi ve yine de..." Ustaca bir hareketle kolunu belime dolayarak bizi döndürüyor ve bir şekilde onun üstüne çıkıyorum, elleri kalça kemiklerimi sıkıca kavrarken ona sarılıyorum. "Bütün işi senin yapmana izin vermezdim." Bana sırtışı kesinlikle yıkıcı. Gözleri beni içine çekiyor. Bu gerçek değil ama yine de acı verecek kadar gerçekçi. "Sana ne kadar güzel olduğunu söyledim. Tanıdığım en güçlü kadın olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda sakladığın yumuşak yerlerine de hayranım. Korktuğunu. Kendini bırakmanı ve seninle bu şekilde ilgilenmeme izin vermeni istediğimi söyledim. Benimle güvendesin." Parmağıyla köprücük kemiğimi çiziyor, elimde değil ama gözlerim yanıyor ve buğulanıyor. Bu nasıl bir şey olurdu? Birinin bana bu sözleri söylemesi ve bunları kastetmesi nasıl bir his olurdu? (Bunu düşünürken bile içimden bir ses Jack'in bunları kastettiğini fısıldıyor).

Duygularının bir kısmı, gözünün bir köşesi ağzı eğilir. "Ve sonra sen terleyene ve benim adımı ağlayana kadar seninle çalışırdım. Aklından diğer herkesi silene kadar."

İşte benim tanıdığım ukala adam.

Vücudu altımda sert ve gergin ve normal nefes almak için çok uğraşmam gerekiyor. Vücudumun ona karşı bana yalvardığı şekilde hareket etmemek için. O haklı. Hiç böyle sevişmemiştim. Yakınından bile geçmedim. Ve bu sadece genel bir bakıştı. Buna kıyasla her şey cansız ve griydi. Şimdiye kadar verimliliğin kötü bir kelime olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir daha asla verimli olmak istemiyorum. Tembellik istiyorum. Tembelliği istiyorum.

yoğun. Alev alev yanan gözler, tatlı eller ve vücudumun her yerinde çaresiz sözler istiyorum. Bu adamı, korkutucu bir dürüstlikle düşünüyorum, sarılmak isterdim.

Ve o bunu biliyor.

Kalçalarımı sıkıyor, sanki vücudumun şu anda istediği şeye teslim olmaya ne kadar direndiğimi hissedebiliyor. "Peki benim sahnem hakkındaki kararın nedir?"

Karar, başımın belada olduğu yönünde.

Eğiliyorum, ellerimi başının altındaki kanepenin minderine koyuyorum. Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum ama onu öpmüyorum. "Bunu düşüneneğim."

Şimdi nefes almakta zorlanıyor. Bunu anlayabiliyorum. Acı çekiyormuş gibi gözleri bir an için kapanıyor. Şu anda pes edip bu işkenceye son vermek ikimiz için de çok kolay olurdu. O kadar hazırım ki ağlayabilirim.

Belki de sadece...

Kalçamdaki elini kapatıyorum ve kıcımın kıvrımına doğru kaydırıyorum. İnliyor ve ses kaburgalarımın arasında dalgalanıyor. "Jack... ya-"

Telefonum çaldı.

Duvardan yüksek sesle çalıyor ve ben Jack'in üzerinden yuvarlanıp yere düşüyorum. Jack fırlayarak ayağa kalktı. Çınlama normalden daha yüksek görünüyor. Bir siren gibi. Bir uyarı gibi.

Aynı düşünceyi paylaşacak kadar uzun süre göz teması kurduk: Bu gerçekten neredeyse oluyordu.

Gidip telefonuma baktım ve Method zombi gibi davranmaya başladı. Arayan Madison'dı. Sonunda konuşmak için aramıştı. Ve normalde ondan haber almak beni mest ederdi. Sevinçten her şeyi bırakırdım. Ama şu anda tek yapabildiğim Jack'in bana garip bir el sallayışını ve sonra kapıdan çıkıp gidişini izlemek.

Küçük bir düşünce şimşek gibi hızla çakıyor: I Keşke kalsaydı.

13 Haziran

JACK (7:45): G mleğim sadece ters değil, aynı zamanda ters dururken seninle seksi bir sahneyi canlandırmama nasıl izin verirsin? Az önce döndüm ve aynaya baktım... Bu dehşet verici.

EMILY (7:46):  a ırtıcı derecede sevimliydi. JACK

(7:48): Bu daha kötü.

JACK (7:50): Ayrıca... ya adığın tek ilişkinin lisede olduğunu s ylemi tin. Biz tanışmadan önce kalbini kıran eski sevgilin miydi?

EMILY (7:55): Evet. Adı Liam'dı. Ve etrafındaki drama m kemmел bir Netflix dizisi olabilirdi.

JACK (7:56): Ne oldu?

EMILY (SABAH 8:01): Bilirsiniz i te... Kız ve oğlan birinci sınıftan son kadar birbirlerine açıktırlar. Ama anlaşılan kız oğlanı, oğlanın kızı sevdiğinden çok daha fazla seviyormu . Erkek bir yalancıdır. Kızın kalbi kırık ve bıkkındır ve erkek türünü yeryüzünden silmek ister... ve sonra kız  niversiteye gider ve üzerine kahve döken yeni bir çocukla tanışır ve sonra flört ederek bunu düzeltmeye çalışır, ama kız korkar ve

Artık erkeklerden nefret ediyor, bu yüzden onun kafasını ısırıyor ve o çocukla on yıl sürecek bir kan davası başlıyor. Temelde klasik bir hikaye.

JACK (8:03): Kız ve erkek 2 olgunlaşıp yaşlandığında ne olur?

EMILY (SABAH 8:04): Hâlâ çok kavga ediyorlar. Ama birbirlerine alışmaya başladılar.

JACK (8:15): NOT. Sen asla bir yan karakter olamazsın.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jack

(Hava buz gibi olduğunda ortasındayım.

"Kahretsin," diyorum düğmeyi sonuna kadar sıcağa çevirerek.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Hava her geçen saniye daha da soğuyor. İnşaat resmi olarak yarın -Pazartesi- başlıyor ve buraya yeterince hızlı gelemiyor. Bu evde yaşamaktan bıktım. Mutfağımın olmamasından bıktım. Küçük bir yatakta uyumaktan. Yetiştirilme tarzıma bağlayabilirim ama zorluklarla başa çıkma konusunda iyi değilim. Özür dileyerek rahatlıktan ve güzel şeylerden hoşlanıyorum. Son birkaç gündür Emily'nin evinde oldukça fazla zaman geçirmenin harika olmasının bir nedeni de bu.

Kazara oldu. Cuma günü bütün gün kız kardeşi Annie ile birlikte şehirden birkaç saat uzaklıktaki bir etkinlik için çiçek siparişi teslim etmeye gitmişti. Küçük bir fırtına çıktı, o da bana mesaj atıp Ducky'ye bakmamı istedi.

-Görünüşe göre fırtınaları sevmiyor. Ducky bana iyi , ama Emily'nin endişelenmesini istemedim, bu yüzden onun evinde kaldım ve kanepesinin rahatlığında kitabım üzerinde çalıştım. Emily o akşam eve geldiğinde beni kanepesinde uzanmış, dizüstü bilgisayarım kucağında yastıklarla desteklenmiş ve Ducky göğsümde kıvrılmış, küçük turuncu yüzü çenemin altında sıkışmış halde buldu. Meğer ben bir kedi insanıymışım.

Emily üç dakika boyunca bana baktı ve sonra akşam yemeğine kalmak isteyip istemediğimi sordu. Fırına donmuş bir pizza koydu ve yemek yerken birlikte bir film izledik. I

Geçen gün neredeyse çok daha fazlasına dönüşen sahne bloklamamızdan sonra bunun garip ve gergin olacağını düşünmüştüm ama hayır. Emily Emily'ydi ve (A) bundan bahsetmemeye ve (B) her zamanki gibi sinirli davranmaya kararlı görünüyordu. Ben de bu konuyu hiç açmadım çünkü bu... bu her neyse kırılğan hissettiriyor ve bunu bozmaya cesaret edemem.

Ertesi sabah, kapıyı çalmadan evime girdi (misilleme) ve gelecek yıl sınıfı için çok ucuza aldığı (etkileyici bir pazarlık turundan sonra) devasa yeni bir halıyı almak için onunla bir emlak satışına gidip gitmeyeceğimi sordu. Eve dönerken kullanılmış bir kitapçının önünden geçtik ve içeri girdik. Kesinlikle daha iyi günler görmüş 80'lerden kalma bir korsan romanı buldu, ama Annie'nin bunu isteyeceğine yemin etti. Ve sanki evren bana gülüyormuş gibi, kasanın yanındaki standın üzerinde ilk kitabımın imzalı ciltli bir baskısı duruyordu. Emily kitaba bakıp, eline alıp, her bir ilmeğin kıvrımını ezberlediğini düşündüğüm kadar uzun süre imzayı incelerken kalbim hızla çarptı. Ve sonra onu satın aldı -imzalı bir baskıyı kaçırmamanın günah olduğunu iddia etti.

O anda ona söylemediğim için kendimi bir karınca kadar uzun hissettim.

Gerçeği. Arkadaşlığımız derinleştikçe, ona söylersem Emily'nin sırrımı saklayacağını biliyorum. Artık beni endişelendiren bu değil. Şimdi nihayet arkadaş olmamız. Geçmişte rekabet hep bunun önüne geçti. Onun da aynı hayalin peşinden gittiğini öğrendikten sonra ona yayınlanmış bir yazar olduğumu söylersem ne olur? Bu bizi tekrar arenanın ortasına mı atacak? Bunu öğrenmeye hazır değilim.

Buz gibi suyla vücudumu olabildiğince hızlı bir şekilde fırçalıyorum, sadece kesinlikle gerekli olduğunda suya dalıyorum. Ama sabit telefonum -evet, sabit telefon-mutfağımdan çalmaya başladığında, işkenceye son verip dışarı çıkmaya karar veriyorum.

"Bir saniye!" Sanki telefonda kim varsa beni duyabiliyormuş gibi bağıyorum. Hızla havlumu alıp siyah boxer külotumu giyiyorum ve mutfığa giderken başucumdaki komodinden gözlüğümü kapıyorum. Köşeyi dönüp telefonu ahizeden kaldırıyorum.

"Alo?"

"Koşuya mı çıktın? Neden bu kadar nefes nefese kaldın?"

"Kim bu?" Soruyorum, havluyu kafamın arkası.

"Benim. Jonathan."

"Kim?"

"Johnny!"

Vücudumdan su damlıyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor. "Bonnie? Bonnie diye birini tanımıyorum."

"Johnnyyyy," diyor, her harfi fazla telaffuz etmek için ismi uzatarak. Şaka yapmıyorum, bu şakayı ona en az üç kez yaptım ve her seferinde kanıyor. "Menajeriniz!"

"Menajerimin adı Bonnie değil."

"Hayır, reçel gibi J ile Johnny."

Şu anda daha sıcak olsaydım, yemin ederim ona Jam'in tuhaf bir isim olduğunu söyledim. Onun yerine gülüyorum. "Ohhhhh, Johnny. Neden öyle demedin?"

"çocuğu, başından beri , değil mi?" "Evet."

"En büyük müşterim olduğun için ."

"Bunu kendime her gün hatırlatıyorum. Senin için ne yapabilirim, Johnny?"

"Dün Denis'ten bir e-posta aldım." Denis benim reklamcım. "Bana neden e-posta gönderdiğine dair sana üç tahmin hakkı veriyorum ve ilk ikisi sayılmaz."

"Saçlarım çok tatlı olduğu için hangi şampuanı kullandığımı bilmek istiyor. Bize yayıncılığı bıraktığını söylemek istedi."

hayatının hayali olan zoologluğa devam edebilecek. Ve, ah, bir bakayım... Good Morning America'da kimliğimi ve dördüncü kitabın adını açıklamamı mı istiyor?"

"Vay be. Sana da mı e-posta gönderdi?" "Evet."

"Çılgın bir zoolog olacak, ha?"

"Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını biliyordum." Çoğu menajerin benim saçmalıklarına katlanabileceğinden emin değilim ama Jonathan harika biri. Bazen biraz saf olabiliyor ama kariyerimi yönetmesi için isteyebileceğim en iyi kişi. Sorguma yanıt verdiğinde menajerlikte yepyeni biriydi ve bazıları bu kadar deneyimsiz biriyle ortaklık kurmayı çok korkutucu bir kumar olarak görebilirdi. Ama benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olması hoşuma gitti.

Ayrıca sadece beğendiklerini söylemekle kalmayıp taslağımın ham olduğunu ve üzerinde çok çalışılması gerektiğini kabul eden tek menajerdi. Diğer tüm menajerler kışıma duman üfleyip mükemmel olduğunu ve yayınlanmaya hazır olduğunu söylediler ve nefret ettiğim bir şey varsa o da bana yalan söylenmesidir. Acımasız bir dürüstlük istiyorum.

Adam cana yakındı ve kitaplarım için aynı vizyonu paylaşıyorduk. Hepsinden iyisi, babamın kim olduğunu ona açtıktan sonra anonim kalma kararına saygı duydu. Kendimi rahat hissettiğim tek menajer oydu. Jonathan'ın yaptığı gibi babamın kuyruğuna takılıp kitapçıya kadar gitmeme kararımı pek çok kişinin destekleyeceğinden şüpheliyim. Ve o zamandan beri gizliliğimi koruyacağına dair verdiği söze sadık kaldı. Beni asla turneye çıkmaya ya da sosyal medyada var olmaya zorlamadı. Yani, tüm büyük platformlarda hesaplarım var, ancak bunlar çoğunlukla grafiklerle ve yüzümü göstermeyen birkaç belirsiz yaşam tarzı fotoğrafıyla dolu.

Ve aslında, bence insanlar bunun gizemini seviyor. Pun amaçlanan.

Jonathandüşündükçe Emily için de bir ajan olarak uygun olup olmayacağını daha çok merak ediyorum. Ona sormak istiyorum ama içimden bir ses önce Emily'ye bunu isteyip istemediğini sormam gerektiğini söylüyor. Belki de bu onun kendi başına yapmak istediği bir şeydir.

"Cevabı zaten bildiğime eminim ama yine de sormak zorundayım. Bu yıl AJ Ranger'ın nihayet Jackson Bennett olduğunu açıklayacağı yıl olacak mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Kitaplar, benim yüzüm olmadan da gayet iyi satıyor." Gayet iyi demek hafif kalır. Kitaplarımın hepsi New York Times'ın en çok satanlar listesine bir numaradan girer... ve genellikle birkaç ay boyunca bir numaraya oldukça yakın dururlar. Babamınkinin hemen yanında.

"Bu konuda endişelenmeyin. Denis'e e-posta gönderip böyle bir şeyin olmayacağını ve bu konuyu kesin olarak kapatmasını söyleyeceğim. Eğer ilgi odağı olmak istediğine karar verirsen ona haber veririz ama bu konuda seni rahatsız etmeye devam etmesinin kabul edilemez olduğunu açıkça belirtirim."

Rahatlayarak biraz iç çektim. "Teşekkürler Bonnie."

Konuşmamız, ön kapımın aniden açılması ve Emily'nin içeri girmesiyle sona eriyor. "Jack, az önce duydum ki-"

Donup kalıyor, gözleri bedenimde eriyor.

"Jonathan, gitmem gerek." Telefonu kapattım ve Emily arkasını dönmek için hiçbir hareket yapmadı. Yüzü kızarmıyor. Sendelemiyor. Cesaretle vücuduma bakıyor ve şehvet yüzünün her yerinde yazılı. Bunu görmek bir zevk.

"Vay, vay, vay. Sonunda beni pijamalarımın yakaladın," diyorum ve gözlerinin sonunda benimkilere dikilip sırtmasının keyfini çıkarıyorum.

"Calvin Klein erkeği olacağını bilmeliydim." Aramızdaki boşluk titreşiyor. Yaklaşmamız için yalvarıyor. Eğer geçen sabah kanepede sözümüz kesilmeseydi, kesinlikle seks yapacaktık. Ve ben henüz karar veremedim.

Bu dünyadaki en iyi ya da en kötü karar olurdu.

"Calvin Klein'ın nesi var?"

Gözleri, kalça kemiğimin boxer'ımın bel bandıyla birleştiği yerde, vücudumun köşesinde duruyor. Parmağını içeri sokmayı hayal ediyormuş gibi bakıyor. "Çok üst sınıf. Kibirli." Sırıttıyor. "Asla Target marka bir şey alamazsın."

"Bunu ipek iç çamaşırlarıyla uyuyan kadın söylüyor. Kabul et Emily. Biz aynıyız."

"Hayır, çünkü satın almak için çok uzun süre biriktirmek zorunda kaldığım ya da kupon kullandığım birkaç güzel şeyim var. Senin güzel şeyler konusunda bir sıkıntın yok. Bunları nasıl karşılıyorsun Jack?" Bunun artık onun benim kibirli olduğumu düşünmesiyle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bu Emily'nin burnunun tekrar bir koku alması. Henüz sorup sormadığından bile emin olmadığı bir sorunun cevabını bulmaya çalışıyor.

"Belki ben de kupon kullanmışımdır."

"Yepyeni Land Rover'ınızla mı?"

"Bayiler bugünlerde envanteri taşımak için inanılmaz şeyler yapıyor."

"Jack..."

"Emily. Benim için endişelenme. Mükemmel para yönetimi becerilerim var."

"Ama mücevher zevki berbat," diyor sessiz bir sırıtışla, bakışları plastik şeker kolyeme kayıyor.

Gülümsüyorum ve boynumdaki renkli iplere dokunuyorum. "Bu kolyeleri neden taktığımı biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü herkesin senin tuhaf ve eğlenceli biri olduğunu bilmesini istiyorsun?"

Gülüyorum. "Evet. Ama aynı zamanda yıllar boyunca öğrencilerimden gelen hediyeler oldukları için. Eski okulumda başladı. İlk öğrencilerimden biri bana bir dostluk kolyesi vermişti. Bir tane

Muhtemelen beni birkaç kez takarken görmüşsünüzdür. Ertesi yıl başka bir çocuk arkadaşlık kolyemi takmayı sevdiğimi fark etti ve öğretmen takdir haftasında bana da bir tane verdi. Yıllar geçtikçe çocuklar fark etti ve bu bir şey haline geldi. Her yıl en az bir tane yeni kolye alıyorum. Sanırım şu anda yirmi tane falan var ve onları dönüşümlü olarak takıyorum."

"Anlıyorum," diyor, gözleri sanki bu cevap daha iyi olamazmış gibi parlıyor. Ve tenim onun ilgisi altında eriyor. Bu koşullarda düzgün düşünemiyorum. Onu istiyorum ve burada onun önünde iç çamaşırlarımla dururken, bunu saklamanın hiçbir yolu yok. Ama dürüst olacağım, nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Aynı okulda öğretmeniz. Komşuyuz. Ondan etkileniyorum (ve hatta belki de ona karşı bir şeyler hissediyorum?). Üstüne üstlük şimdi de arkadaşız.

Sanki Emily ve ben bu düşünceleri birlikte yaşıyormuşuz gibi boğazını temizledi ve kapıya doğru döndü. "Bart'ın yarın eve geleceğini duyduğumu söylemek istedim. Bu gece onun evine girmeye karar verdim ve merak ediyordum da-"

"Orada olacağım. Bu fikir benim düşündüğümünden çok daha tercih edilebilir."

Geri dönüyor. "Seninki neydi?"

"Döndüğünde ona bir kahve ile sürpriz yapacak ve sohbet etmek için kendimi içeri davet edecektim. Telefonuma bakmam gereken acil bir e-posta gelecekti ama yüklenmeyeceği için onun bilgisayarını kullanmam gerekecekti. Giriş yaptığımda e-postayı siliyordum."

"Yani... aslında çok da kötü bir fikir değil."

"İyi bir B planı. Önce senin seçeneğini denemeyi tercih ederim, mümkünse Bart'la takılıyormuş gibi yapmak zorunda kalmam." Bart...şey, yargılayıcı bunun için en iyi kelime olurdu. Kötü bir adam falan değil, ama o bir insan

etkileşim kurmak için en kötü kabusudur. Sanki hata yapmanızı bekliyormuş gibi görünüyor. Onunla konuştuktan sonra hep yorgun oluyorum.

"Benim için onunla bir öğleden sonrayı riske attığınız için teşekkür ederim."

"Hey, aslında..." Duraksıyorum, hâlâ iç çamaşırlarımla burada dururken bu konuyu gerçekten açmalı mıyım diye düşünüyorum. "Bir saniye bekle." Gidip spor şortumu giyiyorum ve onunla tekrar ön kapıda buluşuyorum. "Haddimi aşmayayım diye, bir şey yapmadan önce sana sormak istedim. Ama benimle konuşmak ister misin diye merak ediyordum-" Kahretsin, neredeyse yine yapıyordum. Çabucak yeniden söyledim. "Arkadaş. Sana yayıncılıkla ilgili kaynaklarımdan biri olduğunu söylemiştim. Kendisi bir menajer ve temsil için kitabınızı okumakla ilgilenebilir. Ya da en azından seni kitabını uygun bulabilecek bir menajerle buluşturabilir?" Hemen yanıt vermeyince kendimi savunmak zorunda hissettim. "Bu aslında sektörde düşündüğünüzden daha fazla oluyor. Kapıdan içeri adım atmak için tanıdığınız insanlarla torpil yapmaktan asla zarar gelmez."

Farklı bir ilişkimiz olsaydı ben de babamdan bunu benim için yapmasını isterdim. Bu ipleri bana karşı ya da kendi gündemini ilerletmek için kullanmayacağını bilseydim.

Emily'nin gözleri kocaman. Nefes almayı bıraktı. Bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğundan emin değilim. "Anlıyorum. Ve benim için ipleri çekmek mi istiyorsun?"

"Evet. Eğer izin verirsen."

Emily bir kez başını sallıyor, soğukkanlı görünüyor. Ama yumruklarını iki yana açtığını görüyorum. Ağlamamaya çalışıyor. Mutlu gözyaşları mı? Yoksa hayal kırıklığı mı?

Sonunda dudaklarını birbirine sürtüyor ve kırıştırıyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Bağlantınıza ulaşırsanız kesinlikle memnun olurum."

Rahatlamış bir iç çektim. Mutlu gözyaşları. "Bir değil."

Birbirimize öylece baktığımız bir süre geçiyor. Emily'nin ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben kendi adıma, Nebraska'da yaşadığım çekimin - Emily ve onun ne yaptığına dair sürekli düşünceler - doğru olduğunun farkına varmaya çalışıyorum. Geri döndüğümde onunla asla çalışamayacağımızın tüm nedenlerini hatırlayacağımı sanmıştım. Bunun yerine, Emily Walker'ı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim.

Emily'nin dudaklarında yumuşak, kararsız bir gülümseme belirir. "Tamam... Ben gidiyorum. Ama... Bu gece görüşür müyüz?"

"Akşama görüşürüz."

16 Haziran

JACK (12:13): Arkadaşımla konuştum ve romantizm kitapları almadığını (onun kaybı) ama alan bir menajer arkadaşı olduğunu söyledi. Ona senin önermeni anlattım ve o da hızlıca ona sundu... ve... evet dedi. İlk sekiz bölümü göndermeni istiyor.

EMILY (12:16 PM): NE! Ajan kim? JACK (12:16): Colette Menton

EMILY (12:17 PM): Colette Menton!!!! *Bayılıyor*

JACK (12:18): :) Sanırım EMILY'i duymuşsunuzdur

(12:20): O satış için en iyi ajan

Romantizm! Onu sorgulayacağım ajanslar listeme bile almadım çünkü bunun çok yükseklerle ulaşmak olacağından emindim.

JACK (12:22): Hayatta olmaz. Seni kaparsa şanslı sayılır. Yarın sabaha düzenleyip ona gönderebilir misin?

EMILY (12:26 PM): Aslında bilmiyorum. Hikayenin hazır olduğundan emin değilim. Az önce biyografisine baktım... Biraz yoğun görünüyor. Belki de göndermeden önce bekleyip üzerinde biraz daha çalışmalıyım?

JACK (12:29): Arkadaşım şu anda tekliflere açık olduğunu, ancak penceresinin çok çabuk kapandığını söyledi. Eğer onu menajerin olarak görmek istiyorsan, bir an önce başvurmalısın. Hikayen inanılmaz Emily. Kendine güven.

EMILY (12:35): Tamam. ! Yarın sabaha kadar onları kesinlikle düzenleyebilirim.

ON SEKİZİNCİ
BÖLÜM

Emily

"(Aman Tanrım, bu çok korkunç bir fikir," diyorum Bart'ın evinin küçük taş duvarının arkasına çömelerek.

Yolun aşağısına park ettik ve buraya gelmek için on sekiz mil gibi gelen bir yolu yürüdük, bu da bütün gün oturmaktan başka bir şey yapmayan vücudum için zor oldu. Jack'in Colette'e bölümlerimi göndermekle ilgili mesajını okuduktan hemen sonra, ilk sekiz bölümü baştan sona düzenledim. Yarın sabah kitabımı Colette Menton'un gelen kutusuna düşmesi için eter aracılığıyla göndereceğim ve bu hayatımı sonsuza dek değiştirebilir. Colette, Barbara'dan çok daha büyük bir isim ve bu kadar çok müşterisi olan ve özgeçmişinde ortalamanın üzerinde kalibrede kitaplar satmaktan gurur duyduğunu söyleyen bir menajerle anlaşmak konusunda biraz tereddütlü olsam da, içimde bir hayali somut bir şeye dönüştürmeye biraz daha yaklaşmak iyi hissettiriyor. Henüz tam olarak sindiremiyorum.

"Evet, kötü bir fikir."

Başımı Jack'e doğru salladım. "Yanlış bir şey yapmadığınızı söyleyerek beni rahatlatman gerekiyordu çünkü aslında hiçbir şey çalmayacağız."

"Hayır, yakalanırsak yine de hapse gireriz."

"Belki sen hapse girersin ama ben Şerif Tony'ye bu yıl kızının izci kurabiyelerinden on beş kutu aldığımı hatırlatırım ve bir uyarıyla kurtulurum."

"Beni de yanında götürmeye çalışmayacak mısın?"

Omuz silkiyorum. "Neden omuz ki?"

"Çünkü ben güzelim," diyor en içten ifadeyle. "Ve benim arkadaşlığımı özlersin."

Gözlerimi kısıyorum. "Tartışılabilir."

"Hadi test edelim." Jack ayağa kalkıyor ve ellerinin tozunu lacivert pantolonuna siliyor. Aslında bu onu şimdiye kadar gördüğüm en kasvetli kıyafeti. Pantolon, kahverengi botlar ve gri Henley arasında, üzerinde tek bir renk bile yok. Bu bana benim de daha sinsi bir şeyler giymem gerektiğini düşündürüyor. Bunun yerine, yüksek belli bir kot pantolon ve önü şirin küçük inci düğmelerle kaplı kırmızı-beyaz çiçekli bir üst giydim. Bir soygun için çok kullanışsız. Ama çok şirin. Hiçbir şeyden pişman değilim.

Jack bir adım attığında, arka bahçenin ana ışıkları parlıyor. Arsızca arka kapıya doğru yürürken kalbim küt küt atıyor.

"Jack!" Yüksek sesle fısıldıyorum, ama o sadece takip etmem için el sallıyor.

Arkasından koşturuyorum, sanki bir SWAT timi aniden ormandan fırlayıp bizi tutuklayacakmış gibi omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Buraya kadar her şey yolunda.

"Oraya nasıl gireceğiz? Kilidi mi açıyorsun?" Kamburunun üzerine düşerken soruyorum.

"Kilit açabileceğimi düşünmeniz beni gerçekten gururlandırdı." Kapının yanındaki küçük kurbağa cücenin altına uzanır ve parlak bir anahtar çıkarır.

Keyifli bir şokla nefesim kesildi. "Onun orada olduğunu nereden biliyordun, Sherlock?"

"Duyularım karıncalanıyordu. Ayrıca geçen yıl Bart şehir dışındayken gelip evine bir paket koymamı istedi. Anahtar o zaman olduğu yerde duruyor."

Jack anahtarı kilidin içine sokuyor ve çeviriyor. Kolayca açılıyor ve karnım beklentiyle şişiyor. Serin bir klima dalgası bizi karşılamak için dışarı yayılıyor. Ancak Jack'in omzunun üzerinden bana attığı sırtış çok daha hoş. Jack'e tam anlamıyla aşık olduğum gerçeğiyle ilgili ne yapacağımı bilemiyorum.

Ya da hayır. Aşk değil. Daha büyük ve daha korkutucu bir şey. Sürekli onu düşünüyorum. Komik bir şey olursa, ona e-posta ya da mesaj atmak veya yan odaya koşup bunu duymasını talep etmek istiyorum. Eğer uyuyamazsam, kendimi parmak uçlarımda ön kapıya doğru giderken buluyorum, ağgözlü küçük ayaklarım onun yatağına girene kadar bir yengeç gibi çimenlerimizde gezinmeye hazırlanıyor.

Değişimi sevmiyorum. Ve ilişkilerden korkarım. Ama kendimi onunla bu iki şeyi de düşünürken buluyorum. Bu yüzden direnmeliyim. Daha fazla zamana ihtiyacın var, kendime kazanın başındaki bir cadı gibi söyleniyorum. Harekete geçmeden önce duygularının izin ver. Aceleye gerek yok. Bir ya da iki ay sonra hâlâ orada olurlarsa, belki bunu düşünebilirim. Burada kilit nokta güvenlik.

"Önden buyur, Emily Stalker," diyor Jack, önünden geçmem için elini uzatarak.

"Bana öyle demeyi bırak. Ben sapık değilim ve birileri yanlış bir fikre kapılabilir."

Ben yanından geçerken parmak uçları benimkilere değiyor. "Gecenin köründe bir eve zorla giren kadın söylüyor bunu." İçeri girdiğimizde kapıyı usulca arkamızdan kapatıyor ve karanlığa gömülüyoruz.

"Saat akşamın dokuzu, gece yarısı sayılmaz."

Jack ve ben yanımızda getirdiğimiz el fenerlerini açıp mutfakta gezdiriyoruz. "Aslında buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Gerçekten mi?" Küçük kahvaltı masasının üzerindeki dev horoz baskısını aydınlatıyor. Duvarın alt yarısını kaplayan mavi-beyaz çizgili duvar kâğıdı ile odayı saran elma desenli bir bordür var. "Buraya iki kez geldim."

El fenerini Jack'in yüzüne tutuyorum ve yüzünü buruşturuyor. "İkincisi ne zamandı?"

"Onunla kahvaltı etmek için."

"Bart ile kahvaltı mı yaptın?"

"Bu seni neden şaşırttı?" Sessizken sesinin biraz zımpara kâğıdı gibi çıkması hoşuma .

"Çünkü diğer öğretmenler sizi onlarla birlikte en az yüz şey yapmaya davet etti ve siz her zaman reddettiniz ve köpeğinizin hasta olduğu ve veterinerine götürülmesi gerektiği gibi sahte bir neden gösterdiniz."

"Hasta bir köpeği veterinerine götürmek geçerli bir sebeptir." "Elbette. Eğer bir köpeğiniz varsa."

Sessiz kahkahası çok lezzetli. "Yakalandım."

Tezgâhın üzerinde dizüstü bilgisayar olmadığını doğruladıktan sonra bir sonraki odaya geçiyoruz. Resmi bir yemek odası. Mutfak kadar eski. Bordo duvarlı. Bir duvarda tabaklarla dolu büyük bir porselen dolabı var.

"Okul dışında neden hiçbir öğretmenle takılmadığını hep merak etmişimdir. Hank'in evine birkaç kez davet edildiğini biliyorum. Ve Rachel'ın gizemli cinayet partisine. Oraya mutlaka gideceğini düşünmüştüm."

Işığı bana doğru tutuyor ama tam olarak gözlerime tutmuyor çünkü o benden daha kibar. "Tahminin nedir? Bir tahminin olduğunu biliyorum."

Resmi yemek masasının karşı tarafındayız ve yavaşça uzak tarafta buluşuyoruz. "Zoe kıskandı mı? Mesai saatleri dışında başkalarıyla vakit geçirmeni istemedi mi?"

Birbirimizin tam önünde durduk. Gülüşünü duyabileceğim kadar yakın. "Zoe'den gerçekten hoşlanmadın, değil mi?"

Sen?"

"Gözlüklerin yüzünden kendini kötü hissetmene neden oldu." En sevdiğim hayvanı okşar gibi uzanıp işaret parmağımı çerçevenin kenarına dokunduruyorum. "Ondan nefret ediyorum."

Gülümsüyor. "Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum ama o kötü bir insan değildi. İyi anları da vardı."

"Seni aldattı mı?"

Gözlerini kısıyor. "Evet ama tüm hatanın onda olduğuna inanmıyorum. İlişkimizdeki sorunlara en az onun kadar ben de katkıda bulundum."

"Aldatması bir kerelik bir hata mıydı? Yoksa bir ilişki miydi?"

İç çekiyor. "Burnun bir koku aldığında tam bir baş belası oluyorsun."

"Teşekkür ederim. Soruya cevap verin."

"Bir ilişki." Uzaklara bakıyor ve sonra geri dönüyor. "Bir yıldır aldatıyordu. Nebraska'ya taşınmamızı istemesinin bir nedeni de buydu. Oraya ilk o taşınmıştı."

Midem dibe vuruyor. "Jack."

"Hayır. Yapma bunu. İlişkimizin iç yüzünü bilmiyorsun. Ben de en az onun kadar hatalıydım."

"Neden? Sen de mi aldattın?"

Bu kavram karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır."

İnledim ve döndüm. "Gördün mü? Çok iyisin."

Arkamdan geliyor. "Senden duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

"Onu bir yıl boyunca aldatmasını ve sizi aldattığı adama daha yakın olmak için Nebraska'ya taşınmasını gerektirecek ne yapmış olabileceğini düşünüyorsun?"

"Mesafeliydim. Ona hiç açılmadım. Onu hiçbir zaman olması gerektiği gibi sevmedim çünkü... şey... onu sevmedim."

Şimdi oturma odasındayız. "Sen... onu sevmedin mi? Neden bu kadar uzun süre onunla kaldın?"

Onun sessizliğinde, koridorun sonundaki büyükbabamın saatinin dört tik takını sayıyorum. Ve sonra... "Ben çocukken, büyüdüğüm evden taşındık ve güvenli bir sitede büyük, süslü bir eve taşındık. Oradan nefret ettim. En sevdiğim yıpranmış halım ya da merdivenlerin altındaki havalı gizli saklanma yerim yoktu. Ve bunu aileme söylemek gibi bir hata yaptım. Onlara oradan nefret ettiğimi ve eve gitmek istediğimi söyledim." Bu konuşma sırasında bir noktada Jack'e daha da yaklaştım. "Annem hemen ağlamaya başladı çünkü mutsuz olduğum için kendini çok kötü hissediyordu ve babam annemin duygularını göstermesine dayanamıyordu. Bana şımarık bir velet olmamın anneme ne yaptığına söyledi. Sadece hayatımızı daha iyi getirmeye çalıştığını, nankörlük ettiğimi ve bu kadar şımarık davranacaksam benimle konuşmak bile istemediğini söyledi. Ofisinin kapısını çarptı ve annem odasına gidip kimseyi mutlu edemediği için hüngür hüngür ağladı."

"Oh, Jack..."

"Sanırım ilk defa bu kadar çok acıya sebep olmaktansa kendi duygularımı gömmeyi tercih edeceğimi hissettiğimi hatırlıyorum." Omuz silkiyor. "Yıllar geçtikçe daha da kötüleşti ve yol boyunca attığım her adım o anın kartopu oldu. Yavaş yavaş kendimi kapattım. Yüzleşmekten kaçındım çünkü yüzleşmek beni bir tartışmadan ziyade hayali bir ayı tarafından kovalanıyormuşum gibi hissettiriyordu."

"Tartıştığımızda da böyle mi hissediyorsun?" Nefesimi tutup cevabını bekliyorum. Eğer evet derse, kendimi asla affetmeyeceğim. Ve bunun tam olarak ne zaman olduğunu merak ediyorum. Jack ne zaman çiviye basmasını umduğum birinden etten kemikten, altın gibi bir kalbi olan bir adama dönüştü?

rahat örme gömleğinin altında atıyor. Çok önemseydiğim bir kalp.

Gülümsemesi o kadar yumuşak ki en sevdiğim pijamalarımınla aynı ipekten yapılmış gibi. "Tartıştığımızda hiç böyle hissetmiyorum. Seninle her zaman farklıydı."

"Neden?" Bilmek istiyorum.

"Sanırım kavga ettiğimizde sana en kötü halimi tekrar tekrar gösterdim ve sen daha fazlası için geri gelmeye devam ettin. Kapıyı asla yüzüme kapatmadın. Düşüncelerim ve fikirlerim senin yanında hep güvende oldu. Ve Tanrım, Emily, arada akıl oyunları olmadan her zaman tam olarak ne düşündüğünü bilmenin ne kadar iyi olduğunu sana anlatamam."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Onunla birlikte mükemmellikten kurtuldum ve bu şimdiye kadar birinden aldığım en güzel hediye.

"Ama daha önceki sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, Zoe beni öğretmenlerle sosyalleşmekten alıkoymadı. Bunu kendim yaptım çünkü ben... ben insanlarla fazla yakınlaşmayı sevmiyorum. Yaklaşırsam bir şeylerin ters gideceği hissine kapılıyorum, bu yüzden kendimi tutmam daha kolay oldu. Zoe'yle bile. Hepsi onun suçu değil derken bunu kastediyorum. Muhtemelen ilişkimizde o da kendini yalnız hissediyordu. Bu yüzden ondan nefret edemem."

Kollarımı ona dolayıp sıkmamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. O çok... o çok iyi. Kalbi nazik ve empatik. Ve ondan gerçekten çok hoşlanıyorum. Duygularımınla ilgili hiçbir şey yapmamak için kendimi ikna etmeye çalışırken bu büyük bir sorun. "Beni dinle Jack. Ne dersen de, aldatılmayı hak etmedin. Eğer yalnızsa, başka birine geçmeden önce ilişkiyi bitirmeli ya da bunu düzeltmek için seninle iletişime geçmeliydi. Onun hatasının sorumluluğunu üstlenme." Duraksadım.

"Ama ondan nefret etmek istemiyorsan, tamam. Ondan ikimiz için de yeterince nefret edeceğim."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sırtışıla, sonra rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor, açıkça Zoe hakkında konuşmayı bitirmeye hazır. "Pekâlâ, hadi şu lanet dizüstü bilgisayarı bulalım."

İkimiz de oturma odasından çıktık ve koridorda yürüdük. El fenerini fotoğrafların olduğu duvara tutuyorum ve Bart'ın genç bir adam olarak tanımadığım bir kadınla çekilmiş bir sürü fotoğrafını buluyorum.

"Bart'ın bir karısı olduğunu düşünmek garip, değil mi?" Jack yanıma gelerek şöyle diyor.

"Daha önce hiç fotoğrafını görmedim." Tek bildiğim 90'larda bir noktada öldüğü.

"Evet. Ve onun hakkında pek konuşmaz. Ama o sabah kahvaltı için geldiğimde, bana o öldüğünden beri hiçbir şeyi değiştirmedini söyledi. Bu yüzden ev zaman içinde donmuş gibi görünüyor."

Kalbim tanıma duygusuyla sıkışıyor. Bu tür şeyleri bilirim. Acı. Bir zamanlar mutlu olduğunuz zamanları geride bırakmaktan korkmanıza neden olan keder. Birdenbire, bir gün ben de böyle mi olacağım diye merak ediyorum: değişmekten korktuğum bir evde yaşıyorum, büyümekten korkuyorum çünkü değişimin acısına boyun eğmekten çok korkuyorum.

Burası yalnızlık hissi veriyor. Belki de sadece ışıklar kapalı olduğu içindir, ama bir ürkütücülük var. Bir gün böyle bir evde yaşamak istemiyorum.

Ama eskisi kadar durgun değilim, değil mi? Bir kitap yazdım. Kendime bir şans veriyorum ve onu en iyi menajere gönderiyorum. Ve artık arkadaşım olan eski düşmanımla aramı . Benim için hâlâ umut var.

"Emily," diye seslendi Jack koridorun sonundan. O kadar dalmışım ki uzaklaştığını bile fark etmedim. "Buldum."

dizüstü bilgisayarını."

Vücuduma dolan rahatlama hissi bir tsunamiyle yarışabilir. Aceleyle sesinin geldiği yöne doğru ilerliyorum ve sola dönerek Jack'in Bart'ın masasının arkasında oturduğu ev ofisine giriyorum. Ekran ve kapağı Jack'in yüzünü aydınlatıyor. Hazine sandığını yeni keşfetmiş bir çizgi film karakterine benziyor.

"Şifre korumalı mı?" Masanın yanına gelerek soruyorum.

Jack'in yavaş gülümsemesi ihtiyacım olan tek onay.

"Hayır." "Tanrı Bart'ı ve onun güven dolu yüreğini korusun. Görüyor musun?

e-posta?"

Jack bana cevap veremedi. Bir sonraki anda, kapı kilidinde tıkırdayan bir anahtarın sesi odaya yayılırken bakışlarımız birbirine çarpıyor. "Bu...?"

ON DOKUZUNCU
BÖLÜM

Emily

"Someone's geliyor içinde ve geri Kapı." Jack kalkıyor. "I dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp ayağa "Yarın geleceğini söylemiştin hani?"

"Shirley de öyle dedi! Şimdi ne yapacağız? Blöf yapıyordum. Sadece sekiz kutu İzci Kız kurabiyesi aldım! Bu beni hapisten kurtarmaya yetmez."

Ben çılgınca sızlanırken, Jack elini belime koydu ve beni koridorda yanından geçtiğimiz bir dolaba doğru itiyor. Açıyor ve beni paltolar ve temizlik malzemeleriyle birlikte içeri itiyor. Hemen arkamdan geliyor.

Dolap çok küçük, buraya birlikte zor sığıyoruz.

Kalbim hızla çarpıyor ama feneri yukarı tutup Jack'in tembel gülümsemesini görünce biraz sakinleşiyor. Burada yalnız değilim. Jack'le birlikteyim.

Arka kapı açıldığında sessizce dinliyoruz ve ikimizin de tanıdığı bir mırıldanma sesi geliyor. Bart her günün yüzde sekseninde mırıldanır.

"Bu o!" Fısıldıyorum ve Jack parmağını ağzıma bastırıyor.

Eğildi, nefesi çenemde gezinirken kulağıma fısıldadı, "Panik yapma. Henüz yakalanmadık."

Ama artık paniklemeye tamamen kararlıyım. Buraya geleli sadece otuz saniye oldu ve şimdiden

boğucu bir şekilde. Bir askı kürek kemiğime baskı yapıyor ve kalçam garip bir açıyla dışarı çıkıyor. Çok karanlık ve eğer Jack yanımda olmasaydı, nefes nefese kalırdım.

"O yatana kadar beklememiz gerekecek ve sonra gizlice çıkabiliriz," diyor bir kez daha kulağıma ve bu deneyimin tek olumlu yanı çok yakın olmamız. Sözlerinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyorum. Bart'ın mutfakta mırıldanarak dolap kapaklarını açıp kapatmasını dinlerken ikimiz de daracık dolapta mermerden heykeller gibiyiz. Sanırım yiyecek bir şeyler hazırlıyor. Karnım gurulduyor ve Jack ona bakıp sus işareti yapıyor. Bart'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumuzda Jack el fenerini kapatıyor ve nefeslerimizi tutuyoruz. Ya bu dolabı açarsa? E-posta yüzünden kovulmamış olabilirim ama evine zorla girdiğim için kovulacağımdan eminim. Jack'in bunu emin olacağım.

Pazarlık yaparım, yalvarırım, yakarırım. Her şeyi yaparım. İşini kaybetmediğinden emin olmak için.

Bart'ın ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyor ve şimdi Jack'in dizüstü bilgisayar kolunun altında tuttuğunu fark ediyorum. Kahretsin. Bart ofisine girerse, kayıp olduğunu görecektir. Jack neden bunu yapmamıza engel olmadı? Bu korkunç bir karardı. Düşüncesizceydi.

Jack'in eli belime bastırıyor ve kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya çekiyor. "Nefes al," diyor bana bir esinti kadar sessiz bir şekilde. "Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Her şey yoluna girecek."

Ciğerlerim bir nefes bırakıyor. Gerginlik kaslarımdan dışarı akıyor. Her şey yoluna girecek. Bu duyguyu vaat eden hep ben oluyorum. Herkesin yükünü seve seve üstleniyorum çünkü sadece birine faydalı olduğumda kendimi iyi hissediyorum. Ama bu sözlerin bana usulca fısıldandığını duymak... cennet gibi.

Ve en iyi kısmı da, haklı olması. Bart ofisine gitmiyor. Ayak sesleri oturma odasına doğru kayboluyor ve sonra televizyonun açılma sesini duyuyoruz. İç çekiyorum ve Jack'in belime sarılışı gevşiyor. Şimdilik güvendeyiz.

Görüş mesafesinin dışında olduğunu bilen Jack el fenerini tekrar açıyor ve küçücük alanda gezdirdikten sonra duvara dayıyor. Birdenbire ikinci bir yatak odasının ortaya çıkacağını umuyormuş gibi etrafına bakınıyor ve buranın gerçekten de küçük bir dolap olduğunu anlayınca kendini yere bırakıyor, bacaklarını uzatıyor ve ayaklarını sıkıştırıyor. Ayakkabıları karşı duvara değiyor.

Bana bakıyor ve sözsüzce kalçalarını sıvazlıyor.

Kaşlarımı çattım. Gülümsüyor ve tekrar okşuyor. Sağ kaşını kaldırıyor ve "Uzun bir gece olacak" der gibi başını öne eğiyor. Ona karşı hislerimin şu anki durumu göz önüne alındığında kucağına oturmanın çok kötü bir fikir olacağından neredeyse yüzde yüz eminim. Ama aynı zamanda bu pozisyonda uzun süre durmanın sırtımı mahvedeceğini de biliyorum.

Çekingen bir şekilde etrafımda dolanıyorum ve kendimi onun kucağına bırakıyorum, tüm ağırlığımı ona vermemek için neredeyse çömeliyorum. Jack gergin enerjim karşısında kıkırdıyor, kalçalarımı tutuyor ve beni sıkıca kucağına çekiyor. Kolları bir emniyet kemeri gibi karnımı sarıyor. İşte oldu. Sorun çözüldü. Sadece bedenim Jack'in bedeninin üzerinde oturuyor. Önemli bir şey değil.

Ama bu çok büyük bir olay. Kalçaları kıcımın altında sert ve ön kolunun ağırlığı düpedüz erotik. Çok yakın ve kişiseliz. Onun hissini aklımdan asla silemeyeceğim.

Kolu hâlâ üzerimdeyken eğilip dizüstü bilgisayarı alıyor, kucağıma koyuyor ve açıyor.

Dolabın dışında, bir yarışma programının sesleri patlıyor. Bart için bu sesleri dinlemek gerçekten iyi olamaz.

yüksek. Ama dolabın içinde Jack, oturma odamdaki o sarhoş geceden kalan dileğimi yerine getiriyor. Bunu düzeltmeni istiyorum. Bart'ın e-posta hesabını açarken ve benimkini bulana kadar açılmamış e-postalar listesini aşağı kaydırırken parmağı izleme tuşunun üzerinde hareket ediyor. İşte orada.

E-postayı seçiyor ve çöp kutusuna gönderiyor. Jack işinin ehli olduğu ve hiçbir işi yarım bırakmadığı için çöp kutusuna gidiyor, e-postamı bir kez daha seçiyor ve kalıcı olarak siliyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra son bir telaşla bırakıyorum. Tamamdır.

"Kitabınız bir kez daha size ait," diye fısıldıyor ve sessizce dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyuyor.

"Teşekkür ." Omzumun üzerinden ona bakmak için biraz dönüyorum.

" ederim. Ama bunu kendi başına da yapabilirdin."

"Biliyorum."

"Ama beni burada istedin?"

Yutkunuyorum ve sırtıyıyorum. "Ve sen de bana yardım etmek istedin." "İstedim."

"Neden?" Kalbimin gizliden gizliye aradığı cevabın bana verilmesini umarak soruyorum.

Gözleri ağzıma düşüyor ve tenim ısınıyor. "Motosikletimin üzerinde seninle flört ettiğim ve senin beni başka biri sandığın o gün... Bu bana bir tat verdi." Gözlerini kaldırıyor. "Ve sonra o gece birine ihtiyacın olduğunda, bunun bana sadece senin düşmanın olmaktan daha fazlası olmak için gerçek bir şans verebileceğini fark ettim ve bunu kabul etmek istedim. Senin arkadaşın olmak istedim."

"Arkadaşım."

İkimiz de arkadaşların bu tür bir gerilimle cızırdamayacağını farkındayız. Arkadaşlar gözlerinin içine bakmazlar.

Bir arkadaş diğer arkadaşının kucağındayken böyle bakar.

Gülümsüyor. "Aşağı yukarı."

Parmak eklemlerinin arkası çenemi bulup en yumuşak dokunuşunu yapıyor. Özlem omurgamı sarıyor ve kalçalarımı geriyor. Avuç içi çenemle boynumun birleştiği yere, tam da çekiç gibi çarpan hain nabzımın üzerine yerleşiyor. Onunla yüksek sesle ve net bir şekilde konuşuyor.

"Neden bana veda etmedin?" Ben sorana kadar bu sorunun hala yüzeye bu kadar yakın bir yerde durduğunu fark etmemiştim.

Gözlüklerinin arkasından kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne zaman?" "Zoe'yle birlikte Nebraska'ya taşınmak için Roma'dan ayrıldığınızda." "Taşınmamı mı istiyordun?"

Buna dürüstçe cevap vermeye pek hazır değilim. "Benim dışımda okuldaki herkese veda ettin. Herkesle. Seni uğurlamak için dışarı bile çıktım. Ne olur ne olmaz diye. Ama dikiz aynasından bana bakmadın bile."

Bunun beni bu kadar savunmasız göstermesinden nefret ediyorum. Aklıma otoparkta çenemi dik tuttuğum, Jack arabayla uzaklaşırken onun tarafından hiç fark edilmediğim bir anı geliyor.

Yıkılmış görünüyor. "Orada olduğunu bilmiyordum. Dururdum."

"Ama son bir dövüş için bile beni bulmaya gelmedin."

Başını sallıyor. "Çünkü senden bilerek kaçtım."

"Oh." Kucağından inip uzaklaşmak istiyorum ama Jack'in emniyet kemeri kolu henüz izin vermiyor.

"Çünkü tam da o anda kendimi büyük bir karmaşanın içine sokan boktan bir insan olduğumu fark etmeye başladım."

"Ne-"

"Emily... Sana veda etmek istemedim çünkü seninle son karşılaşmamızın benim ayrılışıma kayıtsız kaldığın bir karşılaşma olma ihtimali, bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Ve bu beni her şeyden çok korkuttu." O

başını sallar. "Başka biriyle evleniyordum ve sana veda etmekten kaçınıyordum çünkü bu canımı acıtacaktı. Bunun ahlaki boyutu bile tek başına kötüydü. Nebraska'ya taşınıp hayatıma devam edersem her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Seni unutturdum."

"Ama sen yapmadın?" Sesimde iki kaşık umutla soruyorum.

"Hayır. Senden bu kadar uzakta olmak yanlış hissettirdi." Ne demek istediğini anladım. Hissettiğim ama açıklayamadığım bir duyguydu bu. Bir yanlışlık. O oradaydı, ben buradaydım ve düşman olsak bile böyle olmaması gerekiyordu. Her zaman birbirimize yakın olmamız gerekiyordu.

Jack bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve şimdi ne yapacağımıza dair bir girdabın içinde kaybolmuş durumdayız.

"Emily..." diye fısıldıyor.

"Jack..." Yanıt veriyorum ve yüzünü ona dönmek için biraz daha dönüyorum.

Bu işkencede profesyonel akrobatlar gibi asılı kalıyoruz. Bu gece bundan kaçış yok. (Eski) düşmanımla bir dolapta saklanıyorum ve gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi: Ben onu istiyorum, o da beni istiyor.

Gözleri ağzımda, feromonlarımız havayı tıkıyor ve ayrıntıları çözmek için sadece saniyelerimiz var. "Bunu iyice düşünmemiz gerektiğini hissediyorum ama..."

Yaklaşıyorum. "Ama senin bir ağzın ve benim bir ağzım varken düşünmek zor."

"Kesinlikle," diye nefes alıyor, başparmağı dudaklarımın köşesinin hemen dışındaki hassas deride geziniyor.

"Yarını düşünelim."

Başını hafifçe sallıyor, parmakları saç çizgime batıyor. Bataklik bizi altına çekiyor. "Benden kaçmayacak mısın?"

"Ben yetişkin bir kadını, Jack. Dolapta olan her şeyin dolapta kalmasına nasıl izin vereceğimi biliyorum."

Gözleri, nereden başlamak istediğine karar verir gibi yüzümde ve boynumda geziniyor. Eli hâlâ çenemdeyken öne doğru eğiliyor ve ağzını ağızıma bastırıyor. Anında bir sıcaklık vuruşu. Tepeden tırnağa bir zevk dalgası. Burnumdan bir nefes çekiyorum ve kolumu Jack'in boynuna doluyorum.

Geri çekiliyor ve sonra tekrar bastırıyor. İkinci sefer daha da iyi. Öpücük daha derin, ağızlarımız biraz açık. Çok tatlı. Mikrofona söylemek gibi, test, bir, iki, üç. Ağızını gerçekten seviyorum. Dudakları çok fazla olmadan yumuşak ve dolgun. Dillerimizin ilk dokunuşunda gülümsemesini hissediyorum - dişleri dudağıma değiyor- ve bu kalbimdeki Noel ışıklarını yakıyor. Jack az önce beni tattı ve bu onu mutlu etti. Ben de onu mutlu ettim.

Ama sonra Jack'in ağzı benimkinin üzerine öyle bir öpücük konduruyor ki, sevimli kelimesini silip atıyor. Yumuşak ve tatlıdan aç ve baharatlıya dönüşüyor. Dilinin meydan okuyan bir hareketiyle geliyor ve ben de hemen ona karşılık verip dudağını ısıyorum. Jack inliyor ve ben de hissetmek için elimi sert göğsüne koyuyorum. Duyguları kovalıyorum ve hepsini daha sonra kullanmak üzere cebimde biriktiriyorum.

Artık ne kendim ne de Jack için yeterince yaklaşıyorum. Elleri gövdemde, dönüp ona bakmam için beni dürtüyor. Mümkün olduğunca sessizce dönüyorum ve dizlerimi yere koyarak kucağına oturuyorum. Oturur oturmaz beni sıkıca kendine doğru çekiyor ve kollarını tamamen etrafıma doluyor. Ellerimi sırtının genişlemiş kaslarında gezdirirken ağızlarımız keşfediyor, sahipleniyor ve alay ediyor. Tabii ki, diye düşünüyorum, sanki kafamın içinde bir ampul yanıyor. Elbette onunla bu şekilde olacaktı.

Jack kalçalarını içime doğru yuvarladığında ve beni ne kadar çok istediğini hissettiğimde, bir kaynak makinesi omurgamdan aşağı bir çizgi çiziyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ateşli ve muhtacım.

Ağzı benimkinden ayrılıp dişlerini boğazımdaki sütunda gezdiriyor ve ben de başımın geriye düşmesine izin verip her santimini ona gösteriyorum; parmakları ağzının ulaşamadığı yerleri ele geçirirken yükseliyorum. Ve göğüs dekoltemin ince kıvrımlarında gezinirken, son kırıntıları da ezilmiş kömürlere dönüşüyor, damarlarımda korlar kıvılcımlanıyor.

Ağzını tekrar üzerimde istiyorum, bu yüzden öne doğru eğilip onu alıyorum, eli beni öğrenip tadını çıkarırken parmaklarımı saçlarının arasına kaydırıyorum. Omuriliğimin tabanında ihtiyaç oluşuyor ve bedenim otomatik pilota geçiyor. Kıyafetlerimizin çıkarılmasını talep ediyor. Mümkün olduğunca çok temas ve sürtünme konusunda ısrar ediyor.

"Nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?" diyor, sözcükler çenemi tırmalıyor.

"Vitaminler."

Kıkırdaması çökertici ve ben onu yutuyorum.

Jack yeşil vücut yıkama suyu gibi kokuyor, sabah kahvesi sıcaklığında ve iyileştirebilen mitolojik bir tanrı gibi dokunuyor. Öpüşmelerimiz bu sessiz dolaba ait olamayacak kadar çılgınca. Kesik kesik nefeslerle noktalanıyorlar ve hareketlerimizi minimumda tutmak giderek zorlaşıyor. Ellerimi gömleğinin altından, göğsünün üzerinden geçiriyorum ve gömleğe yaslanmış kolyeye sürtüyorum. Bugün ucunda küçük bir kalp olan ince bir altın zincir. Bu dar alanın duvarlarına bir balyoz indirip uzun bedenini yere sermek istiyorum, böylece her şeyi tam bir odaklanmayla değerlendirebileceğim.

Jack'in bakışları iki vuruş boyunca saçlarımda kaldı, sonra eli tokamı bıraktı ve saçlarımdan aşağı düşmesine izin verdi.

Geri. Özel gülümsemesi zafer fısıldıyor. Sonra parmakları gömleğimin göğüs dekoltelerimin arasından başlayan küçük beyaz düğmeleriyle oynamaya başlıyor ve beni öperken onları göbek deliğime kadar hızlı bir sihirle çözüyor. "Bu gömleğe bayıldım. Bu gece seni ilk gördüğümünden beri bu düğmeleri açmayı hayal ediyordum." Kumaşı kenara iterken sert avucu omzumun üzerinde kayıyor. "Kırmızı tırnaklarınla uyumlu olmasına bayıldım. Beni çıldırtıyorlar." Gömleğimin altındaki bölgeyi iyice keşfettiğinde, yakalanmamıza neden olacak sesler çıkarmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Yine de bilinçli düşünmek bir mücadele.

Kendimi hiç bu kadar harika hissetmemiştim. daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Genelde hep lojistiği düşünürüm, bir sonraki adım için aşırı endişelenirim. Ama şu anda istesem de stratejik bir düşünce oluşturamam. Aklımdan geçen tek kelime Jack.

Adı kaburgalarımın aşağıya doğru dolanıyor ve odağımı bedenlerimizin birleştiği yere daraltıyor. Birbirimize karşı hareket ettiğimiz ve neredeyse tamamen dünyadan koptuğumuz yere. Ve işte o zaman televizyon kapanıyor. Aniden bastıran sessizlik bir alarm kadar gürültülü. Zemin altımızda sessizce gıcırıyor ve Jack ile ben ölüm gibi hareketsiz kalıyoruz. İkimiz de sığ ve sık nefesler alıyor, Bart'ın koltuğunu kapatıp ağır adımlarla oturma odasından çıkışını, koridoru ve nihayet merdivenleri çıkışını dinliyoruz.

Yere her vuruşumda, bedenimi rehin alan ihtiyaç biraz daha azalıyor. Sonunda, her şey yeniden sessizleştiğinde, Jack'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Eli hala göğsümü tutuyor ve bu noktada bana sadece komik geliyor. Bana orantısız, özür dileyen bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme mideme iniyor.

Gömleğimi tatlı tatlı omzuma geri çekiyor. Teker teker düğmelerimi iliklemesini izliyorum.

Kendimi ondan soymadan önce bir bakış ve son bir yumuşak öpücük paylaşıyoruz. Ellerini kalçalarımın koyarak ayağa kalkmama yardım etti. Sallanan bacaklarım az önce olanların gerçek olduğuna dair gerçek kanıtlarım.

Duvarlardaki borulardan su akmaya başlıyor ve ikimiz de Bart'ın duş alıyor olması gerektiğine karar veriyoruz. Şimdi kaçma vaktimiz geldi. Dolabı açıp karanlık koridora çıkıyorum ve Jack'in dizüstü bilgisayarı masanın üzerine yerleştirmesini bekliyorum. Evin içinde sessizce ilerleyip arka kapıdan bir kez daha çıkıyoruz ve kapıyı arkamızdan kilitliyoruz. Jack'in cipine geri döndüğümüzde tek düşünebildiğim bunun daha zor olması gerektiği. Hepsi: gizlice girmek, zorla girmek, dolapta saklanmak ve tabii ki... sevişmek. Başka biriyle olsa işe yaramayacağına ikna oldum.

Ama Jack'le birlikte, her şeyin doğru hissettirdiğini fark etmeye başladım.

Eve kısa bir yolculuk yaptık ve ikimiz de yolculuk boyunca sessiz kaldık - bir sonraki adımlarımızı düşünmekle meşguldük. Dolaptaki şey her neyse iyiydi. Ve daha bitmedi.

Jack garaj yoluna giriyor, cipini park ediyor ve sonra dönüp sadece ay ve yıldızların aydınlattığı bana bakıyor. "Yani..." dedi.

"Yani..." Cevap veriyorum.

Kelimelerle aramız inanılmaz.

Ve yine kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sessizlikte, çok şey söylüyoruz. Bu gecenin bitmesine hazır değilim, Jack de değil. Bu yüzden beni tekrar öpmek için eğiliyor. Dolapta olan her şeyi bölümlere ayırabileceğime söz vermiştim, ama bu dolabın çok dışında.

Yine de daha fazla endişelenme şansım olmuyor çünkü Jack'in telefonu aramızdaki konsolda çalmaya başlıyor. Ekran arayanın kimliğiyle aydınlandı: ANNE. Jack saate bakıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra "Üzgünüm, buna cevap vermem gerek. Geceleri hiç aramaz."

"Elbette," diyorum, bunu kast ederek, çünkü ailevi sorumluluğa sempati duyacak biri varsa o da benim.

Jack telefona cevap verdikten sonra "Selam anne," diyor ve sesinin ne kadar yumuşak olduğunu görünce biraz erimekten kendimi alamıyorum. "Her şey oka-"

Yine kaşlarını çatıyor, bu sefer daha derin. "Gitmeden önce ne dedi?" Jack kapısını açıp dışarı çıkıyor ve mahremiyet istermiş gibi arkasından kapatıyor.

Yan tarafta kendi evim olduğunu hatırlayana kadar iki dakika daha cipin içinde oturuyorum. Dışarı çıkıyorum, Jack'in endişeli ifadesini kaydediyorum ve sonra ona eve gittiğimi söyleyen bir hareket yapıyorum. Sonra görüşürüz.

Annesiyle yaptığı ağır sohbetten çıkıp olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor. İkimiz de biliyoruz ki bundan sonra ruh halini düzeltmek mümkün değil. Belki de en iyisi budur.

Ama sonra bana sessiz bir gülümseme veriyor ve telefonunu göğsüne bastırarak "İyi geceler Goldie" diyor.

KİMDEN: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>
Kime: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>
TARİH: 9 Aralık Sal 11:00 (10 yıl önce)
KONU: Kütüphane

Eve gelebildin mi? (Soruyorum çünkü eğer gelemediysen, tarihten aldığın notu geçmek için bu kadar çok çalışmama gerek kalmayacak)

KİMDEN: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>
Kime: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>
TARİH: 9 Aralık Sal 11:10 (10 yıl önce)
KONU: Kütüphane .

(Ders çalış.)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jack

"So neyse... gece iki civarında geri geldi, ama onun için endişeleniyorum. Bunu gittikçe daha fazla yapıyor." Annem bir yudum daha içmek için kahvesini ağzına götürüyor.

Hot Bean'de oturuyoruz (bu ya en kötü ya da en iyi kahve dükkânı ismi, henüz karar veremedim) çünkü geçirdiği geceden sonra biraz rahatlamaya ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Evimi görmesi (Darrell ve adamları bugün içeride çalıştıkları için dışarıdan) ve şehri gezmesi için onu ilk kez Roma'ya davet ettim. Ayrıca onun için endişelendiğimden. Aslında onun için her zaman endişeleniyorum ama özellikle de dün gece olduğu gibi gözyaşları içinde beni aradıktan sonra.

Gecenin büyük bir bölümünde oturup babamın eve dönmesini beklediği için gözlerinin altında koyu lekeler var. Görünüşe göre bir süredir ofisinden çıkmayınca ve iyi olduğundan emin olmak istediğinde, kapısı kapalı olmasına rağmen ofisine girmiş (Fredrick için büyük bir günah). Adam ona patladı, akışını böldüğünü ve onun yüzünden artık geri alamayacağını söyledi. Kadın özür diledi (ki bundan nefret ederim) ve o andan itibaren onu rahat bırakacağını söyledi ama Fredrick huysuz bir çocuktü ve artık çok geç olduğunu, ilham perisinin gittiğini söyledi. Kalktı, anahtarlarını aldı ve doğruca arabasına gitti. Nereye gittiğini de söylemedi. Klasik Fredrick.

İşte o zaman beni aradı. Henüz eve gelmediği için endişelenmiş ve bara gitmiş olmasından korkmuştu. Emily'nin evine girmesini izlemek zorunda kaldığım acı dolu bir andan sonra, bir süre annemi sakinleştirmeye çalıştım. Gece iki sularında babamın eve sağ salım geldiğini ve neyse ki sarhoş olmadığını mesajla bildirdi.

Şimdi gözlerinin altındaki koyu halkaları inceliyorum, sonra içimde bir öfke oluştuğunda bakışlarımı kahve dükkânının camlarına çevirmek zorunda . "Onun tarafından böyle muamele görmeyi hak etmiyorsun. Ya da herhangi biri tarafından. Sen sadece onu kontrol ediyordun ve o sana pislik gibi davrandı. Bu hiç hoş değil."

Annem her zaman yaptığı gibi yorumumu omuz silkerek geçiştiriyor. Fredrick'in gaslighting'ine o kadar uzun süre katlandı ki onu ne zaman manipüle ettiğini asla anlayamıyor. "Yine de sözünü kesmemeliydim. Bundan daha iyisini biliyorum ama öğle ve akşam yemeklerini kaçırmıştı. Ve bu kitap yüzünden stresi o kadar yüksekti ki içeride başına bir şey gelmiş olmasından endişelendim."

"Anne, bunlar birinin sözünü kesmek için iyi nedenler. Babam yaratıcı yazarlığın tanrısı olduğunu ve kendisine öyle davranılması gerektiğini düşünen kendini beğenmiş bir pislik. Bu saçmalık. Teslim tarihi stresinden dolayı huysuz hissetmekle onun yaptığı şey arasında fark var. Babamın davranışları normal ya da sağlıklı değil."

Çok zorladım. Kendini kapattığını görebiliyorum. Onun hakkındaki gerçekleri ne zaman dile getirmeye çalışsam hep böyle oluyor. Şu anda ne hissettiğini biliyorum çünkü ben de hissettim: sanki onun zehirli eğilimlerini dile getirerek yanlış bir şey yapıyormuşsun gibi. Sanki sizi inciten o olmasına rağmen ona bir şekilde ihanet ediyormuşsunuz gibi. Babamın bıraktığı yaralardan hiçbir şekilde tamamen kurtulmuş değilim - muhtemelen hayatımın geri kalanında onları dağlamaya çalışacağım - ama artık yaraların nerede olduğunu anlamak için yeterince zaman harcadım.

Buradan yola çıkarak kendi kendime tüm bunların mantıksal hakkında konuşabilirim.

Ama annem, ondan iyileşecek kadar uzun süre uzaklaşamayacağından endişeleniyorum.

"Anne," diye başlıyorum yavaşça ve gözlüklerimi düzeltiyorum. "Onu terk etmeyi hiç düşündün mü? Bir keresinde evlilik sözleşmesi imzalamadığını söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden anlaşmada para alacağını biliyorum. Muhtemelen seni rahat ettirmek için çok fazla para. Sürekli katlanmak zorunda değilsin."

"Sorunları var" - sözümü kesti- "ama o da iyi bir adam. Ve benimle hep ilgilendi. Sadece ona yaklaşmak için bu stresli son teslim tarihlerinden çıkmasını bekleme konusunda daha iyi olmam gerekiyor. Dün gece panikleyip seni aradığım için özür dilerim. Umarım geceni mahvetmemişimdir."

Ona bunu söyleyecek yüreğim yok. gecemi mahvetti. Aslında hayatımın en güzel gecesi olması gereken geceyi mahvetti. Emily'yle o dolapta olanlar, sanki her zaman bir şekilde olması gerekiyormuş gibiydi. Sanki ağzım onunkine değdiği anda hayatımın parçaları yerine oturmuştu. Tek istediğim daha fazlasıydı. Hâlâ daha fazlasını istiyorum.

Onu aklımdan çıkaramıyorum. Günün her saniyesini onunla geçirmek istiyorum. Onu sevmek yerine onunla kavga ederek geçirdiğim her yılın her gününü telafi etmek istiyorum. Son zamanlarda, o da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor. Dokunuşunda hissedebiliyorum. Gülümsemesinde görebiliyorum. Adımı söylerken duyabiliyorum.

Bu da ona yazarlık kariyerimden bahsetme vakti geldi demek. Ve ben bundan korkuyorum. Şu anda aramızdaki her şey çok umutlu görünüyor ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Ama bunu ondan saklamak ve bir ilişkinin peşine düşüp daha sonra ona gerçeği söylemek her şeyi berbat eder. Onu bu şekilde incitmek istemiyorum. Ve bu ne yazık ki

ona söyleyecek bir zaman bulana kadar onu bir daha öpemeyeceğim anlamına geliyor.

"Ama dinle, babanın bu ruh halinden çıkacağına ve sonra tekrar normal haline döneceğine eminim" diyor annem, sanki bu onun normal hali değilmiş gibi. Sanki bu onun kişiliğini oluşturan kalıpların bir parçası değilmiş gibi. Yine de haklı, kitabını bitirecek ve sonra ona şefkat, ilgi ve eğlenceli şeyler sunacak ve bu, onu gerçekten sevdiğine inanmasına yetecek kadar uzun sürecektir ve sonra şefkatini verdiği kadar hızlı bir şekilde geri çekecek ve ona geri çekilmesinin onun hatası olduğunu hissettirecek. Onu nasıl alt edeceğimi öğrenmeden önce bunu bana da yapardı.

Artık ona asla kendimden bir parça vermiyorum. Bizim için hiç umudum yok. Hâlâ hayatta olan ebeveyninizin yasını tutmaya izin vermek garip bir şey ama ben bunu yaptım - aslında düzenli olarak yapıyorum. Şu anda evlerine gitmemin tek nedeni annemi sevmem ve onu yalnız bırakamamam. Korkarım annemin ruhunu her geçen gün daha fazla eziyor. İşte bu yüzden takma adımın arkasından hiç planlamıyorum. Eğer yaparsam, babamın beni artık evlerinde hoş karşılamayacağını biliyorum.

Annem kahvesini bitirip kenara koyarken kapının üstündeki zil çalıyor. Emily'yi bulmayı umarak başımı kaldırdım. Onun olmadığını fark ettiğimde, yüzüm daha yakalayamadan düşüyor. Ve tabii ki annem fark ediyor ve şaşkın bir bakışla kaşlarını birleştiriyor. Onun ne düşünebileceğini düşünmek için fazla zamanım olmuyor çünkü kasabanın hanımefendileri olarak tanıdığım iki kadın kapıdan içeri dalıyor.

"Kaldır kıcını, Harriet!" diye bağılıyor Mabel, ikinci sırada. "Gelecek yıldan önce meyve suyu almak istiyorum."

"Ben bir eşek değilim ve hiçbir parçam bir eşeğe ait değil, Mabel, bu yüzden bana öyle hitap etme."

Mabel onun yanına gelir. "Aklımda senin için başka bir isim var ama bunu daha çok seveceğini sanmıyorum."

Harriet etkilenmemiş görünüyor. "Bence sana geçen Noel'de verdiğim İncil'i kullanırsan çok daha mutlu bir insan olursun."

"Ben kullanıyorum," diyor Mabel kızgınlıkla. "Yemek odasındaki sallanan sandalyemi sabitliyor."

Harriet'in gözleri dehşetle açılır. "Sakın bana Tanrı'nın kutsal sözlerini köhne sandalyenizin altına sıkıştırdığınızı söylemeyin!"

"Bunda çürük bir şey yok. Bunları zamanında babam yapmıştı ve o kitabın böyle bir şekilde kullanılması benim için bir onur!" Harriet büyük bir adım atınca kaşlarını çatıyor. "Şimdi ne yapıyorsun, seni yaşlı kaçık?"

"Senden yeterince uzaklaşıyorum, böylece yıldırım seni vurduğunda bana dokunmayacak!"

"Şimdi dinle-"

İşler daha da kızışmadan araya girerek, "Bugün ikinizi de neşeli görmek güzel," diyorum. Annem gösterinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor, ama önümüzde bir yaşlı kadın kavgası çıkmadan önce bunu engellemeyi tercih ederim.

"Jack," diyor Harriet. "Seni görmek her zaman güzel - bekle, yanında oturan kim?" O ve Mabel masaya yaklaşırlar.

"Mabel, Harriet, bu benim annem, Diana."

Annem genelde yeni insanlarla tanışmaktan çekinir ama Mabel ona içine kapanma fırsatı vermiyor. "Diana," diyor Mabel saygıyla. "Bu artık pek duymadığın güzel bir isim. Gözlerine bak Tanrım, sen ve Jack birbirinize çok benziyorsunuz. En sevdiğim Jack Daniel's şişesiyle tamamen aynı renkteler."

Annem önce gülüyor, sonra da "Biliyor musun, geceleri sıcak çayına ara sıra biraz katmayı çok seviyorum. Bebek gibi uyuyorum."

Annem evde alkol mü bulunduruyor? İçiyorsa saklıyor olmalı. Muhtemelen kendini de benim gibi saklıyordur.

Mabel annemin omzunu sıvazladı. "Tam benim gibi bir kadın. Roma, Kentucky'ye hoş geldin Diana. Oğlunu seviyoruz. Canın Jack Daniel's ve bir yudum sıcak çay çektiğinde beni ziyarete gel." Mabel göz kırpmıyor ve bir dakika sonra Sıcak Fasulye suyu siparişi veriyorlar.

"İyi birine benziyorlar," diyor annem, sonra pencereden kasabaya özlem dolu bir bakış fırlatıyor. "Sen doğmadan önce küçük bir kasabada yaşamak istiyordum."

"Neden ?"

"Oh...şey. Bilirsin işte. Baban Evansville'i çok , ben de oranın yaşamak için güzel bir yer olacağını düşündüm." Sahte bir gülümsemeyle bana döndü. "Burada yaşayabileceğine sevindim. Evansville'de Zoe'yle mutlu görüldüğünü hiç düşünmemiştim."

"Orada mutlu değildim. Ya da onunla."

Kapının üstündeki zil tekrar çalıyor ve bu sefer kafamı kaldırdığımda Emily'nin içeri girdiğini görüyorum, üzerinde kahverengi örgülü kemerli, yüksek belli, solmuş bir kot pantolonun içine sokulmuş bembeyaz bir tişört var. Saçında o lanet toka var ve onu saçından çıkarma anısı karnıma çarpıyor. Emily hemen masamıza yaklaşıyor ve ben o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki kalçalarım masaya çarparak sallanmasına neden oluyor.

"Merhaba," diyorum o kocaman aşağılayıcı gülümsememle.

Neyse ki, kareli beyaz-yeşil tığ işi örgü poloma bakarken bunu bana geri yansıtıyor. Gri dimi pantolonlu beyaz bir atletin üzerine açık bırakmışım. Boynumda ayçiçeği boncuklu bir kolye var. "Merhaba."

Bir sonra annem öne doğru eğildi. "Merhaba."

"Pardon Emily, bu annem Diana. Anne, bu benim... Emily."

Annem ayağa kalkıyor, böylece el sıkışabiliyorlar ve sonra annem bana sırtıyor. "Emily diye biri olduğunu bilmiyordum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Süper, anne.

Emily gülüyor. Gerçekten güler. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum. Söyleyecekti ama hemen fikrini değiştirdi: 'Bu benim ezeli düşmanım Emily. ' Yüzünde eğlence izleri var. "Oğlunuz ve benim biraz geçmişimiz var."

Küçük bir parçam bile düşmanım diyemezdi.

"O zaman bizimle oturup bana her şeyi anlatmalısın," diyor annem, onu Zoe'yle tanıştırdığımda hiç görmediğim bir şekilde gözleri parlıyor. Yine de tanıştırma sırasında babamın yanında duruyordu ve o etraftayken geri çekilip tüm konuşmayı onun yapmasına izin verme eğilimindeydi. Onu böyle görmek çok güzel.

Emily emin olmayan bir ifadeyle bana bakıyor; altın rengi kaşları birbirine kenetlenmiş. "Rahatsız etmek istemem."

Yalnız olmasak da ona gerçeği söylüyorum. "İstediğin zaman beni rahatsız edebilirsin."

21 Haziran

EMILY (17:15): Cuma gecesi Hank'in yerinde olmak buralarda büyük bir olaydır. Henüz tecrübe etmedin ve bence kesinlikle zamanı geldi. Katılmak istersen ben ve kardeşlerim 7:00 gibi orada oluruz.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Emily

(Jack'e yalan söyledim.

Aramızda olanlara nasıl izin vereceğimi bildiğimi söyledim.

dolap dolapta kalır. O zamanlar söylediklerimin doğru olduğunu düşünüyordum ama meğer hiç bu kadar yanılmamışım. Çünkü dolapta olanlar beni değiştirdi. Jack'in elleri vücuduma değdikten sonra bambaşka bir kadın oldum.

Ben uyandığında ilk düşündüğü şey ben olan bir kadınıym. Jack'in uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. O dolaba geri döndüğümüz ama asla yarıda kesilmediğimiz sonsuz kirli rüyalar gören bir kadın. Metin kutusuna beş farklı kez "Benimle sahne bloğuna gelip sarılmak ister misin?" yazan ve her seferinde göndermeden önce silen bir kadın. (Yani belki de tamamen farklı değilimdir.)

Peki ya Jack? O benim kadar işkence çekmiş gibi görünmüyor. The Closet'ten bu yana birkaç kez takıldık - çoğunlukla Colette'in taslağımı beğenmeyeceği konusundaki paniğimi dinleyebilmek için- ama her seferinde beni bir kez bile öpmeye çalışmadı.

Hayır. Bir kere.

Onun nesi var böyle? Ben de ona bolca fırsat verdim. İki gün önce The Diner'da barda oturuyorduk ve omzumun üzerinden ona baktım ve "Merhaba, lütfen dudaklarını koyar mısın?" dercesine sııttım. Kahvesini aldı ve uzun bir içki içti.

Ve Jack'in hayatında hiçbir zaman bilgisiz olmadığını bildiğim için, bana bilerek direndiğini varsaymak zorundayım. Belki de beni tekrar öpmek istemiyordur. Ya da belki aramızda bir kaçamağın kötü bir fikir olacağını düşünüyor. (Olabilir.) (Ama belki de umurumda değildir ve yine de olmasını istiyorumdur?)

Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağım. Cevabı yakında öğrenmem gerekiyor ve bunun bu gece olmasını umuyorum. Haftanın en sevdiğim zamanı: Hank'in yerinde Cuma gecesi. Çakıllı otoparka , arkamda tozlar uçuşuyor ve Noah'nın turuncu-beyaz kamyonetinin yanına, Hank'i aydınlatan neon tabelanın hemen altına park ediyorum.

Ben inerken, Annie diğer tarafıma yanaştı. Gerçek bir Cuma gecesi gibi görünmesi için tek eksik Maddie'nin kamyoneti.

"Emily!" diyor Annie, park ettiği anda çiçekli elbisesi ve botlarıyla kamyonetinden atlıyor. "Bekle!"

"Gerçekten bekliyorum. Koşmana gerek yok."

Yaklaştığında sanki bir mil koşmuş gibi nefes alıyor. "Whew. Koşmaktan nefret ediyorum. Will her sabah bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Her neyse, seni içeri girmeden yakaladığıma sevindim. Bir konuda tavsiyeye ihtiyacım var..."

"Kimi dövmem gerekiyor? Biri duygularını mı incitti? Will mi?"

"Ne!" Ciddi olup olmadığını anlayamamış gibi gülüyor. Aslında ben de ciddi olup olmadığımıdan emin değilim. "Kimse beni incitmedi. Kesinlikle Will değil."

"Tamam... genellikle biri saldırgan bir şey söylediğinde ve nasıl yanıt vereceğinizi bilemediğinizde benden tavsiye istersiniz. Ben de diyorum ki, senin yerine seve seve cevap veririm."

"Kes şunu. Her şey iyi. Aslında iyiden de iyi. İşte bu yüzden..." Alt dudaklarını ısıırıyor ve

Kötü bir kelebek vakası onu ele geçirmiş gibi burnunu kırıstırıyor. "Sanırım Will'in teklifini kabul etmek istiyorum... ona kendim teklif ederek."

Midem sıkışıyor.

"Vay canına, Annie!" Sesimi korkmuş değil de hayranlık içinde çıkarmaya çalışarak söylüyorum. "Şimdi hazır hissediyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse kendimi uzun zamandır hazır hissediyorum."

Onu omuzlarından tutup kocaman bir sarılma için kendime çektim. Kısmen bu haber bunu hak ettiği için, kısmen de yüzümü düzeltmek için bir saniyeye ihtiyacım olduğu için. "Bu inanılmaz bir haber."

Ve gerçekten öyle. Annie için çok mutluyum çünkü o ve Will birbirleri için mükemmeller. Ama aynı zamanda ağlama isteğimden de kurtulamıyorum.

"O zaman neden benim tavsiyeme ihtiyacın var?" Uzaklaştığımızda soruyorum.

"Bunu nasıl yapmayı planladığım hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum..."

-

Annie ve ben sanki otoparkta inanılmaz hayati önem taşıyan hiçbir şey olmamış gibi birlikte içeri giriyoruz ve her zamanki masamıza gidiyoruz. Noah, Amelia, James ve Will çoktan .

"Merhaba!" Annie, Will'in yanındaki koltuğa doğru ilerlerken ben de bir koltuk kapıp çantamı sandalyenin arkasına atıyorum.

Tüm gözler bana çevriliyor ve kimse bir şey söylemiyor. Noah kollarını kavuşturuyor.

Amelia öne doğru eğilir ve dirseklerini masaya dayar. Will sırtıyor.

Annie sanki otoparkta ve binanın içinde zaten etkileşime geçmemişiz gibi alaycı bir kaş kaldırıyor.

James parmağını masaya vurur.

Neler olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü. İnliyorum ve yüzümü tavana doğru eğiyorum. "Sana kahveden kim bahsetti?"

"James," derler hep bir ağızdan. Söz konusu adam suçlu gibi görünme nezaketini bile göstermiyor.

Omuz silkiyor. "Mabel'dan duydum."

Bakışlarımı tekrar kendini beğenmiş kardeşlerime (ve arkadaşlarıma) çevirerek iç geçiriyorum. "Peki. Evet, öyle. Geçen gün Jack ve annesiyle kahve içtim. Büyütülecek bir şey değil."

"Nefret ettiğinizi iddia ettiğiniz bir adam olduğunu ve şimdi bir ay boyunca annesiyle tanıştığınızı düşünürsek bu çok büyük bir olay. Bilmemiz gereken bir şey var mı?" diyor Noah.

"Hayır. ."

Annie yüzünü eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Belki de Madison'ı aramalı ve senden bunu öğrenip öğrenemeyeceğini sormalıyız."

"Bu gece gelemez. Bunun için FaceTime'da olmak isteyip istemediğini öğrenmek için ona daha önce mesaj attım ama bu gece bir randevusu var. Bütün gece meşgul olacağını söyledi."

James aniden masadan ayağa kalkar. "Gidip bir bira daha alacağım. Sana da bir tane getirmemi ister misin Emily?"

Tuhaf. Demek istediğim, Maddie ve New York'taki hayatı hakkında konuşmaya başladığımızda James'in kendisini bir konuşmadan çıkardığı tek zaman bu olsaydı garip olmazdı ama değil.

"Evet, teşekkürler."

O gider gitmez, kardeşlerim işlerine geri dönüyorlar. "Tamam," diyor Amelia, "beni yakala. Kızlar gecemizde yaralarını sardığın komşundan bahsediyoruz,

Değil mi? Ve biz Emily'nin annesiyle tanışmasından sadece eskiden düşman oldukları için mi korkuyoruz?"

"Çıldırıyoruz," diyorum hızlı ve kararlı bir şekilde, kardeşlerimin hayatımın tartışmaya açık olmadığını bir an önce kafalarına sokmalarını umarak. "Bu bir mesele değil. O ve annesi kahve içerken içeri girdim ve beni oturmaya davet ettiler. Burada daha derin bir şey yok." Yalan. O kahve çok önemliydi. Jack'in beni hayatına biraz daha dahil etmesiydi -ki bunun onun için kolay olmadığını biliyorum.

"Biz sadece... bir çeşit... arkadaşız," diyorum, umarım bu onları yatıştırır.

Will beni kandırmaya çalışıyor. "Ama karın kasları nasıl?"

"Bilemem," diyorum kararlılıkla. Ama biliyorum. Ve harika bir gövdesi var. Rüyalarımı süslüyor. Aslında bu hafta her gece rüyalarım girdi. Ama kardeşlerimin Jack'e karşı bir şeyler hissettiğimi bilmesine hazır değilim. Çünkü henüz onlarla ne yapacağımı bile bilmiyorum ve bu meraklı Nellie'leri işin içine sokmak durumu daha da karmaşık hale getirecektir.

Amelia geniş bir gülümsemeyle, "Öğrendiğin zaman bize de söyle," diyor. "Hiçbir ayrıntıyı atlama. İzin verirse fotoğrafını çekin."

Noah Amelia'ya ters ters bakıyor ama gözlerinde kaçırmadığım şakacı bir pırıltı var. "Daha bir yıldır evliyiz ve sen şimdiden başka erkeklere mi salyalarını akıtıyorsun?"

Amelia başını onun omzuna yaslar. "Sadece kıskandığını görmek hoşuma gidiyor. Çatık kaşlı oluyorsun ve..."

Sesim çıkmıyor.

Kardeşlerim ve onların sevgilileriyle takılmak giderek zorlaşıyor. Çünkü Noah ve Amelia bir tür garip ön sevişme yaparken, Will ve Annie öpüşüyor. Şaka yapmıyorum. Bu tahmin ettiğinizden daha fazla oluyor. Bakıyorlar

birbirlerine bakıyorlar, kendi küçük dünyalarına dalıyorlar ve sonra bam herkesin içinde öpüşüyorlar. Bir yıl önce onlar çıkmaya başlamadan önce bana tatlı kardeşim Annie'nin -sağlıklı, şeker kurabiye kız kardeş- dövme emekli koruma erkek arkadaşıyla herkesin içinde öpüşüyor olsaydı, yüzüne güler ve sarhoş olduğunu düşünürdüm.

James'in doğru bir fikri var, bu yüzden kalkıyorum ve aşırı sevgi dolu kardeşlerimi masada garip gençler gibi öpüşmeleri için yalnız bırakıyorum ve barda ona katılıyorum.

Yanındaki bara yaslandığımda "Dahil olmak için öpüşmeye başlayalım mı?" diyor.

Ciddi olmadığını bildiğim halde gülüyorum ve yine de ikimizin de birbirimizi çekici bulmamızı diliyorum. Bu pek çok sorunu çözerdi. James güvende. Burada kök salmış durumda. Onun köşesinden gelecek beklenmedik bir şey için endişelenmeme gerek kalmazdı. Onu hiç böyle düşünememiş olmam çok kötü.

"Tabii, sen istersen ben de varım."

O muhteşem, bronzlaşmış, James Huxley'e özgü gülümsemesiyle bir dakika bana bakıyor, sonra gülümsemesi kayboluyor ve gözlerinde okuyamadığım bambaşka bir hikâye beliriyor. Benim de okumam gerektiğini sanmıyorum. "Onlara bir dakika daha verirsek bunu sistemlerinden atacaklardır."

Başımı sallayarak biramdan bir yudum alıyorum ve yıl boyunca barın tavanında bir ağ gibi gerili duran Noel ışıklarına bakıyorum. Hank's'in enerjisi bir pastanın üzerine kat kat krema sürmek gibi. Gecenin başında sadece ben, kardeşlerim ve barın etrafındaki diğer birkaç rastgele kişi varken, atmosfer oldukça zayıf. Burası eski püskü, gıcırdayan zeminleri ve asla biraz yapışkan olmayan vinil kaplı bar tabureleri olan eski bir yer. Ve sonra gece ilerledikçe, daha fazla katman üzerinde kaydırılır.

Birdenbire müzik kutusu çalışmaya başlar, kovboy çizmeleri çizgi dansının ritmine ayak uydurur, kahkahalar her yönden yankılanır ve işte o zaman ortam honky-tonk çöküşüyle gerçekten yoğun bir hale gelir. Burası benim yerim. Benim evim. Benim insanlarım. Burayı seviyorum.

Jackson'ı da burada istiyorum.

Bu düşünce beni şimşek gibi çarpıyor. Kapiya bakıyorum ve içeri süzülen birkaç kişiye daha izliyorum - içeri girmeden önce sigaralarını kapının dışında söndürmek zorunda kalan bir grup. Hiçbiri Jackson değil.

James ve ben burada oturmuş, barın uğultusu arasında sessizce içkilerimizi yudumluyoruz. ılgın bir gece olacağını söyleyebilirim. Arada bir dolunay oluyor ve insanlar bir anda ortaya ıkıveriyor. Hank's yerel bir mekn ama evre kasabalar için de popülerliği artmış durumda. Herkes buraya gelir. Görünüşe göre kasabanın yeni sakinlerinden biri hariç herkes.

Neden burada değil? Onu ben davet ettim.

Her açıldığında kapiya bakıyorum. Bu beşinci kez olduğunda, James beni çağırıyor.

"Kimi ?" "Hm?"

"Beni gayet iyi duydun."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben kimseyi aramıyorum." "Onu da ben davet ettim."

Başımı ona doğru çevirdiğimde hevesimi ele veriyorum. "Yaptın mı? Ne zaman?"

Sırıtıyor. "Kimden bahsettiğimi tam olarak bilmen çok komik." Birasını yudumlar. "Bu sabah. Markete bir sipariş bırakırken kasabada ona rastladım. Tamam mı?"

Biramla oynuyorum ve biri yanımdan geçerken beni itip kakınca sinirlenerek omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet. değil."

İyiden de öte. Yaptığına sevindim. Jackson'ı mutlu ettiğime eminim. "Peki... onun gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

James tezgâha yaslanıp başını eğerek gözümü yakalıyor. "Kes şunu."

"Neyi bırakayım?"

"Saklanmayı bırak. Kendini bu kadar korumayı bırak."

"Affedersiniz?" Tedirginliğimi duyduğundan emin olarak söylüyorum.

sesimde.

"Ona mesaj at ve eğer gelmesini istiyorsan neden gelmediğini sor. İnsanların görmesi için duygularını açığa vurmakta utanılacak bir şey yok." Birasını eline alıyor. "Güven bana, eğer çok uzun süre beklersen fırsatı kaçırabilirsin."

"Sen ne zaman yürüyen bir fal kurabiyesine dönüştün? Ve hangi fırsatla-"

"Hadi, masaya geri dönelim. Salyalarını akıtmayı bitirdiler," diyerek sözümü kesti ve bu ifadenin Maddie'yle ilgili olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Elbette değil. Bu ikisi kardeş gibiydiler. Birbirleriyle didişirler, dalga geçerler ve...

Jackson'la yaptığım şey tam olarak buydu. bu yıllarda.

Elimde bira, sırtım kapıya dönük bir şekilde masaya dönüyorum. Kimin girdiğini takip etmeme gerek yok. Bu gereksiz bir enerji kaybı ve kendime bunu yapma izni vermeyeceğim. Kendimi kardeşlerimle konuşmaya odaklanmaya zorluyorum ama bar tüm zamanların en yüksek gürültü seviyesine ulaştığında bu bile daha zor hale geliyor. Buranın müdavim olmayanlar tarafından daha doldurulduğunu hayal ediyor değilim, çünkü Amelia çantasına rahatça uzanıyor ve Noah'ın beyzbol şapkalarından birini çıkarıyor. Noah'ın yanına sokuluyor ve Noah da kolunu ona doluyor. Gizli mod başlatıldı.

Normalde şimdiye kadar hepimiz birkaç bira içmiş olurduk ama bu gece mekanda ciddi bir personel eksikliği var. Sadece bir kişi var.

garson ve... "Kahretsin. Hank bu gece barmenlik yapacak," diyorum ama kimse beni duymuyor. Herkesin aynı gece işten izin alıp Hank'i barmenlik yapmaya zorlamasından nefret ediyorum. Adamın çift diz protezine ihtiyacı var ama yaptırmayı reddediyor. Böyle geceleri uzun süre ayakta kalmak ona çok acı veriyor.

Noah dikkatimizi çekiyor, sesini müziğin ve gürültünün üzerine yükseltiyor. "Dinleyin çocuklar. Hazır hepimiz buradayken, Amelia ve benim bazı haberlerimiz var."

Midemin çukuruna taşlar düşüyor çünkü bu gece daha fazla haber alabileceğimi sanmıyorum. Aşırı kalabalık ortam ve Jack'in gelmemesi ya da gelemeyeceğini söylemek için mesaj atma zahmetine katlanmaması nedeniyle şu anda kötü bir ruh hali içindeyim. Ve daha da önemlisi, sanırım bu haberin ne hakkında olduğunu biliyorum.

Gülümse, ağız, gülümse.

Amelia kaldığı yerden devam ederken nefesimi tutuyorum. "Hepinizin bildiği gibi, plak şirketim son albümümünden sonra yeni albümüm için turneye çıkmamı istiyor. Ve ben de bunu istediğime karar verdim."

Gülümsemeyi bırakma.

Noah'nın gülümseyerek ona bakarken omzunu sıktığını görüyorum. "Ve ben de onunla gideceğim. Bu sefer tüm süre boyunca. Bunu kaçırmak istemiyorum ve artık büyükannem olmadığına göre..." Sözüünü yarıda kesiyor ve hepimizi derinden sarsan bir duygu anı yaşıyor. "Her neyse. Bunun için iyi bir zaman."

Kendimi daha da geniş gülümsemeye zorluyorum - palyaçoluk sınırında. Ancak ciğerlerim bozuldu. Nefes alamıyorum.

Büyükannem öldü. Kız kardeşim taşındı. Küçük kız kardeşim evleniyor ve kim bilir bu ne gibi değişiklikler getirecek. Şimdi erkek kardeşim de gidiyor.

Kalabalık bar etrafımda yarı hızda hareket ediyor. Annie eğilip Amelia'ya sarılıyor, tekrar turneye çıkacağı için onun adına ne kadar mutlu olduğunu söylüyor ve turnede sık sık ziyarette geleceklerine dair güvence veriyor. Will, bu turda onun koruması olarak hareket etmemenin ne kadar tuhaf olacağına dair bir şeyler söylüyor. James ve Noah da olumlu görünen bir yan konuşma yapıyorlar. Ve ben. Gülümsüyorum. O kadar büyük ki omurgamın tabanında ter birikmeye başladı.

Geçmişte olsa, paniğimi dile getirmek için bu anı seçerdim. Noah'a gitmemesini ve ona burada ihtiyacımız olduğunu söyledim. Ona burada ihtiyacım olduğunu. Ama bunu asla bu şekilde itiraf etmezdim. Büyükanne suçlardım. Turta dükkanını. Kalmasını sağlamak için korku dolu pençelerimi batırabileceğim her şeyi. Ama artık değil.

Şimdi korkumu, incinmişliğimi ve üzüntümü Kıyamet Hazine Sandığıma dolduruyorum ve bunun yokmuş gibi davranmak için yeterli olacağını umuyorum.

"Çok heyecanlı!" gibi hissediyorum. "Sen yokken senin için Pasta Dükkanına göz kulak olacağım ve işlerin yolunda gitmesini sağlayacağım." En azından hayatımın bu yönü hep aynı. Pastane nesillerdir ailemize ait ve ona her zaman güvenebileceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Aynı döşeme tahtası her zaman gıcırdayacak. Tezgahın altında adım karalanmış. Kilerdeki duvarda boyumuzu takip etmek için ayrılmış bir bölüm var. Ve en sevdiğim şey, kilerin en alt, en karanlık köşesinde kimsenin göremeyeceği bir yere Sharpie ile yazılmış bir küfür var ama orada olduğunu biliyorum çünkü Maddie'yi on iki yaşındayken yazarken izlediğimi hatırlıyorum. Büyükanne görüp başını belaya sokmasın diye o gittikten sonra temizlemeye çalıştım. Ama büyükanne beni öfkeyle silerken yakaladı ve yazıyı yazanın ben olduğumu düşündü.

yazdım. Maddie'nin suçunu üstlendim ve bir hafta televizyondan men cezası aldım.

Noah'nın bana bakarkenki gülümsemesinde bir parça acıma var. "Aslında Em, bunu yapmana ihtiyacım yok. Jeanine'in bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Lokantadan ayrılacak ve benim için tam zamanlı olarak Turta Dükkânı'nda çalışacak. Yönetici pozisyonunda olduğu için Lokanta'da aldığından daha fazla maaş alacak ve sen de okulla dükkan arasında mekik dokumak zorunda kalmayacaksın. Her iki taraf da kazanır." Yüz ifademi değerlendirmek için duraklıyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama her neyse, "Bunun senin için daha kolay olacağını düşünmüştüm" diye eklemesine neden oluyor.

"Oh." Gözlerimi kırpttırıyorum ve ellerimle bir şeyler yapmak için biramı elime alıyorum. "Haklısın. Bu mükemmel! Evet. Kesinlikle bir kazanç."

Gülümsemeye
devam et, Emily.
Onun bana ihtiyacı
yok. Gülümsemeye
devam et.

Artık kimsenin bana ihtiyacı yok.
Ağlama.

Madison temelli gitti ve ben de diğer herkesi kaybedeceğim.

Gülümsemeye devam et, lanet olsun. Kendini toparla ki ne kadar çığ hissettiğini görmesinler. Böylece her şeyi berbat edip pişman olacağın bir şey söyleme.

Kendimi bundan vazgeçiremeden tuvalete gidiyorum, orta bölmedeki tuvalette duruyorum ve telefonumu tavana doğru tutarak tam bu noktada var olduğunu öğrendiğimiz tek servis çubuğunu yakalıyorum. Ve sonra muhtemelen yarın pişman olacağım bir mesaj gönderiyorum.

21 Haziran

EMILY (8:32): Hank'in davetini geri çevirmek kabalıktır.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jack

! Hank'in dışında içeri girip tartışıyorum. Emily'den gelen mesaja yüzüncü kez bakıyorum, Bir kez daha satır aralarını okumaya çalışıyorum. Onu artık daha derin bir şeyler olduğunu hissedecek kadar iyi tanıyorum.

Hank'in davetini geri çevirmek kabalıktır. Emily'nin dilinde , burada olmamana üzülüyorum demek.

Bu metni aldığımda evde bir bölümün taslağını çıkarmaya çalışıyordum ve her şeyi bıraktım.

Aramızdaki şeyler kesinlikle değişti. Emily'den hoşlanıyorum. Emily'den etkileniyorum. Ve ben...hayır, Tanrım, neden kendime bile yalan söylüyorum? Emily'den hoşlanmaktan daha fazlasıyım. Hızla ona takıntılı hale geliyorum. Bir parçam bunca yıldır onunla savaşıp savaşmadığımı, ona direnip direnmediğimi merak ediyor, çünkü bir parçam biliyordu... Ona izin verirsem kalbime gerçekten zarar verebileceğini biliyordum.

Ama Emily'yi tanıdıkça, kalbimi yok etmeden önce onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını düşünmeye daha meyilli oluyorum.

Hank'in davetini geri çevirmek kabalık olur.

Önce telefonuma sonra da kapıya bakıyorum. Barlar benim için iyi anılarla bağlantılı değil ve çok uzun zamandır bir barın içine adım atmadım. Alkolün asla kimliğimin bir parçası olmayacağına dair kendime yemin ettim. Fakat

Emily içeride... ve bu gece bana mesaj atmak istemesine neden olan bir şey oldu.

Telefonumu cebime atıp kapıdan içeri giriyorum. İlk fark ettiğim şey ne kadar kalabalık olduğu. Saat sekiz kırk beş civarı ve yemin ederim tüm ilçe buraya dolmuş. Hava sıcak, gürültülü ve terli. Ama gülümsüyorum çünkü bu konuda bulaşıcı bir şey var. Nereye baksanız birileri kafasını arkaya atmış gülüyor, birasını yudumlaması için bir arkadaşına tezahürat yapıyor, gece için bebek bakıcısı tuttukları belli olan çiftler dans pistinde, kabinde, barda öpüşüyor. Görünüşe göre bu bölgede düşündüğümde çok daha fazla genç insan var. Hank's'in neon ışıkları altında toplanmak için bir araya gelmişler.

Bu mekanın en çılgın kısmı ise barın kendisi. Etrafta toplanmış içki bekleyen en az yirmi kişi var. Üniversite çağında ve yirmili yaşların ortalarında olan kalabalık bir erkek grubu da bir araya toplanmış ve içki servisi yapan muhteşem sarışına ağzının suyu akararak bakıyor. İki kere baktım.

Kahretsin, bu Emily.

Bu doğru olamaz. Emily barmenlik yapmıyor. Öyle mi? Ama kalabalığın arasından geçip bara yaklaşırken kahkahasını duyuyorum, gülümsemesini görüyorum ve kesinlikle o olduğunu anlıyorum. Ayrıca bardaki herkes onun elinden yemek yiyor - ki bu beni hiç şaşırtmıyor. Otoriter, keskin zekâlı ve güzel, bir barmen için tehlikeli bir kombinasyon.

"Jake! Öne geçmek için kendini zorlamayı bırak. Kabalık sana daha hızlı içki getirmeyecek! Chester, bu gece ne içiyorsun?" diye soruyor, asık suratlı bir üniversite öğrencisinin başının üzerinden bağırarak.

"Emily sevgilim, her zamankinden lütfen!" diye bağırıyor uzun Noel Baba sakallı yaşlı bir beyefendi.

Sırıttıyor. "Yani bir sürahi ve Jerold'u eve bırakacak mısın?" "Bu yeterli!"

Bardaki herkes gülüyor. Emily birkaç kişiyle birlikte bu şekilde devam ediyor, sanki bu barın arkasında çalışmak hayattaki tek amacıymış gibi şakalaşüyor ve içki hazırlıyor. Zahmetsiz görünüyor. Doğal. Ve çok seksi.

Beyaz atletinin aşağıya doğru sıyrıldığı boynunu ve göğsünü ter kaplıyor - hayatımda gördüğüm en hafif, en işkence edici dekolteyi gösteriyor. Kumaş terine sıkıca yapışıyor ve uzun altın sarısı saçları barın etrafında ılık hızıyla içki hazırlarken kolunun kenarına yapışıyor.

Sert bir el sırtıma vurduğunda burada dikilip baktığımı fark ediyorum.

"Jack. Bize katılmaya karar vermene sevindim. Biraz kalacak mısın?" Bu James. İyi huylu bir şekilde gülümsüyor, ama Emily'nin barın arkasındaki görüntüsüyle hala o kadar hazırlıksızım ki, cevap vermek yerine ağzımdan bir soru uçup gidiyor.

"Neden orada çalışıyor?"

James tamamen gülümsüyor ve Emily'ye bakıyor. Ona doğru gülümsemesindeki bir şey beni mantıksızca kızdırıyor. Sahiplenici. Emily'ye öyle gülümseme. "Üniversite boyunca burada barmenlik yaptım ve Hank her şeyi halledemeyecek kadar örtündüğünde genellikle oraya geri dönüyor. Onu dizlerinden acı çekerken görmeye dayanamıyorum ve çalışanları Cuma gecesi onların yerine geçmesi gerektiğini bilerek aradıklarında çılgına dönüyor." İkimiz de Emily'ye bakıyoruz. "Ve ondan bir gülümseme almayı umarak bara asılan şu zavallı aptallara bir bakın." Kıkırdıyor, sanki bu bende her birinin kışını yırtıp yerlerine oturmak ve sonra da her boş tabureye ALINDI işareti koymak isteği uyandırmıyor.

"Peki ya sen?" Gözlerimi doğrudan ona çevirerek soruyorum. Gülümsüyorum ama yüz ifademi anladığında kaşlarının kalkışından bunun o kadar da dostça olmadığını anlıyor. Pantolon ve keten düğmeli ceket giymiş bir adam olarak karşımda Wrangler ve beyaz tişört giymiş bir çiftçi var ve istese beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir. Ama kendimi burada, barın arkasındaki kadın için her şeyi riske atmaya hazır buluyorum.

"Emily gibi bir kadını kapmak için şanslı bir piç olmalıyım. Ama bilmekten mutlu olacaksın, bana hiç ikinci kez bakmadı ve ben kendimi aptalca bir şekilde kahverengi gözlü esmerlere çekici buluyorum. Bu benim mutlak zararım."

O kadar rahatladım ki "bilmekten mutlu olacaksın" kısmını inkar etmeye bile dilim varmıyor. Çünkü Emily'nin benim için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama onunla birlikte olma fikrinin bende ölme isteği uyandırdığını biliyorum.

Birden kıkırdıyor, başını sallıyor ve omzuma vuruyor. "Bunları rahatlatabilirsin. Bugün onun için seninle kavga etmeyeceğim." Gülümsemesi soluyor. "Ama yemin ederim, ona zarar verirsen ben veririm."

"Her zaman benim bölgeme tecavüz ediyorsun James," diyor Emily'nin kardeşi Noah, yanımıza gelerek. "Böyle korkutucu şeyler söyleyen benim değil mi?"

"Memnuniyetle, ama senin zavallı kığın bunu yapmaktan çok korkuyor, bu yüzden elimden geldiğince dolduruyorum."

Noah kollarını kavuşturur. "Açık olmak gerekirse ondan korkmuyorum." Çenesini bana doğru salladı. "Arkasından iş çevirdiğimi öğrendiğinde ondan korkuyorum. Ölmek istiyor olmalısın, Huxley."

James kaşlarını çatarak kalabalığın arasında kaybolmakta olan Emily'ye doğru bakar. Üniversiteli çocuklar çok kabadaylaşıyor. Onlara geri çekilmelerini ve sıralarını beklemelerini hatırlatmak için iyi bir iş çıkarıyor olsa da

Boynunu sürekli sağı doğru uzatması stresli olduğunu gösteriyor. Yumrukları da arada bir sıkılıyor. Etrafımda onu çağırarak bir destekçi arıyorum ama tek gördüğüm aynı derecede yıpranmış görünen bir garsonun etrafta dolaştığı.

Emily bardan uzaklaşıp omuzları çökene kadar bir dakika daha izliyorum. Boş bardakların sırasına bakıyor ve derin bir nefes alıyor. Sırtındaki ter atletinden sızıyor.

"Beni haraca bağlamayı daha sonra bitirebilir misiniz? Bir dahaki sefere korkudan altıma işeyeceğime söz veriyorum."

James kaşlarını çatar. Noah eğlenmiş görünüyor ve elini bara doğru uzatarak "devam et" işareti yapıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir içgüdü beni ensemden yakalıyor ve bara doğru sürüklüyor. Birkaç adamı dirsekleyerek yolumdan çekmem gerekiyor ama sonra barın arkasına rahatça geçip Emily'nin tam arkasında duruyorum. Arkasında birinin varlığını hissedince dönüp bakıyor ve sonra kafamın içinde mi bilmiyorum ama rahatlamış gibi görünüyor.

"Jack."

"Hank'in davetini geri çevirmenin kabalık olduğunu duydum, o yüzden buradayım."

Gülümsüyor. "Buraya gelmen yeterince uzun sürdü." "Seni bekletmek istememiştim."

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki atmosfer değişimini değerlendiriyoruz, ta ki sakin biri kafama peçeteyi fırlatana kadar. "Dikkatini dağıtmayı bırak! Ya yardım et ya da defol."

Emily'nin soğuk bakışları yavaşça ölüm arzusuyla yanıp tutuşan adama kayıyor. Ama elimi kalçasına koyup bir kez sıktıktan sonra elindeki havluyu alıp omzuma atıyorum. "Önce biraz su iç, sonra da ne yapıyorsan bitir. Kalabalığı ben kontrol edeceğim."

"Zorunda değilsin Jack. Seni buraya yardım etmen için çağırarak istememiştim."

"Yani itiraf ediyorsun, o mesaj beni buraya getirmek içindi." "Bu şehrin bir parçası olmak istediniz. Bu yol bizden biri ol."

Kulağına doğru eğildim. "Yani beni görmek istemenle bir ilgisi yok muydu?"

"Hiç de değil."

"Hm. Çok kötü. Seni görmek istiyordum."

"Öyle mi?"

Başparmağımlı ve işaret parmağımlı kaldırarak aralarında bir santim boşluk olduğunu gösteriyorum. "Sadece birazcık."

Bir peçete daha kafama çarptı.

"Pekâlâ," diyorum, bara dönerek. "Bunu hanginiz attı? İçkini en son sen alırsın. Ve sen." Başka bir adamı işaret ediyorum. "Onun hakkında yaptığın müstehcen yorumu duydum. Defol git buradan. Sana içki yok. Diğer herkes geri çekilsin ve terbiyeli davranmaya çalışsın."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Emily

(Harika bir geceydi. Ve Jackson son hesap kadar benimle kaldı. Hank bile kendisi o kadar uzun kalmadı. Bize sert bir şekilde teşekkür etti, tüm bahşışlerin bizde kalacağını ve yakında posta kutularımıza fazladan bir zarf para geleceğini söyledi. Onu geri çevirebilirdim ama... Öğretmen maaşıyla geçiniyorum, bu yüzden sanırım o parayı minnettar bir kalple alacağım.

Şimdi sadece ben ve Jack burayı kapatıyoruz.

"Artık kalıp yardım etmene gerek yok," diyorum ona, ıslak sabunlu bir bezi barın üstünde gezdirirken. "Burada çalışmıyorsun, bu yüzden temizlik yapman beklenmiyor."

Odanın öbür ucunda sandalyeleri masaların üzerine deviriyor, nane rengi kısa kollu düğmeli bluzu, eğlenceli dövmeleri ve lacivert kadife pantolonuyla inanılmaz derecede yersiz görünüyor; etrafı neon ışıltısı ve kirli zeminle çevrili.

Bana sırtıyor. "Sen de burada çalışmıyorsun." "Evet, ama eskiden öyleydim, bu yüzden rutini biliyorum. Sen asla bu geceden önce buraya adım atmadım."

"Benim için fark etmez." Başka bir sandalyeyi kaldırıp ters çevirirken ve koltuğu masanın üzerine koyarken ön kolları esniyor.

"Ama şu anda evinizde inşaat yok. Burada eski bir barı silmek yerine evde sessizliğin tadını çıkarmak istemediğine emin misin?"

Yüzünü buruşturarak gülümsüyor ve ona doğru ilerliyor. "Emily, benden kurtulmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Sen?"

"Seninle tanıştığım günden beri senden kurtulmaya çalışıyorum," diyorum, şimdi bir okşama gibi hissettiren eski bir yumruğa geri dönüyorum. Ama belki de ondan kurtulmaya çalışıyorum, çünkü şu anda onun yanında gergin hissediyorum ve bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Eğer kalırsa, ona duygularımı gümüş bir tepside önüne koyacak soruyu sormam gerekecek.

Barın etrafında dönüyor. "Şu an burada olduğumuza yemin edebilirim..." Yakınımda durdu ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi, "Arkadaşlar." Geri çekiliyor, sanki az önce insanoğlunun bildiği en kirli kelimeyi söylemiş gibi gözleri açılıyor.

Kirli bir şey. Çünkü arkadaşlık, pek çok insana vermediğim bir savunmasızlığı ima eder. Jack yanında olmaktan hoşlandığım biri oldu. Görmeyi dört gözle beklediğim biri. Ona doyamıyorum. Ve bu gece beni ezip geçen kalabalığa bakıp onlara kendilerine çeki düzen vermelerini söylediğinde, Tanrı yardımcım olsun, ayaklarım yerden kesildi ve zar zor işlevimi yerine getirebildim. Jack asla yumurtalarının kabuklarını kırmazdı. Gece ilerledikçe daha da kötüleşti. Bu geceyi kapatırken bana bir kez bile ne yapması gerektiğini sormadı.

Böyle bir duruma atlayan çoğu erkek bocalar. Özellikle de beni başlarında ve şovu yönetirken gördüklerinde. "Ne yapabilirim? Bunu nereye koymalıyım? Ne yapılması gerekiyor?" Jack öyle değil. Jack hemen işe koyuldu, masaları topladı ve bulaşıkları mutfağa taşıdı. Yüzeyleri sildi. Yerleri süpürdü. Ne yapılması gerektiğini gördü ve yaptı.

"Arkadaşlar, ha? Tuhaf, arkadaşların bir dolaba hapsolmuşken diğer arkadaşlarının pantolonuna girmeye çalıştığını sanmıyorum."

"İşte burada yanıyorsun." Şakacı bir şekilde kemerimi çekiştiriyor. "Bir sürü arkadaşımın pantolonuna girdim. Ama sadece dolaplarda sıkışıp kalmışken."

"Demek bu yüzden bir daha denemediniz. Dolaba girmedüğümüz için mi?"

Yüz ifadesi şakacı bir ifadeden arayışa dönüşüyor. "Tekrar deneyeceğimi mi umuyordun? Eminim buralarda bir yerde bir dolap vardır."

Kalbim küt küt atıyor. Şimdi evet deme şansım var. Onaylamak ve bizi yeni bir aleme fırlatmak için. Ama korkuyorum.

"Sen bilirsin," diyorum, yanından geçip mutfağa gidiyorum ve ışıkları kapatıyorum. O da beni takip ediyor. "Ama bu iyi bir cümleydi. Belki bunu bir sonraki kitabıma eklerim... kötü adamın söylemesi için."

Bu cevap nedense onu daha da sevindirir. "Bir romantizmde kötü adam her zaman gerçek kahramandır."

Erkekler tuvaletini açıyorum ve ışığı kesiyorum. Jack hâlâ tam arkamda, adım adım beni takip ediyor. "Benimkinden başka kaç tane aşk romanı okudun Jack?"

"Aslında çok fazla romantik kitap okudum. Taslağınıza bıraktığım notlardan bu mu?"

Musluktaki su lekelerini sildikten sonra lavaboda duraksıyorum ve aynada onunla göz göze geliyorum. "Gerçekten mi?"

"Bu seni neden şaşırttı? Ben bir yazarım-" Hızla durdu ve sonra devam etti. "Ben bir yazarın oğluyum. Okuryazarlık yanlısı bir evde büyüdüm. Babam tabii ki öncelikle bir gizem yazarıydı ama annem de hevesli bir aşk okuruydu. Lisedeyken onun kitaplarını almaya başladım ve bağımlısı oldum."

"Seks yüzünden mi?"

Gülümsemesi çok lezzetli. "O kısımlardan kesinlikle keyif aldım. Ama... bundan daha fazlası da vardı. Diğer türlerde pek görmediğim duygusal bir bağ vardı. Aile bulmak. Güçlü dostluklar." Sanki söyledikleri büyük bir mesele değilmiş gibi kolayca omuz silkiyor. "Ben her zaman ile mücadele ettim."

bağlantı. Başka bir yerde olmasa da kitaplarda bunu görmek güzeldi."

Ona sormak istediğim çok şey var. Yetiştirilme tarzından parça parça bahsetti ama ben hepsini bilmek istiyorum. Her küçük detayı. "Hiç yazmayı düşündün mü?"

Yüzü artık okunamaz halde. Donuk ve boş ve aynı anda sırlar fısıldıyor. "Evet," diyor yavaşça, sanki bu kelimeyi çok dikkatli seçmek zorundaymış gibi. "Babam bundan hoşlanmazdı ama."

"Böyle olduğu için üzgünüm. Çocuğunuzun tutkunuzu paylaşması büyük bir keyif olmalı."

Gülümsemesi acıya dönüşüyor. "Sanırım bu şekilde olması gerekiyordu. Ama ebeveyniniz bir narsist olduğunda, hiçbir şey planlandığı gibi gitmez."

Öğretmenlik yaptığım süre boyunca narsist eğilimler gösteren birkaç babayla tanıştım ve çocuklarının her biri sınıfa herkesin ruh halinin yükünü omuzlarında taşıyarak geliyor. Başlarını belaya soktukları tek zaman, arkadaşlarının heceleme sınavında kopya çekmesine yardım ederken yakalandıkları zamandır çünkü onların başarısız olduğunu görmek istemezler. Çoğunun karneleri hep Pekiyi'dir ve yaşadıkları her duyguyu içlerine . Bunlar, Tüm duygular önemlidir posterime gözlerinde özlemle bakarken yakaladığım çocuklar. Onların evlerinde duyguları asla önemli değildir. Aksine, onlara karşı kullanılıyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce, her zamanki gibi beni okuyarak.

Ona gerçeğin bir kısmını söyledim. "Okulda baban gibi ebeveynleri olan çocuklar."

Başını sallıyor. "Uğruna öğretmen olduğum çocuklar."

Jack'in kalbinin empati ile dolu olduğunu düşünmeliydim. Ben öğretmenlerin genellikle olduğunu en buluyorum.

Gezegendeki şefkatli insanlar. Evet, liderlik etmekten, organize etmekten ya da bilgi vermekten hoşlanıyor olabiliriz ama işin özünde, pek çok öğretmen bu mesleğe kendi kırılmışlıklarından dolayı giriyor. İhtiyaç duyduğumuz türden öğretmenler oluruz.

"Kimin için öğretmenlik yapıyorsun?" diye soruyor ve bir tutam saçımı şakağımdan geriye doğru itiyor.

Kendi anılarıma uzanıyorum. "Dünyaları altlarından sökülüp alınan çocuklar için oradayım. O kadar acı çekiyorlar ki bir gün daha hayatta kalamayacaklarını düşünüyorlar ama yine de küçük kardeşlerini güvenli bir şekilde sınıfa götürdüklerinden emin olmak için onlarla yürüyorum." Duygular boğazımı tıkıyor, bu yüzden bir rulo tuvalet kâğıdı kapıp yanımda kadınlar tuvaletine götürüyorum, son kabinin daha önce boş olduğunu hatırlıyorum. Jack beni takip ediyor ama ben kabine girerken lavaboda kalıyor.

Sesi bana doğru geliyor. "İkimizin de travma geçirdiğini en başından bilmeliydim. Kontrol edildi."

Elimde değil, gülmekten kendimi alamıyorum. Söylemesi hiç beklenmeyen harika bir şeydi. Acıyı mizahla kesmek benim ekmek tekmem. Jack "ölü ebeveynler" esprime bayılırdı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan ani bir gök gürültüsü koptu, o kadar yüksekti ki barı salladı. Bir saniye sonra ışıklar söndü. Donup kalıyorum, elim az önce dispensere yerleştirmeyi bitirdiğim tuvalet kağıdı rulosunun üzerinde ve karanlığa göz kırpıyorum.

Hayır, , hayır.

Bundan hoşlanmıyorum. Fırtınaları sevmem - biz Yürüyenlerin hiçbiri sevmez - ve bir fırtına sırasında zifiri karanlık bir tuvalet kabininde tek başıma olmaktan kesinlikle hoşlanmam.

"Jack?" Paniğimi ses tonumdan uzak tutmaya çalışarak söylüyorum.

"Ben buradayım." Sesi yaklaşıyor ve ayak seslerini duyuyorum. "Elektrik hattına yıldırım düşmüş olmalı. Hangi kabindeisin?"

"Bu. El feneri için telefonunuz yanınızda mı?"

"Hayır, barın dışında. Ya sen?"

"Barda da." Açıklığı bulana kadar elimi plastik duvarda gezdiriyorum. Sonra elimi önüme doğru uzatıyorum ve Jack'in karın kaslarına temas ediyorum.

"Vay canına, Bayan Walker. Önce bana bir yemek ısmarlayın," diyor, gövdesi elime karşı esniyor.

Elimi hemen geri çekiyorum. "Özür dilerim! Hiçbir şey göremiyorum."

"Şaka yapıyorum," diyor sesinde bir eğlence titremesiyle. "İstediğin zaman dokun bana."

Oh.

Bir anda elini omzumun dış tarafında hissediyorum ve parmakları kolumdan parmaklarıma doğru kayıyor, sanki dünyanın en doğal şeyymiş gibi parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Ama hiç de doğal gelmiyor. Elektrikli hissettiriyor. Yeni ve heyecan verici. Sözcük dağarcığımda olmayan bir şey gibi ve bu sadece onun lanet eli.

"Neden... el ele tutuşuyoruz?" Ona soruyorum ve gülümsemesinin dudaklarını kıvırdığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Arkadaşlık sistemi. Bu karanlık ve ürkütücü barda yürürken el ele tutuşursak, öcü bizi yakalayamaz."

"Bu bana sataşmak için bir bahane gibi geliyor."

Şimdi harekete geçiyoruz. Bizi temkinli bir şekilde banyoya doğru götürüyor. Kapı gıcırıyor ve ben içeri girerken sırtıyla kapıyı açık tutmak için kayıyor, eller hala birbirine ihtiyaç duyan iki insanmışız gibi birbirine bağlı.

"Emily, şimdiye kadar sana asılıyor olsaydım, yaptığının olduğunu teyit etmek için sormak zorunda kalmayacağını bilmen gerekirdi."

"Büyüleyici pislik."

"Büyüleyiciliğe terfi ettim."

Tekrar liderliği ele alana kadar bir süre yanımda yürüyor. Ve bazı nedenlerden dolayı, ona kolayca izin veriyorum. Aslında, tüm dikkatimi ellerimizin birleştiği yere odaklayabilmekten hoşlanıyorum. Ve muhtemelen bu artan çekiciliği, biriyle yatmayalı uzun zaman olduğu gerçeğine bağlayabilirim. Ama bunun Jack Bennett'a sırlıslıklam aşık olmamla daha çok ilgisi olduğuna neredeyse eminim.

"Pekâlâ, bardayız," diyor karanlığa doğru. "Telefonlarımızı aramak için elini bırakacağım."

"Play-by-play'e ihtiyacım yok. Korkmuyorum," diyorum ters bir ses tonuyla çünkü birine ihtiyaç duymaktan daha çok hoşlanmadığım bir şey varsa o da birinin benim ona ihtiyacım olduğunu düşünmesidir.

"Hiç korkmadığını unutmuşum. Tıpkı hiç öfke nöbeti geçirmediğin gibi."

Onu görebilseydim çimdiklerdim.

Yan yana durmuş, tezgâhın etrafında telefona benzer bir şey arıyorduk. "Ben benimkini bulamıyorum. Ya sen?"

"Hiçbir şey." Bir gök gürültüsü daha odaya çarpıyor ve ardından hoşlanmadığım boş bir sessizlik geliyor. Belki de bu yüzden "Ben fırtınadan korkmuyorum... ama kardeşim korkuyor." diyorum.

"Noah?"

"Evet."

"Nedense hayal etmekte zorlanıyorum. Fırtınada kötü bir deneyim falan mı yaşadı?"

"Öyle de denebilir. Ailemiz biz çocukken bir fırtına yüzünden öldü."

Vücudunun hareketsizleştğini hissediyorum. Bunu karanlıkta söylemek daha kolay - yüzündeki acıma ifadesini görmek zorunda olmadığım zaman. Bu sözleri söylediğimde herkesin bakışı böyle oluyor. Ve nedenini anlıyorum; bu çok doğal. Bırakın bir çocuğu, herhangi birinin başına gelmesini hayal etmek bile acı verici ve zor bir şey. Ama yine de bunu görmekten hoşlanmıyorum. Çünkü her seferinde yarayı deşiyor. İyileşmeyen yarayı. Derimin altında uykuda duran yara, ben zaman zaman rahatsız edici bir şekilde kıvrılana ve tekrar sızlayana kadar.

"Özür dilerim. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bunca zamandır senin akıl okuduğunu sanıyordum." Şakalar, şakalar, şakalar. Hazine Sandığının kilitli kalmasını sağlayan şey onlar.

"Kaç ?" Jack yüzünü bana dönerek diyor . "Sekiz-ikinci sınıf." senaryosunu ezberledim. I

Şimdi monoton bir ses tonuyla, hiç duraksamadan ve duygusuz bir doğrulukla ezberden okuyorum. "Annem ve babam maceraperest insanlardı. Daha önce sayısız kez yaptıkları gibi Colorado'ya yürüyüşe ve kamp yapmaya gitmişler, ancak bu kez bir fırtına çıkmış ve dağdan inmek için yeterli uyarı alamamışlar. Doktorlar çadırlarına yıldırım düştüğünden şüpheleniyor."

"Kahretsin, Emily. Çok özür dilerim."

o da görebiliyormuş gibi omuz silkiyorum. "Ben de." "Ama fırtınalardan korkmuyorsun, değil mi?"

Bir kere güldüm. "Ben en büyük kızım, hiçbir şeyden korkmam." Anılar dalga dalga üzerime gelirken duraklıyorum. Ve hayatımda ilk kez onları yüksek sesle söylüyorum. "Birinin onu bir arada tutması gerekiyordu. Gök gürültüsü evi salladığında birinin yatağının üzerindeki örtüyü kaldırıp kız kardeşlerinin içeri girmesine izin vermesi gerekiyordu. Birinin onlara yatağının dünyadaki en güvenli yer olduğuna dair güvence vermesi gerekiyordu." kendi ellerim titrerken bile. "Ben her zaman oldum.

Onlara hiçbir yere gitmeyeceğime ve kapımın onlara her zaman açık olacağına dair söz verdim."

Jack'in eli tekrar benimkini buldu. Hafifçe sıkıyor, ben de geri sıkıyorum.

"Ve Noah benden üç yaş büyük olmasına rağmen, o da her zaman benim odama girerdi, gergin, titrer ve odada volta atardı, panik onu ele geçirdiğinde ne yapacağını bilemezdi. Ben de ona zihnini meşgul edecek görevler verirdim. Elektrik kesilirse diye el fenerini getir. Büyükannemi uyandır ve ondan hava durumunu kontrol etmesini iste." Odadan çıkmadan önce başını sallayışını hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. "Maddie... kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Büyük, sıkı sarılmalara. Saçlarını okşamama ve her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar fısıldamama ihtiyacı vardı. Ve Annie..." Karanlıkta gözlerimi kısıyorum. "Neye ihtiyacı olduğu benim için her zaman biraz gizemliydi. Sessiz ve hareketsiz kalırdı. Ona sarıldığımda sadece iyi olduğunu ve Noah ile Maddie'ye yardım edebileceğimi söylerdi."

"Peki neye ihtiyacın vardı?" diye sorar.

Bu soruyu kendime nasıl hiç sormadım? Başka kimse de sormadı.

Gözlerim yaşıyor. "En büyük kahvaltıda hangi mısır gevreğini yiyeceğim olduğu zamanlara geri dönmek için. Annemle babamın bize dört tekerlekli bir araba aldığı ve hepimizin bütün günü dondurucu soğukta Huxley'lerin çiftliğinde gezerek geçirdiğimiz Noel'e." İçimi bir duygu dalgası kaplarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "İstikrara ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvenceye ihtiyacım vardı ama bunların ikisi de ailemle birlikte öldü ve ben onları asla geri alamadım."

"Peki ya şimdi?" diye soruyor usulca.

"Şimdi... Yalnız olmayı kabullenmeliyim. Çünkü herkes eninde sonunda hayatına devam eder. Ama ben değil... Ben her zaman

tam burada, beni bıraktıkları yerde."

Çok uzun süre sessiz kaldı. Bir sahnede, spot ışıklarının altında çırılçıplak duruyor olsaydım, kendimi şimdikinden daha az savunmasız hissederdim. İşin kötüsü, uzun zaman önce aştığım bir güvenliğin peşinde koştuğumu ve onu koruduğumu şu ana kadar fark etmemiştim bile.

Ama sonra o kadar yaklaşıyor ki vücut ısını hissedebiliyorum. "On dokuz yaşımdan beri bir bara gitmedim. Babam çoğu zaman alkolikti ve bazen günlerce ortadan kaybolup kendini unutturacak kadar içerdi."

"Oh, Jack. Onun hakkında bunu hiç duymamıştım."

Karanlıkta alay ettiğine yemin edebilirim. "Kimse bilmiyordu. Televizyon röportajları sırasında milyonları büyüleyebilen bu adamın geceleri zil zurna sarhoş olması onun en iyi sakladığı sırrıydı. Sarhoşken karısına bağırır, oğluna öfkelenir ve her seferinde bir şekilde olayı çarpıtarak, onun neler yaşadığını anlamadığımız için bizim suçumuzmuş gibi göstermeyi başarırdı." Bu kez elini sıkıyorum. "Ve bir gün annem enkaz halindeydi ve benden babamı evimizin yakınındaki bir bardan almamı istedi. Ben de gittim. Oraya gittiğimde onu bardan kaldırmaya çalıştım ama yerinden kımıldamadı. Beni izleyen birkaç kişi vardı ve babam böyle biri olduğu için çok kızmış, aşağılanmış ve incinmişim... Bu yüzden ona ilk kez ondan nefret ettiğimi söyledim. Ona değersiz ve hayatımda gördüğüm en büyük sahtekar olduğunu söyledim. Sonunda ayağa kalktı ama herkes izlerken yüzüme tokat attı. Birkaç yıl sonra konuyu bir kez ona açtım ve inkar edip dramatik davrandığımı ve hikayeyi süslemek için bir şeyler uydurduğumu söyledi. Benden özür dilemedi ve ben de özür dilemesini beklemekten vazgeçtim."

"Jack..." Gömleğini kavrıyorum ve o da ellerini beyaz parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Bunu size anlatıyorum       o günden beri bir bara adımıımı atmadım. Daha önce arkadaşlarımla gitmeyi denedim ve başarısız oldum       o anıyla asla tam olarak y zle emedim. Y zle mek istemedim. Ama bu gece içeride olduğunu ve bana ihtiyacın olduğunu bilmek beni kapıdan içeri soktu." Duraksıyor. "Yalnız değilsin Emily. Sana ulaşmak için her seferinde en kötü anılarıımın içinden geçerdim."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. "Jack. Yapabilir miyim... Yapabilir misin... Yapabilir miyiz..."

Elini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ne yapabiliriz, Goldie?"

"Tam olarak bilmiyorum       komşular, i  arkadaşları ve şimdi de gerçekten kaybetmek istemediğim bir arkadaş olmak karmaşık... ama... bunu daha fazla görmezden gelemem. Seninle daha fazlasını istiyorum. Yavaş ilerlemem gerekiyor ama... Artık sadece arkadaş kalamam."

Onun cevabı neredeyse beni devirecek bir öpücük oluyor. Umutsuz bir karmaşanın içinde  arpı ıyoruz. Ağzı benimkinin üzerinde tekrar tekrar eğilirken boynumun arkasını kavrıyor. En sonunda ellerimi saçlarının arkasına yerle tirene kadar sırtını, yanlarını ve omuzlarını kavrıyorum. Renk değiştiren mükemmel saçlarına. Bu gece kahverengi.

Jack'in elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, kalçalarını kavrıyor ve beni üzerine kaldırıyor. Yine de  p  meyi hiç bırakmıyoruz. Bu sadece filmlerde var olduğunu sandığım türden bir  aresizlik. Kitaplarda. Şimdi derimin altında ya ıyor. Damarlarımda dolaşıyor.

Ama sonra aniden Jackson geri çekiliyor. Sadece çekilmekle kalmadı, tam iki adım geriye gitti. Aramızda bir mağara açıldı. "Kahretsin. Bunun olmasını istememi tim."

Sanki evren az önce yaptığımız şeye uzun uzun bakmamız için bizi zorluyormuş gibi ışıklar yanıyor.

"Özür dilerim," diyorum, utanç beni yutuyor. Avuçlarımı aşırı ısınmış yüzüme bastırıyorum. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum ama... bu yüzden mi beni bir daha öpmedin? Sen istemedin mi? Tanrım, özür dilerim."

"Hayır! Bu... gerçekten çok uzak." Bir kahkaha attı ve gülümsemesi çok kırılgan ve belirsizdi. Onu hiç böyle görmemiştim. "İnan bana, seni tekrar öpmek istedim Emily. Her lanet günün her saniyesinde. Ama sana karşı bir konuda dürüst olmaya hazır olana kadar bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Ve doğru zamanı bulamadım çünkü..." Boynunun arkasını ovuşturuyor ve teslimiyetle gözlerimin içine bakıyor. "Bunun her şeyi değiştireceğinden ölesiye korkuyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Gizli bir ailen var, değil mi?"

YIRMI DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM

Jack

"**N**o! Benim gizli bir ailem yok," diyorum Emily'ye.

bir bar üstü.

Tüm hafta boyunca ona gerçeği söylemek için mükemmel anı aradım, ancak mükemmel anın asla gelmeyeceğini fark ediyorum. Ve ne kadar beklersem, ona söylemek o kadar zorlaşacak.

Emily'ye doğru yürüyorum ve tam önünde duruyorum, dokunmadan. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Menajerim dışında Ranger'dan bahsettiğim tek kişi Zoe'ydi. Ona anlatmak daha kolaydı. Umursamayacağını biliyordum. Ama Emily... uzun rekabet geçmişimiz zihnimde canlanıyor ve her şeyi tehdit ediyor.

"Beni korkutuyorsun, Jack. Sadece söyle bana."

Nefes veriyorum ve enseme ovuyorum. "Umm...kahretsin. Tamam. Öncelikle şunu söyleyeyim, bu kimseye söylediğim bir şey değil. Yani bunu senden kötü saklamadım. Bu sadece her zaman sakladığım ve bundan sonra da saklamayı planladığım bir sır."

Emily hasta gibi görünüyor. Hislerimiz karşılıklı. "Ama şimdi bilmeni istiyorum, çünkü... şey, kahretsin, hayır, ben bunu sana sonra söylerim."

Emily ellerini ıslakmış gibi sallıyor. "Aman Tanrım, Jack! Tükür onu!"

"Ben AJ Ranger."

Sözcüklerle arası iyi olduğu söylenen bir adam için, onları elimde kızgın demir tava varmış gibi düşürdüm. Emily gözlerini kırptırmıyorsa neredeyse donacaktı. Ona yaklaştırmaya cesaret edemiyorum. Puslu sessizlik beni boğuyor ama devam etmeliyim. Çünkü Emily'yi kaybetmeyi reddediyorum.

"Babam yüzünden bir sır olarak başladı. Yazar olduğumu bilmesini ve bunu kendisiyle ilgili bir şeye dönüştürmesini istemedim. Yazmak bana çok büyük bir rahatlık ve mutluluk veriyor. Bunu benden almasını istemedim. Ve sonra ilk taslağımı gönderdiğimde ve bir temsilci bulduğumda, her şeyin bir takma ad altında gerçekleştiğinden emin oldum. Zoe biliyordu ama önce bir gizlilik sözleşmesi imzalamasını istedim. Hiçbir iz bana geri dönsün istemedim, çünkü o zaman babamla profesyonel olarak bağlantım olacaktı. İnsanlar kitabımı ilk kez yazan bir yazar olarak tartışmayacaktı; her şey Fredrick Bennett'in oğlunun nasıl bir roman yazdığı ve onunla nasıl karşılaştırıldığı hakkında olacaktı." Gözlerimi sımsıkı kapadım ve "Bunu istemedim" diye nefes aldım.

Tekrar açtığımda Emily'nin yüzü hâlâ okunmuyordu. Yine de hazırlıklı görünüyor. Hayattan pek çok beklenmedik yumruk yemiş ve bunun diğerleri kadar acı verici olup olmayacağını görmek için bekleyen bir kadına benziyor.

"Başlangıçta sana söylemedim, çünkü... şey, arkadaşlığımız yıllar süren kavgalardan sonra çok yeniydi. Sana güvenip güvenemeyeceğimi henüz bilmiyordum. Ama sonra yakınlaştığımızda, bunun rekabet edebileceğimiz başka bir arena gibi görünmesinden korktuğum için sana söylemedim." Yarım adım daha yaklaşıyorum. Bir santim bile kımıldamıyor.

"Yazılarım benim için her zaman her şey olmuştur Emily. Hayatımdaki en değerli şey. Ama son zamanlarda..." Sesim titriyor. "O unvan hayatımın başka bir alanına kayıyor. Seninle bir şeyler yapmak istiyorum -bana ne verirsen-. Ama sahte bahanelerle bunu istemek istemedim. Senden

Beni tanıyorsun, her şeyimi. Ve ikimiz için bir şans istiyorum. Ama bu senin için bir şeyleri değiştirirse, anlarım. Ve bilmelisin ki... Bunun aramızda bir rekabete dönüşmesine asla izin vermem. Yazılarını desteklemeye devam edeceğim. Seni desteklemeye. Seni desteklemeye ve hayallerinin gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğim." Göğsüm tam bir nefesle genişliyor ve onu aceleyle bırakıyorum. "İşte bu kadar. Hepsi bu."

Birkaç dakika süren ölüm sessizliğinden sonra Emily - mermer heykele dönüşmüş kadın - yumuşak bir sesle, "Sen AJ Ranger'sın," diyor.

Başımı salladım.

"Uzun yayınlanmış bir yazarsınız..."

"Yirmi beş yaşımdan beri." Keşke onun kafasının içinde olsaydım. Onu ilk kez okuyamamaktan nefret ediyorum.

"Yedi yıl," diyor sanki ilk romanımı yayınladığımda tam olarak nerede olduğunu görmek için zamanda geriye koşuyormuş gibi.

Yine başımı salladım.

"Yani babanın deneyimlerine dayanarak bana verdiğin tüm tavsiyeler... gerçekten sana mı aitti?"

"Evet." Yutkunuyorum. "Sana söylememek beni öldürdü. Birçok kez neredeyse söylüyordum."

Birkaç vuruş daha sessiz kalıyor ve sonra bir tür anlayışla hafifçe soluyor. "İşte böyle zengin oluyorsun. Land Rover. Motosiklet. Kıyafetler. Ev için nakit ödeme!" Bu kasabada kimse sır saklayamaz. "Sürekli borçlanmıyor musun?"

Kısa bir kahkaha attım - elbette bu konuda endişelenecekti. "Hayır, borca girmiyorum. Ben... kitap anlaşmalarımdan ve satışlarımdan epey para kazandım."

Dudağını ısıırıyor, başını iki yana sallıyor ve gözlerini yere diyor. Kaşları birlikte seğiriyor

birazcık. "Sanırım ihtiyacım var..." Bu ifadenin işkence gibi bir süre sallanmasına izin veriyor. "Sanırım biraz zamana ihtiyacım var." Gözlerini bana dikti. "Tüm bunları sindirmek için."

Bu sözler mideme bir tekme gibi indi. "Tabii ki. İstedığınız kadar zaman ayırın. Beni nerede bulacağınızı biliyorsun." Bana bakıyor ve başını sallıyor.

Bunu sindirmek için zaman istemesi anlaşılabilir. Aslında yıllardır ona yalan söylüyordum. Emily mutlak dürüstlüğe değer veren biri - ki bu onun en sevdiğim yanı. Ama bu sırrı ifşa etmenin Emily ile aramızdaki her türlü şansı daha başlamadan bitirebileceğini düşünmek midemi bulandırıyor.

Arkamı dönüyorum, tezgahı anahtarlarımı alıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

"Jack." Sesi beni durdurdu. Arkamı döndüğümde, gülümseyen zehir zemberek yeşil gözleri kalbimi söküp alıyor. "Görünüşe göre uzun süre düşünmeme gerek yokmuş." Tezgâhtan inip bana bakıyor. "Seni istiyorum."

Anahtarlarımı düşürüyorum ve ikimiz de kendimizi odanın diğer ucuna fırlatıyoruz. Ortada çarpıştık ve güzel bir kaos oldu. Beni pervasızca öpüyor. Ben de onu çölde yıllarca bir serabın peşinden koşan ve sonunda gerçek olduğu anlaşılan susuz bir adam gibi öpüyorum.

Ellerini çeneme koyuyor ve bana bakabilecek kadar çekiliyor. "Daha soracak çok sorum var ama şimdilik seninle arenada görüşmeyi bitirdiğimi bilmeni istiyorum. Seninle gurur duyuyorum Jack. Sen inanılmaz bir yazarsın. Sırrını bildiğim için şanslıyım. Teşekkür ." Ben gözlerimdeki buğuyu tutmaya çalışırken o bunu bir öpücükle nokt alıyor. "Ve eğer istersen bir gizlilik sözleşmesi imzalamaktan mutluluk duyarım. Sırrını saklayacağım."

Bu sefer eğildim ve onu yavaşça öptüm. Dudaklarım tatlı tatlı bastırıyor ve çekiyor. "Sana herkesten daha çok güveniyorum."

Bu dünyada. Gizlilik sözleşmesi istemiyorum. Sadece seni istiyorum. Seni evine götürmek istiyorum. Yatağına."

"Erkekleri asla evime ya da yatağıma götürmem."

Yüzünü kucaklıyorum ve başparmağımyı dudağıının altında gezdiriyorum. "Erkeklerden biri olmak istemiyorum. Senin olmak istiyorum." Onu öpüyorum. "İstemiyorsan benim olmak zorunda değilsin ve çok yakında çok fazla şey beklemeyeceğim. Henüz etiketlemek zorunda değiliz ve işleri ağırdan alabiliriz. Ama bu gece seninle en sevdiğin yerde vakit geçirmek istiyorum."

Bana sırtıyor, gözleri duyguyla parlıyor. "Biraz yalvarman gerekecek."

Gölüyorum ve yüzümü boynuna gömüp kulağıının hemen altındaki deriye ağızımı açarak sıcak bir öpücük konduruyorum. "Lütfen Goldie, Tanrım, lütfen seninle eve gelmeme izin ver."

Boğazının derinliklerinde mırıldanıyor. ". Hadi gidelim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Emily

(Buraya daha önce de gelmistim - evimin hemen içinde Jack'le birlikte duruyordum - ama bu sefer farklı. sefer gerçek. Ya da

Belki o zaman da gerçektir... Ama bu sefer bir anlamı var.

Jack barda bana kim olduğunu söylediğinde, ilk duygum öfke ya da incinme değildi. İhanet ya da korku bile değildi. Hayranlıktı. Jack'e hayranım ve onun bizim neslimizin en inanılmaz gizem yazarlarından biri olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım. İlk düşüncem şuydu: Tabii ki öyle. Ama olumsuz anlamda değil. Yazmaktan bahsederken nasıl parladığını görmüştüm ve şimdi bu ışığın nereden geldiğini anlamak hediye paketi gibi bir şey. Tüm bunların beni üzen tek yanı, tüm bu inanılmaz romanları yazanın o olduğunu başka hiç kimsenin bilmeyecek olması. Hepsi o pislik babası yüzünden.

Ama bana söyledi. Bana güvendi. Bunu asla hafife almayacağım.

Şimdi ön kapımı kapatıyorum ve içeri girerken arkamdan kilitliyorum. Bir yerde tam gaz ilerlediğimizi hissetmek ve sonra ayrı araçlara binip farklı yerde bu ateşi yeniden alevlendirmeye çalışmak her zaman biraz tuhaftır. Bu durum sinirlerime çok fazla zaman . Ya tekrar başlayamazsam? Ya

bu da yaşadığım diğer karşılaşmalar gibi sonuçlanırsa? "Güzel yer," diyor Jack, sanki buraya hiç gelmemiş gibi etrafa bakınarak. Ducky'yi uyurken onun üzerinde görüyor.

mantar yatak ve puanlar. "Sevimli kedi."

Gölüyorum, beklentim midemde dönüyor. Bu başka biri olsaydı, kendime güveniyormuş gibi yaparak endişemi bastırmaya çalışırdım. İlk hamleyi ben yapardım. Acele ederdim ve bu işi bitirirdim. Ama bu Jack... ve onunla hiçbir şeyin aynı olmadığını öğreniyorum. Sekse yaklaşımım da dahil.

Kapıdan ayrılmadığımı fark edince bana bakıyor ve başını eğiyor; ağzında hesapçı bir gülümseme beliriyor. Hayatım boyunca okuduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Endişelerimi dile getirmeme gerek yok. Onları satır satır takip ediyor.

Bana doğru yürüyor, o kadar yakın ki yüzümü yukarı çevirmek zorunda kalıyorum. Alnıma bir öpücük konduruyor ve sonra eğilip beni kollarının arasına alıyor. "Affedersiniz ama... benimle gelmeniz gerekiyor," diyor ve ben omzuna doğru sessizce gülerken beni odama geri götürüyor.

Yatak odasının içinde kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor ve beni hızla ayağa kaldırıyor. Ayağa kalktığımda atletimin alt kenarını kaldırıyor ve vücudumdan sıyrılıyor. Göğüs dekolterimi mükemmel bir şekilde vurgulayan harika bir sütyen giyiyorum ve Jack bakar bakmaz, sanki şimdiye kadar gördüğü en harika şeymişim gibi bir iniltiyle başını geriye eğiyor.

"Tanrım, harikası." Gözleri beni tekrar tarıyor ve sonra vücudu bana doğru eriyor. "Üzerindeki kıyafetleri yavaşça söylediğimi biliyorum ama o kumaş parçasının hemen gitmesi gerekiyordu."

"Güzel. Sanki haftalardır üzerimdeki kıyafetleri yavaşça soyuyormuşsun gibi hissediyorum," diyorum, o da gururla sırıtıyor.

Elleri usulca belime kayıyor. Teninin tenime ilk dokunuşunda bedenim alev alıyor. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum," diyor ve bizi yatağıma götürüp kenarına oturuyor ve sonra bir kolunu yatağıma doluyor.

ve beni kucağına çekti. Sırtımı göğsüne dayadım.

Sıcak ağzı boynumun kenarını keşfediyor ve çok uzaklaşmadan önce ona bir şeyi hatırlatmak zorunda hissediyorum. "Jack... unutma bu... bu biraz zaman alabilir."

Elleri göğüs kafesimin etrafında ve her iki göğsümün etrafında dolaşmak için yukarı kayarken gülümsemesini hissediyorum. Yanında usulca mırıldanıyor Kulağıma. "Eğlenceli olacak."

Ve bu sözlerle, yatak odasında beni her zaman saran endişe, vücudunun benimkine olan hissine odaklanmama izin verecek kadar azalıyor. Sırtıma değen kumaşın yumuşak çiziklerine. Nefesi ve ağzı boynumun ve omuzlarımın derisi üzerinde gezinirken, elleri göğsüme saygılı bir hürmet gösteriyor.

Sağ eli yavaşça dizimin üzerinden uzanıyor ve sonra nazikçe, işkence edercesine uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Şortum hâlâ üzerimde, ama eli bacağımın içine giriyor ve iç çamaşırlarımın eteğiyle karşılaşana kadar kalça kemiğime doğru ilerliyor. Parmaklarını kumaşın altından geçirebilmek için elini avuç içine doğru çeviriyor. Ama sonra duraklıyor.

"Bunu istediğinizi ve sorun olmadığını açıklığa kavuşturmam için iyi bir zaman olabilir mi?"

Neredeyse çılgınca başımı sallıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Evet. Bunu istiyorum. Devam et."

"Hm," diyor parmak eklemleri tenimde sürünen bir hızla ilerlerken. Sadece yarım santim. "Belki..." Çenemin kenarını öpüyor. Kulak mememi yalıyor. "Ama bu gece erken saatlerde bir kadın bana çok ikna edici bir kelimeyi hatırlattı."

Hâlâ sol göğsümde olan eli göğüs kafesimden geçip sütyenimin karşı kabına doğru iniyor. Nefesim kesiliyor ve başım omzuna doğru düşüyor. Jack birden fazla işi nasıl yapacağını biliyor çünkü şortumun altındaki parmak eklemleri hala aşağı, aşağı, aşağı hareket ediyor, ama o kadar lanet ki

Yavaşça. Hissettiklerimden başım dönüyor. Ve tek düşünebildiğim Jack Bennett'in ellerinin şu anda üzerimde olduğu. Elektriksel bir heyecan bu düşünceyi omurgamda kovalıyor.

"Bu kelimeyi söylemekten nefret ediyorum," diyorum, nefes nefese ve puslu ama yine de mücadele etmeye istekli.

"Seni bundan hoşlanmaya ikna edebilirim," diye fısıldıyor kulağıma ve sonra sütyenimin içindeki eliyle öyle bir şey yapıyor ki haklı olabileceğini fark ediyorum.

Parmak eklemleri vücudumun ihtiyaçla şarkı söylediği yere işkence edercesine yakın, ama yine de istediğini duyana kadar hareket etmemekte kararlı. Mutlu bir şekilde boyun eğiyorum. "Lütfen Jack. Bana dokunmana ihtiyacım var."

Ve öyle.

Parmakları nihayet ağrıyan yerimde buluşuyor. Elleri bedenimde sihir yaratırken boynumu aşağı yukarı öpüyor ve belki de onun yanında kendimi çok güvende hissettiğim için ilk kez kolayca uçurumun kenarına geliyorum. Vücudum derimin altında titreşen ve dolanan coşku hislerini kovalarken gözlerim etrafımdaki dünyayı kapatıyor. Ve Jack başka hiçbir erkeğin bana yapamadığını yapabildiği için böbürlenmiyor. Bunun yerine omzumun üst kısmına ne kadar harika olduğumu fısıldıyor, ağzının ulaşabildiği her yere öpücükler ve iltifatlar serpiştiriyor.

Bir dakika sonra etrafımda dönüyor ve gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyorum, dünyadaki en sevdiğim gövde ortaya çıkana kadar onları olabildiğince çabuk bırakıyorum. Onu yatağa geri itiyorum, kalçalarına binene kadar üzerine tırmanıyorum ve sonra gömleğinin kumaşını ayırıyorum, böylece ellerimi bükülen karnına düz bir şekilde koyabiliyorum. Parmaklarımı karnının çıkıntılarına sürterek Jack'in inceliklerine hayret ediyorum.

Yatağımda uzanmış, gömleğinin önü açık, pantolonu beline kadar inmiş, koyu renkli bandı görünüyor.

iç çamaşırı, kollarını süsleyen siyah dövmele ve boğazında boncuklu bir kolye. Ve tabii ki, tepedeki kiraz: gözlükleri. Yenilebilir görünüyor.

Öne doğru eğiliyorum ve telefonum çaldığında ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle ağzımı karşılamak için eğiliyor.

Başı mağlup bir şekilde yatağa doğru düşüyor. "Bir daha olmaz."

Yüzümü buruşturuyorum, eğilip tişörtümü alıyorum ve çabucak giyiyorum. "Hemen döneceğim. Noah arıyor. Genelde büyük bir fırtınadan sonra iyi olduğundan emin olmak için onu ararım ve bu gece aramadığım için muhtemelen endişelenmiştir. Hemen cevap vereyim, hemen dönerim."

Ayrılmadan önce omzumun üzerinden bakma hatasını yaptım. Ve Jack'in yatağında tişörtü açık bir şekilde uzanmış görüntüsünü bırakmak hiç de kolay olmuyor. "Hemen dönüyorum! Çok hızlı!" Odadan çıkıp mutfaka koşuyorum.

Telefona cevap verip Noah'a mümkün olan en aceleci şekilde iyiyim, seni seviyorum, hoşça kal dedikten sonra telefonu kapatıyorum ve Jack'in pantolonunu bir çırpıda indireceğim odama geri dönmeye hazırlanıyorum.

Dizüstü bilgisayarım mutfak masasında açık. Ve yeni bir e-posta aldım.

İçimden bir ses uyarıya tıklamamam konusunda beni uyarıyor ama uyarıları dinleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Parmağımı takip tuşunun üzerinde kaydırıyorum ve e-posta simgesine tıklıyorum. Açılıyor ve gözlerim Colette Menton'dan gelen bir mesajla çarpışıyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jack

(Noah ile telefonu kapattığını duyalı beş dakika oldu. İlk başta, belki de tuvalete gitmesi gerektiğini düşündüm.

Ben de onun yatağında uzanıp tavana bakarak burada olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Bu gece bir rüyaydı. Ve aynı zamanda, gerçekleşmiş bir kehanet gibi hissettiriyor. Tüm gece boyunca ona sarılırken ve dokunurken düşünebildiğim tek şey sevdiğim oldu. Emily Walker'a çok aşığım. Artık kim olduğumu biliyor - artık sır yok - ve yine de beni seçti.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, avuçlarımın arkasından gülümsüyorum çünkü çok korkunç derecede mutluyum. Sonunda, onu neyin tuttuğunu görmek için mutfakta onunla buluşmaya gidiyorum.

"Her şey yolunda-" Onu görünce kısa kesiyorum.

Yıkılmış bir ifadeyle dizüstü bilgisayarına bakıyor. Baktığı şey her neyse kesinlikle çok üzgün. İçgüdüsel olarak, bu her neyse, gecemizin gidişatını değiştirmek üzere olduğunu biliyorum.

"İyi misin?" Temkinli bir şekilde ona doğru yürürken sordum.

Hareket etmiyor. Olması gerektiği kadar nefes almıyor gibi görünüyor. Yanına elimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve omzunun üzerinden okuduğu şeye bakıyorum. Bu bir e-posta. Bu...

Hay aksi. Colette Menton'dan bir e-posta. Ve Görünüşe göre iyi bir şey değil.

E-postayı hızlıca tarıyorum, okuyorum ve sonra tekrar okuyorum çünkü söylediklerine neredeyse inanamıyorum. Kısacık bir e-postada Emily'nin bu kitapla ilgili umutlarını tamamen yıkmıştı. Hikâyelerim hakkında pek çok açık sözlü ve dürüst geri bildirim okudum ama bu... bu çok zor. Hiç lafını esirgemiyor ve hikayede bence çok eleştirilecek şeyler buluyor.

Neredeyse tüm konularda ona katılmıyorum.

E-posta yeterince güzel başlıyor, projeyi pas geçmek zorunda olduğunu çünkü ne yazık ki umduğu gibi konuşmadığını söylüyor. Keşke burada dursaydı. Emily'nin AJ Ranger gibi başarılı bir yazarın iyi bir arkadaşı olması nedeniyle ona gelecekteki başvurularında yardımcı olabilecek bazı geri bildirimler vereceğini söyleyerek devam ediyor. (Süper. İyi ki beni de bu işe bulaştırdı.) Colette, öyküyle ilgili olası sorunları tek tek sıralıyor. Karakterlerin derinlikten olduğunu belirtiyor. Romantizmin düz ve yanmış tost gibi kuru olduğunu iddia ediyor. Cümle yapıları amatörce. Görünüşe bakılırsa konsept başarılı, ancak hikayenin geneli üzerinde Colette'in şu anda imzalamaya hazır olduğundan daha fazla çalışılması gerekiyor. Emily'ye şans diliyor, ancak daha fazla başvuruda bulunmadan önce duraklamasını ve karakter gelişimi hakkında daha fazla bilgi edinmesini öneriyor. Pislik.

Bu çok kötü.

Colette sektörün en iyilerinden bir ajan ve belki de bu benim hatam ama keşke bu Emily'nin ilk reddedilme deneyimi olmasaydı. Bu kadar açık sözlü bir e-posta için hiçbir neden yok ve bu beni Emily'nin onunla imzalamayacağını iyi olduğuna inandırıyor. Emily sert biri ama eleştirileri çok kişisel alıyor. Kızını sebepsiz yere çok fazla gün okuldan aldığı için bir anneye seslendiği ve annenin de Emily'nin öğretim tarzına ve geneline saldırarak karşılık verdiği yılı asla unutmayacağım.

Kişilik. Emily bunu sineye çekti ama okuldan sonra sınıfının önünden geçerken masasında tek başına ağladığını duydum. Gidip onu teselli edemedim. Hem Zoe ile birlikteydim hem de Emily onu o halde görmemi istemezdi. Park yerinde eve gitmek üzere olan Madison'ı buldum ve ona Emily'nin bir şeyi taşımak için yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğümü söyledim. Madison o gün onu rahatlatmış mı bilmiyorum ama öyle olmasını umuyorum.

Ama bu gece buradayım.

"Emily, biliyorum bu muhtemelen canını acıtacak ama Colette söyledi diye doğru olduğu anlamına gelmez." Onu göğsüme çekmek için kolumu omzuna atıyorum, ama o hemen omuz silkerek benden uzaklaşıyor. Kaslarım alarmla gerildi.

"Colette kitabımın çöp olduğunu düşünüyor" derken göz göze gelmiyoruz -sesi çatlıyor- "çöp".

"Ve o yanılıyor. Colette asla her şeyi söylememeliydi."

"Hayır Jack," diye tersliyor Emily, nihayet gözlerimin içine bakarak. "I

asla göndermemeliydim." Kafasının içinde, söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyor. Emily'nin Colette'in bu sözlerine sanki Tanrı'dan ışınlanmış yeni on emirmiş gibi sarıldığı açık. Saçmalık bu. Bundan nefret ediyorum. Bunu Emily'ye gönderdiği için Colette'ten nefret ediyorum. Ve onu bunu yapmaya teşvik eden kişi olduğum için nefret ediyorum, özellikle de endişeleri varken. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama içgüdülerini dinlemesine izin vermeliydim.

Ve şimdi tam orada dururken elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum.

Bir adım öne çıktım. "Hey. Lütfen beni dinle. O kadının sorunu ne bilmiyorum ama kitabınızı okudum. Ve inanılmazdı. Bu tek ret yüzünden umudunu kaybetme."

Gözlerini kaçırıp tekrar bana bakıyor, öfke alev alev yanıyor. "Kesinlikle inanılmaz değil. Çöp. Belki de benim için o kadar azmıştın ki ciddi sorunları görmezden gelip berbat bir kitabı en iyi menajere göndermemi sağladın."

Sözleri karşısında irkildim. "Yapma bunu. Sırf ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum diye benim fikirlerimi küçümseme. Bu adil değil."

"Adil olmayan şey, hazır olmadan önce göndermem için beni acele ettirmeniz!"

"Bence hazırdı, Emily. Gerçekten harika olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum! Ve bu... bu geribildirim, ne kadar boktan olsa da, işin bir parçası. Bazen haklılar. Bazen de sadece kötü günler geçiren ve hıncını işinden çıkaran insanlardır. Tıpkı şu anda senin bana yaptığın gibi. Bundan biraz uzaklaşın ve yarın gerçekten neye katılıp neye katılmadığınıza karar verin-"

"Ajanslara başvurduğunda kaç tane ret cevabı aldın?" Elleri iki yanında toplanmış ve bundan nefret ediyorum.

"Benimle arenada görüşmeyi bitirdiğini söylemiştin."

Elleri o kadar sıkı kıvrılmış ki parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyorum. "Bu benim seninle yarışmam değil. Başarılı bir yazardan, belki de daha önce hiç böyle bir deneyim , teselli ve tavsiye almak istemiyorum."

Cevabımın yardımcı olmayacağını bildiğim için iç çekiyorum. "Hiçbiri." "Peki kaç editör sen ve ben başvurduktan sonra seni geri çevirdi? menajeriniz teklif verdi mi?"

Dişlerimi acıyana kadar dudağıma gömüyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Yok. Kitap açık artırmaya çıktı."

Emily hızlı ve öfkeli gözyaşlarını geri kırıyor. "Aynen öyle. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun, o yüzden biliyormuş gibi davranma."

Tartışmak istiyorum ama o haklı. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Benim deneyimim nadirdi. Beni müşterileri olarak kazanmak için çırpınan ajanslarım vardı ve bu tamamen farklı bir durum. "Tamam, haklısın. O zaman bana nasıl hissettirdiğini anlat. Beni kendinden uzaklaştırma. Bırak yardım edeyim."

"Hayır," diyor, sesi titriyor, gözleri yine benden uzaklaşıyor. Doğrudan aramıza bir duvar örüyor. "Yeterince yardım ettin. Benden bu kadar. Bunu bir daha kimseye anlatmayacağım. Baştan bunu yapmak aptalcaydı. Belli ki yazar olmak için yaratılmamışım."

"Emily..."

Dizüstü bilgisayarını almaya gidiyor.

Gergin bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Siliyorum o. Göndermeo için ve ÇÖP nerede o aittir."

Tek bir tuşa bile basamadan bilgisayarını kapattım. Gözleri benimkilere dikilmiş, alev alev yanıyor.

"Hıncını benden çıkar. Tüm öfkeni. Tüm aşağılanmışlığını.

Hıncını benden çıkar çünkü buna dayanabilirim. Ama bu kadar çok çalıştığın bir şeyi mahvetmene izin vermeyeceğim.

Hak ettiğin bir şeyi. Sevdiğin bir şey." "Belki I Yapma.

Aşk O! Belki de o oldu sadece a Bir süre için güzel bir oyalanma oldu ama artık yolun sonuna !"

Bunu çifte anlam olarak okumayı reddediyorum, Her ne kadar öyle olmasını istemiş gibi hissetsem de.

"Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bu seni mutlu ediyordu. Kendi hayalinin peşinden gitmek, içinde hoşuna giden bir kıvılcımı ateşledi. Ve yazmak... İçinde bir yuva buldun. Bulduğunu biliyorum. Bunu sende gördüm."

"Jack..." diyor kısıp bir sesle, gözlerinde yaşlar birikiyor. "Sadece... gidebilir misin? Hıncımı senden çıkarmak istemiyorum. Ve şu anda kimsenin etrafında olmak istemiyorum. Özellikle de AJ Ranger'ın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kitabını silmeyeceğine söz verene kadar buradan ayrılamam."

Dizüstü bilgisayarda bir deliğe bakıyor. "Bu seni ilgilendirmez. Benim kararlarım bana ait."

"Kahretsin Emily, öyle olmak zorunda değiller! Sadece konuş benimle. Bana tam olarak neyin acı verdiğini söyle. Senin için burada olmama izin ver," diyorum, sesim şimdi yalvarıyor.

Bıkmış. Kalçaları, acıyı topuklarının altında ezmeye çalışıyormuş gibi bükülmüş. "Yalnız kalmak istiyorum Jack. Her zaman yaptığım gibi bununla kendi yöntemimle başa çıkmak istiyorum."

Bakışlarını yakalamak için eğildim. İçimden bir ses durmam için beni ama durmuyorum çünkü artık Emily'yi kollarıma almanın, onun ısıltılı gülümsemelerine maruz kalmanın, konuşmak istediği biri olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. "Gerçekten yalnız kalmak istiyor musun? Yoksa sadece birinin seni savunmasız bir anında görmesinden mi rahatsız oluyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Kendinizi saklamayın çünkü bu zor, yeni ve acı verici bir durum."

Alay ediyor. "Senin konumundaki bir adamın böyle bir tavsiyede bulunabileceğini sanmıyorum."

Başımı geriye atıyorum. "Peki bu hangi pozisyon?"

Emily'nin sesi alçalır. "Jack. Yıllardır tüm inanılmaz yazarlık kariyerini sakladın çünkü spot ışıklarının altına çıkarsan olacaklardan korkuyorsun. Beni tanıdıktan yıllar sonra, sonunda rahat ve hazır olduğun için bana sadece bu gece söyledin, ama sana en uygun zamanda benden savunmasızlık talep ediyorsun. Bu. Adil değil. Adil değil."

Sözlerinden sonra üç atım boyunca sessizlik çöküyor. Ve lanet olsun, o haklı.

"Şu anda ne yapıyoruz, Emily?"

Sert bir kahkaha atıyor. "Bilmiyorum. Şu anda çok fazla şey hissediyorum ve bunları sindirmek için yalnız kalmak istiyorum."

"Böyle mi olacak? Çünkü birbirimize daha da yakınlaştığımızı sanıyordum."

"Ben de ağırdan alabileceğimiz konusunda hemfikir olduğunuzu sanıyordum."

Dünya etrafımda dönüyor. Düşündüğüm her kelime ortaya çıkıyor. "Belki de durup yavaşlığın ne anlama geldiğini tartışmalıydık. Çünkü görünüşe göre istediğin şey çıkarları olan arkadaşlar. Ve ben bunu yapamam. Daha fazlasına ihtiyacım var." Bu doğru- ama bunu söylediğime hemen pişman oluyorum. Şimdi zamanı değil. Bunu biliyorum ama yine de kendimi zorlamayı bırakamıyorum.

Kocaman bir nefes alıyor ve sonra titreyerek veriyor. Gecenin nasıl bu şekilde sona erdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Jack," diyor, öfkeyle karışık bir duyarlılıkla. "Bence bunu bu gece tartışmamalıyız. En iyisi senin gitmen ve ne istediğimize karar vermek için ayrı ayrı zaman geçirmemiz."

Ona bakıyorum, aramızdaki boşluğun büyüdüğünü, büyüdüğünü ve büyüdüğünü hissediyorum. İnsanlarla yakınlaşarak hep kaçınmak istediğim şey buydu. Bu yüzden Zoe'ye hiç açılmadım. Çünkü o zaman, çocukken babamın kapıyı yüzüme kapatmasını izlediğimde bana yapışan aynı çirkin duyguyu hissetme potansiyeli vardı.

Emily'nin kapıya doğru yürümesini ve elini kapı koluna koymasını izlerken kendimi kötü hissediyorum. Ama henüz açmadı. Başka bir şey söylemeden gitmemize izin vermesini bekleyerek ona doğru yürüdüğümde bana bakıyor. Gözlerindeki ateş sönmüştü ve göğsüm biraz gevşedi. "Şu anda kızgınım ama sana değil. Canım yanıyor ve... bununla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyorum. Eğer kalırsan, daha sonra pişman olacağım daha incitici şeyler söyleyeceğim ve bunu sana yapmayı reddediyorum." Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Biraz nefes almamız gerekiyor çünkü

Bu ikimiz için de yeni bir durum. Bu bir veda değil. Yeniden değerlendiriyoruz. Anlaştık mı?"

Gerginliğimin bir kısmı azalıyor. "Bunun için teşekkür ederim." Karşılığında elini sıkıyorum. "Ama daha sonra bana ihtiyacın olursa, saniyeler içinde burada olacağım."

Gitmek için kapıyı açıyorum ama diğer tarafta elinde anahtarı ve yanında çantalarıyla Madison duruyor. Gözyaşları içindeki yüzü bize zayıfça gülümsüyor.

"Tatlım, ben geldim," diyor gözyaşlarına uymayan bir ses tonuyla.

Emily soru sormak için bile beklemiyor. Kız kardeşine ulaşmak için neredeyse beni ezip geçiyor ve kendi dünyası parçalanıyor olmasına rağmen Madison'a sarılıyor.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Emily

Ben Jack'in uzaklaşmasını izliyorum ve alternatif bir evrende onun peşinden gidiyorum. Onun gittiğini görmek yanlış geliyor.

Beş dakika önce sadece gitmesini istedim. O bakarken bu kalp kırıklığıyla uğraşmak istemiyordum. Kalbimi bir şeye döktüğüm ve çılgınca başarılı bir yazar bakarken Colette'in her şeyi ezip geçtiği gerçeğini işlemek zorunda kalmak istemiyordum. Öfkemin içinde debelenmek ve bunu kendimi yeniden inşa etmek için kullanmak istiyordum, öfkeli tuğlalar halinde.

Ama Jack kalsaydı... milyonlarca küçük parçaya ayrılırdım ve ya gördükleri onun için çok fazlaysa? Muhtemelen en son onun önünde yıkıldığımda bunun alkol yüzünden olduğunu düşünmüştür. Bugünlerde bu acının her zaman yüzeyin hemen altında gezindiğini ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Alkolden . Ham ve pusuda bekliyor ve ben görüldüğüm kadar başımın çaresine bakabilecek durumda değilim. Jack'i seviyorum. Bunu barda fark ettim. Onu seviyorum ve sanırım bir süredir ona aşığım. Ama bu şekilde sevmeme izin verdiğim son kişi Liam'dı. Kendimi asla bu kadar çok şeye açık bırakacak bir duruma sokmayacağıma yemin ettim.

tekrar incindim.

Belki de Jack haklıydı. Belki de tek istediğim çıkarları olan arkadaşlar. O bana sahip olmadan sahip olabileceğim biri. Eğer bunu kabul etmiyorsa... Onunla ilerleyebilir miyim bilmiyorum.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum çünkü Madison burada, ön verandada kollarımda hıçkırarak ağlıyor ve ben Jack'in arkasına bakmadan evine doğru kayboluşunu izliyorum.

"Oradan nefret ediyorum," diyor Maddie, başını omzuma gömmüş. "New York'tan nefret ediyorum."

-

Madison'ı içeri aldıktan sonra ona sıcak çikolata koyacağımı söyledim. Bu büyükannemden kalma bir alışkanlık. Üzöldüğümüzde, yazın bile bizi bir fincan sıcak çikolatayla oturturdu ve fincanın dibine geldiğimizde ona içimizi tamamen dökmüş olurduk. Ben bile. Zihinsel olarak aramızdan ayrılalı uzun zaman oldu ama fiziksel olarak artık gerçekten gitti. Sıcak çikolata ritüelini sürdürmek benim işim.

Kapıdan girer girmez Maddie çantalarını bıraktı ve ağlamaklı bir şekilde banyoya yöneldi. Duş almak istediğini ve sonra konuşacağımızı söyledi. Ocağın üzerindeki çaydanlığa biraz su koydum ve çantalarını odasına götürüp çekmecelerine yerleştirdim.

Sanırım bunu yapacağımı biliyordu, çünkü duştan çıktıktan sonra çantalarını almak için geri dönmedi bile; odasına gitti ve sonra bol pamuklu eşofman altı ve parlak pembe bir tişörtle dışarı çıktı. Lenslerini çıkarmış ve turkuaz çerçeveli gözlüklerini takıyor. Onu burada bu halde görmek çok acıklı bir manzara.

Belki kalmaya karar verir ve geri dönmez.

Masada onu bekleyen dumanı tüten bir fincan şekerlemeli sıcak çikolata var ama oturmadan önce bana bir kez daha kocaman sarılıyor. "Teşekkür ederim, Em."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana sıcak çikolata yapmaktan her zaman mutluluk duyarım." Ona bir gülümseme sunuyorum ama bunu yaparken gülümsemek için çaba sarf ettiğimi fark ediyorum. Normalde, üzgün olduğumda ve Maddie, Annie ya da Noah eve gelip bana ihtiyaç duyduğunda, bu beni garip bir şekilde iyileştirir. Ama bu gece, reddedilmiş bir rüyadan ve Jack'in kapıdan çıkışını izlemekten kalan sızı, acıyla zonkluyor.

Otururken gülümsüyor, ayaklarını sandalyeye uzatıyor ve uzun zamandır ilk kez huzurlu bir kadın görünümünü takınıyor. "Evde olmak çok güzel. Tahmin bile edemezsin."

"Maddie... neler oluyor? New York'ta mutlu olduğunu sanıyordum."

Sıcak ikolatasına bakıyor ve başparmağıyla bardağın dışına vuruyor. "Böyle düşünmeni istedim, çünkü bunun doğru olmasını istedim."

"Ama neden?"

"Çünkü ben..." Sesi çatlıyor ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini deviriyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum, Emily. Evini özleyen küçük bir bebek gibi. Büyük şehre gidip hayallerimi gerçekleştireceğimi ve iyi bir pantolon ve spor ayakkabı kombinasyonunda başarılı olan o kadın olacağımı sanıyordum. Buradaki herkesi küçük kasaba hayatı için yaratılmadığıma ve ait olduğum şehre gitmem gerektiğine ikna ettim."

"Ve bu olmadı mı?" Çok umutlu görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Hayır. Hiç de değil. New York'ta kim olduğumu biliyor musun? Kamyonumu özlediğim için metroda ağlayan kadını. Kaldırımda ağlıyorum çünkü yürüdüğüm her yerde acele etmekten çok yoruldum yoksa ezileceğim. Geceleri yatağında tek başıma ağlıyorum çünkü ailemi çok özliyorum. New York'taki herkes kendinden çok emin, amaç ve güven dolu görünüyor ve ben kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Asla ait olamayacak bir taşralı."

Çizdiği resim kalbimi burkuyor. "Peki ya en azından dersler? Onlar nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyor. "Dersleri seviyorum... Çok şey öğreniyorum ve öğretmenlerimin hepsi inanılmaz. Yemek yapmayı hâlâ seviyorum ve hafta sonları evimde yeni tarifler denemek beni ayakta tutan tek şey oldu."

"Bu çok iyi. Peki ya diğer çocuklar?"

Burnunu kırıştırıyor. "Yalnızlığımı dağıtmak için gerekli bir şey oldular ama hepsi bu. Dışarıda iki kez görüşmek isteyeceğim tek bir erkek bile bulamadım. Sana söylemeyi çok istedim ama endişelenmeni istemedim."

"Madison!" Masanın üzerine doğru eğildim. "Neden endişelenmeme izin vermiyorsun? En iyi yaptığım şey bu!"

Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Çünkü o zaman bana ziyaret için eve gelmemi söyledin, ben de gelirdim ve tekrar gitmek acı verirdi. Bu yüzden eve hiç ziyarete gelmiyorum. New York'a dönmek ve bir rutine girmek çok zor." Duraklıyor. "Ama şimdi..."

Çok umutlu görünmemeye çalışıyorum. "Şimdi mi?"

"Gerçekle yüzleşmeye hazırım, New York için biçilmiş kaftan değilim. Ve eve dönmek istiyorum. Buradaki herkes benim başarısız ya da zavallı bir bebek olduğumu düşünse bile."

Ayağımla masanın altındaki dizini dürtüyorum. "Biz asla böyle düşünmeyiz. Ve sen başarısız olmadın. Sadece düşündüğün gibi olmadığını fark ettin ve bu sorun değil. Her zaman eve dönebilirsin Maddie. New York senin için olmak zorunda değil. Ama azından denedin, anlıyor musun?"

"Gerçekten mi?" Yüzünde bir tereddüt var. Sanki bunun için sevinç duymaktan korkuyormuş gibi.

"Evet. Eve gel, Madison."

Gölümsüyor ve bir yıllık iç çekişini tamamlıyor. "Tamam. Geleceğim o zaman. Eve geliyorum."

Tanrım, tekrar parça toplayıcı olmak harika bir his. Buna ihtiyacım vardı. Bunun yanı sıra, kız kardeşimin bir kez daha eve döneceğini düşündükçe kalbim parlıyor. Noah ve Amelia gitmeden önce düzenli Hearts turnuvalarımızı tekrar yapacağız ve onlar gittiğinde bile Annie ile kardeş geceleri yapmaya devam edeceğiz. Belki okulda çalışmak için geri dönmek bile isteyebilir.

Ama sonra içimde aniden doğru hissetmediğim bir şeyler kıpırdıyor. Madison rahatlamış görünüp sıcak çikolatasını bitirirken bir yandan da öğretmenlerine e-posta göndermesi ve New York'a gidip eşyalarını almak için uygun bir zaman ayarlaması gerektiğinden bahsediyor, ben sadece yarısını dinliyorum. Beynimin diğer kısmı bir el feneri tutuyor ve rahatsızlık hissini koalamaya çalışıyor.

Ben kupasını alıp lavaboya götürüp durularken Madison hâlâ konuşmaya devam ediyor. Ama sonra aniden sesi kesiliyor. Kupalarımızı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra Maddie'nin sesi yeniden yükseliyor. "Emily... Kiralayabileceğimiz yeni bir film arayacaktım ama... Bu da ?"

"Bu da ne-" Köşeyi dönüp Madison'ın neye baktığını gördüğümde donup kalıyorum. Masanın diğer ucundaki dizüstü bilgisayarımı açmış ve şifremi bildiği için, hiç kapatmadığım e-postaya baktığına bahse girebilirim.

"Sen... sen bir aşk kitabı yazıp bir ajansa gönderdin mi?"

İyi bir yalan düşünmeye çalışıyorum. İzlerimi örtecek ve Madison'ı izimden uzaklaştıracak bir şey. Ama koyu kahverengi gözlerini benimkilere diktiğinde, beklenmedik bir

duygularım kırılıyor. Colette'ten gelen e-postayı ilk bulduğumdan beri içimde tuttuğum her şey yüzeye fırlıyor ve ne olduğunu anlamadan yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

Maddie dizlerinin üzerine çöküyor ve beni omuzlarımdan tutarak dünyanın en sert, en koruyucu sarılışıyla kucaklıyor. Beni kollarının arasına çekiyor ve gururum ayağa kalkmamı isterken bile ona izin veriyorum.

Bunun yerine, Maddie beni kollarında sallarken bir süre burada oturup ağlıyorum, ağlıyorum ve ağlıyorum. Ben iğrenç bir sümük ve gözyaşı taşıma bandı olarak devam ederken o saçlarımı şakaklarımdan itiyor. Yarın bundan çok utanacağım ama bu gece için ağlıyorum.

"Emily, bana ne olduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım. Çok karışık ama hıçkırıkların arasında bile bir şekilde anlatıyorum. Ona Jack'i sevdiğim ve onun AJ Ranger olduğu kısmı hariç her şeyi anlattım. Ve ben konuşurken, yazma ve düzenleme hikayemi ve Colette onu çöp öğütücüsüne atana kadar tüm süreç için ne kadar umutlu olduğumu anlatırken, Jack'in söylediği her şeyin doğru olduğunu fark ediyorum. Yazmayı seviyorum. Yazmayı uzun zamandır hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ve bundan vazgeçmek düşünmek bile istemediğim kadar acı verirdi. Muhtemelen Colette'in karakterlerimin yanmış tost kadar yavan olduğunu söylemesinden daha fazla.

Hiç beklenmedik bir şeydi. Belki saflık ettim ama iyi olduğunu düşündüm. Kitabın iyi olduğunu düşündüm ve hikayemi sevdim.

Madison'ın yüzü öfkeyle parlıyor. "New York'a geri uçacağım, çünkü Bayan Colette'in orada yaşadığını varsayıyorum ve on beş parça Dubble Bubble çiğneyeceğim ve sonra o uyurken hepsini saçına yapıştıracağım. Uyandıktan sonra da

saçlarını dolaptan çıkaracağım ve şimdiye kadar sahip olduğun en sivri korkunç kesimle hepsini keseceğim!"

Güldüm ve burnumu sildim. "Kes şunu."

"Hayır." Beni dev bir limonmuşum gibi sıkıyor. "Kimse ablama kötü davranamaz ve bu yanına kâr kalmaz."

Bu elbette gözlerime taze yaşlar getiriyor. Kalbim bana buna ne kadar derinden ihtiyacı olduğunu fısıldıyor.

"Bu kadar çok ağladığım için özür dilerim," diyorum ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibiyim."

"değil. Ben her zaman çok ağlarım. İyi hissettiriyor."

Onun hakkında bunu biliyorum. Buna şahit oldum. Ona sarıldım. Ve Maddie'nin duygularını bu kadar pervasızca ifade etmesini hep kıskanmışımdır. Kollarını iki yana açar ve gözlerinden Niagara Şelalesi'ne rakip olabilecek yaşlar akıtır. Ve on dakika sonra, rastgele bir Salı günü saat üç buçukta kek yaparken dans edip en sevdiği pop şarkısına eşlik ediyor. Her şeyi her zaman hissetme kapasitesi hayret verici. Ve girdiği her ortama getirdiği vahşi enerjiyi özledim.

"Ağlamaktan nefret ediyorum." Sadece bu kelimeyi söylemek esnemekten bahsetmekle aynı etkiyi yaratıyor gibi görünüyor. Yine hıçkırıyorum. "Başladığımda nasıl duracağımı bilmiyorum."

Maddie bana hafifçe gülüyor. "Muhtemelen kendini hep çok uzun süre tuttuğun içindir. İşin sırrı, yol boyunca küçük arızalar yaşamakta."

Bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktım ama değildi. Saçlarımı yüzümden çekerken çok ciddiydi. "Ben bir terapist değilim ama gözyaşları konusunda epey deneyimim var ve bu dünyada geçirdiğim otuz yıl boyunca ağlamanın egzersiz gibi gelmeye başladığını fark ettim. Ne kadar çok yaparsanız, o kadar rahat olursunuz. Ve sonra o değil mi yani

artık bunaltıcı." Beni omzumdan hafifçe sarsıyor. "Daha fazla ağla, Emily!"

"Ama bu kulağa iğrenç geliyor."

Şimdi bırakıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. "Sen öyle san."

Yüzümdeki ıslaklığı emmek için elimin tersini kullanıyorum. "Tüm sorunlarımı senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Sen de kötü bir gece geçirdiğin için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hiç üzgün değilim. Hatta bunun için minnettarım. Bir kez olsun duygusal desteğe ihtiyacınız olduğunu bilmek güzeldi."

"Ama bu senin işin değil."

"Ve bu hiçbir zaman senin işin de olmadı," diyor Maddie, sesi şaşırtıcı derecede sert. Aslında bu onun kullanabildiğini bile bilmediğim bir ton. Öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının arasına almasını sessizce izliyorum. "Emily... çok fazla şey üstleniyorsun ve kendini kimsenin hayatta kalamayacağı bu imkansız yaşam standardına bağlı tutuyorsun. Dürüst olmak gerekirse, senin de hepimiz gibi mücadele ettiğini görmek güzel. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de ara sıra bana ihtiyacın oluyor. Bu yüzden gururunun ve mükemmeliyetçiliğinin yoluna çıkmasına izin verme ve sana kek yapmama, en sevdiğin battaniyenin içine sokmama ve bok gibi hissederken seni şımartmama izin ver... tamam mı?"

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Tamam."

"Güzel. Ve sonra... yarın, kitabını okumama izin vereceksin ki ben de sana iltifatlar yağdırayım ve ne kadar harika bir yazar olduğunu söyleyeyim ki sen de o lanet şeyi daha fazla ajansa gönderesin."

"Maddie... Bilmiyorum eğer..."

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma götürüyor. "Mazeret yok, Emily. Sen tanıdığım en sert kadınsın ve

Kalbinin arzuladığı her şeyi hak ediyorsun. Sadece bu da değil, Jackson Bennett kitabınızın iyi olduğunu düşündüyse, bunun nedeninin o adamın dünyadaki en iyi zevke sahip olması olduğunu biliyorum." Bunu, onun dünyaca ünlü bir yazar olduğunu bile bilmeden söylüyor. "Zor şeyleri başarabilirsin, Emily. Ben bunu gördüm. Bu senin için yeni bir tür korkutucu. Bu kendi başına yaptığın bir şey, başkası için değil, kendin için. Bu da bazen insanın kendini daha savunmasız hissetmesine neden olabilir. Ancak bu, zorlamaya değmeyeceği anlamına gelmez - çünkü sonunda ödül çok daha tatlı olacaktır."

Ve işte oldu. Daha önce tam olarak belirleyemediğim o titreşim, cesur ve parlak bir şekilde canlanıyor.

Ona bakıyorum, yapmam gereken şey yüzünden kalbim sıkışıyor. "Kahretsin, Madison."

"Ne?"

Gözlerimi kapattım. "Keşke bütün bunları söylemeseydin."

"Neden?" Kıkırdıyor. "Çünkü o kadar ilham vericiydi ki biraz acıyor mu?"

"Evet. Ve şimdi sana eve gelemeyeceğini söylemek zorundayım."

Gülümsemesi düştü. "Ne?"

Öne doğru eğilip yüzünü avuçluyorum. "Seni seviyorum. Her şeyden çok. Burada olmanı da seviyorum ama New York senin için zor ve korkutucu bir yer. Rahat ve güvende olduğun eve dönmek için şimdi işi bırakırsan pişman olursun. Bunu yapmana izin veremem. Geri dön. Aşçılık diplomanı al ve sonra eve gel. Ya da..." Bunu söyleyeceğime inanamıyorum. "Ya da belki başka bir eyaleti deneyin. Senin hislerine daha çok uyan bir eyalet. Kariyerinin seni nereye götürebileceğini gör. Belki de bu başına gelen en iyi şey olur."

Alnından öpüyorum ve ellerimi bırakıyorum. Çenesi sallanıyor.

"Teşekkür ederim, Em."

"Ve teşekkür ederim. Bu gece buna gerçekten ihtiyaım vardı." Buna uzun zamandır ihtiyaım vardı ve bununla savaŝmayı bırakmak iyi hissettiriyor.

"Zorlandığında beni daha sık ara, tamam mı? Artık her şeyi kendine saklama. Birbirimize ihtiyaımız var ve bu iyi bir şey."

"Ve evi ne zaman özlediğini söyle. Eğer yaz mevsimindeyse, kendini daha iyi hissedene kadar seninle metroya binerim. Eğer okul dönemindeyse, sana büyük bir bakım paketi gönderirim."

"Anlaştık. Ama şimdilik, sen bana Jack hakkında ilk seferinde anlatmadığın her şeyi anlatırken ben de bize sıfırdan browni yapsam nasıl olur?" Gözleri parlıyor. "Mesela giderken gömleğinin neden açık olduğu gibi."

"Bu gece Jack'i düşünmeye ara vermem gerek. Yarın mı?"

"Peki." Surat asıyor.

Ancak hemen kalkamıyoruz çünkü Ducky yanımıza geliyor ve üstün sevimliliğıyle Maddie'nin dikkatini dağıtıyor. Kız kardeşim yüzünü şiddetle Ducky'nin karnına yapıştırıyor ve eğer onu biz Walker kardeŝlerden daha çok severse ona bütün bir kedi krallığını satın alacağına söz veriyor. Ve bu gece üzüntümle yalnız kalmak zorunda olmadığımı, üzüntümün bir kısmını omuzlamama yardım edecek kız kardeşimin olduğunu bilmek, kendimi Bob Ross'un gökyüzüne mutlu küçük bulutlar eklediğı bir tablo gibi hissettiriyor.

Jack'le de böyle hisseder miydim?

İçimden bir ses evet diyor.

Ancak benim korkum henüz onun peşini bırakmaya hazır değil.

GÖNDERILMEMIŞ TASLAK (1 YIL ÖNCE)

KİMDEN: Emily Walker <E.Walker@MRPS.com>

Kime: Jack Bennett <J.Bennett@MRPS.com>

TARİH: Sat, Sept 2 11:45 PM

KONU: Tebrikler mi?

Sen ve Zoe hakkındaki haberleri yeni duydum. Sanırım yeni nişanınız için sizi tebrik etmem gerekiyor ama yapamam. Hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmadığımızı biliyorum, bu yüzden hayatında bu şekilde konuşmaya hakkım yok, ama... bence onunla evlenmemelisin. Bu konuda bir şeyler ters geliyor.

Ve ayrıca... bazen arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum. Kavgamızı sonsuza dek geride mi bırakalım?

Bilmiyorum... Biraz şarap içtim. Muhtemelen bunu göndermeyeceğim.

Ama yanlışlıkla yaparsam diye - bilmelisin ki, senden gerçekten nefret ettiğimi hiç sanmıyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack

"(Bu kadar erken check-in yapmama izin verdiğin için ,
Mabel " diyorum bana tezgahın üzerinden oda anahtarımı
uzattıktan sonra.

Dün gece muşambalı, talaş kaplı evime döndüğümde, o gün onlar çalışırken bir tür kaza olmuş olması gerektiğini hemen anladım, çünkü klimam çalışmıyordu. İçerisi sıcak ve bunaltıcıydı. Eğer gecem yeterince kötü geçmediyse, bir de buna %1000 nemde uyumak eklendi.

Aslında uyuyamadım. Bütün gece Emily'yle yaptığım konuşmanın anılarıyla huzursuz bir şekilde dönüp durdum. Güneş doğduktan sonra ilk uygun saatte doğruca Mabel'ın oteline gittim ve hafta sonu için bir oda istedim. Bugün ilerleyen saatlerde bir teknisyen üniteyi tamir etmek için evime gelecekti ama her ihtimale karşı neden birkaç günlüğüne bir oda ayırtmayayım diye düşündüm.

"Bu sıcak hafta sonunu klima olmadan geçirmeye çalışmak zor olurdu," diyorum onu merdivenlerden yukarı doğru takip ederken.

"Seni hiç suçlamıyorum. Önümüzdeki birkaç gün cehennem gibi sıcak olacak." Merdivenler mokasenlerinin altında gıcırıyor. İkinci kata çıktığımızda koridorda sola dönüyor ve üzerinde PEMBE ODA yazan bir kapının önünde duruyor. Benim için açıyor ve içeri girmem için el sallıyor.

Yüce Tanrım, burası bir harabeler sarayı. Sadece pembe renge bir övgü değil, onun tam bir vücut bulmuş hali. Mekân bir şekilde benim endişeli zihnimden daha gürültülü. Ki bu belki de iyi bir şeydir.

"Bu odayı erkeklere vermeyi seviyorum," diyor gülerek. "İçeri girdiğinizde yüzünüzdeki ifadeyi görmek hiç komik olmuyor. Çoğu erkek burada uzun süre kalırsa feminizme yakalanacakmış gibi görünüyor."

"Neyse ki o 'kurguyu' yıllar önce yakalamıştım. Şimdi tek endişem, arkamdan kapıyı kapattığında uzay ve zamanla bağlantımı kaybedeceğim."

Mabel kıkırdıyor ve bir şakadan hiç bu kadar gurur duymamıştım. "Git ve yerleş, sonra da belki klimada serinlemek için biraz zamanın olduğunda, aşağıda bana yedirdiğin o boktan şey yerine benim otelimde olmanın gerçek nedenini söyleyebilirsin." Kaşlarını kaldırıyor.

"I-" Durakladım. "Gerçek bir cevaptı."

Kaşları bir şekilde daha da kalkıyor. "Jack, beni kandıramazsın. Ben yüz bir yaşında bir kadını, yalan söylemeyi icat ettim."

"Gerçekten yüz bir yaşında mısın?"

"Hayır. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Sen ve Emily kavga mı ettiniz?"

Sertçe gülüyorum. "Ben ve Emily diye bir şey yok."

"Sana saçmalamayı bırakmanı söylemiştim. Bu konuda konuşmak istemiyorsan söyle, yoksa bana yalan söylemeyi bırak." Elleri şimdi geniş kalçalarının üzerinde, sarı elbisesi sabah kadar parlak.

"Pekala, sanırım kavga ettiğimizi söyleyebiliriz ve bu sorunu çözene kadar yan komşumuzda yaşamak biraz garip olacak."

"Kavga ne hakkındaydı?"

Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Açıklamak istesem bile. Dün gece Emily ve benim aramda konuşulan şey

kişiseldi. Ve söylediklerim üzerinde düşündükçe, hatalı olduğumu daha çok hissediyorum. Eğer Mabel'a söylersem, bundan sonra benden yarısı kadar bile hoşlanmayabilir.

"Hayır," diyor bir taşra ısırığıyla. "Söyleyecek mükemmel şeyi bulmaya çalışmayı bırak ve tükür. Güzel sözlerle tahammülüm yok. Midemi bulandırıyorlar."

İyi o zaman. "Sanırım Emily'ye karşı hıyarlık ettim."

"İşte oldu! Bununla çalışabilirim." Mabel yatağa doğru ilerler ve alt kenarına oturarak yanındaki yeri okşar. "Merak etme," der sinsi bir sırıtışla. "Ben puma değilim, yanıma oturabilirsin."

"Bu açıklamayı takdir ediyorum."

Ben göz kırpmıyor ve sonra ifadesi . "Kasabamızın Kraliçe Arısı'na ne dedin?"

"Size hepsini anlatamam çünkü bu onun saklamam gereken bir sırrını ifşa etmemi gerektirir. Ama özetle, dün zor bir gün geçirdi ve ben onun yanında olmama izin vermesini istedim ama o bunu tek başına atlatmaya kararlıydı." Bir sonraki kısmı söylemeye korkuyorum. "Sonra ona bir ultimatoma verdim. Ya bana açılacaktı, böylece anlamlı ve gerçek bir ilişkimiz olacaktı ya da hiçbir şey yapmayacaktık."

Mabel başını sallar. "Yani aslında dedin ki, Beni nasıl seversem

"Ya seveceksin ya da sevmeyeceksin. Her kadının duymayı en sevdiği şey."

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum.

"Biliyorum! Çok zordu."

Üstüne üstlük, Colette'le olan e-postası hakkında tam olarak nasıl hissetmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Bu onun hayatında güvenli biri olabileceğimi kanıtlamak için bir fırsattı ve ben onu ezip geçtim. Emily'nin köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Eleştirinin onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorum ve yine de Mabel'ın dediği gibi, o anda neye ihtiyacı olduğunu kendime sormak yerine esasen beni sevmesini talep ettim.

Beni tanıdıktan yıllar sonra, nihayet rahat ve hazır olduğun için bana sadece bu gece söyledin, ama sana en uygun zamanda benden savunmasızlık talep ediyorsun.

O haklıydı. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama aramızdaki bu şeyi aceleye getirmeye çalışıyordum. Ona kadar hiç gerçekten sevdiğimi hissettiğimi sanmıyorum, bu yüzden dün gece, gitmeden önce onu yakalamaya çalıştım.

Mabel şefkatle sırtımı sıvazlıyor. "Dinle, o kadar da kötü değil. Ama sana Emily hakkında bir şey söylemek istiyorum. Daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey ve ölene kadar inkar edeceğim gibi, tek bir kişiye bile söylersen sana yalancı diyeceğim..."

Ona bakıyorum ama bir tür güvence bekliyor gibi görünüyor. "Tekrarlamayacağıma söz veriyorum."

Sıkıca başını sallıyor. "Walker'ların çocuklarını seviyorum. Ama en çok Emily'yi seviyorum." Gülümsemesi şefkatle parlıyor. "İnatçı, iradeli, koruyucu ve kalbinin içinde henüz dibini bulamadığım bir empati kuyusu var. Ona baktığımda bazen kendimi görüyorum. Ve bu yüzden Emily'nin muhtemelen senden ölesiye korktuğunu biliyorum."

"Benden mi?" On yıldan uzun bir süredir benimle savaşan Emily'nin benden en ufak bir şekilde korktuğunu hayal etmekte zorlanarak soruyorum.

"Rahmetli kocamla tanıştığımda, aman Tanrım, ondan çok korkuyordum. Zamanında sevdiğim pek çok insanı kaybetmiştim ve onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, böylece onu kendi şartlarımla kaybedebilirdim. Bunun daha kolay olacağını düşündüm. Ama o zavallı aptal." Gülümsemesi nostaljik ve özel bir hal alıyor. "Daha fazlası için geri gelmeye devam etti, çünkü nedense buna değdiğimi düşünüyordu."

"Aramızda güven inşa etmek biraz zaman aldı ve pek çok küçük an yaşadım ama sonunda olan sevgimden korkmak yerine ona güvenmeyi öğrendim." Dışarıya bakıyor

Anılar bir süre daha zihninde dolaşıyor ve ben bölmeye cesaret edemiyorum. Birkaç dakika sonra gülümsemesi daha hafif bir şeye dönüşüyor ve bana bakıyor. "İçimden bir ses senin de tıpkı benim tatlı kocam gibi zavallı bir aptal olduğunu söylüyor. Dün Emily'yi sevdiğin için ona sahip çıktığına dair tüm gizli paramla bahse girmeye hazırım ama masaya getirdiğin kendi yaraların var."

"Sanırım haklısın. Ama şimdi ne yapacağım?...Ayrıca, neden gizli paran var?"

Son sorumu duymazdan geliyor. "Şimdi onun senin için yavaş gitmeye değip değmeyeceğine karar ver. İhtiyacı olduğunda ona güçlü, vahşi ruhuyla alan tanımak ve hazır olduğunda seni davet edeceğine güvenmek. Daha büyük bir şeye hazır olana kadar kalbinin sizi usulca sevmesine izin vermek." Ayağa kalkıyor ve elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltiyor. "Şimdi, elbette, eğer senin ihtiyacın olan şey onun ihtiyacının tam tersiyse, o zaman belki bu aşk sadece bir esinti gibi geçip gitmesi gereken bir aşktır. Hayatta zaman zaman bunlarla karşılaşırız. Çabucak gelip geçmeleri onları daha az harika yapmaz."

Elbisesini düzeltmeyi bıraktığında elimi uzattım. ve elini tuttu. "Teşekkür ederim, Mabel. Dürüst olabileceğim insanların yanında büyümedim." Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Bugün sana karşı açık olmama izin verdiğin için minnettarım. Sanırım bu tür şeyleri daha çok yapan biri olmak istiyorum."

"Güzel. Hayat bazen boktan olabiliyor. Ama boktan şeylerden de harika gübre olur." Kendi elini tutan elimin arkasını okşuyor. "Deneyimlerinizle büyüyün, içinizdeki ışığı boğmalarına izin vermeyin."

Mabel birkaç dakika sonra fazladan havluya ihtiyacım olursa aşağıya haber vermemi söyleyip gidiyor ve benim tek yapabildiğim yatağa uzanıp üzerimdeki harap olmuş tenteye bakmak oluyor.

GÖNDERILMEMİŞ TASLAK (DÖRT AY ÖNCE)

KİMDEN: Jack Bennett< J.Bennett@MRPS.com>

KİME: Emily Walker< E.Walker@MRPS.com>

TARİH: Çar, Şubat 21 1:34 PM

KONU: Sanırım seni Özledim.

Eminim hala koridorlarda benim gittiğime seviniyorsundur.
-Ama sana Zoe'yle ilişkiyi bitirdiğimi söyleyeyim dedim. Artık onunla olmak doğru gelmiyordu. Hâlâ Nebraska' ama burayı hiç sevmiyorum. Geri dönsem üzülür müydün? Mutlu olur muydun? Neden bilmiyorum ama seni düşünmeden edemiyorum. Nereye dönsem seni orada bulmayı umuyorum. Bilmiyorum... Belki sen de beni düşünüyorsundur diye merak ediyorum.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Emily

(Maddie resmen New York'a dönüp tamamlamaya karar verdiğine göre, sadece bir süreliğine burada)

Hızlı bir yolculuk. Temelde ikimizin de yuvarlanmasına ve birbirimizi pompalamamıza yetecek kadar uzun ve sonra yarın sabah geri uçuyoruz.

Yine de onun burada olması çok güzeldi; her beş dakikada onu kucakladım ve tırnakları kırılmaya yüz tuttuğu için manikür yaptırdım. Çok uzun zamandır gözetimsiz olan çek hesabını dengelemesine yardım ettim, dün gece Noah ve kızlarla bir Hearts turnuvasına katıldık ve şimdi kız kardeş takılmamız/Audrey Hepburn film gecemizi yapıyoruz. Ya da teknik olarak film öğleden sonrası çünkü bu akşam James'in arka verandasında bir aile yemeği de yiyeceğiz.

Hatta zamanı birleştirmek için filmi James'in oturma odasında izliyoruz. Ayrıca James içimizdeki en güzel eve sahip olduğu için. Muhteşem çiftlik evi Huxley çiftliğinde yer alıyor ve daha idare edilebilir bir yere küçüldüklerinde ailesinden miras kalmış. Ev sanki bir Nora Ephron film setinden alınmış gibi görünüyor. Annesi her zaman iç tasarıma ilgi duymuş ve eşyalarını taşıdıktan sonra burayı yeniden döşemesine nasıl yardım ettiği de bunu gösteriyor.

Yumuşak çizgili kumaşlar, tatlı kalın perdeler ve üzerinde bir dakika daha oturma şansı için ruhunuzu feda edebileceğiniz kadar pelüş büyük bir kanepeler var. Sıcak meşeler parke zeminler ve içinde uğuldayan bir şeyleri yatıştıran türden bir aydınlatma. Böyle bir yerin James gibi bir adama ait olmasını asla beklemezsiniz. Baştan aşağı bir çiftçi.

Acaba hala Jack'e ev alışverişinde yardım edebilecek ? bittiğinde.

Bugün de öyle oldu. Tüm gün süren zihinsel bir Jack-athon (kulağa niyetlendiğimden çok daha kirli geliyor). Temelde onu seviyorum, onu sevmekten korkuyorum ama onu seviyorum şeklinde sinir bozucu ve durmak bilmeyen bir döngü. Dönüp duruyor.

"Tanrım, Emily! Onu ön kapının önünde yere yatırıp kirlettin mi?" Madison kanepeden çığlık atıyor, dizleri göğsüne kadar çekilmiş, büyük boy tişörtü şortunu örtmüş ve pantolonsuz görünmesine neden olmuş. Gözleri telefonuna yapışmış.

Bugün yaptığım diğer şey de buydu: Kız kardeşlerimin her birine kitabımdan bahsettim.

İyi ki de yapmışım. Zamanın büyük bir bölümünü ciyak bağırarak geçirdiler, da Colette'in çöp olduğunu düşündüğü için çöp olan duygularımın bir kısmını cehenneme kadar yolu var duygularıyla değiştirmeme yardımcı oldu. Tam olarak değil, çünkü Jack'in tahmin ettiği gibi notlarını gözden geçirdikten sonra, katıldığım ve değiştireceğim iki nokta buldum. Ama genel olarak, büyükannemin dediği gibi, birinin o sabah Cheerios'una işemiş olması gerektiğine karar verdim.

Kız kardeşlerimle geçirdiğim zaman iyileştirici oldu. Gerçeği onlara ilk açıkladığımda, bir sürü ayak tekmeleme ve çığlık atma oldu ve ardından birkaç dakika boyunca planım üzerinde ooh ve ahing vardı. Sonra hayatım boyunca unutamayacağım bir an geldi ve Annie bana baktı

gözlerinin içine bakıp şöyle dedi: Emily, seninle gurur duyuyorum. Annie ve ben çok yakınız ama hiçbir zaman Madison'la aramızdaki gibi bir bağ kuramadık, sadece yaş yakınlığımız nedeniyle. Ama o anda Annie'ye olan bağlılığımı en güçlü şekilde hissettim. Geçen yıl boyunca, rahatsız edici olsa bile, geçmişte ona çok kırılgan davrandığımız konusunda her bir kız kardeşimizle yüzleşmek anlamına gelse bile, kendi içine adım atmayı öğrendi. Ve bugün, o kadın gözlerimin içine baktı ve benimle gurur duyduğunu söyledi.

Yine de onlara taslağımı yanlışlıkla Bart'a gönderdiğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Artık utandığım için değil, bu benim ve Jack'in sırrı olduğu için. Hiçbir şeyin mantıklı olmadığı ve geleceğimizin belirsiz olduğu bu dünyada sadece bize ait olan bir şey ama... en azından el yazması soygunu her zaman elimizde olacak.

"Sana sadece beş dakika önce e-posta ile gönderdim Maddie. Seks sahnesini nasıl buldun?"

Bana kafam patatesmiş gibi bakıyor. "Belgede 'meme ucu' kelimesini aradım, böylece iyi şeylere çabucak ulaşabilecektim. Siz bunu yapmıyor musunuz?"

"Hayır!" Annie kanepede Maddie'nin diğer tarafına kıvrıldığı yerden öfkeyle, "Hayır," diyor. "Bu korkunç Madison. Hikayenin onun etrafında gelişmesine izin verirsen buhar çok daha iyi vurur. Önce bağlantıyı kur."

Madison hayatında duyduğu en histerik şeymiş gibi gülüyor. "Belki siz üç narin çiçek için. Ama benim için... Buharın ne zaman çıkacağı umurumda değil, ben buradayım."

Amelia Maddie'nin suratına bir yastıkla vurur. "Evet, biz Yatağında bir adam olduğu için bizi banyodan FaceTime'ladığın zaman toplandı."

Madison'ın bana hızlıca baktığı bir ritim var. Yalnızlığımdan uzaklaşmamı sağladılar. Kalbinin o kısmına girmeme izin verdiği için çok mutluyum. Bu yüzden Amelia'ya sırtarak, "Sen benim sersem kardeşime bağlısın ve ben bir kuş kadar özgürüm diye kıskançlık yapma," dediğinde ona seslenmiyorum.

Mutfaktaki mikrodalga bip sesi patlamış mısırın bittiğini işaret ediyor ama ben bu sohbete o kadar dalmışım ki henüz umursamıyorum. Ayrıca hakemlik yapmam gerekirse diye hazırda beklemek istiyorum.

Amelia ayağını Madison'ın yüzüne koyuyor. "Noah bu sabah uyuklamıyordu."

Madison öğürüyor. Annie elleriyle yüzünü kapatıyor. Ben de kardeşimin kimseyi öpmediği düşüncesiyle öğle yemeğimi zor tutuyorum. Ama onlar için iyi. Sağlıklı ilişkiler falan. Sadece bunu duymak istemiyorum.

"Annie," diyor Madison, yüzünü küçük kız kardeşimize çevirerek. "En sevdiğimiz korumamızla seks hayatın nasıl gidiyor? Bekle, neden soruyorum ki? İnanılmaz olduğunu biliyorum. Aslında, bana söyleme. Çok kıskanırım."

"Bir dakika önceki Bayan Kuş Kadar Özgür'e ne oldu?" Annie'yi pembe yanaklarından ve Maddie'nin müdahaleci sorusuna yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtararak soruyorum. Geçen yıl içinde çok değişti ama bazı yönleriyle hâlâ Anna-muz.

Madison omuz silkiyor. "Seks yaptığımı ima ettim. İyi bir seks olduğunu asla ima etmedim."

Ve tabii ki, James'in elinde bir kase patlamış mısırla oturma odasına girdiği an. Gözleri Madison'a kilitleniyor. Kanepenin arkasından ona doğru yaklaşıyor ve patlamış mısır kasesini doğrudan kucağına koyuyor. "İşte sana yapmamamı söylediğim patlamış mısırın.

Sayenizde mutfağım bir hafta boyunca mis gibi kokacak."

"Ah, Jamesie," diyor Madison, kilisede şefkat gösteren yaşlı bir nine gibi şakacı bir şekilde yanağını okşamak için elini kaldırarak. "İtiraf et, buralarda beni özlüyorsun!"

James'in Madison'a bakışı içimi daraltıyor. Onu gerçekten özlüyor.

Madison ona ne yaptığıının farkında mı? Sanmıyorum çünkü onu sürekli şakacı bir şekilde kışkırtıyor. Yine de geri kalanımız biliyor, James'in Maddie'ye olan özlem dolu bakışını gözlemlerken, görünüşte sıfır farkındalıkla ağzına bir parça patlamış mısır atarken hepimizin eşleşen rahatsızlık ifadeleri takındığımızı bakılırsa.

"Neyi özlüyorum biliyor musun Madison? Tişörtümü." Gözleri söz konusu giysiye takılıyor. "Bunca zamandır New York'ta mıydın?"

Ve sonra gözlerinde kısa bir saniyeliğine öyle bir şey parlıyor ki, acaba o kadar da bilgisiz değil mi diye merak ediyorum. Onun da evi ne kadar özlediğini düşünürsek... Acaba onu özlediği için mi tişörtüne tutunuyor diye düşünmeden edemiyorum. "Gitmeden önce Noah'ın evinde buldum. Bulan alır...." Kahverengi gözleri ona kayıyor. "Kaybedenler ağlar."

Sırıtişını tam olarak engelleyemiyor. "Sinir bozucu küçük pislik." Kızın burnuna bir fiske vuruyor ve arka kapıdan çıkmadan önce bir avuç patlamış mısır çalıyor. Madison onun gidişini izliyor, yutkunuyor ve sonra televizyona dönüp Audrey Hepburn'ün tek renkli beyaz kıyafetiyle küçük kırmızı arabasıyla kasabadan hızla geçişini izliyor. Beyaz güneş gözlükleri ve kovaya benzeyen ama Audrey'nin üzerinde son derece şık duran şapkasıyla birlikte.

"Peter O'Toole'un Audrey'nin en seksi kahramanlarından biri olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz, değil mi?" diyor Amelia, konuyu az önce önümüzde yaşanan gariplikten ustalıkla uzaklaştırarak.

"Kesinlikle... aslında bana J'yi hatırlatıyor-" Bu düşünceyi yüksek sesle bitirmeden önce kendimi durduruyorum. Ancak üç bayan da bunu duydu. Duydular ve şimdi akşam yemeğine aç kurtlar gibi görünüyorlar.

"Hanımlar," diyor Madison, dik oturarak. "Aptal gülümsemeye dikkat edin!"

"Hey!" diyorum ve yastığı odanın öbür ucuna fırlatıyorum ama tam olarak ona ulaşmıyor.

"Parlak, sersem gözler!" Amelia ekliyor. "Tekrar. Hey!"

"Kızarmış yanaklar!" Annie herkesin onu duyduğundan emin olmak için ellerini ağzının etrafında birleştiriyor.

Madison'ın yüz ifadesi açgözlü. "Jack' , değil mi! Çünkü onu seviyorsun! Çünkü o senin kalbini çaldı."

Sözleri doğrudan füze gibi isabet ederken bile gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Bütün eşyalarını toplayıp Avustralya'ya taşınsa bile umurumda olmazdı." Bu bariz bir yalan. Yıkılırdım. Havaalanına bavulsuz koşar ve bilet gişesinin arkasındaki kişiye Jack Bennett nereye giderse beni de oraya göndermesi için yalvarırdım. Ama kardeşlerimi vazgeçirmek için, onunla Avustralya'ya gidiyorum.

Jack'i umursamasaydım her şey çok daha kolay olurdu. Onun yerine, durmadan kavgamızdan sonra nasıl olduğunu merak ediyorum. Dün sabahtan beri cipinin neden kayıp olduğunu. Bazen keşke Jack'ten nefret etmeye ve küçük, güvenli yalnızlık hayatıma geri dönebilsem diyorum. Ama tabii bunun yerine gidip ona aşık olmam gerekiyor. Ve onu gerçekten çok seviyorum.

Sorun şu ki, ona istediğini verebilir miyim bilmiyorum. Kalbimin istedikleri ile bedenimin izin verecekleri arasında kopuk, sivri bir bağlantı var gibi görünüyor. Jack'e onu sevdiğimi ve onun tarif ettiği türden bir ilişki istediğimi söyleme yolunda zihinsel olarak kendime her yürüdüğümde, vücudum geriliyor. Savaş ya da kaç durumu devreye giriyor ve binlerce anı yüzeye fırlıyor.

Sevdiğim insanlar ölüyor. Ya da benden bir şeyler saklayıp gidiyorlar. Ya da beni aşıp yollarına devam ediyorlar. Hayatımda değişmeyen tek şey, günün sonunda yatak odamda yalnız olan ben oldum. Ve eğer Jack'i kollarımı açarak tamamen sevmeme izin verirsem ve o beni terk ederse, bu beni yıkacaktır.

"Konuyu değiştirmek istemem ama" diyor Annie, koltuktan fırlayarak. "Ama bu bana bir şey hatırlattı!" Onun mutfağa gidişini izliyoruz ve geri döndüğünde elinde eski bir kağıt parçası var. Hayır, eski bir kağıt parçası değil, eski bir fotoğraf, bana uzatırken fark ediyorum. "James'in seralarından birinde duvara bantlanmış halde buldum. Ona bunu alıp alamayacağımı sordum ve tabii ki evet dedi."

Gözlerimden yaşlar süzölürken resim elimde hafifçe titriyor.

Annie eğilip başımın üstünü öperek, "Sanırım bahçeleri büyümüş," diyor.

Fotoğrafta annem ve babam birlikte duruyorlar, babamın kolu annemin omzunda, annemin kolu da babamın belinde ve kameraya gülümsüyorlar. Arkalarında ayçiçekleri ve yıldız çiçekleriyle dolu bir bahçe var.

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Sanki annem ve babam zamanın içinden uzanıp onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda beni kucaklıyorlarmış gibi hissediyorum. Olumsuz koşullarda bile, tüm ihtimaller bana karşıymış gibi hissettirse bile, umut ve özenle, iyi şeylerin gelişmenin bir yolunu bulacağına dair bana güvence veriyorlar.

"Bunu bulduğun için teşekkür ederim Annie. Buna sandığından daha çok ihtiyacım vardı."

-

"Krepler bir dakika içinde hazır olacak!" Amelia James'in mutfağından hepimizin verandada toplandığı yere doğru bağılıyor.

Hepimiz inliyoruz.

"Bunu duydum!" diye tekrar bağılıyor. "Ama bu parti iyi olacak, bunu hissedebiliyorum."

Biz -yani ben, James, Annie ve Will- hepimiz Noah'ya bakıyoruz. Sessiz bir kaş çatmayla başını hayır anlamında sallıyor. Tekrar homurdanıyoruz. Amelia, Noah ile tanıştığından beri bu krepleri mükemmelleştirmeye çalışıyor ve bir şekilde... belki daha kötü değil (çünkü bunun mümkün olduğundan emin değilim), ama farklı oldular. Noah sonunda ona tarifini vermeyi teklif etti ve ne yazık ki hepimiz için reddetti. Mükemmel krep yapma arzusu artık kişisel. Onun üzgün eski tarifini istemiyor; kendi tarifini yaratmak istiyor.

Bu da güneşin altındaki tüm çiğnenmiş, yanmış, çıtır ve garip bir şekilde yapışkan krepleri denemek zorunda kaldığımız anlamına geliyor. Bunu asla başaramayacağına ikna oldum. Ve bu sadece kötümserlik değil, tarih beni haklı çıkarıyor. Evren, onun beyninin şarkıcı/söz yazarı/oyuncu kısmına çok fazla yetenek yüklemiş ve pişirme için hiç yetenek bırakmamış. Bu hayatı adil kılıyor.

"Merak etme," diyor James, verandadaki büyük masanın ucundaki koltuğına geri yaslanarak. "Çırpılmış yumurta, bisküvi ve domuz pastırması da yaptım."

"Ve ben"-Maddie araya giriyor, James'e arsız bir bakış atıyor-"yetişkin yemeğı yaptım. Somon ve ıspanaklı kiş."

"Evet ve bu süreçte mutfağımı mahvettin. Gitmeden önce temizlesen iyi olur." Daha önceki gerginliklerinin hepsi gitmiş gibi görünüyor. Normal rutinlerine geri dönmüşler, boş yere didişiyorlar.

Ona bir kaşını kaldırıyor. "Yap beni." Sonra onun çizme giymiş ayaklarını yere itiyor. "Masaya ayak basmak yok, Jamesie. Neden Tommy gibi daha medeni olamıyorsun?" Tommy, James'in daha küçük, daha bencil kardeşi.

Botları bir gümbürtüyle yere çarpıyor ve yüzü Madison'inkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde öne doğru oturuyor. "Medeni, yani aynadaki yansımasını takıntı haline getirmiş bir pislik mi? Hayır, teşekkürler."

Madison, "O bir pislik değil," diyor ve hepimiz gözlerimizi deviriyoruz çünkü ben bile onun birazcık pislik olduğunu kabul edebilirim. Ama o muhteşem bir pislik ve bu yüzden Maddie küçüklüğünden beri ona büyük bir aşkla bağlı. Neyse ki Tommy nadiren Roma'ya geliyor çünkü her ne yapıyorsa onu yapmakla meşgul. (James'e göre çoğunlukla kadınlar.)

Beynim hemen aklımdan çıkaramadığım başka bir muhteşem adama geri dönüyor. Ugh. Ama gözlerimi her kapattığımda odama geri dönüyoruz ve o bana kıştan sonra doğan ilk güneşmişim gibi bakıyor.

"Şimdi çocuklar," diyor Will, kelebek elini James'in çenesine koyup çatık kaşlı yüzünü Maddie'den uzaklaştırarak. "Masada tartışmayalım. Bu kabalık olur. Amelia'nın kreplerini deneme sırası kimde?"

Hepimiz hemen başparmağımızı kaldırıp yere vuruyoruz. James başparmağını masaya en son koyan kişi oluyor. Olgun yetişkinler gibi ona işaret edip gülüyoruz.

"Kahretsin!" Başını eğerek inliyor. Aynı hızla geri geliyor. "Emily - Cuma gecesi bira için bana on dolar borçlusun. Bu gece tadımcı olsan bile arayacağım."

"Hayatta olmaz." Sırf o krepten tek bir ısırık bile almamak için ona şu anda yüz dolar verirdim.

Masanın etrafında daha fazla av arıyor. "Annie... sana verdiğim çiçek indirimini biliyor musun?"

"Sakın bunu ondan almaya kalkma!" Avuçlarımı masanın üzerine koyup ona doğru eğilerek söylüyorum. "Adil bir şekilde kaybettin!"

Herkes masanın etrafında şakalaşmaya, didişmeye ve birbiriyle geçmeye devam ediyor ve bir dakikalığına tek yapabildiğim arkama yaslanıp yüzümde bir gülümsemeyle izlemek oluyor. Bazen ailemin bizi böyle büyümüş, James'in onlarca yıldır ailesine ait olan geniş çiftlik arazisine bakan verandasında otururken görseler ne düşüneceklerini merak ediyorum. Annemle babamın ilk evlendiklerinde çalıştıkları ve annemin çiçek ektiği çiftlik.

Verandanın etrafındaki ip ışıklar her birinin gözünde parıldarken kardeşlerimin gülen yüzlerine bakıyorum (James bu ifadeye dahil) - Amelia mutfakta iğrenç bir şeyler pişirirken arka planda çalan yaz cırcır böceklerinin ve eski country müziğin sesi.

Bu insanlarla böyle geceler için yaşıyorum. O rahatlatıcı çocukluk günlerime ulaşma mesafesinde olduğum yanılsamasını yaratıyorlar. Ama artık bu duygunun üzerinde daha fazla duramam. Bu anı olduğu gibi görmeliyim. Çok güzel. Sürekli değişiyor. Biz çocuk değiliz, annem ve babam da uzaklarda bir yerde değil. Annie başarılı bir kariyeri ve sevdiği bir adamı olan bir kadın. Noah evli ve bir eşe sahip (hem de dünyaca ünlü bir eşe) ve yakında bir yıl boyunca turnede ona destek olacak. Maddie hayallerine kavuşuyor ve aşçılık dünyasını fethediyor. Ve ilk kez, bir yandan da

onları oltaya takılı tutarsam, hayatlarındaki değişiklikleri biraz olsun sevinçle düşünebilirim.

Zamanın hareket etmesi ve değişmesi sorun değil. Belki benim de hareket edip değişmemde bir sorun yoktur.

"Aha!" diye bağılıyor James, aniden arkamdaki sundurma kapısını işaret ederek hepimizin irkilmesine neden oluyor. "En son gelen o, bu yüzden krep kobayı o olmalı."

O mu?

Herkes dönüp omzumun üzerinden bakıyor ve garip bir nedenle havada bir değişiklik hissediyorum. Yaklaşan bir tehlikenin uyarısı gibi omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yaklaşan zevk.

"Başardın!" Maddie mutlu bir şekilde masadan kalkıp selamlamaya gidiyor-

Jack. Benim Jack'im.

Ve hain kız kardeşimin Jack'ime sarılışını izliyorum.

"Millet, sanırım şimdiye kadar Jack'le tanışmışsınızdır. Jack'le,

Herkes! Bir sandalye kapın. Şurada Emily'nin yanında bir tane var." Bakışlarım Madison'inkilerle birleşiyor ve o da bana göz kırıp bir şey değil diyor.

Bu ne cüret! Ailem hayatıma bu şekilde karışmaya nasıl cüret eder? Beni bu kadar sevmeye nasıl cüret ederler? Ve onu burada bulduğum için üzgün olmam gereken bir zamanda yüzüm nasıl olur da gülümseyerek bana ihanet eder. Henüz ona verecek cevabım yok! İleteceğim kelimeleri mükemmel bir şekilde oluşturmak için yeterli olmadı: Seni ne kadar çok sevdiğimden korkuyorum.

Ama gözlerim Jack ve onun retro turuncu-beyaz çizgili yaka tişörtüne takıldığında, Avustralya'da olmadığı için çok rahatlıyorum.

Masadaki tek boş koltuğa doğru yürüyor, ki bu koltuğun bilerek eklendiğini şimdi fark ediyorum! Hepsi biliyor muydu? Sarılmayı bitirdikten sonra hepsini öldüreceğim.

Çünkü Jack burada ve hiçbir şey yerine oturmamış olsa da kalbim kendini evinde hissediyor.

"Merhaba, Emily." Tanrım, onun derin ve yumuşak sesi bile beni eritiyor.

Sırıtmama engel olamıyorum. "Merhaba, Jack."

"Burada olmam sorun olur mu?" diye soruyor sessizce.

Geçen geceki ayrılıktan sonra konuşmamız ve çözmemiz gereken çok şey var ama garip bir şekilde birbirimizi ilk kez bu şekilde gördüğümüz için mutluyum. Kıyamet Hazine Sandığının içindeki gizli duygular onun buraya, benim ve ailemin yanına ait olduğunu haykırıyor. Ufukta ne konuşursak konuşalım, her şey yoluna girecek. Çünkü Jackson Bennett'e güvenebilirim. Belki aramızdaki ilişkiye bile güvenebilirim.

"Burada olduğun için mutluyum," diyorum içimi burkan bir dürüstlikle.

Birden üzerimde gözler olduğunun farkına varıyorum ve döndüğümde tüm ailemin beni izlediğini görüyorum. Ama başım onlara doğru yöneldiğinde, her biri ıslık çalmanın ve uzaya bakmanın bir versiyonunu yapıyor.

"Tamam, çocuklar, onlar-oh, merhaba!" diyor Amelia, paravan kapı arkasından kapanırken. "Jack, değil mi?"

"O benim," diyor Jack. "Ve sen..." Ona hangi hitap edeceğinden emin olamadığı bir an var. Ve itiraf etmeliyim ki, onu telaşlı görmeye bayılıyorum. Jackson Bennett'in yıldızlardan etkileneceğini kim bilebilirdi?

"Amelia," diye tedarik ediyor, ölüm keki tepsisini masaya taşıırken. "Tüm arkadaşlarım ve ailem beni bu isimle çağırabilir."

"O zaman bu ayrıcalık için onur duyarım." Tanrım... Fitzwilliam Darcy gibi konuşmasına bayılıyorum.

Amelia da onaylıyor. Masaya gitmeden önce gözlerini bana diyor. Ve şimdi Jack kendini

yanımdaki sandalyeye oturuyor ve ben bir anlığına onun kokusuyla uyuşuyorum. Duştan yeni çıkmış gibi kokuyor. Sanki beyaz bir kalıp sabun yakın zamanda gergin, bronz teninde gezinmiş gibi.

Amelia krep tepsisini masanın ortasına koyar.

Noah sırtıyor. "James, sanırım ilk onur sana ait-"

"İlk krebi Jack almalı!" Yüksek sesle söylediğim için herkes yerinden sıçradı. "Ne de misafir o." Ve evet, belki haksızlık olacak ama birden onu küçük bir teste tabi tutmak istedim. Bizim hakkımızdaki kararımı resmen vermeden önce son bir sınav.

Jack bana bakıyor, hesap yapıyor. Burada bir şeyler döndüğünü biliyor ama yine de "Elbette, teşekkürler." diyor.

"Harika!" Amelia ışınlıyor. "Bana nasıl olduklarını söyle. Bu partiye biraz daha şeker eklemeyi denedim."

Hayır, bu hiç iyi değil.

Krep tabağı masada elden ele dolaşıyor ve Jack, kimse kendine bir krep almadan tabak elden ele dolaşırken herkesin yüzünü inceliyor gibi görünüyor. Ama tabak bana ulaştığında ona vermiyorum. Onun yerine, tabağındaki krepleri teker teker çatallayarak kendim servis ediyorum.

Üç krepten sonra dördüncüyü doldururken beni durdurdu. "Bu kadar yeter, teşekkürler."

Ona masumca göz kırpıyorum. "Ah. Özür dilerim. Bu çok mu fazla?" Dördüncüyü de takıyorum çünkü Jack'le ne kadar yakın olursak olalım, onu her zaman iğneleyeceğim. Bu bizim aşk dilimiz. "Şurup?"

"Lütfen," diyor, kasıtlı bir şekilde

Bu kelimenin aramızda en son ne zaman kullanıldığına dair anılar zihnimin önüne geldi. Kendi iğneleme tarzı.

Herkesin dikkatle izlediğini fark ettiğinde ve Jack Jack olduğu ve katılan herkesin pantolonunu etkilemeye çalışmak zorunda olduğu için, kreplerini keserken kibar bir sohbete girer. "James, çiftliğin inanılmaz. Hep burayı devralmak mı istiyordun?"

James kirden lekelenmiş Carhartt şapkasını düzeltiyor ve sanki büyük bir maçı açmış ve bir saniyesini bile kaçıramayacakmış gibi öne doğru oturuyor. "Yaz okulunda değiliz Bay Bennett. Bu masada buz kırıcı şeyler yapmıyoruz. Şu lanet krepleri yiyin de görelim."

Kahkahamı peçetenin arkasına gizliyorum ve Jackson gözlerini bana diyor.

Jack tereddüt ve herkesin gözleri üzerindeyken çatalı dikkatle kaldırıyor ve bir ısırık alıyor. Sadece onu tanıdığım için, gözlerindeki küçük tereddütü, tiksinti kıvılcımını okuyabiliyorum ki bu benim için bir sayfadaki kelimeler kadar açık: Aman Tanrım. Bu da ne böyle? Ama Jackson bir usta, göz açıp kapayıncaya kadar o krebi en iyi filet mignon gibi çiğniyor. Ne kadar çiğnemek zorunda kaldığına bakılırsa, bahse girerim bu vahşi bir ısırıktı.

"Yani?" Amelia onu izlerken umutlu görünüyor ve elbette Amelia onu dürüstlikle hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemiyor.

"Mmm." Yutkunuyor ve Jackson az önce bize sattığı rol için Emmy adayı bir aktör olmalı. "Bu... vay canına."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Noah ve James benzer gemilerdeymiş gibi görünüyorlar. Bu bokun iyi olmasına imkan olmadığını biliyorlar.

"Krepte en sevdiğin şey ne?" Amelia sevimli bir umutla soruyor.

Noah boğazını temizliyor ve donuk bir ifadeyle, "Açıkçası ben de duymak için can atıyorum," diyor.

Jack başını sallıyor ve masadaki diğer herkese ne beklemleri gerektiği konusunda zahmetsizce bilgi veriyor. "Kesinlikle Tabasco sosu... Bu eşsiz bir dokunuş."

"Ah! Tadını alabildin mi? Madison'ın tariflerinde her zaman yaptığı gibi tatlı ve baharatlı tatlardan birini seçmeye çalışıyordum." Sonra dönüp Noah'nın pazusuna bir tokat atıyor. "Gördün mü? Beğendi. Şimdi deneyecek misin?"

Noah Amelia'ya sırtlıyor ve kolunu omzuna dolayarak onu yanına çekiyor ve şakağından öpüyor. "Sana her şekilde bağlıyım. Ama gerçekten o krep yemek zorunda mıyım?"

"Evet."

Gergin bir şekilde gülümsüyor ve parmaklarıyla bana doğru rahat bir hareket yapıyor. Tabağı mutlu bir şekilde ona geri gönderiyorum.

"Başka isteyen var mı?" Amelia sorar.

Hızlı ve öfkeli bir hayır ve hayır değil mırıltısı var. "Oh, hadi ama! Onları sevdi."

Madison kıkırdıyor. "Ve Emily'nin ona gülmekten yanmak üzere olduğuna bakılırsa zavallı adam açıkça yalan söylüyordu! Hayır, teşekkür ederim. Bir sonraki partiyi bekleyip göreceğiz."

Amelia soğuk bir kış gecesinde yağmura bırakılmış bir köpek yavrusu gibi görünüyor, Jackson'ın dikkatini çekmek için elini kaldırmasının nedeni de bu. "Aslında... Onları seviyorum. Farklılar. Kimsede yoksa bir tane daha alacağım."

Kalçalarımı sıkmak zorundayım, çünkü yüzündeki ifadeyle ilgili bir şey midemin aynı anda hem sıkışmasına hem de dalgalanmasına neden oluyor. Jack herkese baba bakışı atıyor. Amelia'yı desteklemedikleri için kardeşlerimi sessizce azarlıyor.

-Normalde benim olan bir iş. Ve bu beni ağlatacak.

Madison burnunu kıvrır. "Hayır-aslında. Bir tane istiyorum."

"Ben de," diyor Will cesur bir gülümseme çabasıyla. "Tobasco sosundan korkmuyorum."

James gözlerini Jack'e diyor, aile çevremizdeki bu yeni egemenlik gösterisinden hoşlanmıyor ama yine de saygı duyuyor gibi görünüyor. "Pekâlâ, lanet olsun. Ben de bir krep alacağım."

Amelia herkesin Jack'ten çok etkilendiğini bilmesine rağmen şu anda gülümsüyor. Ve sonunda tabağın bana da gönderilmesini isterken sesimin duygularıma ihanet etmesine izin vermemek zor.

Yumurta ve pastırma tabakları ve Madison'ın kahvaltılık kişileri aile usulü elden ele dolaşırken sohbet normale dönüyor. Ama Jack'in gözleri bana doğru kayıyor, burada oturup gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum çünkü... o buraya mükemmel bir şekilde uyuyor.

Parmak eklemiyle kalçamın yan tarafını dürtüyor. "Emily... Bilmeni istiyorum... Geçen gece seni ittiğim için çok özür dilerim. Ben..." Duraklıyor. "Senin için endişelendim ve başka ne yapacağımı bilemedim çünkü beni dışladığını görebiliyordum ve bu korkutuyordu. Ama sen istediğinde sana yer vermediğim için hatalıydım. Yavaş gitmeye razı olacağıma dair sözümünden döndüğüm için..." Nefes veriyor ve başını sallıyor, bana doğru dönüyor, görünüşe göre herhangi birinin izliyor ya da dinliyor olabileceği gerçeğinden endişe duymuyor. "Beni vahşi hissettiriyorsun, Emily. Hiç kimseyi seni önemsemişim kadar önemsememiştim. Ama çok üzgünüm. O e-posta hakkında hissettiklerini düzeltmeye çalışmak da dahil olmak üzere her şey için özür dilerim." Duraklıyor. "Eğer bana izin verirsen, seninle ilgilenmek ve istediğin zaman seni kızdırmak arasındaki doğru dengeyi ." Gülümsemesi söz veriyor. "Ben çabuk öğrenen biriyim. Bu ilişkiden ne istiyorsan, ben bundan memnun olurum."

Duygular boğazımı tıkıyor. "Yani sen gerçekten hala..." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için masanın etrafına bakıyorum. "Beni hâlâ istiyor musun? Seni itip kaktıktan ve sana boktan krepler yedirdikten sonra bile mi?"

Bana gerçekten kafası karışmış gibi bakıyor. "Emily... sana değer verdiğimi söylediğimde ciddiye aldın. Bu senin bazı yönlerini önemseydiğimden değil, iyi bir ruh halindeyken seni önemseydiğimden değil... Seni her zaman önemsiyorum. Seni her zaman istiyorum. İyi, kötü ve ikisinin arasında. Ben. İstiyorum. Seni istiyorum. Keskin kenarları, sıcak huylu, şiddetle koruyucu, yapışkan kalbi... . Her şeyini. Ama seni tekrar aceleyle getirmeyeceğim ya da hazır olmadığın bir şeye zorlamayacağım. Sonunda tek istediğin dostluksa, onu da kabul edeceğim."

"I..." Nefesim deprem gibi. "Yapmam gerek..." Cümlemi bitiremiyorum. Bitiremiyorum çünkü son zamanlarda hep tenimin kenarlarında gezinen gözyaşlarım akmak üzere.

Masadan kalkıp mutfağa doğru koşuyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Emily

(Bir korkak gibi mutfakta saklanıyorum.

Daha doğrusu James'in kilerinde saklanıyorum. bir korkak gibi kapıyı kapatarak. Hiçbir şeyden saklanmadım. Ben bir arkadaş için hareket halindeki bir arabanın önüne atlayabilecek biriyim. Kedinizi aşağı indirmek için kasabadaki en yüksek ağacın tepesine tırmanırım. Eğer bir kasırga varsa, vücudunuzu kendi vücudumla örterim. Biri restoranda garsonu azarlıyorsa kenara çekil çünkü artık benimle uğraşmak zorunda. Ama Jack hepinizi istiyorum dediğinde, bir anda kaçak gelin oldum ve bir torba patates cipsi omzuma saplanırken kilerde nefes nefese kaldım.

Kilerin kapısı uçararak açılır. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sorar Maddie.

Bileğinden tutup onu içeri çekiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Şşşt! Belli ki saklanıyorum."

Kilerin kapısı tekrar açılır. "Kimden?" diye sorar Annie.

Madison, Annie'nin gömleğinin eteğinden tutup onu içeri çekti. Kapıyı kapatıyoruz.

"Ondan! Jack'ten."

"Neden Jack'ten saklanıyorsun ki?" Madison son ses soruyor. "Sana o kadar aşık ki, bunu izlemek neredeyse acı verici."

"Sesini alçaltabilir misin?" Çılgınca fısıldıyorum. "Tanrım." Kapı tekrar açılır.

"Neden sesimizi çıkarmıyoruz?" Amelia kendi isteğiyle kilerin içine giriyor ve şimdi ben ve tüm kız kardeşlerim burada sardalye gibi sıkışmış durumdayız. Bir mısır gevreği kutusu kalçama bastırıyor ve birinin pastırma nefesi kötü kokulu bir mum gibi havaya karışıyor.

Biraz yer açmak için kıpırdandım ama işe yaramadı. Hepimiz omuz omuzayız. "Jack'ten saklanıyorum," diye yüzüncü kez tekrarlıyorum.

"Özür dilerim," diyor Maddie pişmanlık dolu bir ses tonuyla. "Bu benim hatam. Onu davet etmenin doğru bir hareket olduğunu düşündüm."

"Belki de siz ikiniz bunun yerine çıkmalısınız. Belli ki bir elmanın iki yarısı gibi beni bir şeyler yapmaya zorluyorsunuz." Maddie bunu gerçekten düşünüyormuş gibi bakma cüretini gösterdi. Parmağımı göğsüne doğru kaldırıyorum. "Sakın buna cüret etme."

"Neden?" Sırıttırıyor ve her şeyi bilen biri gibi gözlerini büyütüyor. "Kalbini çalmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Evet, şey..." Yerdeki gevşek bir patatesi ayak parmağımla yoldan çektim. "Her şeye rağmen ödünç almış olabilir."

Üçünün de nefesi kesilir.

"Onunla bir ilişki istiyor musun?" diye soruyor Annie, omuzlarıma sarılmış bir battaniye gibi hissettirecek kadar şefkatle. Onu sevip sevmediğimi doğrudan sormadığı için ona şükürler olsun.

"Ne istediğimi bilmiyorum. Büyük bir aşk yaşamaktan vazgeçmenin sorun olmayacağını düşündüm. Rutinim, kedim ve kariyerim vardı ve bunlar beni mutlu ediyordu..." Evet, ben de yalnızdım. Ama bazen bildiğin acıyı seçmek, bilmediğin acıyı seçmekten daha kolaydır. Hayatımı Jackson'ınkiyle bütünleştirip sonra onu kaybetmenin ne kadar acı verici olacağını hayal bile edemiyorum. "Ama tabii ki Jack Jack olmak ve her şeyi altüst etmek çünkü mükemmel planlarımı bozmaktan başka bir şeyden zevk almıyor."

"Ve şimdi kendin için büyük bir aşktan vazgeçmek istemeyebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor Amelia.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Keşke biri bana normale nasıl döneceğimi söylese diye düşünüyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence normal olmak artık senin için yeterli olmayacak."

"Aynen," diyor Annie. "Ben de senin yerindeydim Emily. Ve ihtiyaçlarının değiştiğini fark eden bir insanın bakışını bilirim. Ve bu cehennem kadar korkutucu."

Gözlerim karıncalanıyor. "Değişmek istemiyorum."

"Değişmek güzel. İlk başta biraz acıtıyor ama sonra sabah ilk iş esnemek gibi hissetmeye başlıyorsun. Sanki vücudunuzun bu harekete ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmiyorsunuz."

Madison robotik bir tempoyla konuşarak söze karışıyor: "Ve biliyorsunuz... demir kullanılmadığı zaman nasıl paslanırsa, durgun su nasıl çürürse ya da soğuk nasıl buza dönüşürse, bizim... aklımız da öyle" - ve duraklıyor, sonra bir telaşla devam ediyor

-"Kullanımda tutulmadığı sürece israf olur."

Hepimiz ona göz kırpıyoruz. Telefonunu ve Google arama motorunu kaldırıyor. "Sohbete bir şeyler katmak istedim, bu yüzden değişimle ilgili alıntılara baktım ama Leonardo da Vinci ikinci yarıda beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı."

Sırtını sıvazlıyorum. "Önemli olan düşüncedir."

Kapı esneyerek açıldığında kiler yine ışıkla doluyor. Yarım saniye boyunca tek gördüğüm bir erkek bedeni ve bunun Jack'e ait olmasından korkuyorum. İfadesini kabul etmeye henüz hazır değilim. Sorunlarımdan kaçmak için kilerde saklandığımı bilmesini de istemiyorum.

Ama Jack değil. Noah.

"Tamam," diyor o huysuz haliyle. "Emily hariç herkes defolsun."

Madison somurtuyor. "Ne? Neden? Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

"Zor," diyor Amelia'nın her zaman dediği gibi alametifarikası olan Surly Pose'da kollarını kavuşturarak. "Dışarı."

Herkes gider ama en son Amelia çıkar. Çıkarken ona yumuşak bir gülümseme veriyor ve poposunu okşuyor. Hepsi gittikten sonra kapıyı tekrar arkamızdan kapatıyor. "Konuşmamızın zamanı geldi."

"Hava nasıl? Hava mevsim normallerinin dışında sıcak. an."

Esprimi kabul etmedi. "Liam'la yıllar önce neler olduğunu konuşalım."

Yer neredeyse altımdan kayıyordu. Noah, hayatımın tüm akışını değiştiren ve hatta tanık olmasına rağmen muhtemelen beynimi yeniden düzenleyen ayrılık konusunu bir kez bile zorlamaya çalışmadı. Karşılıklı bir ayrılık olduğunu, canımın yandığını ama bunu atlatacağımı söylediğimde herkes sözlerime itibar etti. Gerçeği bilen tek kişi Noah.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yapacağız çünkü bu an için çok önemli. Emily, annem ve babam öldükten sonra hep çok sert ve bağımsızdın ama hiçbir zaman şimdiki kadar içine kapanık değildin. Sanki o gün kalbinin üzerinde öyle kalın bir buz tabakası dondu ki normal atışı durdu. Neden öyle olduğunu düşünüyorum biliyor musun? Çünkü onunla gitmediğin için pişmanlık duyuyorsun."

Zihnimde bir plak cızırdıyor. Çünkü Liam'la odamda konuştuktan sonra yatak odamın kapısını açtığımda Noah'nın orada durmuş beni dinlediğini görmüştüm. Her zaman ne konuşulduğunu tam olarak bildiğini varsaymıştım. Ama meğer o kadar da iyi duymamış.

"Sen düşün...." Bir rüzgar gibi gülüyorum. "Sence Liam'la gitmediğim için pişman mıyım?"

"Evet. Bence ailenle birlikte evde kalmayı seçtin çünkü kardeşlerini mutlu etmek için mutluluğunun her zerresini feda edebilirdin. Bence kızları onlara bakacak biri olmadan bırakmaktan endişe ediyordun. Çünkü kabul edelim, büyükannem tatlı ve şefkatliydi ama senin sahip olduğun annelik duygusuna sahip değildi."

"Bir konuda haklısın, onları terk etmekten korkuyordum. Ve seni." Duraksıyorum ve bu kez ağlamayı reddediyorum. "Ama gerçek şu ki, yapardım. Onu o kadar çok seviyordum ki kesinlikle yapardım. Ama o benden gitmemi istemedi."

Noah'ın nutku tutulur.

"Gitmemi istemedi, diyebilirim. Hayatı bensiz deneyimlemeye ihtiyacı vardı. Başka insanlarla çıkmak istiyordu." Başkaları derken mezun olduğumuz sınıftan Brittney Daniels'ı kastediyordu, onunla aynı üniversiteye girmişti. Annie'ye çok benziyordu. Hayatında hiç yanlış bir yemeği geri gönderdiğinden şüpheliyim. "Benden ayrılmak için oradaydı, Noah. Asla karşılıklı değildi. Bunu kimseye söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Tüm kalbimle sevdiğim çocuğun beni gerçekten sevmediğini söylemekten."

Noah beni bir ayı gibi kucakladı. O kadar sıkı ki zor nefes alıyorum. Ve tahmin edin ne oldu? Bugünlerde tek yaptığım bu olduğu için yine ağladım. Çünkü berbat haldeyim. Çünkü son bir yıldır kendi başıma yaşadığım tüm karanlık, herkesin tanık olması için sürekli olarak gözlerimden dışarı sızıyor.

Saçlarıma doğru iç çekti. "Özür dilerim, Em. Bilmiyordum. O zamanlar iyi olduğunu söylediğin için iyi olduğunu varsaymak yerine daha fazla soru sormalıyım."

Bu onun suçu değil, çünkü çok inandırıcı bir İyi Kız rolü oynadım, ama merak ediyorum: Eğer

ailem o dönemde benimle konuşmak için daha fazla çaba sarf etmişti. zaman hakkında ne oldu ile Liam yerine haklı bağımsızlığımı kabul etseydim, daha hızlı iyileşir miydim? Daha bütünsel? Üniversiteye başladığımda daha iyi bir yerde olur muydum ve Jack'e defolup gitmesini söylemez miydim? Belki de bu soruları sormanın gerçek bir anlamı yok ya da belki de kendi üzerine düşünmek hayat boyu iyileşmenin anahtarıdır. Tek bildiğim, her şeye rağmen Jack'in kalbine girmenin yolunu bulduğum. Ve şimdi o beni istiyor. Ya da istediğini söylüyor. Ama Liam da bir zamanlar böyle demişti. Peki bunun gerçek olduğuna nasıl güvenebilirim?

Bu sefer mi?

"Dinle," diyor Noah, bana bakabilmek için sarılmayı değiştirerek. "Ben... Ben bu konularda pek iyi değilim. Moral konuşmaları ve duygular pek bana göre değil."

"Hayır, gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde soruyorum çünkü bu benim kardeşlik görevim.

"Ama zor bir dönemden geçerken bana gerçekten yardımcı olan bir şey söyledin. Ben de bunu sana geri söyleyeceğim." Duraksıyor. "Belki her şey acıyla . Ama denemezsek asla bilemeyiz."

Her hafta çok acı verici olduğu için terapiye gitmeyi tamamen bırakmadan önce birkaç terapi seansımda bana söylenen bu bilgeliği duyunca gülüyorum. Bunun yerine hepsini Kıyamet Hazinesi Sandığıma tıkmanın daha kolay olduğuna karar verdim. "Bu tavsiyeyi senin için söyledim, kendim için değil."

Gülümsüyor. "Bu seferkini kendine bırak. Neler olacağını görmeye açık ol. Denemekten korktuğun için onun başına hiç gelmemiş en harika şey olmasına izin verme. Ayrıca benim tanıdığım Emily her şeyin üstesinden gelebilir. Sonunda işler yolunda gitmezse, üstesinden geleceksin. Bir süre öyle hissetmeyebilirsiniz ama bu sizi yıkmayacaktır. Ve dünyanın neresinde olursak olalım, biz

Bize ihtiyacınız olduğunda Walker'lar her zaman yanınızda olacaktır. Sadece söylemeniz yeterli."

Elimi ıslak yanaklarımda gezdiriyorum. Noah'nın sözleri beni o kadar cesaretlendirdi ve özgüvenimi artırdı ki, bütün bu evi sıcak hava balonuyla Paris'e uçurabilirim. "Moral konuşmalarında düşündüğünden daha iyisin," diyorum ona, Kolunun dışını okşayarak.

Gülümsüyor. "Amelia bana bulaşıyor sanırım."

"Ona şans verdiğin için mutluyum, Noah. Seni mutlu görmeyi seviyorum."

"Ve seni Cuma gecesi Jack'le barda mutlu görmek hoşuma gitti."

Başımı salladım. "Gidip onunla konuşmam gerek."

Kilerden tam olarak çıkamadan Noah beni durduruyor. "O artık burada değil."

"Ne?" Benim yüzümden mi gitti? Bu yüzden mi? Bu kadar çabuk mu pes etti? Baş belası olduğumu biliyorum ama-

Noah bana yan gözle bakıyor, belli ki düşüncelerimin yönünü hissedebiliyor ve bu kadar çabuk gerilememden etkilenmiyor. "Seni daha sonra bulacağını ama annesiyle ilgili önemli bir şey çıktığını ve Evansville'e gitmesi gerektiğini söylememi istedi." Gülerek başını . "Zavallı adam Amelia'nın lanet Tabasco kreplerinden bir Tupperware dolusu bile götürmüş. Beni kazanmak için stratejik bir hamle yapmış olabilir ve mükemmel bir şekilde işe yaramadıysa lanetleneceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jack

(Bu yemek masasından nefret ediyorum.

Babam bir keresinde bu evde bir fotoğraf çekimi yapmıştı.

hayatı, ailesi ve ilham perisinin peşinden gitmesi hakkında bir dergi makalesi için on beş yaşındaydı. Annem ve ben, tam burada, bu masada bir masa oyunu oynadığımız kurulumlardan biri için onunla birlikteydik. O ana kadar babamla hiç masa oyunu oynamamıştım. Çekimden önce, annem plastiğin hala üzerinde olduğunu fark ettiğinde neredeyse bana fırlattı, böylece mutfağa koşup bir bıçakla açabildim. Daha önce yüzlerce kez oynamış gibi yaptığımız bir oyunu gülerek ve gülümseyerek oynarken fotoğrafımızın çekilmesi çok tuhaf bir duyguydu. Kuralları bilmiyorduk. Ya da hedefleri. Bu yüzden zar attık ve taşları sebepsiz yere tahtanın etrafında hareket ettirdik.

Setteki görevi, hiçbirinin aydınlatma ekipmanı yerleri sıyırdı, bölümümüzden sonra bana baktı ve "Dostum, kıskandım! Çok havalı bir baban var."

Bunu sadece nazik olmak için söylediğini biliyordum, bu yüzden kabul ettim ve sonra odama gidip pencereme bir yastık fırlattım - için yeterli olmasını diledim ve aynı zamanda kırılmasından korktum.

"Annen bana Roma'daki yeni evini ziyaret edeceğinden bahsetti Jack," diyor babam evin baş köşesindeki tahtından.

Masaya.

"Öyle mi? Orada gerçekten mutluyum. Bittiğinde-"

"Bence öğretmenliği geride bırakıp hayatında önemli bir şeyler yapsan daha iyi olur. Roma da çıkmaz sokak gibi görünüyor. Sadece çürüyen eski bir kasaba."

Annem, James'in evine gitmemle Emily'nin eve dalması arasında bir yerde bana mesaj attı. Annemden gelen bir imdat çağrısı olarak anlamaya başladığım türden bir mesajdı. Geç bir akşam yemeğine gelebilir misin? Bu zararsız. Eğer mesajlarını okusaydı, oğlunu davet eden bir anneden başka bir şey göremezdi. Ama ben mesajı aldım. Asıl anlamı şu: Keyfi . Lütfen yardım edin.

Bu akşamki yerimi biliyorum: Barışçı. Ama yorumuna nazıkçe yanıt vermekte zorlanıyorum. "Bilmiyorum; kasaba iyi insanlarla dolu ve çocuklarla çalışmak benim için oldukça önemli."

"Kadınlar bu işi gayet iyi yapabilirler. Sen daha fazlasını yapmalısın."

Çatalımı yere bırakıyorum ve çatalım yüksek sesle tabağa çarpıyor. "Cinsiyete özel işlere inanmıyorum. Bu çocuklara okuma yazma öğretmek benim için bir onur ve çok zor bir kariyer."

Annem boğazını temizledi, paniklemiş görünüyordu. Öfke nöbeti öncesi bir ruh haline girme eğiliminde olduğunu görmüş ve her zamanki gibi araya girip o noktaya gelmeden onu ummuştu. Genelde ona kitapları hakkında sorular sorar ve cevaplarından etkilenmiş gibi davranırım ve çok geçmeden tekrar medeni davranacak kadar kendini iyi hisseder. Bu içine düştüğümüz kötü bir durum.

Ama bu gece, bu masada oturup hayali bir masa oyununda taşları yeniden hareket ettirmek çok zor geliyor. Oynamaya devam ettiğimiz sürece, babam hep kazanacak.

Fredrick bir parça bifteği ağzına götürüyor ve sonunda tabağı yerine bana bakıyor. "Ben sadece zekânı başka yerlerde kullanabileceğini düşünüyorum. Sen benim oğlumsun; eğer istersen büyük işler başarabileceğine eminim." Bunu bana ilk kez söylemiyor. Onun için eğitim alanında çalışmak asla "büyük işler" olarak görülmeyecek.

Dişlerimi sıkıyorum. "ğretmenlikten mutluyum baba."

Aynı anda hem çiğniyor hem de konuşuyor. "Ama bu senin için yeterli olamaz. Ancak, bu yaz aylarını köhne bir kasabada tamircilik oynamak yerine akıllıca kullanmak istiyorsan, sana daha uygun yeni bir kariyer yolu bulmana yardımcı olabilirim. Belki İngilizce yan dalını iyi bir şekilde kullanabilir ve bazı editörlük içlerinde şansını deneyebilirsin. Bağlantılarım var."

Kanım kaynıyor. "Senin bağlantılarına ihtiyaım yok."

Fredrick alay ediyor. "Yayıncılık dünyasına girmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Eğer kendin yapmaya alışsaydın, en alttan başlamak zorunda kalırdın. Ama benim yardımımla hemen bir yerlere gelebilirsin. Sonunda Bennett isminin hakkını vereceksin."

Kavga çıkarmak için sinirleniyor. Onunla dahance de bira kez karşılaşmıştım. Hayatında bir şeyler istediği gibi gitmiyor, bu yüzden bana ve ona göre neyi daha iyi yapabileceğime aşırı odaklanıyor. Spoiler: Hiçbir şey asla yeterince iyi olmayacak.

şimdi bunu kabul etmek ve yardımına ihtiyaım olmasa bile minnettarlığımı göstermek için iyi bir zaman çünkü "ilham perisi" geri dndğnde ve her zamanki yazma ve dünyanın geri kalanını bloke etme rutinine geri dndğnde kaçınılmaz olarak bana olan ilgisini kaybedecek.

Ama yapamam.

Artık istemiyorum.

"Kötü bir eleştiri falan mı aldın? Editörün sana sert bir geri bildirim mi verdi? bu mu?"

Çünkü benimle kavga etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor." "Jack..." diye yalvarıyor annem.

"Affedersiniz?" diye sordu babam.

"Bunu yaptığının farkında mısın? Kızdığın zaman etrafındaki herkesle kavga ediyorsun. Sırf sen biraz daha katlanılabilir olasan diye hayatımı senin ruh halinin etrafında dolanarak geçirdim. Çünkü tüm dünyayı senin ve ruh halinin etrafında döndürüyorsun ve bu çok yorucu. Ve kalp kırıcı. Ve asla özür dilemiyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor, gözleri biraz daha vahşi bakarak. "Stresli bir işim olduğu için özür dilerim. Ve senden bir kez bile 'ruh halimin etrafında dolaşmanı' istemedim. " Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor. "Bunu kendi başına yaptın."

İşte bu. İşte bu yüzden ona saçmalıklarını söylemeye çalışmıyorum. Beni ya da herhangi birini asla duymuyor; sadece çarpıtmak ve bana geri atmak için kullanabileceği ses parçalarını dinliyor. Bu hiç bitmeyen bir savaş.

Her an daha da kendini beğenmiş görünerek devam ediyor. "Bu gece sadece daha büyük başarılar elde etmenize yardımcı olmayı teklif ediyordum. Hatta belki bu süreçte birlikte biraz daha fazla zaman geçirebiliriz. Programım sıkışık olduğu için teklif ettiğim için bile minnettar olmalısın. Yine de yardımımı ya da bağlantılarımı genişletme hatasını bir daha yapmayacağım... Bundan emin olabilirsiniz."

İşte... kapı yine yüzüme kapanıyor. Her seferinde aynı lanet şey, ama şimdi, bunun bana ne kadar zarar verdiğinin farkındayım. Ve belki de katılmak zorunda değilim. Belki de bu sahte, kırılgan huzuru korumak benim işim değildir.

Birbirini seven ve bu gece beni aralarına almaya razı olan insanlarla dolu bir evi bırakıp buraya geldim ve hiç bir zaman sevilmeyen bu zavallı adamın gururunu okşadım.

beni hak ettiğim gibi sevecek. Sorun şu ki, annemin mutlu ve güvende olmasını istiyorum, ancak bunları kendisi için de istemiyorsa, ancak bu kadar yardımcı olabilirim.

Bu evde daha önce hiç yaşamadığım bir cesaretle, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Babama doğru baktım. "Ama işte, sorunun bir parçası da bu. İhtiyacım olsa bile senin yardımını asla kabul etmemeyi öğrendim, çünkü her zaman şartlı olarak geliyor."

Babam aniden masadan kalkıp üzerimize doğru yükseldi. "Benimle bir sorunun mu var Jack? Etrafta dolanmayı bırak ve varsa söyle."

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor. Öfkesi yatışana kadar söylediklerimi geri almak. Ama kendime artık çocuk olmadığımı hatırlatıyorum. Benim üzerimde hiçbir gücü yok. Ben de ayağa kalkıyorum. Göz göze geldik. "Evet, seninle bir sorunum var ve keşke sana daha önce söyleseydim. Bunca yıl kendimi tutmamın tek nedeni annemdi. Beni sevmemenle yaşayabilirim. Hayatımın yüzde doksanında bencil bir pislik olmanla yaşayabilirim. Ama annemi seviyorum ve o senin ona verdiğiinden daha fazlasını hak ediyor. Ve bu gece söylediklerimden başka bir şey anlamazsan, umarım en azından bunu duyarsın: Ona daha iyi davran."

Ne yazık ki bunun babamın beynine işlemeyeceğini biliyorum çünkü geçmişte hiçbir şey işlemedi. Anlatıyı bir şekilde kendi lehine olacak şekilde yeniden şekillendirecek. Kendisini bu geceki olayların sebebi olarak değil de kurbanı olarak gösterecek. Bu konuşma onun için değil, annemin birilerinin onun için mücadele ettiğini duyabilmesi için. Onun huzurunda, bundan daha fazlasına layık olduğunu yüksek sesle duyabilsin diye. İkimiz de öyleyiz.

"Evimden defol," diyor Fredrick, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Kendi evimde böyle muamele görmeyeceğim. Seni isteyebileceğin her türlü konforla büyüttükten sonra olmaz. Değil

Karıma sadık ve bağılı olmaktan başka bir şey yapmadığım halde. Senin bu çocukça öfke nöbetini dinlemeyeceğim." Söz konusu eş şu anda koltuğuna gömülmüş, gözlerinden akan yaşları silerken, her iki taraf da konuşmaktan korkuyor. Ona bunu yaşattığım için nefret ediyorum ama artık başka bir yol göremiyorum.

"Tamam, gidiyorum." derken gözlerinin benimkilerle birleştüğinden emin oluyorum. Ama geri dönmeyeceğim." Hepsi bu kadar - ona bir açıklama yapmıyorum çünkü yaparsam sadece çarpıtacak ya da tartışacak. Sadece kendim için yüksek sesle söyledim.

"Bu kadar nankör olduğuna inanamıyorum." Başını kapıya doğru eğdi. "Git."

Tek kelime daha etmeden gitmeliyim. Ama yıllardır söylemek istediğim şeyi sonunda ona söylemenin verdiği adrenaline, saklanmayı bırakmaya karar veriyorum. "Bu arada, yanıyorsun. Senin bağlantılarına ihtiyacım yoktu. Kendi başıma çok satan bir seri yazabildim. Ve gelecek yıl dördüncü kitabım çıktığında ve listelerin zirvesine yerleştiğini gördüğünde, AJ Ranger'ın bunu senin lanet adını kullanmadan yaptığını bilmeni istiyorum."

Gözlerinde şok ifadesi var ve eminim daha sonra ona kim olduğumu bu kadar dramatik bir şekilde söylediğim için pişman olacağım ama şu anda bu harika hissettiriyor.

"Get. Cehennem. Cehennem. Dışarı."

Çıkıyorum. Masadan anahtarlarımı aldım ve ilk kez gururlu ve hafiflemiş hissederek evinden çıktım.

Arabama varmak üzereydim ki annemin sesi duyuldu, "Jack! Bekle." Koşarak yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor gözyaşları ve çatlamış duyguları arasında. "Böyle olduğunu bilmiyordum... aslında bu beni şaşırtmadı. Her zaman çok zeki ve yaratıcı oldun. Yazar olduğunu öğrendiğim için çok mutluyum."

Uzaklaşıyor ve yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. "Ve bunca yıldır seni o evin içine geri çektiğim için çok üzgünüm. Fark etmedim... Bunun seni incittiğini fark etmeliydim ama bencilce davrandım. Ben çok-"

"Anne," diyorum, nazikçe omuzlarını tutarak. "Sorun yok. Seni seviyorum ve keşke senin için burada kalmaya devam edebilseydim ama yapamam. Yine de onunla kalmak zorunda değilsin. Gidebilirsin. Evim ve kasabam sana her zaman açık. Hemen bir çanta hazırla ve benimle geri dönebilirsin."

Keşke onu savaşıırken görebilseydim ama gözlerinin ardında bir savaş bile yok, sadece teslimiyet var. Bu beni öldürüyor. İşte o zaman bu ilişkinin bile sağlıklı olmadığını fark ediyorum. Onun yükünü çok fazla taşıdım.

Yüzümü okşadı. "Onu henüz bırakamam, Jack. Bana ihtiyacı var. Ve belki... belki tüm bunlardan sonra yardıma ihtiyacı olduğunu anlayacak ve biriyle konuşacak."

Belki de...

Ama pek olası değil.

"Sadece seninle gurur duyduğumu ve neden artık eve gelemediğini anladığımı bilmeni istedim."

Gözlerim yanıyor ve çenem ağrıyor. Eğilip annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum anne. Kapımın sana her zaman açık olduğunu unutma. Ve yakında görüşeceğiz."

-

Henüz hana gitmeye cesaret edemiyorum ve böyle hissettiğimde kasabadan biriyle karşılaşma riskini göze alamıyorum, bu yüzden klimamın tamir edildiğini ve bu gece orada uyuyabileceğimi umarak evime .

Evimin önüne geldiğimde vücudum savaş ya da kaç durumundadır. Benimki gibi bir ebeveynle büyümüş olan herkes bilir ki, kendinizi tehlikeye attığınız bir durumdan sonra

İlerleyin ve gerçeğinizi söyleyin, ardından her zaman sersemletici bir rahatsızlık gelir. Sanki olabildiğince hızlı koşmak ama aynı zamanda karanlık bir deliğe saklanmak istiyorum. Kendimi gerçekten savundum mu yoksa sadece onunla alay mı ettim diye düşünmekle savaşıyorum. Bu gurur duymam gereken bir an mı yoksa gerçekten onun dediği gibi öfke nöbeti mi geçiriyordum?

Yaptığı şey bu. Kafamın içine giriyor ve benliğimi alt üst edip başımı döndürüyor.

Cipimden iniyorum, kapıyı arkamdan biraz sertçe çarpıyorum. Sanırım bisikletime bineceğim. Sanırım benzinim bitene ve çok uzaklarda bir yere varana kadar tüm gece sıkı çalışacağım-

"Uzun bir gece mi?" Emily'nin sesi temizleyici bir dalga gibi üzerimden geçiyor.

Dönüp karanlıkta gözlerimi kısıyorum ve onu garaj yolunda, kamyonetinin kasasında otururken, sırtını kabine yaslamış halde görüyorum. Muhtemelen hemen şimdi içeri girmeliyim. Muhtemelen bu kadar dengesizken onunla yüzleşmemeliyim. Ama ona ulaşmak için ayaklarımın çakılların ve çimlerin üzerinde cıtırdamasına engel olamıyorum. Tüm vücudum sanki onun güvenli olduğunu biliyormuş gibi beni ona doğru sürüklüyor.

"Ne zamandır buradasın?" Yaklaşıp dizüstü bilgisayarını, battanileri ve sırtının arkasındaki destek yastığını fark ettiğimde soruyorum.

Bakışlarına karşılık veriyor. "Çok olmadı. Çiftlikten döndüğümünden beri."

Başımı eğiyorum. "?" "Yaklaşık iki saat önce."

Birisi Land Rover'ımı anahtarlama ile tehdit etse bile yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemezdim. "Peki neden buradaydın?"

"Bütün gece orada dikilip seni beklediğim için endişelendiğimi mi söyleyeceksin, yoksa bana katılacak mısın?"

"Davetli miyim?"

Bana bir bira şişesi uzatıyor. Başımı sallamadan önce ikinci kez düşünmüyorum. "Hayır, istemiyorum."

"Zencefilli bira," diye düzeltiyor usulca, Emily'yi hiç görmediğim kadar utangaç görünüyor. "." Ya da hayır, belki utangaç değil... hassas. Hassas.

Ailemin evinden ayrıldığımdan beri boğazıma tıkadığım duygular şimdi kabarıyor. "Bunu benim için yapmana gerek yoktu. Bira sevdiğini bildiğim halde bunu içmek zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum," diyor alaycı bir Emily gülümsemesiyle. "Bu da işi daha eğlenceli hale getiriyor."

Şimdi açık bir özlemle onun bakıyorum, kemiklerim o kadar yorgun hissediyor ki düşebilirim. Kenara kayıyor ve yanındaki yeri okşuyor. Bir dakika sonra omuz omuzayız, sırtımız kamyonun camına yaslanmış, göz kırpan yıldızlara bakıyoruz, elimizde zencefilli biralar.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Henüz değil." Ona bakmak için yer değiştiriyorum. "İyi olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Ve Maddie. Ona ne oldu?"

Yüzünü bana doğru çeviriyor ve ay, keskin yeşil gözlerine yansıyor. "Sana daha sonra uzun bir hikâye. Ama şimdilik, omzunda ağlamama izin verdiğini ve bunu daha sık yapmam gerektiğini fark ettiğimi bilebilirsin." Duraklıyor, gözleri elime kayıyor ve sonra uzanıp elimi kendi elinin içine alıyor. "Jack... geçen gece yanımda olmak istediğin için teşekkür ederim. Ve hayallerimden vazgeçmemem için beni cesaretlendirdiğin için. Geçmişe baktığımda, işleri kendi başıma halletme konusunda inanılmaz bir sicile sahibim. Ama son zamanlarda... büyükannem öldüğünden beri..." Dilini yanağına bastırıyor. "Um, sadece bu oldu..." Tıkanmış duygularını zorluyor. "İçinden çıkmak için mücadele ettiğim bu üzüntü ve yalnızlık.

Ve insanların beni o yerlerde görmesini istemiyorum, çünkü görürsem sevilmesi daha da zor biri olacağımdan korkuyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum, sadece ona yakın olmak istiyorum. "Anlayabiliyorum."

"Tabii ki yapabilirsin," diyor gülümseyerek. "İşte bu yüzden ödümü koparıyorsun. Ben hiç... Ben hiç senin kadar görüldüğümü ve bilindiğimi hissettiren biriyle tanışmadım Jack. Ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda arkadaşlığın" -gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor- "başıma gelen en iyi şeylerden biri oldu. Beni istediğini düşünmenden ve sonra bana yaklaşıp sevmek için çok sert olduğumu fark etmenden korkuyordum. Kahretsin, bazı günler etrafta olmak bile zor ve artık listeye üzüntüyü de ekleyebilirim."

Omuz silkiyor. "Sanırım aslında seninle yavaş gitmek istemediğimi söylüyorum. Seni seviyorum Jack. Çıkarları olan arkadaşlar olmak istemiyorum. Üzgün olduğumuzda birbirimize sarılmak ve görebildiğimiz tek şey karanlık olduğunda birbirimizin olayların aydınlık tarafını bulmasına yardımcı olmak istiyorum." Hâlâ burada oturduğumu kendine hatırlatır gibi elimi sıkıyor. "Ve şu anda hayatımda sana sunabileceğim çok fazla şey olmadığının farkındayım; dağınık, mükemmeliyetçi ve olması gerekenden daha fazla didişmekten hoşlanan biri olmanın dışında. Bazen bir kirpi olabiliyorum, ama aynı zamanda gerçekten harika tereyağlı erişte yapıyorum ve inanılmaz atıştırmalık seçenekleriyle en iyi film gecelerine sahibim ve oh!" Sanki bir vahiyden etkilenmiş gibi parlıyor. "Geride kaldığında ödevlerini notlandırmana da yardım edebilirim. Not vermede çok iyiyimdir. Süper sevimli bir çıkartma zulam da var, istediğin zaman kullanabilirsin-"

Onu öperim.

Onu bir dakika boyunca uzun ve yavaş öpüyorum. Sadece bir kalp atışı. Dilim tembel bir yaz sırtüstü vuruşuyla ağzını tarıyor. Ve sonra çekiliyorum ve tutuyorum

Yüzünü ellerimin arasına aldım, başım alnıma değiyordu. "Ben de seni seviyorum Emily... Karanlık içinden çıkılamayacak kadar ağır olduğunda gelip seninle yatabilmem için kapının kilidini açmandan başka bir şey istemiyorum senden. Ve eğer dövüşmek istersen, benimle dövüşebilirsin. Ve eğer sevişmek istiyorsan, benimle seviş." Onu bir kez daha öperim. "Sen sevilmez olduğunu düşünüyorsun ama ben seni tanıyana kadar nasıl sevileceğini hiç bilmediğimi düşünüyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Emily

(Öpücüğümüz bu sefer farklı. Hiçbir kısıtlama ya da kararsızlık yok. Kendimizi tamamen birbirimize veriyoruz. Bu öpücükle, dokunuşlarımızla, bedenlerimizle.

Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum, diye düşünüyorum kucağına tırmanıp onu daha derinden öperken.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, diyor elleri karnımda ve göğsümde gezinirken, ağzını ağızma daha sıkı bastırmak için saçlarımın arkasına batıyor. Omuzlarını itiyorum ve Jack kamyonun kasasına geri gömülüyor.

"Burada mı?" diye soruyor, başını daha önce yaptığım küçük paletin yastığına yasladığı yerden bana bakarak.

"İşte," diye tekrarlıyorum ona, eğilip boynuna doğru öpücükler kondururken. Tenindeki tuzun ve çenesindeki tüylerin tadına bakıyorum. "Madison içeride ve onu uyandırmak istemiyorum." Ona sırtacak kadar geri çekiliyorum. "Ayrıca, burada telefon yok."

Jack'in sert parmaklarının inanılmaz hissine karşı gözlerimi kapatıyorum, saçlarımı yüzümden geriye ve omzumun üzerinden itiyor. "Emin olduğun sürece. Eğer burada olmasını istemiyorsan bekleyebilirim."

Tekrar eğiliyorum, gülümsememi hissedebileceği kadar ağzına yaklaşıyorum. Zehirli gözler

amber viski. "Bir dakika daha beklemek istemiyorum. O yüzden bu gece dalga geçmek yok. Sana ihtiyacım var."

Cevabı, elini kıcıma dolamak ve sıkmak oluyor. Jack ağzımı yakalamak için başını kaldırıyor, dili tekrar tekrar tadıma bakarken ağzımı açmaya ikna ediyor. Ellerimi gömleğinin altından geçiriyorum ve kalbinin atışını hissedene kadar sıcak teninde gezdiriyorum. Kaburgaları derin bir nefesle genişliyor ve ihtiyaç bedenimde eriyerek beni tüketiyor. Onu sonsuza dek öpmek istiyorum. Onun içinde yaşamak istiyorum. Sanırım onu yeterince uzun süre öpmeye devam edersem, Jack'in ağzında zamanın başlangıcı ve sonuna dair cevapları bulabilirim.

Onu seviyorum. Bu düşünce tekrar içimden geçerken Bir fırtına gibi pervasızca. Onu seviyorum ve bu o kadar doğal geliyor ki bir parçamın onu her zaman sevip sevmediğini merak ediyorum. Bu sorunun vücuduma yayılma şeklini hissetmiş olmalı, çünkü ağzı yavaşlıyor ve gözlerimin arasına bakabilecek kadar geri çekiliyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum ve başparmağımla alt dudağına dokunuyorum. Bunu yapabildiğime şaşırdım. "Düşünüyordum da. Üniversitedeyken... ders çalıştığın için kütüphanede benim kadar geç saate kadar kalır mıydın?"

Bir süre kıpırdamadan duruyor, sonra elimi avucunun içine alıyor ve parmaklarımızı yüzlerimizin arasında birleştiriyor. Kırmızı tırnaklarına bakıyor ve sonra onları teker teker öpüyor. "Hayır, kaldım çünkü hava karardıktan sonra arabana tek başına yürümen fikri hoşuma gitmedi. Senden nefret ediyor olabilirdim ama aynı zamanda seni güvende tutmak istedim."

İçimde bir duygu kasırgası koparken gözlerine bakıyorum. "Tanrım, bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Evet. Çünkü... şimdi senden bu kadar uzun süre nefret ettiğim için pişmanım. Şimdi gerçekten geçmişe dönmek ve içini döktüğünde gülmek istiyorum."

kahve içip kütüphanedeki masanıza oturmak ve bir gün yazar olmak isteyip istemediğinizi sormak istiyorum. Yeniden başlamak istiyorum."

"Kesinlikle hayır," diyor ve önce kendi tişörtünü, sonra da benimkini çıkarıyor. Arkama uzanıyor ve sütyenimin kancalarını açıyor. Askıları saygıyla omuzlarımdan çekip çıkarıyor ve ardından sütyenimi tamamen kamyonun dışına fırlatıyor. Ay, ne söyleyeceğini hatırlamış gibi görünmeden önce çıplak göğsümü görünce arzudan tamamen mahvolduğunu görebilmem için yüzünü hafifçe aydınlatıyor. Beni kendine doğru çekti, böylece mutlu bir şekilde ten tene temas ettik. "Seni bilmem ama benim o kavgalı yıllara ihtiyacım vardı. Onlar olmasaydı kendimi sana şu anki kadar yakın hissedeceğimi sanmıyorum." Duraklıyor ve hafifçe gülüyor. "Bu da muhtemelen bir ton terapiye ihtiyacım olduğu anlamına geliyor ama neyse." Başını kaldırıp beni bir kez öpüyor ve o kadar sıcak ki kirli kelimesi aklımdan geçiyor. "Hiçbir şeyden pişman olmayalım. Bulduğumuz yerin tadını çıkaralım."

Ona gülümsüyorum. "Kamyonetimin kasasında ikimiz de yarı çıplakken bunu yapmak kolay."

"Evet, bu da bana hatırlattı." Jack şortumun düğmelerini açmak için aramıza uzanıyor, ben de onun pantolonunu açıyorum. İkimiz de koordinasyonsuz bir şekilde pantolonlarımızdan sıyrılıp yastıkların üzerine çıkıyoruz ama bu garip değil. Harika bir şey.

Bizi döndürüyor, beni yatırırken kamyonun sert zeminine çarpmamam için başımın arkasını tutmaya özen gösteriyor. Dizlerine kadar uzanıyor, parmaklarını iç çamaşırımın bandına geçiriyor, böylece iç çamaşırımı üzerimden çekip çıkarabiliyor, yavaşça kalçalarımdan aşağı ve ayaklarımın üzerinden kaydırıyor. Sütyenimi çıkardığı gibi onları da kenara fırlatmak yerine kamyon kasasının köşesine atıyor. Tam bir centilmen.

Jackson Bennett için yıldızların altında cırılçıplak uzanıyorum ve onun bana bakışı, bana dokunuşu ve nihayet hep olması gereken yerdeymiş gibi tenimin üzerinde iç çekişi, güneşi yakalamak gibi hissettiriyor. Ben bir aşk ve his kaleydoskopuyum, hepsi de şimdiye kadar yaşadığım en harika anı yaratmak için dönüyor ve değişiyor.

Ve şimdi iç çamaşırının bandını çekiştiriyorum, onun bana sahip olduğu gibi ben de onun her şeyine sahip olmak istiyorum. Bir vuruş sonra o da çıplak ve daha önce hiç bu kadar mükemmel bir erkeğe tanık olmamıştım. Ama sonra gözlüklerini çıkaracakmış gibi parmaklarının arasına alıyor. Elimi dövmeli kollarının üzerine koyuyorum. "Sakın onları çıkarmaya cüret etme."

"Bazen ayak oluyorlar," diyor biraz da mahcubiyetle.

"Güzel," diyorum. "Orada olduklarını bilmek hoşuma gidiyor."

Jack kendini bacaklarımın arasına bırakırken ihtiyaç beni neredeyse boğuyor, tüm ağırlığını bana verirken kolyesi göğsümü okşuyor. Ağzı benimkini o kadar derin ve keşfedici bir öpücükle alıyor ki bacaklarım kendi başlarına hareket ederek kalçalarına sıkıca sarılıyor ve o anı bir arzu çılgınlığına dönüştürüyor. Sinirlerim elektrikleniyor, içimde oluşan o lezzetli baskıyı keskinleştiriyor. İkimiz de alıyoruz ve alıyoruz ve veriyoruz ve veriyoruz. Uzuvlar ve ay ışığı birbirine karışıyor. Sıcak bir ten ve terden sıırılsıklam olmuş bedenler. Bir folyo ambalajın kırışması ve ardından Jack nihayet içimde sallanırken zevk iniltileri ve nefes alışları.

"Tanrım," diyor, başı benimkinin yanına düşüyor, eli Ben kalçalarımı kaldırıp onun hareketlerine karşılık verirken o altımızdaki battaniyeyi kavırıyor. nerede dokunacağına karar için her yerde, santim santim tadıma bakıyor. Dişlerimi omzunun kıvrımına gömmek ve sonra esen tatlı meltem gibi öpmek istiyorum

vücutlarımızın üzerinde. Bunların ikisini de yapıyorum ve bu Jack'i saliverilmesine daha da yaklaştırıyor.

Eli bir kez daha aramızda dolaşıyor ve tam ihtiyacım olan yere dokunuyor, böylece ben de onunla birlikte düşebiliyorum. Jack önce davranıyor ve çıkardığı ses beni de alıp götürüyor. Bedenlerimiz nabız gibi atıp esnedikçe birbirimizi sıkıca kavırıyoruz ve ruhum bedenime yeniden girdiğinde aklıma gelen ilk düşünce daha önce hiç düşünmediğim bir şey oluyor. Bu adamla gerçekten kucaklaşmak istiyorum.

Jack ön kollarının üzerine kalkıyor, o gülünç derecede seksi, tembel gülümsemesiyle bana bakarken şeker kolyesi aramızda sallanıyor. Ağzını tekrar boğazıma bastırıyor. "Bu hayatımın en güzel gecesi."

23 Haziran

JACK (12:07): Korkup evinizi mi terk ettiniz? Eğer bundan rahatsız oluyorsan kendi yatağıma dönebilirim. Alışmak için zamana ihtiyacın varsa sorun değil.

EMILY (12:08): Sakin ol, Ranger. Bize su ve atıştırma bir şeyler getiriyorum.

JACK (12:08): Oh. Teşekkür ederim.

JACK (12:08): Ama aynı zamanda... bana gerçekten böyle demeye başlamayacaksın, değil mi?

EMILY (12:09): Oh, Ranger, sanki beni tanımıyorsun bile.

JACK (12:09): İyi, ama yatakta değil. EMILY

(12:09 AM): ÖZELLİKLE yatakta.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emily

(Jackson'ın mükemmel vücudunun yanındaki mükemmel yatağında uyanıyorum ve onun soluduğu mükemmel havayı soluyorum ve

Uzun zamandır ilk kez, doğrudan ciğerlerime giriyor ve kan dolaşıma karışıyor. Genellikle solunum yollarımı tıkayan filin içinden geçmek zorunda kalmıyor. ne getireceğini bilmiyorum ve belki de bu kavramla bir şekilde iyi olmaya başlıyorum. Çünkü bugün için mutlu olduğum fikrini kabulleniyorum.

Gözlerimi açıyorum ve onu içime çekiyorum. O muhteşem erkek teni kokusunu. Su ısıtıcısı cipsi gibi tuzlu ve akşam yemeği ekmeği gibi sıcak. Acıktım mı? Jack'in daha fazlası için açım.

Kıpırdadığımı hissetmiş olmalı çünkü birbirimize bakıyoruz ve onun gözleri de benimkiler gibi yavaşça açılıyor. Ben ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ve belli ki ikimiz de dün gece olanları çift film yapmayı düşünüyoruz. Ta ki yatağımın ucunda bir boğaz temizlenene kadar.

Sarsılarak doğruluyorum, çarşafımı köprücük kemiğime kadar çekerken, yatağımın ayak ucunda tam bir sürünge gibi duran kız kardeşime ters ters bakıyorum. "Madison, neler oluyor?"

Madison'ın gülümsemesi, elinde kanlı bir yaba tutuyormuş gibi görünüyor. "Sen benim yeni kardeşim misin?" diyor Jackson'a, tehditkâr olmaktan biraz fazla zevk alarak.

Yastığımı ona fırlatıyorum ve sonra Jack'inkini altından çekip alıyorum ve bir sonrakinin mancınıkla fırlatıyorum. Maddie bir cadı gibi kıkırdıyor demleniyor bir şey ekstra özel içinde

odadan çıkarken kazan. "Yine de beni otuz dakika içinde havaalanına götürmen gerekiyor!" Yataktan çıktım ve kapıyı arkasından kapattım. Kilitledim. "Oyalanma, Emmy! Yakalamam gereken bir uçak ve fethetmem gereken büyük bir şehir var. Ayrıca, seni tekrar görmek güzel Jack!"

"Seni görmek de güzeldi Madison!" diye sesleniyor yataktan, döndüğümde onu uykulu, çalışkan bir model gibi buluyorum. Üzerinde sadece dövmeleri ve çarşafımın beline dolanmış örtüsü vardı, dirseğine tembelce yaslanmıştı, kaslı omuzları yatağa doğru sarkıyordu. Gözlüklerini de taktı. Tanrım, bu adam. Kapüşonlu gözleri ve kirli açılılarıyla gevşek bacaklı. Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını bilen bir adama benziyor - ve size söyleyeyim, öyle olduğunu doğrulayabilirim.

Görünüşe göre ben burada dururken o da benimle ilgili bir an yaşıyormuş. "Kahretsin, şu haline bak."

"Kim, ben mi?" Pembe-beyaz pötikare desenli seksi bir uyku setiyle burada dururken sahte bir alçakgönüllülükle söylüyorum. Kamyonda işimizi bitirdikten hemen sonra Jack işlerin nasıl gideceğinden emin görünmüyordu. Ya da daha çok geri adım atmaya ve yeni ilişkimizin hızını benim belirlememe izin vermeye istekli gibiydi. Jack'in kimin sözünün geçeceği konusunda benimle kavga etmesine o kadar alışmıştım ki, kamyonun bagaj kapağından kayarak indiğimde ve o bacaklarını arkadan sarkıtarak öylece oturduğunda, çarpık, kendini küçümseyen gülümsemesi kalbimi çaldığında neredeyse gülmekten kırılaştım. "İyi geceler mi?" diye sordu, soru işareti güçlü bir Noktalama işaretleri.

Elini tuttum ve onu ön kapıya doğru yönlendirdim. "Bence ne yapmanın zamanı geldi biliyor musun Jack?"

"Aslında aklıma birkaç harika seçenek geliyor."

"İnanılmaz yatağımı deneyen ilk erkek olmanın zamanı geldi."

"Yatağının bekaretini mi alacağım? Bu bir onurdur."

Ve sonunda üzerine yattığında o kadar çok inleme sesi çıkarması sevindiriciydi ki Madison uyanıp yanlış bir fikre kapılmasın diye elimi ağzına kapatmak zorunda kaldım.

Ama şimdi burada, sabahın tüm ışıklarıyla yatağında uzanıyor, o kadar çekici görünüyor ki ağlayabilirim, çünkü söylentilere göre o benim.

Yatağa daha da yaklaştım ve Jack uzanıp göbeğimdeki kumaşı çimdikledi ve beni daha da yakına çekti. "Yatağa geri dön."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Neden? Ben çoktan çıktım."

"Çünkü ben hâlâ varım." Eli kalçamın arkasında ve şortumun eteğinin altında kayıyor.

"Ama... ama..." Kemiklerim eriyor. "Madison'ı otuz dakika içinde havaalanına götürmem gerekiyor. Yapmam gereken işler var." Eli tamamen şortumun altına ve kıcımın eğimine doğru kayıyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum (bugün sarı) ve bana bakıyor. Elleri şefkatli, gözleri parlıyor.

"Sadece bir dakikalığına... yatağa geri dön. Çok uzun kalmana izin vermeyeceğim."

Şimdi görebiliyorum, bir daha Jackson'a hayır demekte zorlanacağım geleceğim önümde uzanıyor. Park yeri için yarışmayacağız çünkü birlikte araba kullanacağız. İğrenç derecede sevimli olacağız.

Dönüyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Jack'in kolları ortama dolanıyor ve karşı duvara dönene kadar beni hızla yukarı ve onun üzerine çeviriyor. Bir kolunu yastığın altına sokup yukarı doğru kıvrılan büyük kaşık gibi arkamda kıvrılıyor.

ve göğsümün üzerinde. Diğeri tembel bir piton gibi alt karnımın etrafını sarıyor, en fantastik şekilde kıvrılıyor ve daralıyor.

Sarılmayı düşündüğümde, bu her zaman saygısız ve aptalca bir şey olmuştur. Tam bir zaman kaybı. Ama bu. Bu farklı bir şey. Sanki Jack vücudumun dinlenmek için baskıya ihtiyacı olduğunu biliyor. Onu bir paraşüt gibi giyiyorum. Ve onun vücudunun bana bilerek tutunduğunu hissedince, benimki gevşiyor. Ayak parmaklarımı gösterip esnetiyorum. Parmak uçlarımı mürekkepli ön kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Tırnakların beni deli ediyor, bunu sana daha önce söylemiş miydim?" diyor kulağımın dibinde usulca.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Öyle. Bu kırmızının nesi var bilmiyorum ama onları ısırmak istiyorum."

"Sorun değil. Senin derinin içinde yaşamak istediğime karar verdim.
Bu ürkütücü mü?"

"Biraz, evet," diye rahatça itiraf ediyor. "Onun yerine sana kazaklarımdan birini önerebilir miyim?"

Baş döndürücü bir girdap mideme vuruyor. Kolunu öpmek zorunda kalıyorum. "Daha da iyi." Önemli bir şeyi fark etmeden önce bir dakika burada uzanıyoruz. "Bekle! Dün gece ailenle ne olduğunu bana hiç anlatmadın."

Bu kadar yakın yatarken kaslarının gerildiğini hissediyorum. Her ne olduysa, iyi değildi.

Gecenin hangi anında başlayacağını düşünüyormuş gibi kulağıma mırıldanıyor.

"Başlangıç," diyorum ona, düşüncelerini doğru okuduğumu varsayarak. "Bana her şeyi anlat."

Çenesini başımın üzerindeki yastığa dayıyor ve bana her şeyi anlatıyor. Bana evin ona her zaman devasa bir canavar gibi geldiğini anlattı. Alkolik bir babaya sahip olmanın ne kadar zor olduğunu ama tüm dünyaya

her şey yolundaydı. Babası kariyerini kaybetmek üzereyken ayrılmış ama bunun ne kendisiyle ne de annesiyle bir ilgisi varmış. Tüm bunların annesini küçük yaştan itibaren koruma sorumluluğunu üstlenmesine nasıl yol açtığından bahsediyor. Ve dün gece masalarında otururken buna nasıl bir son verdiğini.

Yüzümün yan tarafını öpüyor ve şimdi paraşütü olan benmişim gibi bana daha sıkı sarılıyor. "Orada daha fazla oturup kendimi kullanılmış hissedemezdim. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. Her şeyi. Ona Ranger olduğumu bile söyledim ve ailemin ikisine de geri dönmeyeceğimi söyledim. O eve ve o yaşam tarzına sonsuza dek veda ettim."

"Jack," diyorum ağlamaklı bir sesle, ona bakmak için dönüyorum. Ona bakmak istiyorum. söyleyecek cesaretlendirici bir şey bul. Değerli ve önemli bir şey. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu inanılmaz derecede zor olmalı. Ve sen başardın."

Gülümsemesi hüznü. "Teşekkür ederim. Doğru hissettirdi. Ben sadece... annemin gitmemesinden nefret ediyorum. Ama gidecek bir yere ihtiyacı olursa kapımın ona açık olacağını söyledim."

"Ve benimkini," diyorum, ciddiylim.

Onu boğan şey bu. Gözlerinde yaşların biriktiğini görüyorum, bu yüzden onları kontrol edene kadar kapatıyor. Ona benim yanımda ağlamasının sorun olmadığını söylemek istiyorum ama bu büyük bir hafta oldu. Eninde sonunda bunu başaracağız.

"Peki bugün nasıl hissediyorsun? Artık ailen Ranger'ı bildiğine göre?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," diyor duygularını yeterince bastırdıktan sonra. "Aslında, sanırım bu ismin arkasından çıkmanın zamanı geldi."

"Gerçekten mi?" Kocaman bir gülümsemeyle söylüyorum çünkü bu beni gerçekten memnun ediyor. "Bu kararı tamamen destekliyorum." Herkesin bilmesini isterim ki bu inanılmaz kitaplar

Jack. Onun övgülerini çatılardan haykırabilmek istiyorum. Ama en önemlisi, bir daha asla kendini saklamak zorunda kalmasını istemiyorum.

Göğsüne sokuluyorum. "Herkes gezegendeki en iyi gizem yazarıyla çıktığım için övünmek için sabırsızlanıyorum."

Mırıldanıyor ve titreşimi yatağında hissediyorum. "Benimle sadece kitap dünyasındaki statüm için çıkmak istediğini biliyordum."

Omuz silkiyorum. "Bu ilişkiye sadece benim sihirli yatağım için girdiğine göre bu adil."

"Harika bir yatak." Nefes alıyor, beni daha da sıkı içine çekiyor. "Bayıldım buna. Ben de seni seviyorum."

Bu kelimeler. İlk tepkim, bir daha varlıklarına dair hiçbir iz bulamayacağım bir toz haline kadar balyozla vurmaktır. Çünkü ya son bulmazlarsa?

Ama sonra kendimi bu kez balyozu indirmeye zorluyorum ve bunun yerine elimi o güzel kelimelerin yamaçlarında ve vadilerinde gezdiriyorum. Şu anda Jackson Bennett beni seviyor. Ve bu zevk alınacak bir şey. Korku ve endişe bir yürüyüşe çıkabilir.

Madison kapıma vurduğunda ikimiz de sıcacık kozamızdan dışarı fırlıyoruz. "HEY! İçeride oynaşmasan iyi edersin-gerçi oynaşsaydın seninle gurur duyardım," diyor neredeyse kendi kendine. "Ama mesele bu değil! Eğer kıcını uçağımı kaçıracağım, Emily Walker."

Jack yüzümün yan tarafını öpüyor. "Eve döndüğünde beni bul, Goldie."

OTUZ DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM

Emily

"(Sen) orada sessizsin," diyorum Madison'a havaalanına yaklaşırken, hafif bir yağmur camlardan aşağı çiseliyor. "Hm?" Doğruldu ve tüm yolculuk boyunca ağzından tek bir kelime çıkmadan alnının sıvandığı pencereden başka bir yere baktı. Bu onun için bir rekor .

Normalde bunu daha önce fark ederdim ama ben de kendi düşüncelerimin içinde kayboldum. Jack'in. Bizi. Dün geceyi.

Dikkatimi tekrar Maddie'ye veriyorum. "Hüzünlü bir müzik videosunu yeniden yaratıyormuş gibi sessizce pencereden dışarı bakıyordun."

"Yağmuru boşa harcayamazdım, değil mi?" Hafifçe gülüyor. "Hayır, ben iyiyim. Sadece... ayrıldığım için üzgün hissediyorum."

Göğsüm sıkışıyor ve kamyonu döndürüp onu eve geri götürme dürtüsüne direniyorum. Onun yerine uzanıp elini tutuyorum. "Sen tanıdığım en cesur kızsın."

Gülüştü kıkırdama ile boğazına takılan bir şey arasında bir şey. "Çünkü beni New York Uber'lerinin arkasında koltuğa tutunurken görmedin." Sanki onun küçük kasaba düşüncesini kanıtlamak istercesine, arabalar eyaletler arası yolda benim eski yavaş kamyonetimin yanından hızla geçiyor. "Yani... sen ve Jack. Bu sabah sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hayır değilsin, seni küçük pislik," diyorum ona yan yan sırtarak.

"Evet, gerçekten değilim." O da sırtıyor. Kız kardeşim. En iyi arkadaşım. Onca ayrılıktan ve sır saklamadan sonra bile, yine de burada, kamyonetimde takılıyoruz. Ve hep öyle kalacağımızı düşünmeye başlıyorum. Belki de birbirimizden uzaklaşmıyoruz, sadece şu anda farklı yönlerde yaşıyoruz ve fırsat bulduğumuzda tekrar ortada buluşmaktan mutluyuz.

"Bu arada ondan hoşlanıyorum," diyor Maddie. "Sana iyi davranıyor."

Şimdi yolda aptal gibi gülümsüyorum. "Ben de ondan hoşlanıyorum.

Onu tutmaya karar verdim." "Güzel."

"Peki ya sen ve..." Neredeyse James diyecektim. Adı dilimin ucuna geliyor ama bir türlü söyleyemiyorum. Aralarında hissettiğim şeyin tamamen kafamda uydurduğum bir şey olmadığından hâlâ emin değilim. Umduğum bir şey çünkü belki de Madison'ın şehre geri dönmesi anlamına geliyordur.

"Şu anda hayatımda özel biri yok. Aslında, sanırım bir süreliğine erkeklerden uzak durmaya karar verdim."

Yüzünden geçen her küçük ifadeyi analiz etmek yerine gözlerimi tekrar yola çevirmek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğrayarak ona birkaç kez göz kırpıyorum. "Ara mı? Ne oldu? Bir şey mi oldu? Bana onun numarasını ver. Eğer biri seni incittiye Maddie..."

Gülümsüyor. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim aşırı korumacı kız kardeşim."

Peki, eski alışkanlıklar bir gecede ölmez, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, kardeşlerimi besleme ve koruma dürtümün asla yok olacağından emin değilim. Hayatımı esasen onları yetiştirerek geçirdim. Onları çoğu gün kendimden daha çok sevdim. Ve şu gerçeği kabullenmeye başlıyorum.

Tamam, ben de herkes gibi çalışmıyorum. Herkes kardeşlerini büyütmedi ya da sekiz yaşında trajediyle tanışmadı. Çok şey yaşadım ve şimdi onlar büyüdüğüne göre, belki de buna onları kaybetmek gibi değil de, güneşin altında tembelce uzanabilmek için bırakıp gitmek gibi bakabilirim. Jack'in ellerini güneşin ısıttığı tenimde bir aşağı bir yukarı kaydırabileceği bir yere. Donmuş kalbim güneş ışığında güzelce parlayabilir. Sanırım bırakmak o kadar da kötü olmayabilir.

Madison sanki başka bir boyuta bakıyormuş gibi yine pencereden dışarı bakıyor. "Ben sadece... gelecek çok bilinmez. Bir süre dikkatimi dağıtan bir erkek olmadan kendime ve hayattan ne istediğime odaklanmak istiyorum."

Elini bırakmadan önce bir kez daha sıkıyorum. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yanımdayım."

"Biliyorum."

"Um, ama aslında. Sana bir sorum var... Evdeki eşyaları değiştirmem hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum?"

"İşleri nasıl değiştiriyorsun? Jack'in senin yatak odana taşınması gibi mi?"

"Ha! Hayır. Bu... aslında kulağa gerçekten hoş geliyor ama bu şu an için değil gelecek için saklayacağım bir şey. Bir ilişkiye alışmak için bundan biraz daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Bu arada seninle gerçekten gurur duyuyorum Emily. Bunu sana söylediğimden emin değilim. Ama... Jack'le birlikte korkularıyla yüzleşmeni izlemek ilham verici. Sen her zamanki gibi benim kahramanımsın." Kahraman deme şekli... hiç ironi ya da espri yapmadan, ama küçük bir çocuğun Wonder Woman'a bakarken söyleyebileceği şekilde. Evet, gözlerim doldu. Ve sonra benim gözyaşlarım onun gözyaşlarını ikimiz de hıçkırana kadar kaynatıyor.

"Dur. Araba kullanmam lazım!" Feryat ediyorum.

"Sen dur!" Koluma tokat attı. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü bana daha sık ağlamamı söylemiştin!"

"Bir dahaki sefere kamyondan inene kadar bekle!"

Havaalanına böyle gideriz. Gözlerimizden ve burunlarımızdan fışkıran duygular. İğrenç bir karmaşa. Onun havayolu şirketinin önündeki kaldırıma yanaşıyorum ve ikimiz de kamyondan inip bagaj kapısında buluşmadan önce birbirimize acı dolu, sözsüz, şiş gözlerle bakıyoruz. Bavulunu yere çekiyorum ve o da sapını benden alıyor. "Bana evde neyi değiştirmek istediğini hiç söylemedin..."

"Oh." Kamyonun dışında beklerken ve kız kardeşimin her an daha fazla anlatılmamış hikâye barındıran gözlerine bakarken bunu söylemek aptalca geliyor. Ama bunu yapamam. Bana ihtiyaç duymalarını beklerken artık yaşamayı bırakamam. "Yazmaya devam etmemi teşvik etmek için odanı ofisime dönüştürmek istiyorum, çünkü en iyi doğal ışık orada." Karnına yumruk yemiş gibi görünüyor. Ben de aceleyle açıkladım: "Sonra da Annie'nin eski odasını misafir odasına çevir. Böylece eve geldiğinde kalacak bir yerin olur, ama artık bu işi o kadar sık yapmadığın ve muhtemelen senden sonra başka bir yere yerleşeceğin için-"

"Hayır-evet. Tabii ki bunu yapmalısın, Em." O Göz kırıyor, göz kırıyor, göz kırıyor. Onu kucaklayıp eve götürmek ve bir battaniyeye sarmak istiyorum. "Bu... bu çok mantıklı! Yazman için mükemmel bir yer olacak. Evet, yaz!" Beni tutuyor, çok sevdiğim o vahşi sarılmalarından biriyle kollarını sıkıca boynuma doluyor ve sonra çekip gidiyor. Kocaman gülümsüyor. "İndiğimde sana mesaj atarım."

"Tamam. Seni seviyorum Maddie."

"Seni seviyorum, Em." Bavuluyla geri çekiliyor, gözleri buğulu. Bu her zaman vedalaşmanın en acı verici kısmıdır. O arkasını dönmeden ve ben onu özlemeye devam etmeden önceki son anlar. "Kitabın geri kalanını okuyacağım."

kirli romanın uçakta!" diye tüm havaalanının duyabileceği şekilde bağılıyor ve sonra bir dahaki sefere eve gelene kadar saklayacağım bir kahkaha ile geri dönüyor.

Kamyonetime geri dönüyorum ve eve gidiyorum. Hiç müzik açmıyorum ve o pençeleyen hüznün yeniden kök salmaya çalışıyor. Ama dört gözle bekleyeceğim şeyler olduğunu hatırlatan küçük hatırlatmalarla onu biraz geri itiyorum. Kitabımı bitireceğim. Önümüzdeki okul yılı için ders planıma son şeklini vereceğim. Kendime bir ofis tasarlayacağım. Ve en sevdiğim şey, Jack'i görecek.

Beni Roma'ya götürecek arka yollara çıkmadan önce benzin almak için durmam gerekiyor ve kamyonetimin dışında durup ekstra yavaş pompanın sevimli paslı kovama pahalı benzin doldurmasını beklerken, Maddie'den cevapsız mesajım olup olmadığına bakmak için telefonumu çıkarıyorum. Ya da Jack'ten.

Elimde uzun bir metin dizisi var ama Jack'ten değil. Bir grup öğretmenden, ki bu garip. Hızlıca göz gezdiriyorum.

Aman Tanrım, haberleri duydunuz mu?

BRITTNEY: Jack hakkında?????

EVET! İnanamadım.

Bekle, duymadım. Ne oldu? Jack'in babası az

Instagram'da canlı yayın yaptı,

Jack Bennett'in aslında AJ Ranger olduğunu açıkladı!

Jack'in kameradan çekindiği için bunca zamandır bunu bir sır olarak sakladığını, bu yüzden kitaplarında çok yardımcı olduğu için bunu açıklayacak kişinin babası olmasını istediğini söyledi.

NE! Ayrıca AJ Ranger kim?

Şaka mı yapıyorsun, Tiffany? Yaz boyunca sana ödünç verdiğim serinin gizemli yazarı. Hani şu çok sevdiğin. Omg! NE! Şimdi ona daha da aşık oldum. Artık bekar olduğuna göre belki bir şansım vardır.

Ne halin varsa gör Tiffany.

Metinler uzayıp gitse de okumayı bırakıyorum. Ama nefes alamıyorum. Jack'in ben hazır olmadan önce yazdıklarımın ortaya çıkmaması için katlandığı onca şeyden sonra dönüp tüm kariyerinin kendi rızası olmadan ifşa edilmesi. Ve pislik babasının bunu Jack'in şanını ve sıkı çalışmasını tamamen çalacak şekilde ifade etmesi ve aynı zamanda övgü almaya çalışması?

Fredrick'in nerede yaşadığını bilmediğim için şanslıyım. Ben de şanslıyım, çünkü şu anki öfkeme teslim olsaydım kendimi hapiste bulurdum.

Bunun yerine, kamyonetimin izin verdiği kadar hızlı eve gidiyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jack

(Çıktı.

Benim... kimliğim o dışarı üzerinde ve
Internet olmadan benim

Rıza.

Görünüşe göre acıyı sevdiğim için videoyu başka bir zaman izliyorum. Babamın yüzü -yanıltıcı derecede yumuşak ve cana yakın- küçük kutuyu dolduruyor. Oğlu Jack Bennett'in sonunda kimliğini açıklayacak kişinin kendisi olmasını istediğini gururla söylerken ekranın sağ köşesini kalpler dolduruyor. Ekranda yüzümün resmi ve ardından yazdığım tüm kitaplar belirdiğinde irkiliyorum. Babam gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. Sanki başından beri bu oyunun içindeymiş gibi. Küçük prensine hayranlık duyan bir kral gibi. Korkunç video boyunca yaratıcılığımı şekillendirebildiği ve bulunduğum yere gelmeme yardımcı olduğu için gurur duyduğunu ima ediyor.

Doksan saniyelik bir videoda Fredrick Bennett Bacaklarımı koltuğumun altından çıkardı.

Ve bu benim hatam. Kahramanlık olsun diye babama söyleyen bendim. Kendimi hasta hissediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Yenilmeye tahammül edemez, bu yüzden başarımla ilgili anlatıyı kontrol etmesine izin verecek bir şekilde beni baltalamaya çalışacağını düşünmeliydim. Fredrick Bennett asla kanlı bir savaşa girmez; o sadece tam isabetle savaşır. Boğazdan aşağı zehir.

Berbat yatağımda uzanmış tavana bakıyorum, yatak odamın kapısının dışından inşaat sesleri geliyor ve telefonum yanımda durmaksızın titreşiyor. Hayatımın her köşesinden bana sorular fırlatılıyor. Kişisel ve profesyonel. Bu doğru mu? Bunu nasıl bir sır olarak sakladın?! Okula döndüğümüzde kitaplarımı imzalayabilir misin? Bir de menajerimden gelen sürekli telefonlar var ki, onları cevaplayamayacak kadar ağır hissettiğim için cevapsız bırakmaya devam ediyorum.

Hayatta her zaman kaçıp sığınabileceğim güvenli bir yer olarak gördüğüm şey şimdi herkesin aval aval bakması için sergileniyor. Daha da kötüsü, babamın duruyor ve onun ödülllerinden biri olarak kullanılıyor.

Belki burada yeterince uzun süre yatarsam hepsi geçer. Büyük bir kötü rüya.

Elektrikli aletler odamın dışında duruyor ve onların yerini alçak sesler alıyor. Sonra yatak odamın kapısı açılıyor ve saçma sapan bir an için babamın canlı bir kamerayla beni tüm fikirlerimi kendisinin verdiğini itiraf etmeye zorlayacağından endişeleniyorum. Babam değildi. Emily'ydi.

"Haberleri duydum" diyor ve ardından küçük, seyrek döşenmiş odama bakıp kaşlarını çatıyor. O yaklaşırken kendimi oturur pozisyona getiriyorum çünkü ilişkimizin ilk gününde beni bu kadar mutsuz görmesine izin veremem.

"?" diye soruyor gelip otururken. "İyiyim."

Ama Emily sadece gözlerimin içine bakıyor, başını eğiyor ve tekrar soruyor, "Jack... nasılsın?"

Gözlerimi kapattım. "Ben iyi değilim."

Başını omzuma yaslıyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor. "Dünyaya anlatacak kişi olmayı hak ettin. Ona değil."

Kapının dışında inşaat sesleri devam ediyor. Emily yataktan kalkıyor, elimi çekştirerek onunla birlikte kalkmamı sağlıyor. "Emily..."

"Benimle gel."

"Şu anda kendimi pek eğlenceli hissetmiyorum."

"Jackson Bennett," diyor, bacaklarımın arasına girip yüzümü kucaklıyor ve ona bakmam için yukarı kaldırıyor. "Karanlığında benimle oturacağını söylemiştin; beni kendi karanlığından uzak tutmaya cüret etme. Söylemen ya da yapman gereken tek bir şey bile yok, sadece benimle gel."

Ben de öyle yaptım. Ayağa kalktım ve Emily elimi tutarken onu inşaat alanımdan, ön kapıdan ve bahçeden geçerek evine kadar takip ettim. Beni sessiz odaya sokuyor ve sonra kanepeye yönlendiriyor. Oturana kadar omuzlarımdan nazıkçe itiliyorum ve sonra daha da itiliyorum, böylece tamamen rahatlığa gömülüyorum. Oturma odasında vızıldayarak bir şeyler topluyor. Kucağıma örttüğü tüylü bir battaniye. Sehpanın üzerinde ayaklarımdın altına yerleştirdiği rahat bir yastık. Odasına geri dönüyor ve Ducky ile birlikte çıkıyor, onu hemen kollarıma bırakıyor ve hemen uykuya geri dönüp dünyanın en mutlu kedisiymiş gibi mırlıyor.

Emily mutfığa koşar ve elinde bir bir kase dolusu şeker salatasına benziyor. Bu kasede cidden beş farklı çeşit meyveli şeker var. Sonra kanepede yanıma kıvrılıyor, şeker kasesi ona yapışmış ve elinde televizyon kumandası.

"Ne izlemek istiyorsun?" diye soruyor, sanki az önce yaptığı her şey tamamen normalmiş gibi bana bakarak. "Ne?" diye soruyor, yüzümde soru işaretleriyle ona bakmaya devam ettiğimde. "Bu sabah sana olanları düzeltmem ve babanı da

İkisini de istediğim gibi ödüyorum ama sevdiğim insanları rahatlatma konusunda mükemmelim."

Eğilip onu öpüyorum, kokusunun ve hissinin tadını çıkarıyorum. Göğsümdeki ağırlık azalıyor. Bunca yıldır ihtiyacım olan güvenli yeri kaybetmiş olabilirim ama önümüzdeki yıllar için çok daha inanılmaz bir yer buldum.

"Ve kendini sevilmesi zor biri olarak görüyorsun." Şakağından öperim. "Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey."

OTUZ ALTINCI
BÖLÜM

Emily

T Duş suyu kaynar ama Jack'in avuç içlerinin etrafımda lezzetli bir şekilde sıyrılmasıyla kıyaslanamaz.

Deri. Bütün gün koltuk çürümesinden başka bir şey yapmadık. İlk başta oldukça somurtkandı, ancak telefonu ortalıkta yokken neredeyse bütün bir sezon Altın Kızlar'ı (onun seçimi) izledikten sonra morali düzeldi. Kanepede seks yapabilecek kadar yükseldi - ki bu neredeyse herkesi daha iyi hissettirir. Ve şimdi, hayatı buna bağılıymış gibi beni yıkıyor. Saçlarımı yıkadı ve kremledi, tüm vücudumu ölebileceğim kadar tatlı öpücüklere boğdu ve şimdi de beni yıkıyor. Başımı, omuzlarımı, dizlerimi ve ayak parmaklarımı. Gözlüğünü ya da lenslerini takmadığı için gözlerini kısarak bakıyor. Şahane. Onu seviyorum.

Dönüp kollarımı boynuna doluyorum ve yüksek sesle söylüyorum.

Sırıttıyor. Beni öpüyor ve sonra diyor ki, "Mm. Meme uçlarını seviyorum."

"Romantik."

Gülüyor. "Seni sevdiğimi zaten biliyorsun. Bir zamanlar bana sorup da doğru düzgün geri bildirim veremediğin şu meme uçları hakkında şiirsel bir şeyler söylemenin zamanı geldi. Ama şimdi gerçekten yakından ve kişisel olarak ilgilendiğime göre," diyor eliyle beni kapatarak, "sadece büyük bir hayranın olduğumu bilmeni istiyorum."

"Tanrım, bana bir daha asla kötü davranamayacaksın, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum."

"Bu dayanılmaz. Bundan sonra iyi davranacak mısın?"

"Sana her gün çok iyi davranmayı çok isterdim."

Sonunda -Jack'e biraz nazik davrandığım bir başka gecikmeli aradan sonra- duştan çıkıyoruz. Jack'in benim için açtığı kabarık havluya doğru ilerliyorum ve sonra beni bir insan burritosu gibi sıkıca sarıyor. Başımı öpüyor ve ben yanından geçerken havlulu kıcımı okşuyor ve beni yoluma gönderiyor. Ama yatağında küçük bir hediye buluyorum. Bay Rogers özentisi örgü kazaklarından biri. Duşta bana katılmadan önce eve koşup benim için almış olmalı.

Beş dakika sonra, büyük boy kazağı ve rahat bir şortla mutfakta onunla buluşuyorum. Ben kış için giyinmişim, o ise sadece gözlüklerini, boxer külotunu ve yeşil boncuklu kolyesini takmış. İkimizin de saçları ıslak ve o... yemek yapıyor. İçeri girdiğimi görünce kazağının içinde beni bir kez daha süzüyor ve sonra dikkati tekrar elindeki işe dönüyor, ama sessiz bir sırtışıla.

"Ne yapıyorsun?" Sebzeleri doğrarken onu izliyorum.

"Biraz çırpılmış yumurta ve sebze karışımı. Sana uyar mı?"

"Kesinlikle." Karnım cevabımı delmek istercesine gurulduyor. "Yumurtaları kıracağım."

Jack ön kolunu uzatarak beni durduruyor ve mutfağı işaret ediyor. "Hayır. Sana yemek pişiriyorum."

Mesele şu ki, buraya daha önce de gelmişim. Ve çıtırdarken kibar bir surat yapamadığımda

Jack'in alınabileceğini düşündüm. "Önemli bir şey değil. Sadece yumurtaları yapacağım."

Benim anladı. "Kıçını mutfaktan , Goldie."

"Jack..."

"Emily, yemin ederim, diğer ahmak erkek arkadaşların gibi kabukları karışmadan lanet bir yumurtayı kıramayacağımı söyleyerek beni daha fazla aşağılamaya devam edersen, neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü... sen hâlâ sensin. Bana karşı her zaman iyi değilsin. Bu sadece... bu bir rahatlama. Seninle didişmeyi seviyorum."

Gülümsüyor. "Sana yemek yapacağım. Tamam mı? Sana yemek yapacağım çünkü seni seviyorum ve bazen seninle ilgilenmek istiyorum. Ve tabağında yumurta kabuğu olmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceğim çünkü bu iğrenç bir şey. Tamam mı?"

"En azından takılabilir miyim?"

"Çalışırken sürecimi sessizce yargılamayı mı kastediyorsunuz? Evet, yargılayabilirsin. Edebilirsin, ama sadece güzel olduğun için." Şimdi eğilmiş ve tezgâhın üzerine atlayacakmış gibi görünen Ducky'yi kucağına almıştı. Onu sağlam kalça kemiğinin üzerinde yürümeye başlayan bir çocuk gibi tutuyor ve tek eliyle bir karıştırma kabına yumurta kırıyor. İçine tek bir kabuk bile düşmüyor ve Ducky tüm dünyadaki en mutlu kedi gibi görünüyor.

Jack Bennett'in mutfağında, üzerinde sadece gerekli şeyler varken, kedimi kucağına almış ve bana yemek pişirirkenki görüntüsüne bakıyorum. Saçları az önce yaptığımız seksin dağınık ve nemli bir övgüsü, sırtışı ise tekrar yapacağımız seksin bir övgüsü.

Yemeği bitirdiğinde ve tabaklarımızı masaya taşıdığımızda, nihayet ona içimi yakan soruyu soruyorum. "Sen iyi misin?"

Uzun bacaklarını masanın altına uzatıyor. "Dürüst olmak gerekirse henüz nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Yani, bir bakıma dünyanın öğrenmesine hazırdım. Bunu duyurmaya çoktan karar vermişim. Ama herkesin bu şekilde öğrenmesi berbat bir şey. Kendi başıma çabaladığım bir şey için onun övgü alması beni kahrediyor."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Jack'in elini tutarak soruyorum. "Bir şeyler söylemene bayılıyorum."

"Babanı öldürmek istiyorum."

Jack bir kahkaha atar. Oh, bu harika. Beni komik bulmasına bayılıyorum. Keskin ve kaba mizahımın benimkiyle aynı şekilde onun da hoşuna gitmesine bayılıyorum. Jack'te rekabetçilik olarak gördüğüm şeyin aslında derin bir ilişki içinde olduğumuzu fark etmem nasıl bu kadar uzun sürdü?

Jack bileğimden çekiştirerek beni kucağına çekiyor. "Benim için endişelenme. Çünkü hayatımda henüz tanışmadığın ve seni tanıştırmak için sabırsızlandığım tek kişi menajerim Jonathan. İlk günden beri benim yanımda yer aldı ve babamın bu işten paçayı sıyıramayacağından kesinlikle emin olacak. Aslında, babamın videosu için şimdiden iki farklı PR yanıtı hazırladığına bahse girebilirim. Sonunda haberleri duyurduğum için minnettar olduğum ve okurlarla, kitapçılarla ve diğer yazarlarla buluşacağım için heyecanlı olduğum bir mesaj, babamla olanları geçiştiren ve ondan hiç bahsetmeyen bir mesaj. Ya da haberi nihayet duyurduğum için minnettar olduğum ve aynı zamanda babamı kamuoyu önünde kınadığım ve haberi paylaşmak için izni olmadığını açıkladığım bir mesaj."

Elimi Jack'in esmer saçının kenarına kaydırdım. Bu gece duştan. "Hangisini seçeceksin?"

Bir dakika boyunca düşünceliydi. Beni bir kez öpüyor ve sonra gülümsüyor. "İkincisi. Onun saçmalıklarını özümsemekten bıktım ve biraz özgün olmaya hazırım."

Bu adamla o kadar gurur duyuyorum ki patlayabilirim.

"Şimdi sana bir sorum var." Sandalyesinde arkasına yaslandı, eli kalçamda gevşedi. "Kitabınla ilgili ilerleme kaydedecek misin?"

Nefes alıyorum, tutuyorum ve bırakıyorum. "Evet. Öyleyim." Jack'in yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Ben... Colette'in söylediği bazı şeylere katılıyorum ve bu hafta sonu köşe masama gidip üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Ama katılmadığım çok şey de var. Kız kardeşlerim şu anda okuyor ve bana dürüstçe geri bildirimde bulunacaklarına söz verdiler - belki onların görüşleri de Colette'inkilerle örtüşürse, o kısımları değiştirmeyi düşünebilirim; ama değilse, istediğim gibi tutacağım ve hikaye için benimle aynı vizyonu gören bir temsilci bulmayı umacağım."

"Bu mükemmel bir plan. Ve tekrar - sizi daha önce sunmaya zorladıysam çok özür dilerim-"

Parmağımla ağzını kapatıyorum. "Bu iyi bir deneyimdi. Bundan ders çıkardım. Ve bu durumda suçlu olduğun tek şey, isteyebileceğim en destekleyici kişi olmak. İleriye ve yukarıya, değil mi?"

Başını sallıyor, bana usulca gülümsüyor. "Sanırım iyi olacağız."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Ve ertesi sabah, yatağın eğildiğini hissettiğimde ve Jack'in pantolonunu kapıp sessizce kapıma doğru ilerlediğini gördüğümde panik bile yapmıyorum. Fikrini değiştirip beni terk edeceğinden bile korkmuyorum. Emily Diyarı'nda muazzam bir andı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğumda duraklıyor ve gülümseyerek bana dönüyor. Yatağın benim tarafıma doğru ilerliyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor ve yanağımdan öpüyor.

"Birisi bisikletime bakmaya geliyor."

Gözlerim tamamen açıldı. "Çok güzel olduğu mi?"

"Evet. Ve çünkü satın almak istiyor."

"Jack!" Ayağa kalktım.

Benim ona yaptığım gibi o da beni parmağıyla susturuyor. "Sürmek eğlenceliydi ama hata yapma, o motosiklet benim için önemli değil. Sen benim için önemlisin. Ve sadece bu kadar uzun süre bendeydi çünkü..." Duraklıyor, yutkunuyor, boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "Daha önce kendimi hiç başkası için önemli hissetmemiştim. Ve şimdi öyleyim, bunu hafife almıyorum. Zaten çok fazla acıya katlandın. Gereksiz yere hayatında daha fazla acıya sebep olmayacağım. Bisiklet gidiyor."

Gülümsüyorum ve sonra parmağını ısıırıyorum. Sadece birazcık. Sırtmasını sağlayacak kadar.

13 YIL ÖNCE

KİMDEN: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

Kime: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

TARİH: Per, 18 Ağustos 9:10 AM

KONU: Bu savaş demek.

Gömleğimin her tarafına kahve döktükten sonra bana asılmak bir şeydi... ama sınıfın önündeki koltuğa oturduğumu GÖRDÜNÜZ mü? Affedilemez. Arkadaş olmayacağız ve bunu bildiğinden emin olmak istedim.

KİMDEN: Jack Bennett <Bennett.Jack@Greenfield.edu>

Kime: Emily Walker <Walker.Emily@Greenfield.edu>

TARİH: Per, 18 Ağustos 9:45 AM

KONU: Bu savaş demek.

Bunu göreceğiz. İnsanları kazanma konusunda çok iyiyimdir. Her şey uzun bir oyunda.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Jack

(Günün büyük bir bölümünü Jonathan ve Denis ile telefonda resmi bir duyuru hazırlamakla geçirdim.

ve babamın videosunu çürütmek için. Emily ile her şeyi konuştuktan sonra dün onlara kısa bir e-posta gönderdim ve temel olarak şunu söyledim: Videoyu izledim ve en başta yapılması şekilde ortaya çıkarmak için destansı planlarla ilerlemenize izin veriyorum. Denis şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi. Hayatı boyunca bu an için çalışmış.

Daha önceki telefon görüşmemizde bana yarın GMA röportajı için uçacağımı, gün boyunca birkaç röportaj daha yapacağımı ve ardından Stephen Colbert ile The Late Show'da bitireceğimi söylediğinde şaşırmamalıydım. Görünüşe göre insanlar benimle röportaj yapmak için tahmin ettiğimden daha heyecanlıymış. Sanırım daha önce takma isimle başarıyı bölümlere ayırabildim. Hiçbir zaman benim olmadı. Her zaman Ranger'ındı. Ama şimdi, bir gecede... benim oldu.

Emily bana onu içime çekmemi söyleyip duruyor. Kalbime . Ama bu zor ve alışmak biraz zaman alacak.

"Sana hiç sormadım..." diyor cipimin sürücü koltuğundan, ana caddede ilerlerken. Kamyonetini her zaman sevecek ama bugün benim kibirli Land Rover'ımı denemek istediğini söyledi. Elini deri konsolda gezdirip durduğuna bakılırsa sanırım hoşuna gitti. "Öğretmenliğe devam edecek misin? Şimdi haberler çıktı ya?" O

çok neşeli ve rahat söylüyor ama Tanrım, bu kadını tanıyorum. Ses tellerindeki hafif daralmayı duyuyorum. Gülümserken gözlerinin etrafındaki gerginliği. Bu kararı verirken üzerinde hiçbir baskı hissetmememi istiyor ama belli ki bu konuda güçlü hisleri var.

Şansına, onu cevap için bekletmek zorunda değilim. Bu soruyu kafamda yüzlerce kez evirip çevirdim ve her seferinde cevabım aynı oldu. "Öğretmenliğe devam edeceğim."

Dudaklarından neredeyse fark edilmeyen bir iç çekiş çıktı. "Emin misin?"

"Benim için bazı şeyler değişecek. Röportaj yapmaya ve kitap turlarına alışmak zorunda kalmak gibi. Ama o değil. Öğretmeyi seviyorum ve bunu sevmeyi kolaylaştıran bir okulda olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim. Ayrıca ben olmasam öğretmenler her gün senin boktan kahveni içmek zorunda kalacaklar ve ben bunu onlara yapamam." Elinin tersiyle şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. "Ayrıca, sanırım ben bir günlük işe ihtiyacı olan yazarlardan biriyim. Tek yaptığım yazmaya odaklanmak olsaydı, yaratıcılığımın buruşup öleceğinden oldukça eminim."

Gülüyor. "Ben de." Ve sonra kendini durdurur gibi oluyor. "Yani... Hiçbir şekilde kendimi seninle kıyaslamıyorum. Benden kilometrelerce öndesiniz ve ben kendime yazar bile diyemiyorum. Sadece demek istediğim-"

Elimi kalçasına koydum ve sıktım. "Geri adım atma. Kendinden bir yazar olarak bahsetmene bayılıyorum. Çünkü öylesin. Bir ya da yirmi kitap, fark etmez. Kelimeleri kâğıda döktün ve okuyucuların okuyup içlerinde bir şeyleri doldurana kadar ihtiyaç duyduklarını bile fark etmeyecekleri bir dünya yarattın. Buna her zaman sahip çıkın."

"Aslında tüm bunlar beni düşündürdü... Eğer bu kitap anlaşmasını yaparsam-"

"Takma isim mi gerçek isim mi? Asırlık soru."

Rüzgâr saçlarını savuruyor çünkü bugün eski kamyonetini benim SUV'umla takas etmiş olabilir ama hâlâ camı indirmiş, klimayı kullanmayı reddediyor. "Müstehcen içerikli yazılar yazacağım ve hala ikinci sınıf öğretmenliği yapacağım için takma isim kullanmayı düşünüyorum. Ama senin gibi tamamen gizlenmek sanmıyorum."

"Ortalarda bir yerde mi? Bunu kesinlikle yapabilirsin. Ebeveynler yine de sizi tanıyabilir veya sosyal medyada bulabilir... ama bu en kötüsü olmaz."

"Bekle," diyor, kısa bir süre bana bakarak. "Sana takma adını nasıl bulduğunu sormak istiyordum. Neden Ranger?"

"Oh." Sormamasını umuyordum. "Şey, AJ kısmı sadece ilk ve göbek adımın değiştirilmiş hali. Jackson Alexander. Ve Ranger..." Bunu yiyip bitireceğini bildiğim için yüzümü buruşturuyorum. "Ranger aslında çocukken birlikte uyuduğum peluş ayının adıydı. O hayatımdaki ilk rahatlatıcı şeydi ve bu yüzden bir sonraki rahatlatıcı şeye de bu ismi vermek doğru geldi. Kitaplarıma."

Az önce bıçaklanmış gibi elini dramatik bir şekilde kalbine bastırıyor. "Bu o kadar tatlı ki fiziksel olarak acıtıyor."

"Evet, evet," diyorum, elini şakacı bir şekilde göğsünden uzaklaştırarak. "Sana dönelim. Aklında bir takma ad var mı?"

"Hayır." Sırıttırıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Sonunda Bart'a kitabımdan bahsetmek zorunda kalabilirim... Ondan saklamak için yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Gözümü kırpmadan tekrar yaparım." Elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum. "Beklemediğin bir anda kalbine gizlice girmemi sağladı. Ayrıca, sana bu hediye aldığım için asla pişman olmayacağım."

Kitabınızı istediğiniz zaman kendi şartlarınızla ortaya çıkarmak için daha fazla zamanınız olacak."

Bana baktığında gülümsemesi hüzünlü. "Jack..."

"Hayır, hayır. Bana öyle bakma. Bugün iyiyim. Sonraki adımlarım konusunda kendime güveniyorum."

"Güzel." Belediyenin otoparkına girer ve motoru durdurur. Çantasından küçük bir saç fırçası çıkarıp saçlarını düzeltiyor, çünkü camı indirmeyi tercih etse de o hâlâ Emily ve saçının bir telinin bile yerinden oynamasını istemiyor. Arabadan inmeden önce eğilip bir öpücük çalmadan edemiyorum. O da hemen bir tane alıyor.

Cipten iner inmez elini tutuyorum ve el ele otoparktan çiçekçiye doğru yürüyoruz. Soluma baktığımda krem rengi keten yazlık elbisesiyle Emily'nin ve parlak mavi ve yeşil çizgili örgü tişörtümle benim el ele tutuşmuş yansımamızı görmek gerçeküstü; biz birbirimiz için yaratıldığımızı fark edene kadar evrenin sürekli bir araya getirdiği iki insan.

Ve bugün onunla birlikte erkek arkadaşı olarak ilk aile etkinliğime gideceğim. Will Griffin'in doğum günü ve Annie ona dükkânında sürpriz bir parti düzenliyor. Ama...

"Emily, bu normal bir sürpriz partiye benzemiyor," diyorum içeri girerken.

Her yerde sıcak ip ışıklar ve her yüzeyi süsleyen yüzlerce manolya çiçeği var. Gördüğüm en romantik sürpriz parti.

Emily'nin bana cevap verecek zamanı yok çünkü Annie önümüze çıkıveriyor.

"Merhaba!" diyor, Emily'nin yanağına bir öpücük konduruyor ve bana hızlıca sarılıyor. Çiçekli bir güneş elbisesi giyiyor ve saçları bir omzunun üzerinden kalın bir iple örülmüş.

"Çok güzel görünüyorsun Annie!" diyor Emily gözlerinde buğulu yaşlarla. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim," diyor Annie, Emily'ye öyle anlamlı bir ifadeyle bakıyor ki göğsüm ağrıyor. Emily de bunu hissediyor çünkü boğazının gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görebiliyorum.

Annie hafifçe Emily'nin omzunu iter. "Şimdi diğerlerinin yanına dön ve sessiz ol!"

"Tamam, gidiyoruz! İhtiyacın olursa bana haber ver-"

"EMILY! GİT!"

Gülerek Emily'nin elini tutuyorum ve onu mağazanın arkasına doğru çekiyorum, orada Amelia'nın kafasının depodan dışarı baktığını görüyorum.

Ve birden her şey yerine oturdu. "Bu aslında sürpriz bir parti değil, değil mi?"

Emily dudaklarını kapatarak gülümsüyor ve başını iki yana sallıyor. Zar zor arka tarafa geçip Noah, Amelia, James ve Mabel'ı (ve Amelia'nın telefonundan FaceTime aracılığıyla Madison'ı) selamladıktan sonra ön kapı şingirdayarak açılıyor.

Will'in sesi boşluğu dolduruyor. "Anna-banana, sen-" Sesi kesiliyor. Emily yanımda enerjiyle titreşiyor. Daha fazla dayanamıyor ve ana alanla depoyu ayıran perdenin arkasından dışarı bakıyor. Diğer herkes hızla aynısını yapıyor ve bu şekilde üst üste yığılmış altı yüzen kafa gibi göründüğümüzü hayal ediyorum.

Ama işte orada, inanılmaz derecede kışkandığım kelebek dövmesiyle Wilbur dükkânın girişinde duruyor, etrafı manolya çiçekleriyle çevrili ve Annie Walker'la karşı karşıya, dizlerinin üzerine çökmüş. "Wilbur, William, Wilton, Griffin... Size çok derin bir aşkla bağlıyım...." diye başlıyor. Ve hayatının aşkı ona evlenme teklif ederken adamın çenesi bükülür, gözleri buğulanır ve boğazı düğümlenir.

"Bana birkaç kez sordun ama cevabım hep henüz değil oldu," diyor Annie, onun kelebek elini tutarak. "Ama şimdi, hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım. Will... lütfen benimle evlenir misin?"

Bir saniyeden kısa bir süre içinde onu yerden kaldırıyor, kollarına alıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve onu ölesiye öpüyor. "Evet Annie" diye mırıldanacak kadar uzaklaşana kadar bekliyoruz. Milyon kere evet. Seninle evlenmeyi çok isterim."

Hepimiz bağırıp çağırarak depodan dışarı fırlıyoruz. Amelia ve Emily neredeyse Annie ve Will'i kucaklayarak yere serecekler. Ama Will onları umursamıyor. Sanki hayattaki tek amacı buymuş gibi Annie'yi öpmeye devam ediyor.

Ve daha sonra, çiçekçide bir süre kutlama yaptıktan sonra, devam etmek için Hank'in yerine geçiyoruz. Bar, buraya son gelişimde olduğundan çok daha az kalabalık, bu yüzden birkaç masaya el koyup onları bir araya getiriyoruz. Herkes etrafta toplanmış, gevşek bacaklı, gülüyor ve birlikte çok mutlu görünüyor. Ve ben de bunun bir parçası oluyorum.

Noah ve James bana Ranger'ı duyduklarını söyleyip başarımdan dolayı beni tebrik ederken (bu konuda çok daha iyi olmam gerekecek), Emily bara çıkıyor. Çocuklarla sohbete odaklanmaya çalışıyorum ama Emily gibi bir kadın varken ve barın tepesine eğilmişken bunu nasıl yapabilirim? İmkansız. Onu hemen eve götürmek istiyorum.

Birkaç dakika sonra kırmızı uçlu tırnaklarını iki zencefilli biraya dolamış, kakülleri nemden kıvrılmış ve kısa elbisesinden dışarı uzanan uzun bacaklarıyla geri dönüyor ve bana kesinlikle kalbimi yediriyor. Beni öpüyor ve ben de ona tekrar onu sevdiğimi söylüyorum - çünkü ben

Bunu yeterince söyleyebildiğimden emin değilim ve sonra yanıma oturdu. Sandalyenin bacağını tutup onu daha da yakına çekiyorum.

Kolum omzunda ve eli bacağımda, arkamıza yaslanıp gecenin tadını çıkarıyoruz. Bir süre sonra dirsekleri masaya doğru kaymış ve gülmekten karnımız ağrırken Emily omzunun üzerinden bana bakıyor, Noah'ın söylediği bir şey yüzünden dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Onu izlediğimi fark edince sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kolunu omzuma doluyor ve parmaklarını saçlarımın arkasından geçiriyor.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Yanağına bir öpücük konduruyorum.

Hayatımın geri kalanını bu kadınla geçirmek için ne yapacağıma karar verdim.

EPİLOG

ON BİR AY SONRA

23 Mayıs

EMILY (10:10): ÇIKTI, ÇIKTI, ÇIKTI!!! ANLAŞMA DUYURUM
YAYINLANDI!

JACK (10:10): Sonunda seçtiğiniz takma adı mi?! SÖYLE
BANA.

EMILY (10:11): 😊😊😊

LITERARY DEAL REPORT	
Fiction: General/Other	May 23
<i>Emmy Gold's THE DEPRAVED HIGHLANDER AND HIS LADY, in which Kate, the youngest daughter to the Duke of Dalton, avoids a tedious season in London and runs away to her eccentric aunt's home in the Scottish countryside, but along the way, meets a roguish highlander with a propensity for stealing hearths, to Sophia Chen at Silver Quill, by Barbara Morgan at Bookmark Literary.</i>	

JACK (10:12): Bayıldım Goldie.

JACK (10:12): Ayrıca, Johnny ile Zoom görüşmemden çıkıyorum, bu yüzden otuz dakika içinde köşe masasında buluşuruz.

EMILY (10:13): Yerinizi ayırttım.

TEŞEKKÜRLER

İşte yine, varlığına bile inanamadığım bir kitabın daha sonuna geldik. Günde kaç kez durup kendi kendime "Bu gerçekten benim işim mi?" diye düşündüğümü size anlatamam! Yazar olmayı seviyorum ve beynimi ele geçiren sürekli hayal gücüne teslim olmayı seviyorum. Ve bunların hiçbirisi siz inanılmaz okuyucularım olmadan mümkün olmazdı! Bu yüzden öncelikle size teşekkür etmek istiyorum. Umarım Emily ve Jack'in hikâyesi size keyif vermiştir. Ve umarım kendinizi Emily ve onun saklamaya çalıştığı üzüntüyle ilişkilendirdiyseniz, birilerinin gelip karanlıkta sizinle oturmasına izin verme konusunda cesaretlendirilmişsinizdir. Hiç kimse korkutucu duygularla tek başına yüzleşmemelidir. Seviliyorsunuz, cesursunuz ve güçlüsünüz; devam edin sevgili okur.

Ve şimdi de benim için çok çalışan ekibime kitapların ortaya çıkmasını sağladı: BookEnds Literary'deki herkese, özellikle de menajerim Kim'e, sürekli desteğiniz için çok minnettarım. Köşemde olduğun için çok şanslıyım. Hem çok sert hem de çok nazıksınız ve bu inanılmaz bir denge. -Zahmetsiz görünmesini sağlıyorsun. Ve Maggie! Benim için takip ettiğin şeylerin sayısı gerçekten inanılmaz. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum! (Senin nazik hatırlatmaların olmasaydı kimsenin benden e-posta yanıtı alamayacağından eminim).

Ve Dell'deki ekibime: Dünya üzerindeki en iyi yayıncı aile olduğunuza inanıyorum. Öncelikle editörüm Shauna'ya teşekkür etmek istiyorum. Bir yazar olarak çok geliştirdim.

ve sizinle çalıştığımndan beri bir insan oldum ve bunun başlıca kendi iç sesime güvenmeyi öğrenmeme ne kadar yardımcı olduğunuzdur. Bu benim için kolay değil, ancak sizinle çalıştığımndan beri gerçekten yeni kanatlar kazandığımı hissediyorum. Zarif, nazik, ilham verici, dürüst ve yayıncılığın bu çalkantılı dünyasında güvenli bir limansınız. Teşekkür ederim. Benim için dünyalara bedelsiniz. Ve ayrıca perde arkasında çok fazla iş yapan Mae için de! Nezaketiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim!

Ve kitaplarımın dünyada parlamasından sorumlu olan pazarlamadaki kızlara, Taylor ve Corina'ya, teşekkür ederim! Sadece işinizde inanılmaz değilsiniz, aynı zamanda eğlenceli ve cesaretlendiricisiniz! Size minnettarım ve yüzde doksani endişe kaynaklı monologlar olan e-postalarım ve mesajlarımın yanıt vermeye devam ettiğiniz için alçakgönüllüyüm.

Ve muhteşem reklamcım Brianna, sana minnettarım. Sen olmasan kafamın gerçekten düşeceğinden oldukça eminim. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim! Ve simitle ilgili her şeye duyduğumuz sevgiyi paylaşıyoruz - temelde var olan en güçlü bağ.

Şimdi sıra ailemde ve arkadaşlarımda! Hepiniz beni ayakta tutuyorsunuz. Siz olmasaydınız Sarah Adams kitapları yüzde yüz olmazdı. Özellikle de sayamayacağım kadar çok kez beni karanlığımnda karşılayan kocam Chris. Bu kitabın tamamı sana bir aşk mektubu ve her zaman bu dünyadaki en güvenli insan olduğun için. Seni seviyorum.

Son olarak, her yerdeki öğretmenlere kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Hak ettiğiniz teşekkürü almadan nasıl her gün ortaya çıkmaya devam ettiğinizi anlamak mümkün değil. Sizler birer kahramansınız. TEŞEKKÜR EDERİM. Lütfen kendinize iyi bakın, çok yorulduğunuzu biliyorum.

Ve eğer buraya kadar gelebildiyseniz, sizi bir sonraki kitapta tekrar görmek için sabırsızlanıyorum... Roma, Kentucky'ye son yolculuğumuz!

Kucaklıyorum! Sarah

YAZAR HAKKINDA

SARAH ADAMS, The Rule Book, Practice Makes Perfect, When in Rome, The Match, The Enemy, The Off-Limits Rule, The Temporary Roomie ve The Cheat Sheet kitaplarının yazarıdır. Nashville, Tennessee'de doğup büyüyen Sarah, ailesini ve sıcak günleri çok seviyor. Küçüklüğünden beri yazar olmayı hayal eden Sarah, ilk romanını kızları uyurken ve artık ertelemek için bahanesi kalmadığında yazdı. Sarah bir kahve bağımlısı, bir İngiliz tarihi ineği, iki kız çocuğu annesi, en iyi arkadaşıyla evli ve kararsız bir içe kapanık. Umudu, okuyucuları güldüren, hatta belki ağlatan ama her zaman okumaya başladıklarından daha mutlu bırakan hikâyeler yazmak.

authorsarahadams.com

Instagram: [@authorsarahadams](https://www.instagram.com/authorsarahadams)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.